

КРАЛ ЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖЕЙМС РОЛИНС

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ПОСЛЕДНИЯТ ОРАКУЛ

Сатанински проект, който може да доведе до
унищожаването на човечеството!

ДЖЕЙМС РОЛИНС ПОСЛЕДНИЯТ ОРАКУЛ

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

Какво би станало, ако учените можеха да създадат с помощта на биоинженерство следващия световен пророк — новия Буда, Мохамед или Исус?

Международен мозъчен тръст от учени, известни като Язоновците, е открил начин да манипулира и подсилва изкуствено способностите на аутистични деца, които проявяват специални таланти — в математиката, статистическите науки, изобразителното изкуство. Само че не са предвидили един неочакван страничен ефект от експеримента. Преди той да бъде проучен докрай, група ренегати сред Язоновците започва свои тайни експерименти с най-талантливите от децата. Целта им — да създадат глобален пророк на новото хилядолетие, когото да контролират и с чиято помощ да поведат човечеството към нова ера на световен мир... мир по собствените им мерки.

За да спре Язоновците, командир Грей Пиърс от Сигма форс се наема да разбули загадката на едни от най-прочутите прорицания в човешката история — тези на Делфийския оракул. Но може ли миналото да спаси бъдещето?

„Ролинс е един от най-изобретателните разказвачи,
които пишат днес.“

Линкълн Чайлд

На Шей и Брис, защото са върхът

БЛАГОДАРНОСТИ

В основата на един роман може и да стои вдъхновението, но крайният продукт би бил невъзможен без усилията на екипа, с който авторът работи. В последния си роман отдадох нужното на фантастичния екип от „Харпър Колинс“, чиито умения се оказаха безценни. Сега бих искал да кажа няколко думи за писателите от моята група „критици“, които са с мен от самото начало на кариерата ми (когато пишех ужасни разкази — отдавна погребани на сигурно място в задния двор). Благодарение на техните критики и съвети станах подобър писател. Нека Най-напред благодаря на Пени Хил, на Стив и Джуди Прей и на Дейв Мъри, към които твърде често се обръщам за помощ в последния момент. Ред е на основната група, която е неотлъчно с мен през минното поле от самото начало — Каролин Уилямс, Крис Кроу, Лий Гарет, Джейн О’Рива, Майкъл Галоуглас и Дени Грейсън. И към новата кръв в групата, чиито идеи внесоха свежест в атмосферата — Ленард Литъл, Кати Л’Еклус и Скот Смит. И накрая има един джентълмен, който преди известно време се премести в другия край на страната, но който заслужава специално признание като мой приятел, ментор и колега — Дейв Мийк. Извън тази група са двамата титани Каролин Маккрей и Дейвид Силвиан, които упорито ме тласкат все по-нависоко. Искам да благодаря също на Дж. А. Конрат, автор на великолепната поредица за Джек Даниелс, задето беше до мен в момент на криза; на Джоту Дж. Камлани за помощта му с хладните оръжия; на Антъни Осса-Ричард-син за личната му помощ с историята на Делфи. Колкото до сърцевината на този роман, бих искал да изкажа особена благодарност на Темпъл Грандин (авторка на „Животни в преход“), както заради вдъхновението, което легна в основата на тази книга, така и задето ми позволи да я цитирам. И накрая, специална благодарност на четиримата, които бяха до мен през всички етапи на тази продукция — моята редакторка Лиса Кюш и колежката ѝ Мей Чен, и на агентите ми Рас Глен и Дани Барър. И както винаги, нека

подчертая, че за всякакви фактологически и други грешки следва да вините само и единствено мен.

БЕЛЕЖКИ ОТ ИСТОРИЧЕСКИТЕ АРХИВИ

„Най-великите проникновения на човечеството се раждат от лудост, която е божествен дар“

Сократ (за Делфийския оракул)

Древните гърци имали цял пантеон от богове и твърдо вярвали в силата на пророчеството. Почитали онези, които гадаели бъдещето по вътрешностите на кози, които виждали предзнаменования в дима на жертвените клади, които предричали предстоящи събития по подредбата на хвърлени кости. Ала един човек бил ценен най-високо от всички — тайнственият Делфийски оракул.

В продължение на близо две хиляди години поредица от строго охранявани жени обитавали храма на Аполон в планината Парнас. Поколение след поколение избраната жена се възкачвала на пророческия трон и приемала името Пития. В състояние на породен от изпарения транс тя отговаряла на въпроси за бъдещето — от най-дребните до такива с историческо значение.

Сред почитателите ѝ били водещи фигури в гръцката и римската история — Платон, Софокъл, Аристотел, Плутарх, Овидий. Дори ранните християни се прекланяли пред таланта ѝ. Микеланджело ѝ отредил видно място на тавана на Сикстинската капела — изобразил я как предсказва идването на Христос.

В наше време е нормално да си зададем въпроса дали не е била шарлатанка, заблуждавала хората с отговори, които могат да се тълкуват многозначно. Един факт обаче не подлежи на съмнение — почитана от царе и завоеватели по целия свят, Пития променяла с пророчествата си курса на човешката история.

И макар Делфийският оракул да е забулен в мистерия и легенди, една истина излезе наяве. През 2001 година археолози и геолози откриха странна подредба на тектоничните плочи под планината Парнас, която пропуска въглеродородни газове, включително етилен, който предизвиква еуфорични халюцинации — с други думи, изпаренията, описани в историческите архиви.

Така учените разкриха една от тайните на Пития, но централният въпрос все още остава загадка — наистина ли е предсказвал бъдещето Делфийският оракул? Или всичко е било плод на свещена лудост?

*„Човеко, познай себе си и ще познаеш
вселената и боговете“*

надпис в храма на
Делфи

*398 година от новата ера
Планината Парнас, Гърция*

Дошли бяха да я убият.

Жената стоеше при порталната колонада на храма. Потръпваше в тънката си дреха, семпла риза от бял лен пристегната в кръста, но не студът преди зазоряване вледеняваше костите ѝ.

Осветена от факли процесия се изкачваше по склоновете на Парнас като река от огън. Следваше широката павирана пътека на Свещения път, който лъкатушеше към храма на Аполон. Мечове се удряха в щитовете и задаваха ритъм на стъпките им — петстотин мъже, цяла кохорта от римския легион. Пътят се виеше между потрошени статуи и отдавна плячкосани съкровища. Всичко, което можеше да гори, беше опожарено.

Танцуващите сред руините пламъци на факлите създаваха илюзията за по-добри времена, огънят вдъхваше измамен живот на отколешно великолепие — преливащи от злато и скъпоценности ракли, легиони от статуи, излезли изпод длетото на най-добрите майстори, тълпи, сбрани се да чуят пророческите думи на Оракула.

Вече не беше така.

През последното столетие Делфи беше понесъл ударите на галски завоеватели, на тракийски вандали, но най-много поражения му бе нанесла немарата. Малцина идваха да чуят думите на Оракула — козар, таящ съмнения във верността на жена си, някой и друг моряк преди да потегли през водите на Коринтския провлак.

Дошъл беше краят на старите времена, краят на Делфийския оракул. След тридесет години на пророчества тя щеше да е последната с името Пития.

Последната пророчица от Делфи.

Ала с тази прокоба идеше и едно последно предизвикателство.

Пития се обърна на изток, където небето започваше да просветлява.

„О, розоволика Еос, богиньо на зората, ако можеше да пришпориш Аполон и да впрегне той четирите си коня в слънчевата колесница“.

Една от сестрите на Пития, млада послушница, излезе от храма зад нея.

— Господарке, елате с нас — примоли ѝ се младата — Още не е късно. Още има време да избягаме при другите в пещерите на високото.

Пития сложи утешително ръка на рамото ѝ. През изминалата нощ другите жени бяха потеглили към негостоприемните чукари над храма да потърсят убежище в пещерите на Дионис. Но Пития имаше да свърши още нещо тук — един последен дълг.

— Господарке, няма време за това последно пророчество, нима не разбирате?

— Трябва да го направя.

— Тогава направете го сега. Преди да е станало късно.

Пития се извърна.

— Трябва да изчакаме зората на седмия ден. Така правим ние.

Тя беше започнала подготовката още по залез слънце предната вечер. Окъпала се беше в сребърния извор на Кастилия, пила беше от извора на Касотис, изгорила бе дафинови листа върху олтара от черен мрамор пред храма. Следвала беше ритуала прецизно, също като първата Пития преди хиляди години.

Само дето този път пророчицата не беше сама по време на ритуалното пречистване.

С нея беше момиче, едва навършило дванайсет години.

„Толкова малко, а така странно“.

Детето беше стояло голо във водата на извора, докато другите жени го миеха и мажеха с благовонни масла. Не беше казало и дума, само стоеше с протегнатата ръка, отваряше и затваряше пръсти, сякаш да хване нещо, което другите не виждаха. Кой ли бог го беше наказал с такова страдание, благославяйки го в същото време? Дори Аполон не би направил такова нещо, в това Пития беше сигурна. Само че думите на детето отпреди трийсет дни можеха да идват единствено от

боговете. Думи, които се бяха разчули и без съмнение причиниха огньовете, които сега се катереха към Делфи.

По-добре изобщо да не бяха водили детето тук.

Пития се беше примирила с мисълта, че Делфи ще изчезне в забвение. Помнеше добре думите на една от предшественичките си, живяла преди столетия — думи на зловеца поличба.

Император Август я попитал: „Защо Оракулът се умълча така?“.

Сестра ѝ отговорила: „Едно еврейско момче, бог, що владее сред благословените, иска да напусна този дом...“.

Тези думи се оказаха вярно пророчество. Култът към Христос се разпространи като горски пожар, погълна империята и унищожи всяка надежда, че старите порядки ще се завърнат.

А после, преди месец, доведоха в храма странното момиче.

Пития откъсна очи от факлите и погледна към адитума, вътрешното светилище на Аполоновия храм. Момичето чакаше вътре.

Беше сираче от далечния град Хиос. Хората от столетия водеха такива деца в храма, за да прехвърлят товара по отглеждането им на сестрите. Повечето биваха отпращани. Оставаха само най-съвършените — със стройни тела, с ясен поглед и недокоснати. Аполон никога не би приел повреден съсъд за предсказателския си дух.

Затова когато доведоха това тънко като върбова клонка момиче и го съблякоха голо на стъпалата пред Аполоновия храм, Пития не спря втори път погледа си на него. Детето беше мърляво, тъмната му коса — рошава и оплетена, кожата му — надупчена с белези от шарка. Но не външният вид беше отблъснал Пития, а нещо по-дълбоко, някакво инстинктивно усещане за погрешност. Може би заради начина, по който момичето се клатеше напред-назад, или заради очите, които гледаха, без да виждат.

Хората, които го доведоха, твърдяха, че детето е докоснато от боговете. Че можело да каже колко маслини има на дървото само като го погледне, че стигало да докосне за миг бременна овца, за да познае кога ще се оагни.

Тези твърдения събудиха любопитството на Пития. Тя повика момичето при себе си на входа на храма. Детето се подчини, но без никаква целенасоченост в движенията, сякаш ветровете го носеха

нагоре. Наложил се Пития да го дръпне за ръката, за да седне на най-горното стъпало.

— Как се казваш? — попита тя слабото дете.

— Името ѝ е Антея — извика отдолу един от придружителите ѝ.

Пития не сваляше поглед от детето.

— Антея, знаеш ли защо са те довели тук?

Момичето мълча дълго, а накрая измърмори, свело поглед към каменното стъпало:

— Домът ти е празен.

„Е, поне може да говори“.

Пития обърна очи към вътрешността на храма. В огнището посред голямата зала гореше огън. В момента храмът наистина изглеждаше празен, но в думите на детето сякаш се съдържаше нещо повече.

Може би се дължеше на поведението му. Така странно, така отнесено, сякаш стоеше с единия крак в свят, различен от реалния.

Детето вдигна ясните си сини очи — очи невинни. Те контрастираха с думите, които се отрониха от устата му:

— Ти си стара. Скоро ще умреш.

Придружителят понечи да сгълчи момичето откъм подножието на стълбите, но Пития вдигна ръка и каза спокойно:

— Рано или късно всички умираме, Антея. Така е подреден светът.

Момичето поклати глава.

— Еврейчето няма да умре.

И странните очи отново се впиха в Пития. Косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Явно някой беше въвел детето в култа към Христос и неговия окървавен кръст. Имаше нещо в думите му обаче... Някаква странна мелодика.

„Еврейчето...“

Напомняше ѝ за гибелното предсказание на нейната предшественичка.

— И друго ще дойде — продължи детето. — Друго момче.

— Друго момче? — Пития се приведе към нея. — Кое? Откъде ще дойде?

— От сънищата ми. — Момичето разтърка ухо с основата на дланта си.

Усетила, че в детето се крият неизследвани дълбини, Пития настоя:

— Това момче — попита тя, — кое е то?

Последвалите думи изтръгнаха стон от насъбралото се множество — дори то усети богохулството в тях.

— Той е братът на еврейчето — каза детето и стисна силно подгъва на робата й. — Той гори в сънищата ми... и ще изгори всичко. Нищо няма да остане. Дори Рим.

През месеца, който последва, Пития се постара да научи нещо повече за това, дори прие момичето в сестринството. Уви, детето все повече се вглъбяваше в себе си, а накрая съвсем онемя. Но съществуваше начин Пития да научи повече от него.

Ако момичето наистина беше благословено, силата на Аполоновия дъх — предсказателските му изпарения, щеше да освободи тайните, заключени в главата му.

Но щеше ли да им стигне времето?

Някой я докосна по лакътя и Пития се отърси от спомените.

— Господарке, слънцето... — напомни й по-младата сестра.

Пития извърна глава на изток. Хоризонтът пламтеше — знак за предстоящия изгрев. Откъм римския легион в ниското се чува викове. Мълвата за момичето се беше разнесла. Предсказанията за гибел бяха стигнали далеч... до ушите на самия император дори. Пристигнал беше имперски пратеник с искане „обладаното от демони“ дете да бъде отведено в Рим.

Пития беше отказала. Боговете бяха пратили това дете на нейния праг, в Аполоновия храм. И тя нямаше да се откаже от него, преди да го е подложила на изпитание.

Първите лъчи на слънцето прорязаха източния хоризонт.

Седмият ден на седмия месец започваше. — Чакали бяха достатъчно.

Пития обърна гръб на осветения от факли легион.

— Хайде. Нямаме време.

Забърза към вътрешността на храма. И там имаше пламъци, но те бяха гостоприемната топлина на сведеното храмово огнище. Две от по-старшите сестри — твърде стари, за да издържат трудното изкачване към пещерите — бяха останали да поддържат огъня.

Пития кимна признателно на всяка от тях, после мина край огнището.

В дъното на храма имаше стълбище, което се спускаше към подземното светилище. Само слугините на Оракула имаха право да влизат там. Мраморните стъпала преминаха в необработен варовик и свършиха в малка пещера. Тя била открита случайно преди векове — един козар наближил отвора ѝ, попаднал под влиянието на сладките Аполонови пари и получил странни видения.

Ако можеше този велик дар да изтрае още един изгрев...

Пития завари детето в пещерата. Облечено беше с възголяма за ръста му туника и седеше с кръстосани крака до бронзовия триножник със свещения омфалос — висок до кръста огладен камък, който символизираше пъпа на света, центъра на вселената.

В помещението нямаше друго освен омфалоса и високо трикрако столче над естествена пукнатина в пода. Макар отдавна да беше свикнала с Аполоновите изпарения, Пития и този път пое с наслада и удивление издигащото се през процепа ухание, наситено с аромата на бадемови цветове.

Пророческото дихание на бог Аполон.

— Време е — каза тя на по-младата си сестра, която я беше последвала долу. — Доведи детето при мен.

Пития седна на трикракото столче. Парите на Аполоновия дъх я обляха.

— Побързай.

По-младата сестра вдигна детето на ръце и го положи в скута ѝ. Пития го прегърна нежно — като майка детето си, — но момичето не отвърна на ласката.

Пития вече усещаше ефекта на извиращите от земните недра изпарения. Познат гъдел плъзна по тялото ѝ. Гърлото ѝ се затопли от съприкосновението с Аполон. Полезрението ѝ започна да се стеснява.

Но детето беше много по-дребно от нея и по-податливо на изпаренията.

Главата му се отпусна назад, клепачите му се затвориха. Ясно беше, че няма да издържи дълго проникването на Аполон. Ала в името на последната им надежда Пития трябваше да го подложи на това изпитание.

— Дете — изрече напевно Пития, — кажи ни повече за онова момче и за гибелта, която е предсказало. Къде ще се появи той?

Малките устни помръднаха в шепот:

— От мен. От сънищата ми.

Тъничките пръсти намериха ръката на Пития и я стиснаха силно.

Думите се зарониха от устните на детето:

— Твоят дом е празен... Изворите ти са пресъхнали. Но ще потече нов пророчески извор.

Ръцете на Пития се стегнаха около телцето. От толкова време храмът тънеше в немара...

— Нов извор — прошепна обнадеждено тя.

— Тук, в Делфи?

— Не...

Дишането на Пития се учести.

— Къде тогава?

Устните на момичето помръднаха, но думи не се чуха. Пития разтърси телцето му.

— Къде?

Момичето вдигна тънката си ръка и я постави на корема си.

И в този миг видение завладя Пития, видение за сребърни води, които извираат от пъпа на момичето, от утробата му. Нов извор. Но видението от Аполон ли беше дошло? Или беше родено от собствената ѝ отчаяна надежда?

Крясък раздра транс ѝ. Груби гласове долетяха отгоре. Нечия фигура нахлу откъм стълбите — беше една от старшите сестри при огъня. Притискаше с ръка рамото си. Червено цвете растеше отдолу. Черно острие на стрела се подаваше между пръстите ѝ.

— Закъсняхме — извика старицата и се срина на колене. — Римляните...

Пития чу думите на жената, но остана потопена в изпаренията. Пред вътрешния ѝ взор се лееше изворът на момичето, нов източник на пророческа сила. После миризмата на римските факли се промъкна във видението ѝ. Сребърният извор се оплете с тъмночервен поток и се отля към бъдещето.

Детето се отпусна безжизнено в ръцете ѝ, изгубило се напълно в омаята на изпаренията. Пития изучаваше трескаво видението и

постепенно съзря как тъмният поток оформя черен силует... сянка на момче. Зад него се издигаха пламъци.

Думите на детето отпреди месец прозвучаха в ушите ѝ:

„Братът на еврейчето... онзи, който ще подпали света...“

Пития притисна отпуснатото телце към гърдите си. Пророчеството на детето намекваше както за гибел, така и за спасение. Би било по-добре да го остави на имперския легион, може би за да сложи край — тук и сега — на такова едно несигурно бъдеще. Силни гласове проехтяха откъм вътрешността на храма. Така или иначе, вече не можеха да избягат. Освен в смъртта.

Само че видението се разгръщаше в нея.

Аполон беше изпратил детето. При Пития.

„Нов извор ще потече“

Тя си пое дълбоко дъх, приемайки докрай Аполон в себе си.

„Какво трябва да направя?“

Римският центурион прекоси залата. Беше получил изрични заповеди. Да убие момичето, което предрекло гибелта на империята. Предната нощ бяха заловили една храмова слугиня — съвсем млада жена, още девойка. Докато я биеха с камшик — и преди той да я даде на мъжете си — слугинята беше признала, че детето още е в храма.

— Донесете повече факли! — изрева той. — Претърсете всеки ъгъл!

Някакво движение в дъното на залата привлече погледа му и той изтегли меч си.

Откъм сенките на стълбище се появи жена. Залитна няколко крачки напред — като замаяна. Облечена цялата в бяло, с венец от лаврови клонки на главата.

Центурионът знаеше коя е.

Делфийският оракул.

Овладея с усилие обзелия го страх. Като мнозина легионери и той съблюдаваше тайно старите ритуали. Дори колеше бик в чест на Митра и се мажеше с кръвта му.

Само че ново слънце се издигаше на хоризонта и нищо не можеше да го спре.

— Кой смее да поругава храма на Аполон? — извика към тях жената.

Притиснат от погледите на подчинените си, центурионът тръгна решително към нея.

— Предай момичето! — настоя той.

— Няма го. Дори вие не можете да го достигнете.

Центурионът знаеше, че това е невъзможно. Храмът беше обграден.

Въпреки това някаква тревога го тласна напред.

Пророчицата препречи пътя към стълбите и сложи ръка на нагръдника му.

— Светилището долу е забранено за мъже.

— Но не и за императора. А аз съм негов пратеник.

Жената не помръдна.

— Няма да минеш.

Центурионът беше получил заповеди с печата на император Теодосий, предадени му лично от сина на императора — Аркадий. Старите богове трябваше да замлъкнат окончателно, старите храмове трябваше да бъдат изравнени със земята. Из цялата империя, включително и в Делфи. Центурионът беше получил още една заповед.

И щеше да я изпълни.

Заби меча си дълбоко в корема на пророчицата, докато върхът не излезе през гърба ѝ. Жената изстена. Залитна и се опря на рамото му, сякаш прегръдка между влюбени. Той я блъсна грубо назад.

Кръв блисна по доспехите му, по пода.

Оракулът се срина на мрамора, после падна на хълбок. Протегна трепереща ръка и натопи длан в локвата от собствената си кръв.

— Нов извор... — прошепна, сякаш даваше обещание.

А после тялото ѝ се отпусна в прегръдката на смъртта.

Центурионът прекрачи през трупа ѝ и заслиза с меча напред по стълбите, които го отведоха в малка пещера без изход. Труп на старица се валяше в локва черна кръв. Трикрако каменно столче лежеше преобърнато до пукнатина в пода. Той огледа пещерата, обиколи я дори.

Невъзможно.

Тя беше празна.

*Март 1959 г.
Карпатите, Румъния*

Майор Юри Раев отвори вратата на руския камион ЗиС-151 и скочи върху набраздения от коловози черен път. Краката му се подгънаха. Подпря се на зелената врата на спазарения камион, като не знаеше да го проклина ли, или да благодари на съдбата за него. Гърбът още го болеше след едноседмичното пътуване през планината. Имаше чувството, че зъбите му са се разклатили от друсането. Уви, само превозно средства като това можеше да издържи по каменните серпантини и наводнените пътища до изолирания зимен лагер.

Погледна през рамо — задната врата на каросерията се беше спуснала с трясък и войници в черно-бели униформи скачаха на пътя. Зимното им облекло се сливаше със снега и камънаците на гъсто залесените височини. Утринната мъгла още тежеше тук-там като групи от сърдити призраци.

Мъжете псуваха и тропаха да раздвижат кръвта в краката си. Огнени връхчета на цигари припламнаха за последно — някои захвърлени, други стъпкани с пета. Войниците зареждаха калашниците си, макар тяхната група да беше само ариергард със задача да отцепи района и нищо повече.

Юри се обърна напред, когато вторият по ранг в тази мисия, лейтенант Добрицки, пристъпи към него. Добрицки беше набит украинец с надупчено от белези лице и счупен нос, със зимна камуфлажна униформа като останалите. Червените кръгове от очилата за сняг още личаха на лицето му.

— Майоре, лагерът е отцепен.

— Те ли са? Онези, които търсим?

Добрицки сви рамене, в знак че оставя това на неговата преценка. Веднъж вече ги бяха пратили за зелен хайвер — нападнали бяха зимен лагер на полумъртви от глад селяни, които работеха на минимални надници в една каменна кариера.

Юри се намръщи. Тази планина беше от друго време, от друга епоха — каменната. Изостанала, пълна със суеверия и бедност. Ала зъберите на обрастите с непроходима гора хребети бяха идеално скривалище за онези, които не искат да бъдат намерени.

Юри мина встрани и огледа завоя на раздраната от коловози пътека, която минаваше за път. Водещите камиони в колоната бяха нахвърляли сняг и кал на буци отстрани. През дърветата се виждаха двайсетина мотора „ИМЗ-Урал“, всеки с по един въоръжен войник в коша. Тежките мотоциклети бяха избързали напред, за да отцепят района и да отрежат всички пътища за бягство.

Слухове и изтръгната чрез изтезания информация ги бяха насочили към това отдалечено място. Дори и тогава се наложи да обходят стотици километри из планината и да опожарят някое и друго селце, за да притоплят спомените на обитателите им. Никой не искаше да говори за карпатските цигани. Особено за този конкретен клан, обвит в слухове за „стригои“ и „морои“. Зли духове и вещици.

Беше ли ги открил най-сетне?

Лейтенант Добрицки запристъпва от крак на крак.

— Сега какво, майоре?

Гримасата на украинеца не убягна на Юри. Макар и майор от Съветската армия, той не беше войник. Беше с една глава по-нисък от Добрицки, имаше коремче и лицето му беше подпухнало. Мобилизиран от Ленинградския държавен университет, Юри се беше издигнал до сегашния си чин по стълбицата на военно-научните подразделения. Едва на двайсет и осем години, той вече оглавяваше биофизичната лаборатория към Държавния надзорен институт за медицински и биологически изследвания.

— Къде е капитан Мартова? — попита Юри. Представителят на съветското военно разузнаване рядко се отделяше от Добрицки и държеше всичко под око.

— Чака ни при входа на лагера.

Добрицки пое по права линия през кишата в средата на пътя. Юри мина встрани, където земята още беше замръзнала и се ходеше по-лесно. Свърнаха зад последния завой и лейтенантът посочи към лагера, сврян на завет под стръмни канари и обграден от тъмен лес.

— Цигани — изръмжа Добрицки. — Както поискахте, нали?

„Цигани, но дали бяха от клана, който му трябваше?“

Циганските фургани бяха боядисани в избелели нюанси на зелено и черно, с големи колела, високи колкото Юри. На места боята се беше обелила и отдолу се виждаха скритите по-ярки цветове, спомен от по-добри времена. Високите дървени фургани бяха покрити

със сняг, от ръбовете им висяха ледени висулки. По прозорците им имаше скреж. Черни дупки в земята бележеха мястото на отдавна изстинали огньовете. Дълбоко в зимния лагер се виждаха два, които още горяха — по-скоро клади, отколкото огньовете, пламъците им по-високи от фургоните. Друг фургон стоеше настрана опожарен.

Под импровизиран навес от камъни и дървесни трупи стояха два товарни коня с провиснали унило глави. Кози и няколко овце се мотаеха из лагера.

Войниците бяха обградили мястото. Тук-там се валяха трупове с окъсани дрехи и кожени шуби. Живите не изглеждаха много по-добре. Обитателите на лагера бяха измъкнати от фургоните и палатките си.

В другия край на лагера се чува викове — войници изкарваха последните цигани. Залп от автоматична стрелба. „Калашников“. Юри плъзна поглед по окаяното множество. Някои от жените се бяха свлекли на колене и плачеха. Смуглите мъже гледаха отровно нападателите. Повечето бяха ранени — някои кървяха от огнестрелни рани, други бяха със счупена ръка или крак.

— Къде са децата? — попита Юри.

Отговорът дойде от другата му страна, ясен и звънък като леда по тези високи земи.

— Барикадирани в църквата.

Юри се обърна към говорещия — капитан Савина Мартова, разведчикът на мисията, потънала в черен шинел. Тъмната ѝ коса се сливаше с кожата от руски вълк по ръба на качулката.

Вдигна ръка към кулата, която се издигаше отвъд фургоните и палатките. Това като че ли беше единствената масивна сграда тук. Изградена изцяло от местен камък, църквата се сливаше с канарите наоколо.

— Когато пристигнахме, вече бяха там — допълни Савина.

Добрицки кимна.

— Сигурно са чули рева на мотоциклетите.

Савина срещна погледа на Юри. Утринната светлина затанцува в зелените ѝ очи. Тя май не беше съгласна с лейтенанта. Именно Савина беше донесла научната документация в института на Юри — тетрадки и хартиени рула от Аушвиц-Биркенау, сред които дневниците на д-р Йозеф Менгеле, „Ангелът на смъртта“ на концентрационния лагер.

Не един и два пъти Юри се будеше потънал в студена пот след като изчете материалите. Всеизвестно беше, че д-р Менгеле е провеждал всякакви ужасни експерименти със затворниците, но явно е бил особено пристрастен към циганите и най-вече към техните деца. Подкупвал ги с бонбони и шоколади, поощрявал ги да му викат „чичко Пепе“. И всичко това, за да спечели доверието им. Накрая всички те били убити... но преди това Менгеле открил две специални близначки, две уникални деца от цигански произход.

Еднолични момичета. Саша и Мена.

Юри беше изчел записките му със смесени чувства — на възхищение и ужас.

А бележките на Менгеле за забележителните близначки бяха повече от подробни — възраст, семейна история, кръвни връзки, всичко. Подложил на изтезания близките на децата, за да измъкне още и още детайли, които проверил, като тествал момичетата. Ускорил експериментите, но войната свършила и бил принуден да сложи преждевременно край на проекта. Убил близначките, като инжектирал фенол в сърцата им.

Беше излял гнева и объркването си на белия лист:

„Wenn ich nur mehr Zeit gehabt hfltte...“

„Само ако имах още време...“

— Готов ли си? — попита го Савина.

Юри кимна.

Придружени от Добрицки и още един войник, двамата влязоха в лагера. Юри заобиколи някакъв труп, проснат по лице в локва замръзнала кръв.

Църквата се появи пред тях. Беше изградена изцяло от дялани камъни, без прозорци. Единствената ѝ врата беше затворена, скована от дебели трупи и обкована с мед. Сградата приличаше повече на крепост, отколкото на църква.

Двама войници стояха до вратата със стоманен преносим таран в ръце.

Добрицки погледна към Юри.

Той кимна.

— Разбийте я! — нареди отсечено лейтенантът.

Мъжете залюляха тарана и удариха. Разхвърчаха се трески. Вратата издържа още два удара. След това поддаде с трясък.

Юри пристъпи напред.

Малки газени лампи осветяваха вътрешността. От двете страни се редяха пейки, обърнати към повдигнат на подиум олтар. Деца на всякаква възраст се криеха между тях, странно умълчани.

Юри продължи към олтара, като оглеждаше децата. Много от тях бяха с уродства — с микроцефалия, заешка устна, джуджета. Едно от децата нямаше ръце, само торс. „Кръвосмешение“, помисли си Юри и кожата му настръхна. Нищо чудно, че местните хора се страхуваха от този цигански клан и разказваха истории за духове и чудовища.

— Как ще разбереш дали това са децата, които ти трябва? — попита Савина с неприкрито отвращение в гласа.

Юри цитира изречение от признанията на един нещастник, изтръгнати с изтезания от Менгеле:

— Леговището на човиханите.

Това беше циганската дума за магьосник или шаман. Ставаше дума за рожденото място на близнаците, тайна, пазена от циганите още от времето, когато са се зараждали клановете.

— Те ли са, или не са? — настоя Савина.

Юри поклати глава.

— Не знам.

Продължи напред към едно момиче, седнало пред олтара. Детето стискаше парцалена кукла до гърдите си, макар собствените му дрехи да не бяха в по-добро състояние от материала за куклата. Юри скъси разстоянието помежду им и забеляза, че детето изглежда съвършено, недокоснато от уродствата на другите. Яносините му очи грееха в полумрака.

Такива очи рядко се срещаха при циганите.

Същите като на Саша и Мена.

Юри коленичи пред нея. Тя сякаш не го забелязваше. Погледът ѝ минаваше през него. Мъжът усети, че момичето все пак не е наред и уродството му навярно е по-лошо от останалите деформации тук.

Макар че очите и не се фокусираха дори за миг, тя вдигна ръка към него.

— *Унки Пепе* — промълви на цигански с тънко гласче.

Вълна на страх заля Юри. „Чичо Пепе“. Галеното име, с което децата наричали Йозеф Менгеле. Използвали го всички циганчета, с

които „работел“. Но тези деца тук бяха твърде малки, за да са виждали концентрационен лагер отвътре.

Юри се вгледа в празните сини очи. Знаеше ли детето към какво се стремят той и изследователският му екип? Как би могло да знае? Спомни си написаното от Менгеле:

„Само ако имах повече време...“

Юри нямаше да се сблъска с този проблем. Екипът му щеше да получи цялото необходимо време. Комплексът вече се строеше. Далеч от любопитни очи.

Савина пристъпи към него. Искаше отговор.

Юри имаше такъв. Разбрал го беше от пръв поглед — още щом зърна лишеното от изражение лице на момичето. Въпреки това се поколеба.

Савина сложи ръка на лакътя му.

— Майоре?

Нямаше връщане назад, затова той кимна, сякаш да признае пред себе си и света ужаса, който щеше да последва.

— Да. Това са „човиханите“.

— Сигурен ли сте?

Юри кимна отново, без да сваля поглед от сините очи на детето. До слуха му достигна заповедта, която Савина даде на Добрицки:

— Качете всички деца в камионите. Останалите елиминирайте.

Юри не се възпротиви на заповедта. Знаеше защо са дошли тук.

Детето все така протягаше ръка към него.

— *Унки Пепе* — повтори то.

Той пое тъничките пръсти в дланта си. Вече нямаше измъкване, нямаше връщане назад.

„Да, аз съм“.

ПЪРВА КНИГА

1.

*В наши дни
5 септември, 13:38
Вашингтон*

Не всеки ден хора ти умират в ръцете.

Командир Грей Пиърс вървеше през Националния мол, когато бездомникът го заговори. Грей и без това беше в лошо настроение, приключил една битка и поел към следващата. Обедният пек само подклаждаше раздразнението му. Денят се отличаваше с обичайната вашингтонска жега, която се излъчваше на вълни от тротоарите. С тъмносиньо сако над разпасана памучна тениска и дънки, Грей прецени, че вътрешната му температура се е повишила от алангле до добре препечено.

Забеляза клатушкащата се към него мършава фигура още от средата на пресечката. Бездомникът беше с омачкано сако от костюм и торбести дънки, навити на глезените, под които се виждаха очукани военни ботуши с провиснали връзки. След още няколко крачки Грей забеляза, че четината по лицето му е прошарена със сиво, а неспокойните очи са зачервени и сълзят.

Досадни бездомници като този, които просека пари от минавачите, не бяха рядка гледка на територията на Националния мол — обширния комплекс от музеи и градини — особено сега, само ден след празника на труда. Туристите се бяха върнали към нормалното си ежедневие, полицаите от борба с безредиците се бяха сврели в местните барове, а служителите от чистотата бяха премахнали доказателствения материал. Последни на сцената бяха останали бездомниците, които търсеха някоя и друга изтървана монета, преравяха кошчетата за бутилки от бира и изобщо се държаха като раци, заети да опоскат последните парченца месо от костите на стар скелет.

Грей можеше да свърне в някоя пресечка, за да избегне бездомника, но не го направи. Дори срещна погледа му, както за да

прецени степента на заплаха, така и за да покаже, че го е видял. Макар сред просяците да имаше немалко трудоспособни и здрави индивиди, повечето мъже и жени от улицата се бяха озовали там по силата на някаква лична трагедия, заради пристрастеност или психическо заболяване. Немалко от тях бяха ветерани от армията. Грей не отклони погледа си и сигурно това беше причината очите на другия мъж да светнат.

Грей разчете смесица от облекчение и надежда под мръсотията и бръчките. Забелязал Грей, бездомникът закри по-решително. Сигурно се притесняваше плячката му да не хлътне в Замъка Смитсониън. Ръцете му трепереха силно. Очевидно беше пиян или пък треморът беше следствие на хроничен алкохолизъм.

Ръка се протегна към Грей с дланта нагоре.

Универсален жест — от бразилските бордеи до уличките на Банкок.

„Помогнете. Моля“.

Грей бръкна в джоба на самото за портфейла си. Често му бяха казвали, че постъпва глупаво, като играе по свирката на просяците. „Даваш им пари, които ще похарчат за пиячка или наркотик“. Да говорят каквото щат. Той не беше в правото си да съди никого. За него просяците бяха хора в нужда и друг аргумент не му трябваше. Извади портфейла си. Помолят ли го, ще даде. Беше му нещо като мото. А ако трябваше да бъде честен докрай със себе си, тази милостиня помагаше и на него — беше балсам, който да успокои поне временно чувството за вина, погребано някъде в дълбоките пластове на съзнанието му, където нямаше нито куража, нито желанието да се рови излишно.

И струваше само долар-два.

Нелоша сделка, откъдето и да го погледнеш.

Погледна в портфейла си. Само двайсетачки. Току-що беше изтеглил пари от банкомат в метрото. Сви рамене и извади една банкнота с образа на Андрю Джаксън.

Добре де, понякога струваше повече от долар-два.

Вдигна глава на крачка от бездомника. Протегна двайсетачката и в същия миг видя, че шепата на другия мъж не е празна. В средата ѝ се мъдреше зацапана пара, голяма колкото монета от петдесет цента.

Грей се намръщи.

За пръв път бездомник се опитваше да даде, вместо да получи пари.

Преди да е проумял какво става, мъжът залитна към него, сякаш някой го е блъснал отзад. Устата му зейна изненадано. Стовари се върху Грей, който инстинктивно посегна да го хване.

Оказа се по-лек от очакваното. Тялото му под сакото беше кожа и кости, като скелет в костюм. Ръката на бездомника го бръсна по лицето — беше много гореща, като при треска. Прониза го страх — от заразна болест, дори СПИН — но Грей не се дръпна дори когато мъжът се отпусна в ръцете му.

Свали лявата си ръка към кръста му, за да разпреди неочакваната тежест. Пръстите му попаднаха на нещо мокро, горещо и сълзящо.

Кръв.

Грей се завъртя инстинктивно на пета, превъртя се през хълбок и се търколи встрани от тротоара, без да изпуска бездомника. Гъстата трева смекчи падането им.

Не чу следващите изстрели, но два рикошета избиха искри от паважа, където беше стоял допреди миг. Той продължи да се търкаля, докато не стигна до метална табелка в бетонна основа наред моравата пред Замъка Смитсониън. Уви, беше висока само половин човешки ръст. Грей се сви зад нея с възрастния бездомник. На табелката пишеше:

ИНФОРМАЦИОНЕН ЦЕНТЪР СМИТСОНИЪН — В ЗАМЪКА

На Грей определено му трябваше информация.

Като кой стреляше по него, например.

Солидната табелка се намираще между него и мола. Предлагаше временно прикрытие. Само на десетина метра го мамеха арковидните врати на един от страничните входи на замъка. Самата сграда издигаше гордо големите си и малки кули от червен пясъчник, добит от мерилендския Сенека Крийк — точна реплика на нормански замък, истинска крепост. Убежището, което му предлагаше страничният вход, беше само на няколко крачки разстояние, но дори и късо, откритото пространство до там щеше да го превърне в лесна мишена за снайпериста.

Затова вместо да притича към вратите, Грей извади пистолета си — компактен зиг зауер Р229, който носеше в кобур на гърба. Не че

имаше по кого да стреля. Въпреки това зареди патрон в цевта, в случай на директно нападение.

Бездомникът до него простена. Вече целият му гръб беше в кръв. Грей се намръщи — лошият късмет на някои хора просто нямаше край. Нещастникът се беше надявал на малко милостиня, а какво беше получил — куршум в гърба. Случайна жертва на опита за атентат срещу Грей.

Кой се опитваше да го очисти обаче? И защо?

Бездомникът вдигна треперещата си ръка. Тялото му потръпваше при всяко мъчително вдишване. Ако се съдеше по мястото на входната рана и количеството изгубена кръв, куршумът щеше да се окаже фатален за човек в неговото състояние. Мъжът посегна към бедрото на Грей. Пръстите му се отвориха и зацапаната монета изпадна от ръката му. Явно я беше стискал през цялото време. Монетата отскочи от крака на Грей и се търколи в тревата.

Последен дар.

Дребна възвръщаемост от раздадената през годините милостиня.

После тялото на бездомникът се отпусна. Главата му клюмна върху рамото на Грей. Той изпсува под нос.

„Съжалявам, старче“.

Извади телефона си с другата ръка. Отвори с палец капачето и натисна бутона за спешно повикване. Отговориха му моментално.

Грей заговори бързо, вдигайки под тревога централното командване.

— Помощта идва — каза директорът. — Следим те от камера на замъка. Вижда се доста кръв. Ранен ли си?

— Не — кратко отговори Грей.

— Стой и чакай.

Грей нямаше да спори. Не бяха последвали нови изстрели след първите три. Нито звънтящи рикошети в металната табела. Стрелецът най-вероятно се беше отказал. Въпреки това Грей не смееше да помръдне, преди кавалерията да пристигне.

Прибра телефона в джоба си и изрови монетата на стареца от тревата. Беше тежка, дебела и грубо изсечена. Грей я потърка разсеяно. Пръстите му бяха омазани с кръвта на бездомника и този импровизиран разтворител отстрани част от мръсотията по

повърхността ѝ. Релефното изображение приличаше на гръцки или римски храм — шест колони под островърх покрив.

„Това пък какво е, мамка му?“

В центъра на монетата имаше буква.

Гръцката буква Σ , реши Грей.

„Сигма“.

В математиката с Σ се означаваше сумата на всички части, но буквата беше и емблема на организацията, за която работеше Грей — Сигма, елитен екип от бивши военнослужещи в специалните части, получили допълнителна научна подготовка, която да ги квалифицира за работата в тайното военно подразделение на АИОП — агенцията за изследователски проекти към министерството на отбраната.

Грей погледна към замъка. Щабквартирата на Сигма беше тук, дълбоко под основите на Смитсоуиън, в бункери, останали от времето на Втората световна война. Местоположението ѝ беше идеално — близо до правителствените сгради, до Пентагона и до множеството частни и държавни лаборатории.

Грей се загледа отново в монетата и разбра грешката си. Буквата не беше гръцката Σ , а просто голямо Е. Пришпорвани от паниката, очите му бяха погодили номер, смесвайки действителността с непосредствените приоритети в съзнанието му.

Стисна в юмрук монетата.

Най-обикновено „Е“.

Не за пръв път през последните седмици виждаше връзки там, където ги нямаше — или така поне смятаха колегите му. В продължение на цял месец Грей беше търсил потвърждение, че Монк Кокалис — изчезнал по време на мисия негов приятел — може още да е жив. Засега обаче все стигаше до задънена улица, нищо че беше впрегнал всички ресурси на Сигма.

„Гониш призраци“ — беше го предупредил Пейнтър Кроу след първите няколко седмици.

Може би.

От другата страна на алеята се отвориха с трясък врати. Дузина облечени в черно фигури изскочиха от Замъка с готови за стрелба оръжия.

Кавалерията.

Движеха се предпазливо, но никой не откри стрелба по тях.

Придвижиха се бързо до Грей и оформиха кръг около него.

Един от мъжете се смъкна на коляно до бездомника. Остави куфарче за спешна помощ в тревата и посегна да го отвори.

— Мисля, че е мъртъв — каза му Грей.

Парамедикът провери за пулс и потвърди предположението му.

Човекът беше починал.

Грей се изправи на крака.

С изненада видя шефа си, Пейнтър Кроу, при страничния вход. Без сако, с навити до лактите ръкави, директор Кроу излетя през вратата. Изражението му не вещаеше нищо добро. Макар и десетина години по-голям от Грей, Пейнтър все още се движеше с атлетичната грация на млад вълк. Изглежда беше преценил риска като минимален. Или и той като Грей просто усещаше, че снайперистът вече се е изнесъл.

Този човек определено не проумяваше смисъла на понятието „административна работа“.

Пейнтър тръгна към него под съпровода на далечни сирени.

— Обадох се в местното полицейско управление да затворят мола — отсечено каза той.

— Твърде късно.

— Сигурно си прав. Все пак балистиците ще стеснят радиуса на траекторията, та поне да знаем откъде е стреляно. Следеше ли те някой?

Грей поклати глава.

— Поне аз не усетих такова нещо.

Не му убягна преценяващият поглед на директора, с който оглеждаше територията на мола. Кой би се опитал да убие Грей? На метри от щабквартирата им? Явно беше предупреждение, но за какво? Грей не се занимаваше с нищо особено след последната мисия в Камбоджа.

— Вече изтеглихме родителите ти на безопасно място — каза Пейнтър. — За всеки случай.

Грей кимна признателно. Макар че баща му едва — ли беше останал много доволен. Нито майка му всъщност. Родителите му още сънуваха кошмари след бруталното отвлечане отпреди два месеца.

Непосредствената заплаха така или иначе беше отминала и Грей се замисли кой би се опитал да го убие — и най-вече защо. Най-

очевидната възможност беше настоящото му разследване. Дали пък опитите му да разбере нещо повече за съдбата на приятеля си не бяха настъпили някого по мазола?

Въпреки случилото се преди малко Грей се обнадежди.

— Директоре, възможно ли е опитът за...?

Пейнтър вдигна ръка, смръщил вежди. Коленичи до бездомника и обърна нежно лицето му. След миг се отпусна на пети и очите му се присвиха. Изглеждаше още по-притеснен.

— Какво има, сър?

— Май не ти си бил мишената, Грей.

Грей погледна към тротоара и си помисли за искрите на рикошетите преди малко.

— Не първоначалната във всеки случай — продължи директорът. — Ако снайперистът е стрелял по теб, то е било, за да те отстрани като свидетел.

— Откъде знаете?

Пейнтър кимна към трупа.

— Познавам този човек.

Грей изтръпна.

— Това е Арчибалд Полк. Преподавател по неврология от Масачузетския технологичен институт.

Грей хвърли скептичен поглед към болнаво лице и мърлявата четина на убития, но директорът говореше сериозно. И ако беше прав, то този Арчибалд явно се беше търкулнал стремглаво по социалната стълбица.

— Как се е докарал до тук, по дяволите? — попита той.

Пейнтър стана и поклати глава.

— Не знам. Не съм го виждал от десетина години. Сега обаче по-важният въпрос е защо някой ще иска да го убива?

Грей сведе поглед към трупа в опит да пренастрои вътрешната си преценка. Би трябвало да се чувства облекчен, че не той е бил мишена на убиеца, но ако Пейнтър беше прав, значи неговото разследване нямаше нищо общо със стрелбата.

Отново го обзе гняв, примесен с известно чувство за отговорност.

Човекът беше умрял в ръцете му все пак.

— Изглежда е идвал тук — измърмори под нос Пейнтър и хвърли поглед към Замъка. — При мен. Защо обаче?

Грей протегна ръка, спомнил си странната настоятелност на непознатия. Старата монета лъсна в окървавената му шепа.

— Може би е искал да ти даде това.

14:02

В далечината звучаха сирени, а възрастният мъж вървеше бавно по авеню Пенсилвания. Облечен беше в прашен сив костюм. Носеше очукан куфар, а с другата ръка водеше момиче. Деветгодишното дете беше с рокля в тон с костюма на мъжа. Тъмната му коса беше прибрана с червена панделка и откриваше бледо лице. Лъснатите му черни обувки бяха нацапани с петънца засъхваща кал от детската площадка, където беше играло допреди малко.

— Папа, намери ли приятеля си? — попита детето на руски.

Той стисна ръката му и отговори уморено:

— Да, Саша, намерих го. А ти не забравяй, че трябва да говориш на английски, мила.

Детето се нацупи за миг, после попита:

— Той зарадва ли се да те види?

Мъжът си спомни гледката през телескопичния мерник на снайпера, спомни си как тялото падна.

— Да. Доста се изненада.

— Сега може ли да си ходим в къщи? На Марта ѝ е мъчно за мен.

— Скоро.

— Кога? — настоя сърдито малката и се почеса по ухото.

Между кичурите тъмна коса проблесна нещо метално.

Мъжът я пусна и дръпна нежно ръката ѝ от ухото, после приглади косата на мястото ѝ.

— Имам да свърша още едно нещо. После тръгваме за дома.

Наближиха Десета улица. Сградата се издигаше вдясно от мъжа, грозна бетонна кутия, която някой се беше опитал да украси с редица знамена. Мъжът свърна към входа ѝ.

Там беше следващата му спирка.

Централата на Федералното бюро за разследвания.

15:46

От шкафчето на Грей се чу енергична вибрация. Той забърза напред и едва не се хлъзна на мокрия под. Беше само с хавлиена кърпа на кръста, току-що излязъл изпод душа. След като докладва на директор Кроу детайлите около стрелбата, Грей беше слязъл в съблекалнята на едно от най-долните нива в бункерите на Сигма. Взе набързо един душ, изпоти се здравата във физкултурния салон, после се изкъпа отново. Натоварването с гирите и щангите беше успокоило ума му.

Но не напълно.

За тази цел му трябваша някои отговори относно убиеца.

Стигна до шкафчето, отвори вратичката и посегна към мобилния си телефон, който дрънчеше по металното дъно. Сигурно беше директор Кроу. Вибрацията спря, преди да е натиснал бутона за приемане. Грей провери в менюто и се намръщи. Последното пропуснато повикване не беше от Пейнтър Кроу.

На екранчето пишеше: Р. Трайпол.

Съвсем му беше изскочило от ума.

„Капитан Рон Трайпол от военноморското разузнаване“.

Капитанът отговаряше се спасителните операции, проведени на индонезийския остров Пусат. За днес беше насрочено изслушването на доклада му за изваждането на потъналия туристически кораб „Господарката на морето“. Два подводни съда бяха огледали подробно останките и морето наоколо.

Само че интересът на Грей към издирването имаше и по-личен характер.

Именно там, на остров Пусат, беше изчезнал неговият приятел и колега Монк Кокалис. За последно го бяха видели как потъва в морето, затиснат под тежестта на сриналата се маскировъчна мрежа, която прикриваше лагуната на вулканичния остров от любопитни очи. Капитан Трайпол се беше съгласил да потърси тялото на Монк. Капитанът беше близък приятел и бивш колега на Кат Брайънт, вдовицата на Монк. Тази сутрин Грей беше отишъл в Националния център по военноморско разузнаване с надеждата да научи нещо ново.

Казали му бяха да изчака, докато свърши изслушването. Точно затова беше тръгнал с бърза крачка насам — надяваше се директорът да окаже натиск върху онези от флотата.

Ядосан на собствената си разсеяност, Грей зададе обратно избиране и вдигна телефона до ухото си. Докато чакаше връзка с НЦВР, той се отпусна на една пейка и се загледа в шкафчето отсреща. Върху ивица хартиено тиксо с черен маркер беше написано името на бившия му собственик.

КОКАЛИС.

Макар Монк със сигурност да беше мъртъв, никой не искаше да махне парчето тиксо. То символизираше неизречена надежда. Пък била тя и само на Грей.

Имаше дълг към приятеля си.

Двамата с Монк се бяха изкачвали заедно по йерархичната стълбица на Сигма. Монк го бяха привлекли от Зелените барети по същото време, когато бяха изискали Грей от затвора Левънуърт, където излежаваше присъда за нападение над старши офицер по време на службата си при армейските рейнджъри. Двамата бързо се сприятелиха, макар да представляваха странна двойка. Монк беше висок само метър и седемдесет и с бръснатата си глава приличаше на питбул, особено до по-високия и по-строен Грей. Ала истинските разлики бяха по-надълбоко. Откритият и сладкодумен Монк бавно и неусетно успя да смекчи безкомпромисната стоманена нишка в нрава на Грей. Ако не беше приятелството на Монк, Грей щеше отдавна да се е провалил в Сигма, както се бе провалил при армейските рейнджъри.

Чакаше и мислеше за бившия си партньор. Бяха преживели какво ли не през годините. Заедно. Монк имаше богата колекция от огнестрелни рани и белес които да го докаже. При една от мисиите дори беше загубил лявата си ръка, която по-късно замениха с протеза. Грей седеше и чуваше като наяве лаещия смях на приятеля си... или пък тихия му напрегнат шепот, когато размишляваше на глас. А неговите размисли заслужаваха внимание, защото Монк беше изключително умен човек, с коефициент на интелигентност, който

удряше тавана, и сериозна подготовка по съдебна медицина и точни науки.

Как е възможно толкова голям и жизнен човек да изчезне? Без следа?

Телефонът най-после прещрака в ухото му.

— Капитан Рон Трайпол — каза строг глас от другата страна на линията.

— Здравейте, капитане, Грей Пиърс е.

— А, командире. Добре е, че се обаждате. Надявах се да говоря с вас днес. Сега съм в почивка, но скоро имам друга насрочена среща.

Студенината в гласа му не убягна на Грей.

— Капитане?

— Ще говоря направо. Наредиха ми да прекратя издирването.

— Какво?

— Успяхме да извадим двадесет и два трупа. Според зъбните съпоставки вашият приятел не е между тях...

— Само двайсет и два? — И по най-консервативните оценки това беше нищожна част от загиналите.

— Знам, командире. Но работата по издирването и изваждането се затруднява от голямата дълбочина и налягане. Дъното на лагуната е осеяно с пещери и вулканични проломи, някои са дълги мили и се пресичат в истински лабиринт.

— Да, но...

— Командире — прекъсна го решително Трайпол. — Онзи ден загубихме един водолаз. Свестен човек със семейство и две деца.

Грей затвори очи. Добре познаваше болката от подобна загуба.

— Претърсването на пещерите само ще изложи на риск хората ми. И за какво?

Грей не каза нищо.

— Командир Пиърс, доколкото разбирам, не сте получавали нови сведения. Не е имало други шифровани послания?

Грей въздъхна.

За да си осигури съдействието на капитана, той му бе казал за единственото съобщение, което беше получил... така де, евентуално получил. Това се бе случило седмици след изчезването на Монк. В резултат на сложната поредица от събития на острова и след това, от приятеля му беше намерено само едно нещо — протезата му, истинско

произведение на биотехнологичното изкуство, дело на инженерите от АИОП, която разполагаше и с вграден безжичен радиоинтерфейс. И докато вадеше протезата за погребението на Монк, Грей беше усетил как изкуствените пръсти потропват в строен, повтарящ се ритъм — слаб сигнал S.O.S. Беше продължил само няколко секунди и само Грей го бе чул. След това пръстите замлъкнаха. Техниците в Сигма бяха тествали протезата и заключението им беше, че се касае за случайно задвижване на механизма. В дигиталното ѝ меню нямаше данни за постъпил сигнал. Дребна повреда в жичките, нищо повече. Добрият стар призрак в машината.

Въпреки това Грей не се отказа — дори когато седмиците се проточиха, а новини все така нямаше.

— Командире?

— Да — мрачно призна Грей. — Повече нищо не получих.

Трайпол направи кратка пауза, после каза бавно:

— В такъв случай може би е време да се примирите, командире. За ваше добро, а и не само. — Гласът му се смекчи при следващите думи: — А Кат? Съпругата на шия приятел? Какво мисли тя за всичко това?

Болезнен въпрос. Изобщо не трябваше да ѝ казва за „съобщението“. Как да премълчи такова нещо, от друга страна? Монк ѝ беше съпруг, имаха малко момиченце, Пенелопе. Въпреки това май беше сбъркал. Кат изслуша спокойно разказа му. Стоеше в черната си траурна рокля, с изправен като дъска гръб и хлътнали от плач очи. Разбираше, че шансовете са минимални, че надеждата е крехка. Погледна към Пенелопе в бебешкото столче на задната седалка на черната лимузина, после вдигна отново очи към Грей. Не каза нищо, само поклати глава. Тази надежда не ѝ беше по силите. Не би могла да загуби Монк втори път — беше го оплакала веднъж и това само по себе си я убиваше. А трябваше да мисли и за Пенелопе — своята малка частица от Монк. Истинска плът и кръв, а не някаква призрачна надежда.

Грей я разбираше. Затова продължи сам разследването си. Не беше говорил с Кат от погребението — сключили бяха негласен договор да не се виждат, докато въпросът не се разреши по един или друг начин. Виж, майка му редовно се виждаше с Кат и бебето. Тя не

знаеше нищо за S.O.S. сигнала, но по женски усещаше, че нещо извън очевидното тормози Кат.

„Сякаш я преследват призраци“ — с тези думи беше описала състоянието ѝ.

Грей знаеше какво я преследва.

Макар разумът да ѝ беше подсказал вярното решение, в деня на погребението Кат се беше хванала за сламката, за минималния шанс. Сърцето ѝ се бе разбунтувало и я измъчваше.

Заради нея Грей трябваше да се изправи лице в лице със суровите факти.

— Благодаря ви за усилията, капитане — каза накрая той.

— Дай Боже всекиму приятел като вас, командире Но рано или късно човек се примирява със загубите и продължава напред.

Грей се изкашля.

— Приемете съболезнованията ми за вашия загинал, сър.

— Благодаря, подобно.

Грей прекъсна връзката. Постоя, после си пое продължително дъх, отиде при шкафчето на Монк и сложи ръка върху студената метална повърхност. Студена като гроб.

„Съжалявам“.

Посегна към тиксото, отлепи ъгълчето и дръпна рязко лентата.

Дотук с преследването на призраци.

„Сбогом, Монк“.

16:02

Пейнтър завъртя старата монета върху плота на бюрото си. Гледаше я как се върти като сребрист пумпал и размишляваше върху загадката, скрита в нея. Бяха я донесли от лабораторията преди час, заедно с подробен доклад. Монетата беше картографирана с лазер за пръстови отпечатьци, металното ѝ съдържание и повърхностните напластявания бяха анализирани със спектрометър за маса, направени бяха и множество снимки, включително и такива със стереомикроскоп. Въртенето на монетата се забави и тя тупна върху махагоновия плот. Сега, след като я бяха почистили грижливо, древният знак грееше ярко.

Гръцки храм с шест дорийски колони.

И голяма буква в центъра на храма.

Е

Гръцката буква „епсилон“.

От другата страна на монетата беше гравирани бюст жена с надпис DIVA FAUSTINA отдолу. Благодарение на доклада поне произходът на монетата вече не беше загадка.

Но какво...?

Интеркомът звънна.

— Директор Кроу, командир Пиърс е тук.

— Добре, Брант. Нека влезе.

Пейнтър придърпа лабораторния доклад към себе си, докато вратата се отваряше. Влезе Грей, с влажна вчесана коса. Беше свалил окървавените си дрехи и сега беше с черни дънки и зелена тениска с голям надпис ARMY отпред. Сянка смрачаваше чертите му, но в сивосините му очи се четеше уморена решителност. Пейнтър се досещаше за причината. Вече беше научил новините от централата на военноморското разузнаване — по свои си канали.

Махна на Грей да седне и докато посягаше към стола, помладият мъж забеляза монетата на бюрото. Любопитство жарна очите му.

„Добре“.

Пейнтър плъзна монетата към него.

— Командире, знам, че поиска безсрочен отпуск, но ми се ще да се заемеш с този случай.

Грей не понечи да вземе монетата.

— Може ли преди това да попитам нещо, сър?

Пейнтър кимна.

— Човекът, който загина. Университетският преподавател.

— Арчибалд Полк.

— Ти спомена, че сигурно е идвал тук. При теб.

Пейнтър кимна. Досещаше се накъде отива разговорът.

— Значи Полк е знаел за съществуването на Сигма? Въпреки строгата секретност на нашата организация?

— Да. В известен смисъл.

Грей сбърчи чело.

— По-точно?

— Арчибалд Полк е *създателят* на Сигма — пусна бомбата Пейнтър и си позволи доза задоволство при реакцията на Грей. Командирът определено имаше нужда от малък адреналинов шут, а какво по-подходящо за тази цел от интригуваща изненада като тази. Грей изправи гръб на стола.

Пейнтър вдигна ръка.

— Отговорих на твоя въпрос, Грей. Сега ти отговори на моя. Ще се заемеш ли със случая?

— Застреляха Полк пред очите ми и държа да намеря отговорите на някои въпроси.

— А... личното ти разследване?

Грей примижа. Лицето му се втвърди от вътрешна болка.

— Явно знаеш какво е станало.

— Да. Флотът прекратява издирването.

Грей си пое дълбоко дъх.

— Направих всичко, за което се сетих, но ударих на камък. Не остана нишка, за която да се захвана. Признавам.

— Мислиш ли, че Монк още е жив?

— Ами... не знам.

— И си в състояние да се примириш с това?

Грей срещна спокойно погледа му.

— Налага се.

Пейнтър кимна, доволен от отговора.

— Да поговорим тогава за монетата.

Грей се пресегна и взе монетата от плота на бюрото. Завъртя я, оглеждайки почистените ѝ повърхности.

— Разбрахте ли нещо повече за нея?

— Доста, в интерес на истината. Това е римска монета от втори век. Виж женския образ на обратната страна. Това е Фаустина Старша, съпруга на римския император Антоний Пий. Казано на съвременен език, Фаустина е била патрон на осиротели момичета и е финансирала редица женски благотворителни каузи. Освен това е имала специално отношение към едно сестринство от пророчици — гадателки от конкретен храм в Гърция.

Даде знак на Грей да обърне монетата.

— Въпросният храм е изобразен от другата страна. Храмът в Делфи.

— Делфи като Делфийския оракул? Жената пророчица?

— Именно.

Докладът върху бюрото на Пейнтър включваше и исторически данни за Оракула, за това как прорицателките вдишвали халюциногенни изпарения и отговаряли на въпроси за бъдещето. Ала техните прорицателства били нещо повече от обикновено гадателство, защото пророчиците от Делфи, всяка в своето време, имали сериозно влияние върху политиката на древния свят.

— В течение на едно хилядолетие предсказанията на Оракула изиграли своята роля за освобождаването на хиляди роби, посели семената на западната демокрация и издигнали на пиедестал светостта на човешкия живот. Според някои историци прорицанията им били ключови за преминаването на Древна Гърция от варварството към модерната цивилизация.

— А голямото Е в средата на храма? — попита Грей. — Предполагам, че и буквата е гръцка. Епсилон.

— Да. Това също е свързано с Оракула. В храма имало два кодирани надписа — „Гноти саутон“, което се превежда като...

— Познай себе си — довърши вместо него Грей.

Пейнтър кимна. Напомни си, че Грей всъщност добре познава древните философски течения. Когато го измъкнаха от затвора Левънуърт, за да го привлекат в Сигма, Грей изучаваше едновременно химия за напреднали и таоизъм. Именно с уникалната нагласа на ума си беше заинтригувал Пейнтър. Уникалността, уви, си имаше цена — Грей трудно се сработваше с други хора, и през последните седмици го беше доказал за пореден път. Новата загадка изглежда го връщаше към настоящето и това беше добре.

— Другият надпис, за който споменах, е въпросното мистериозно „Е“ — продължи Пейнтър, кимайки към монетата. — Било е изобразено във вътрешното светилище на храма.

— И какво означава?

Пейнтър сви рамене.

— Никой не знае. Дори гръците. Историците, още от древногръцкия учен Плутарх, изказват различни хипотези за значението му. Съвременното становище сред гилдията гласи, че буквите са били две, „Г“ и „Е“, символизиращи богинята на земята

Гея. Светилището в Делфи първоначално е било издигнато в нейна прослава.

— Да, но ако значението на буквата е загадка, защо са я изобразили върху монетата?

Пейнтър плъзна доклада към него.

— Тук можеш да прочетеш повече за това. С времето „Е“ — то на Оракула се превърнало в символ на един пророчески култ. Изобразявано е в различни картини през вековете. Сред тях е и „Ръкополагане“ на Никола Пусен. Там буквата виси над главата на Христос, който връчва на Петър ключовете за рая. Символът бележел време на фундаментална промяна в света, обикновено предизвикана от един-единствен човек, като Делфийския оракул или Исус от Назарет.

Грей остави доклада на бюрото и поклати глава.

— Да, но какво общо има това с мъртвия? — възрази той и вдигна сребърната монета. — Толкова ли е ценно това нещо? Толкова, че да убиеш заради него?

Пейнтър поклати глава.

— Не бих казал. Монетата има известна нумизматична стойност, но нищо особено.

— Тогава какво...?

Прекъсна го жуженето на интеркома.

— Директор Кроу, извинете, че ви прекъсвам — чу се гласът на асистента му откъм машинката.

— Какво има, Брант?

— Получи се спешно обаждане от патологичната лаборатория долу. Д-р Дженингс настоява да говори веднага с вас.

— Добре. Пусни го на първи монитор.

Грей стана да си ходи, но Пейнтър му махна да седне и завъртя стола си. Кабинетът му, погребан в подземния бункер, нямаше прозорци, затова пък разполагаше с три големи плазмени екрана на стената. Личните му прозорци към света. И трите бяха тъмни, но след миг най-левият оживя и им показа една от патологичните.

На преден план стоеше д-р Малкълм Дженингс. Шейсетгодишният шеф на отдела за изследователска и развойна дейност на Сигма беше с хирургическа роба и с големи предпазни очила от прозрачна пластмаса, вдигнати сега на главата. Зад него се

виждаше част от лабораторията — бетонен под, редица цифрови теглилки и маса за аутопсии. Трупът беше покрит с чаршаф.

Трупът на професор Арчибалд Полк, университетски преподавател.

Наложило се бе да проведат няколко телефонни разговора, за да вземат тялото в Сигма вместо в градската морга, но пък Малкълм Дженингс беше уважаван съдебен патолог.

Ако се съдеше по стиснатите му устни обаче, нещо май не беше наред.

— Какво има, Малкълм?

— Наложил се да сложа лабораторията под карантина.

На Пейнтър това никак не му хареса.

— Нещо заразно ли?

— Не, но определено е повод за тревога. Нека ти покажа. — Патологът излезе от обсега на камерата, но гласът му все така стигаше до тях. — Досетих се още при първоначалния оглед на тялото. Опадало на кръпки окосмение, ерозирал зъбен емайл и изгаряния по кожата. И да не го бяха застреляли, до няколко дни щеше да е мъртъв.

— За какво по-точно говориш, Малкълм? — подкани го Пейнтър.

Дженингс изглежда не го чу. Появи се отново в обсега на камерата, но този път с тежка предпазна престилка върху мантата. Държеше устройство със свързана към него черна палка.

Грей стана и се приближи до монитора.

Д-р Дженингс прокара палката над мъртвеца. Устройството в другата му ръка нададе канонада от пиукащи звуци. Патологът се обърна с лице към камерата.

— Това тяло е радиоактивно.

2.

5 Септември, 17:25

Вашингтон

Грей вървеше по тротоара пред Замъка Смитсониън и проклинаше жегата. Националният мол се ширеше вляво от него, полупразен заради горещото време.

Тъкмо беше подминал местопрестъплението, оградено с жълта полицейска лента. Криминологите бяха приключили огледа си, но мястото още беше отцепено и охранявано от самотен полицай.

Грей вървеше на изток по Джеферсън Драйв. Следваше го едър бодигард, когото той се опитваше да не забелязва. Идеята не беше негова, а и да беше поискал защита, никога не би назвал точно този тип. Докосна микрофона на гърлото си и изрече без глас:

— Открих следа.

Неясен отговор със силен статичен шум нахлу през безжичната слушалка в ухото му. Грей я нагласи по-добре.

— Повтори — прошепна той.

— Можеш ли да последваш следата? — попита Пейнтър Кроу.

— Да... но не знам докога. Показанията са слаби. — Сам беше предложил плана. Сведе поглед към устройството в ръката си — преносим радиационен детектор Гама-Скаут. Пълният с халоген Гайгер-мюлеров контейнер беше достатъчно чувствителен да улови остатъчна радиация, особено след като го настроиха към специфичния изотоп стронций 90, открит в тялото на Полк. Грей се беше надявал да открие остатъчна сигнатура на местопрестъплението и устройството да го поведе по следата, така както полицейско куче улавя зададена миризма. На пръв поглед планът му сработваше.

— Виж какво можеш да направиш, Грей. Всяка информация за местонахождението на Полк през последните дни може да се окаже важна. Вече звънях на дъщеря му, но не успях да я открия.

— Всичко зависи от устройството — каза Грей. Вървеше по тротоара и следеше показанията на детектора. — Ако открия нещо, ще

докладвам.

Прекъсна връзката и продължи покрай комплекса на Националния мол. След още половин пресечка сигналът внезапно пресекна. Грей изпсува под нос, спря, върна се няколко крачка назад и се блъсна в бодигарда.

— Мама му стара, Пиърс — изръмжа онзи. — Тъкмо си бях льснал обувките.

Грей погледна през рамо към планината от мускули зад себе си. Джо Ковалски, бивш моряк от флота, облечен със спортно сако и панталони. И двете му стояха зле. С подкъсена до четина черна коса и нееднократно чупен нос, той приличаше на бръсната горила в смачкан костюм.

Наведе се и излъска обувката с маншета на сакото си.

— Струват триста долара, мамка им. Английски, ръчно шити. Поръчаха ми ги от Англия, щото нямаха моя номер.

Грей вдигна вежда и отдели поглед от детектора.

Ковалски май си даде сметка, че е попрекалил, поне ако се съдеше по глуповатото издължаване на физиономията му.

— Добре де. Обичам обувки. И к'во? Забърсах едно гадже, ама... такава... тя ми би шута.

„Умно момиче“.

— Съжалявам — каза на глас Грей.

— Е... поне не са одраскани — каза Ковалски.

— Не, съжалявам, че са те зарязали.

— О. Ми да. — Гигантът сви рамене. — Тя губи.

Грей не си направи труда да спори. Насочи вниманието си към детектора и пое в бавен кръг. Крачката вдясно се оказа вярната посока и детекторът улови сигнала отново. Радиоактивната следа се отклоняваше от тротоара и продължаваше през моравата.

— Насам.

Следата ги отведе до Градината със статуите пред музея за съвременно изкуство Хиршхорн. Грей тръгна по стъпките на Полк през сенчестия оазис на вкопаната под общото ниво градина, прекоси го и отново излезе на слънце. Оттам следата продължаваше през комплекса, близо до шатрите, опънати за празненствата по случай Деня на труда, които още не бяха прибрани.

Грей погледна назад към ниската градина и се замисли за изчисления от Полк маршрут.

— Търсел е прикритие.

— Или пък е искал да се махне от проклетото слънце — възрази Ковалски и изтри потното си чело.

Грей се огледа. На запад монументът на Вашингтон сочеше към припичащото слънце; на изток се издигаше сградата на Капитолия.

Грей продължи по следата. Дигиталните показания бавно отслабваха. С всяка стъпка отчетените нива на радиация се смъкваха по скалата.

Грей прекоси по дължина комплекса и пресече Мадисън Драйв. Улови сигнала в началото на друг парк. Тук сигнатурата беше по-ясна и се засили още повече, когато Грей стигна до сенчест гъсталак от червен кучешки дрян и мирта. До леха с високи до коленете хортензии имаше пейка.

Грей тръгна към нея.

Показанията видимо нараснаха.

Да не би Полк да е спрял тук? Затова ли остатъчната радиация беше по-силна?

Грей отмести една обсипана с цвят миртова клонка и пред погледа му се разкри широка гледка към мола, включително и директен изглед към Замъка Смитсониън. Дали Полк беше изчакал тук, докато сметне, че е безопасно да продължи? Грей примижа на силното слънце. Спомни си диагнозата на Малкълм, изтощението, съпровождащо радиационното отравяне. Полк е бил на края на силите си, буквално. Но отчаянието го е тласкало напред.

„Защо?“

Грей понечи да се обърне, когато Ковалски се изкашля. Беше се смъкнал на едно коляно да си доизлъска обувката, но после спря и пъхна ръка под пейката.

— Я виж това — каза той и се изправи. Обърна се към Грей и му показа миниатюрен бинокъл.

Грей доближи детектора до бинокъла и показанията се повишиха рязко.

— Това нещо буквално бъка от радиация.

Ковалски изкриви лице, подхвана бинокъла за каишката и го протегна към Грей.

— Дръж го. Дръж го бе.

Грей взе бинокъла. Страховете на Ковалски бяха неоснователни. Отчетената от детектора радиация беше по-голяма от обичайния радиационен фон, но в границите на допустимото.

Грей се обърна, вдигна бинокъла пред очите си и погледна към Замъка. Лещите приближиха сградата значително. Някакъв човек мина покрай нея и Грей ясно различи чертите му през бинокъла. Спомни си блясъка в очите на Полк, когато професорът го видя да върви насреща му по тротоара. Тогава Грей взе ентузиазма му за отчаяната надежда на изпаднал просяк. Сега му хрумна, че Полк може да го е познал. Може би не само отчаянието го беше накарало да напусне прикритието си. Дали пък не беше видял Грей през бинокъла? И е решил да го пресрещне?

Прибра бинокъла в подплатената с оловен слой чантичка на кръста си.

— Да вървим.

Отдалечиха се от храсталака и поеха отново по радиоактивната диря покрай Мадисън Драйв. Следата ги отведе до стъпала.

Грей вдигна глава и видя, че се намира пред един от входовете на Националния мол — онзи, който водеше към Природонаучния музей. Един от най-известните музеи на института Смитсонийн, Природонаучният имаше огромна колекция от артефакти от целия свят — археологически, геоложки, и хиляди експонати от животинския свят, от миниатюрни фосили до тиранозавър рекс в оригиналния му размер.

Грей проточи врат. Куполът на музея се издигаше над триъгълен портик с шест гигантски коринтски колони. Като го гледаше сега, на Грей изведнъж му хрумна колко много прилича тази фасада на гръцкия храм от монетата на Полк.

„Възможно ли е да има някаква връзка?“.

Трябваше да докладва в централното командване, преди да последва дирята в сградата на музея. Отстъпи встрани, облегна се на каменната балюстрада и включи кодираната си радиостанция. Директор Кроу се обади веднага.

— Откри ли нещо? — попита Пейнтър без предисловия.

Грей прошепна едва доловимо:

— Следата на Полк води до Природонаучния музей на Смитсониън.

— Музея...?

— Тъкмо влизам. Има ли някаква връзка между Полк и това място?

— Поне аз не знам. Но ще проверя.

Грей си спомни нещо, което директорът бе споменал за миналото на д-р Полк.

— Още нещо, директор Кроу. Така и не обясни онова за професора.

— Кое, командире?

— Каза, че професорът бил „създал“ Сигма Форс. Какво имаше предвид?

Мълчанието се проточи, после Пейнтър каза:

— Грей, какво знаеш за една организация, известна като Язоновците?

Изненадан от странния въпрос, Грей замълча.

— Сър?

— Язоновците са научен мозъчен тръст, създаден по време на Студената война. Техни членове били водещи имена в различни научни области, сред тях и много нобелови лауреати. Събрали се с идеята да съветват военния елит по редица технологични проекти.

— И професор Полк е бил един от тях?

— Да. С течение на годините Язоновците се оказали изключително ценни за военните. Събирали се всяко лято и обсъждали последните научни постижения. И за да се върнем към твоя въпрос, именно на такава една среща Арчибалд Полк предложил да се създаде военизиран екип от хора с научна подготовка, който да се занимава с работа на терен под шапката на АИОП.

— И така се родила Сигма.

— Именно. Но не знам дали това има нещо общо с убийството му. От събраната досега информация излиза, че Полк от години не е участвал активно в работата на Язоновците.

Грей вдигна поглед към надвисналата гръцка фасада.

— Може някой от колегите му Язоновци да е работил в музея. Може би затова е дошъл тук?

— Възможно е и си струва да се провери. Ще имам грижата, но може да отнеме известно време. През последните години организацията им почти мина в нелегалност. Членовете ѝ работят по различни свръхсекретни проекти и се съмнявам, че самите те знаят с какво се занимават понастоящем колегите им. Но ще звънна тук-там.

— Аз пък ще продължа по следата. — Грей прекъсна връзката и махна на Ковалски. — Хайде. Влизаме вътре.

— Крайно време беше да се махнем от това проклето слънце.

Грей не тръгна да спори. Мина през прага и се наслади на приятния хлад на климатиците. Музеят беше отворен за посещения, но въпреки това Грей размаха лъскавата си черна карта пред пазача при металния детектор.

Махнаха му да минава.

Озовал се в централната ротонда, той се изуми от размерите на помещението. Ротондата беше с осмоъгълна форма и се издигаше на три ката галерии, всяка със свои колони, захлупени високо горе от масивен купол. Слънчевата светлина се лееше през правоъгълните прозорци в основата му и кръгля в центъра.

В средата на ротондата се намиреше един от най-известните експонати на музея — осемтонен мъжки африкански слон. С вдигнат хобот и извити бивни сред полянка от суха трева. Дирята на Полк минаваше покрай слона и водеше към централното стълбище.

Високо на стената вляво имаше постер, който съобщаваше за нова изложба идния месец. Нарисувана беше главата на Медуза с коса от гърчещи се змии, отразена върху кръгъл щит. Загледан в постера, Грей забави крачка.

Заглавието на предстоящата изложба го накара да си спомни — отново — за странната монета на Полк и го обзе усещането, че е на верен път.

„ИЗГУБЕНИТЕ ЗАГАДКИ НА ГРЪЦКАТА МИТОЛОГИЯ“

Двамата мъже в затъмнената стая наблюдаваха детската занималня през еднопосочното стъкло. Седяха на кожени фотьойли, а зад тях се издигаха четири реда седалки като в аудитория, всичките празни в момента.

Това беше частна среща.

Стаята отвъд огледалото беше ярко осветена. Стените бяха бели с минимален намек за небесносиньо, цветът, който според психолозите действал успокояващо и предразполагал към размисъл. В стаята имаше легло с одеяло на цветя, кош с играчки и детско бюро.

По-възрастният мъж седеше с изправен гръб на фотьойла си. На пода до него имаше очукан куфар, а в куфара имаше разглобена снайперистка пушка „Драгунов“.

Другият мъж, на петдесет и седем, беше с дващест години по-млад от руския си събеседник. Беше с грижливо изгладен костюм, но седеше отпуснато, сгърбил рамене. Очите му не се отделяха от момичето, което стоеше пред пластмасов статив и ровеше из подноса с пастели. През последния половин час малката беше рисувала грижливо зелен четириъгълник върху белия лист на статива. Движила беше пастела по четирите отсечки с еднообразния ритъм на хипнотичен транс.

— Д-р Раев — каза мъжът, — не искам да ви опявам, но абсолютно ли сте сигурен, че д-р Полк не го е носил у себе си?

Д-р Юри Раев въздъхна.

— Посветих целия си живот на този проект. — „И душата си също“ — добави наум той. — Не бих допуснал всичко да пропадне, когато сме толкова близо до целта.

— Къде е тогава? Обърнахме надолу с главата евтината мотелска стая, където е прекарал последната нощ. Нищо не открихме. Би било крайно неприятно, ако накрая попадне в неприятелски ръце.

Юри погледна към мъжа в съседния фотьойл. Джон Мейпълторп, ръководител на отдел в агенцията за отбранително разузнаване, имаше дълго лице с провиснала кожа около брадичката и торбички под очите, направено сякаш от восък за свещи и после забравено твърде дълго на слънце. Дори боята, с която боядисваше косата си, беше твърде тъмна и твърде очевидно издаваше суетата му на застаряващ мъж. Не че Юри имаше право да кори когото и да било за опитите да надхитри времето.

Под собствената му провиснала кожа тялото му оставаше във форма, рефлексите му бяха на ниво, а умът му — остър и бърз както винаги. С инъекции андрогени и хормон на растежа в добавка към изтощителни упражнения Юри се бореше с времето като всеки друг. Само че в неговия случай усилията не бяха породени от суета.

Насочи поглед към стаята отвъд огледалото.

Не, не беше от суета.

Мейпълторп потропа с пръсти по страничната облегалка на фотьойла.

— Трябва да си върнем откраднатото от Полк.

— Не беше у него — за пореден път го увери Юри, този път с известна острота в гласа. — Много е голямо, за да го скрие, дори под сако. Късмет беше, че го спрях, преди да се е разприказвал пред някого.

— Дано си прав. За доброто на всички ни. — Мейпълторп насочи вниманието си към стаята зад огледалото. — И тя е успяла да го проследи? От Русия до тук?

Юри кимна. Бащинска гордост оцвети гласа му.

— Благодарение на нея и на близнака ѝ може би най-последно сме преминали бариерата.

— Жалко, че не го е направила по-бързо. — Мейпълторп изсумтя. — Дъщерята на зет ми има аутистично момче, казвал ли съм ти? Само че то не е идиот-савант. Горкото едва си връзва връзките на обувките.

Юри настръхна.

— Предпочитам термина аутист-савант.

Другият мъж сви рамене.

Антипатията на Юри към американеца продължаваше да расте. Малцина разбираха истински аутизма дори сред хората с медицинска подготовка, и Мейпълторп определено не беше един от тях. Виж, Юри познаваше заболяването из основи и отблизо. Всъщност аутизмът представляваше набор от разстройства, характеризиращи се с намалена способност за общуване и социално взаимодействие в комбинация с аномални реакции към сетивните възприятия. За жалост това водеше до късно и непълно развитие на езиковите умения при децата, до повтарящи се моторни манеризми и тикове, до

пристъпи на свръхвнимание към определени обекти и често до дисфункция на отклика към събития дори хора.

Понякога обаче аутизмът създаваше чудеса.

В много редки случаи аутистичните деца демонстрираха удивителни способности в някое тясно научно поле като математиката, музиката или изкуствата. И макар десет процента от аутистичните деца-саванти да притежаваха подобен талант в някаква степен, интересът на Юри беше насочен не към тях, а към онези най-редки случаи, познати като саванти-гении, малкото, чийто талант беше така изумителен, че надскачаше дефиницията за гениалност.

Всички те произхождаха от една-единствена генетична линия.

Стара циганска дума отекна в главата му.

„Човихани“.

Юри гледаше към тъмнокосото момиче зад огледалната стена.

Мейпълторп говореше ли, говореше до него.

— Не бива никой да заподозре какво правим. Иначе процесът срещу нацистите в Нюрнберг ще изглежда като отнемане на шофьорска книжка за превишена скорост.

Юри не каза нищо. Мейпълторп изобщо не си даваше сметка за мащаба на неговия научен проект. Но след падането на Берлинската стена Юри трябваше да търси нови източници на финансиране. Цяло десетилетие опипва предпазливо почвата в Америка. Отначало изглеждаше безнадеждно, но после политическият климат внезапно се промени. Глобалната война срещу тероризма изкова нови взаимоотношения между политическите сили и враговете се превърнаха в съюзници. И още по-важно, границите на морално допустимото се промениха. Настъпила беше нова ера с нов морал. Една стара поговорка получи нов, пълнокръвен живот — „целта оправдава средствата“.

Без значение какви са средствата.

Стига да са в полза на общото добруване.

Правителството на Юри знаеше това отдавна. Само американците признаха със закъснение тази сурова реалност.

— Какво прави момичето? — попита Мейпълторп.

Юри се откъсна от мислите си и стана. Саша още стоеше пред статива, този път с черен пастел в ръка. Ръката ѝ се стрелкаше нагоре-надолу по листа. Движенията ѝ бяха ъгловати и енергични. Не личеше

да има някакъв замисъл в рисунката ѝ. Пастелът летеше наглед произволно от един ъгъл към друг.

Мейпълторп изсумтя при вида на драсканицата.

— Нали каза, че имала талант на художник.

— Така е.

Саша продължи да работи. Очертаният в зелено четириъгълник се запълваше с черни линии и завъртулки. После тя протегна настрани другата си ръка, изпъната, сякаш да запази равновесието си срещу някаква невидима сила.

Накрая и двете ѝ ръце се отпуснаха край тялото.

Саша обърна гръб на статива, седна с кръстосани крака на пода и се залюля ритмично напред-назад. Челото ѝ беше потно. Посегна към захвърлено дървено блокче за игра и започна да го оглежда съсредоточено, сякаш се опитваше да реши някакъв пъзел, известен само на нея.

Юри погледна към рисунката.

Мейпълторп също гледаше натам.

— И за какво беше всичко това? Обикновени драсканици.

— *Нет* — несъзнателно мина на руски Юри. Но пък беше притеснен... много притеснен.

Тръгна с бърза крачка към вратата за съседната стая. Мейпълторп го последва. Влязоха в стаята на детето, но то не им обърна внимание — все така се люлееше леко напред-назад и въртеше дървеното кубче в ръката си. Юри от опит знаеше, че това състояние ще продължи още известно време.

Знаеше това-онова и за таланта на Саша.

Приближи се до статива и свали листа с рисунката.

— Какво правиш? — попита Мейпълторп.

Юри завъртя рисунката с долния край нагоре и я закачи на статива. Понякога Саша рисуваше наобратно. Това не беше необичайно при аутистите-саванти. Те често възприемаха света чрез съвсем различен набор от сетива. Числата имаха звук. Думите имаха миризма.

Юри хвърли поглед към Саша.

Яносините ѝ очи не се отделяха от детското кубче.

Юри се обърна и забеляза удивлението на Мейпълторп. Американецът наведе глава към рисунката и посочи, останал без думи

от изумление. Накрая все пак продума:

— Мили Боже... това в средата прилича на слон.

Юри се вгледа на свой ред в изображението. Сърцето му се качи в гърлото. Саша не би трябвало да нарисова това без активиране. Именно подобни скици ги бяха завели при д-р Полк — рисунки на мола, на Замъка Смитсониън. Благодарение на тях бяха подсигурили снайперистко гнездо в едно тълче на мола, което оставаше извън рутинното наблюдение. Наложило се бе да действат бързо, в рамките на два часа. Обсегът на Саша си имаше граници.

Мейпълторп се наведе още по-близо.

— Помещението, в което се намира... Мисля, че знам кое е това място. Водих внучето си там преди няма и две седмици. Това е ротондата на Природонаучния музей.

Юри свъси вежди.

— Онзи в Националния мол?

Където плячката му се беше крила толкова време днес.

Мейпълторп кимна.

Юри погледна към огледалото, но видя там само собственото си отражение. Дали пък Саша не беше доловила присъствието им от другата му страна? И по-важно, дали не беше доловила тревогата на Мейпълторп за откраднатото от д-р Полк?

Имаше само един начин да разбере.

Юри посочи рисунката и каза:

— Предлагам да пратиш хората си там. Незабавно.

18:48

Грей навлизаше все по-навътре в музея. След централната ротонда с препарирания слон радиоактивната диря на Полк ги беше отвела право при широко стълбище към долните етажи. Подминаха първата площадка и продължиха надолу. Накрая следата ги отведе до подсилена врата с надпис „САМО ЗА МУЗЕЕН ПЕРСОНАЛ. ВХОД ЗАБРАНЕН“.

Грей огледа вратата. Беше с електронна ключалка и се отваряше само със служебна магнитна карта. Смръщи вежди. Как е влязъл Полк

тогава? Вдигна ръка към микрофона на гърлото си и прати сигнал до централното командване.

Пейнтър отговори веднага.

— Командире?

— Сър, ще ми трябва малко помощ. — После обясни къде ги е отвела следата. — Нужен ми е достъп.

— Задръж така, Грей. Ще включа музеите на комплекса Смитсониън в нивото за достъп на твоята карта. — Последва кратко мълчание. Грей си представи как директорът задава нужните команди от компютъра в кабинета си.

Ковалски се облегна на стената до него и започна да си подсвирква през зъби.

— Пробвай сега — каза накрая Пейнтър.

Грей прокара картата си през четеца и чу как ключалката се освобождава.

— Готово. Ще ти докладвам какво сме открили.

Грей прекъсна връзката и прекрачи в забранената за посетители зона. Тя не се различаваше особено от останалата част на музея, макар да личеше, че помещенията тук се използват за служебни цели — излъскани от десетилетна употреба мраморни подове, слаба флуоресцентна светлина и дървени врати с надписи върху непрозрачните стъкла: ЕНТОМОЛОГИЯ, БЕЗГРЪБНАЧНИ, ПАЛЕОБИОЛОГИЯ, БОТАНИКА.

Следата водеше през служебния лабиринт... а после показанията изведнъж скочиха нагоре. Стигнали бяха до врата без надпис. Грей приближи детектора към дръжката на бравата. Дигиталните цифри се юрнаха нагоре. Грей отстъпи назад и установи, че по-слаба следа продължава нататък по коридора, където се отваряше огромно празно пространство с вдигащи се метални врати покрай далечната стена. Товарителницата на музея. Грей плъзна поглед нагоре и надолу по коридора и си представи Полк. Професорът явно беше влязъл през товарителницата и беше излязъл през централния вход на музея.

За да се отърве от опашка ли?

Ковалски натисна бравата.

— Отключено е — каза той и отвори вратата.

Тъмното помещение миришеше на прах, сено и малко на кедър. Грей бръкна и напипа ключа за осветлението. Включи го. Лавици и

рафтове изпълваха далечната половина на голямото помещение. Дървени сандъци с прикачени към тях транспортни документи бяха натрупани един върху друг покрай едната стена. Няколко бяха отворени. Старомодна слама за опаковане и съвременен стиропор за същата цел се валяха по пода.

Склад.

Вляво от вратата имаше бюро с компютър и принтер. От другата страна бяха наредени маси, отрупани с глинени съдове и части от каменни блокове с релефни изображения. Някой беше правил инвентаризация. Няколко по-големи предмета лежах на върху дървени подпори на пода в дъното на стаята — мраморна статуя на жена с отчупени ръце, ръждясала бронзова глава на бик, основа на каменна колона.

Грей последва следата през прага, като се чудеше какво е накарало професора да влезе тук. Скрил се е от някой пазач? Но следата му говореше за целенасоченост. Водеше право към един от предметите на дървените подпори — каменен купол с релефни изображения. Артефактът стигаше до кръста му и имаше дупка на върха. Приличаше на гранитен модел на вулкан, само дето беше покрит с релефни надписи. Грей се наведе да го огледа.

Надписите бяха на древногръцки.

Смръщи вежди и приближи детектора към каменния купол.

Следата на Полк правеше кръг около купола.

Грей тръгна по стъпките на мъртвеца. С какво артефактът беше привлякъл вниманието на Полк?

В този момент отляво долетя силен трясък. Грей се обърна и видя Ковалски да отстъпва заднишком от една маса. Стискаше в ръка дръжката на урна. Останалата част от вазата лежеше на парчета в краката му.

— Ама тя... счупи се.

Този тип имаше талант за очевидното.

Грей поклати глава. Трябваше да остави Ковалски в коридора. Беше като слон в стъкларски магазин — само дето слоновете имаха подобър контрол над движенията си.

— И без това се клатушкаше, мамка й — каза гигантът, но май го беше яд повече на себе си, отколкото на урната. — Я ела да видиш нещо. — И посочи с дръжката към масата.

Грей застана до него. На масата имаше поставка за монети като онези на касите в супермаркетите — само че тук монетите бяха древногръцки. По празнината във втората редица личеше, че липсва една. Монетата на Полк? Оттук ли я е взел?

— Бутнах я в основата, без да искам, но успях да я хвана. — Ковалски постави внимателно дръжката върху плота на масата. — Разпадна се в ръцете ми.

— Не се притеснявай. Просто ще ти я удържат от заплатата.

— Ебаси. Колко ли струва?

— Няколкостотин. Ковалски подсвирна облекчено.

— Е, не е толкова зле.

— Няколкостотин хиляди — поясни Грей.

— Мама му стара прок...

Бурната реакция на Ковалски пресекна без време — някой отваряше врата. Грей понечи да се обърне, но Ковалски го стисна с лапата си над лакътя и го дръпна назад. Прикри Грей със собственото си тяло, като едновременно с това измъкна четиридесет и пет калибров пищов от презраменния си кобур.

В стаята влезе млада жена джобен размер. Ровеше нещо в чантичката си, в неведение за двамата мъже. Дори посегна слепешката към ключа на лампата, преди да осъзнае две неща едновременно — че осветлението вече е включено и че огромен като планина мъжага е насочил пистолет към гърдите ѝ.

Жената изписка, отскочи назад и се фрасна в бравата.

— Извинявайте — каза Ковалски и вдигна цевта на пистолета си към тавана.

Грей побърза да се покаже иззад сащисания бодигард.

— Не се тревожете, госпожо. Ние сме от охраната на музея. Разследваме проникване с взлом.

Ковалски посочи с пистолета си парчетата от счупената ваза.

— Да, да, някой е счупил туй нещо — заяви той и погледна към Грей за потвърждение и съдействие, докато прибираще пистолета си в кобура.

Жената стискаше чантичката пред гърдите си. С другата ръка нагласи миниатюрните очила на носа си. Каквато беше слабичка и с късо подстриганата си кестенява коса приличаше на студентка, но по

сморъщените вежди и подозрителните очи си личеше, че е с десетина години по-голяма.

— Бихте ли ми показали някакъв документ за самоличност? — каза решително тя и направи малка крачка към отворената врата.

Грей вдигна лъскавия си черен пропуск с негова снимка и златен президентски печат.

— Мога да ви дам телефонен номер, на който ще потвърдят кои сме.

Жената примижа срещу пропуска и сякаш се отпусна малко, но напрежението още изпъваше раменете ѝ. Обхвана с поглед стаята.

— Откраднато ли е нещо?

— Предполагам, че вие по-добре бихте отговорили на този въпрос — каза Грей, с надеждата че жената ще може да им помогне. — Забелязах, че оттук сякаш липсва една монета.

— Какво? — Тя забърза към масата, зарязала всяко колебание. Един поглед и лицето ѝ се изкриви в нова тревога. — О, не... тази колекция ни е дадена под наем от Делфийския музей.

Пак Делфи.

Жената погледна към каменния купол с надписите, същия, който беше привлякъл вниманието на Полк. Или пък причината за нейната реакция беше фактът, че Ковалски се е облегал на него.

— Не пипайте това, моля.

Ковалски се изправи. Погледна ръката си, сякаш тя е виновна. Бе така добър да се изчерви около яката.

— Извинявайте.

— Мога ли да попитам какво е това? — попита небрежно Грей и кимна към камъка.

Жената стисна притеснено ръце.

— Най-ценният експонат в колекцията и предстоящата изложба. Слава Богу, че крадците не са го докоснали. — За всеки случай го обиколи, като го оглеждаше внимателно. — На повече от хиляда и шестстотин години е.

— Но какво представлява? — настоя Грей.

— Нарича се „омфалос“. Кое то не съвсем точно се превежда като „пъп“. В древна Гърция омфалосът се е смятал за точката, около която се върти цялата вселена. Има много митове и легенди, свързани с омфалоса, приписват му се чудодейни сили.

— И как сте се сдобили с него?

Тя кимна към масата.

— От същата колекция е. На музея в Делфи.

— Делфи? Където е бил храмът на Делфийския оракул?

Жената вдигна изненадано поглед към него.

— Точно така. Омфалосът се е намирал във вътрешното светилище на храма. В най-святото помещение.

— И това е същият този камък?

— Не. За жалост е само копие. Доскоро всички смятаха, че това е оригиналният омфалос, същият, за който споменават в писанията си Плутарх и Сократ. Но сестринството на делфийските оракули води началото си отпреди три хиляди години, а този камък е едва наполовина толкова стар.

— Какво е станало с оригинала?

— Изгубил се е. Никой не знае.

Тя се изправи и тръгна към вратата. Взе закачената на пирон до нея престилка, облече я и премести служебната си карта от ризата върху ревера на престилката.

Чак сега Грей забеляза картата. Там имаше снимка на жената и името ѝ отдолу.

ПОЛК, Е.

— Полк... — прочете на глас той.

— Д-р Елизабет Полк — каза жената.

Лошо предчувствие смрази кръвта във вените на Грей. Изведнъж разбра защо е идвал тук професорът.

— Случайно да познавате човек на име Арчибалд Полк?

Тя го погледна съсредоточено в очите.

— Баща ми? Защо?

3.

5 септември, 19:22

Вашингтон

— Мъртъв?

Грей седеше на ръба на бюрото в складовото помещение. Знаеше каква болка ѝ причинява с думите си. Елизабет Полк се срина на стола и сякаш се смали в бялата си лабораторна престилка. Не заплака. Шокът блокираше сълзите, но тя свали очилата си, сякаш за да е готова, когато избият.

— Чух за стрелбата в мола — промълви тя. — Но не съм си и помисляла, че... — Поклати глава. — Целия ден бях тук, в сутерена.

Където нямаше сигнал, мълчаливо си помисли Грей. Пейнтър беше споменал, че безуспешно е търсил дъщерята на Полк по телефона. А тя през цялото време е била на територията на комплекса.

— Съжалявам, знам, че моментът е крайно неподходящ, Елизабет, но трябва да ви попитам — подхвана той, — кога за последно видяхте баща си?

Тя преглътна шумно — явно самоконтролът започваше да ѝ се изплъзва. Гласът ѝ трепереше.

— Аз... не съм сигурна. Преди година. Скарахме се. О, Боже, като си помисля какви неща му наговорих... — проплака тя и вдигна ръка към челото си.

Грей видя болката и чувството за вина в очите ѝ.

— Сигурен съм, че е знаел колко много означава за вас.

Тя го стрелна с мрачен поглед.

— Благодаря ви за окуражителните думи, но... вие не сте го познавали, нали?

Грей усети твърдото ядро зад външността ѝ на малка книжна мишка. Нямаше нищо против да посрещне гнева ѝ, макар да знаеше, че емоцията е насочена навътре, а не към него. Ковалски беше избягал в другия край на стаята и ги наблюдаваше начумерено.

Грей се завъртя и посочи към редичките древни монети върху масата.

— Знам, защото намерихме една такава монета у баща ви. — Спомни си какво му беше казал Пейнтър за монетата. — С бюста на Фаустина Старшата от едната страна и с Делфийския храм от другата.

Очите ѝ се разшириха и тя сведе поглед към празното място в редицата монети.

Грей вдигна ръка.

— Дошъл е тук преди да го застрелят. Тук, в кабинета ви.

— Не ми е кабинет — промълви тя и се огледа, сякаш търсеше призрака на баща си. — Аз просто събирам материал за докторската си дисертация. В интерес на истината, ако баща ми не беше използвал влиянието си, едва ли щях да се класирам за докторантурата към Делфийския музей в Гърция. Допреди месец бях там. Върнах се в Щатите заради предстоящата изложба, да наглеждам нещата по организацията. Не знам как баща ми е разбрал, че съм тук. Особено след като двамата... — Махна с ръка и не довърши изречението.

— Явно е следял как вървят нещата при вас.

В този момент сълзите избиха. Не много, само колкото да се стекат по едната ѝ буза. Тя изтри едно лице с ръкава, на престилката си.

Грей ѝ даде миг да се овладее. Погледна към Ковалски, който обикаляше отегчено каменния омфалос като луна в бавна орбита. Бащата на Елизабет беше направил същото. Защо?

Елизабет сякаш прочете мислите му.

— Защо баща ми е идвал тук? Защо е взел монетата?

— Не знам. Но по всичко личи, че е бил преследван и че е знаел това. — Представи си как Полк обикаля по границите на комплекса и търси начин да се свърже лично със Сигма, без да разкрие местонахождението си. — Може би е взел монетата като един вид застраховка, ако го убият. Тя беше замърсена и убиецът едва ли би ѝ обърнал внимание при повърхностен обиск на тялото. Виж, криминолозите със сигурност биха я отбелязали в доклада си. Според мен баща ви се е надявал монетата да доведе следователите тук. В този кабинет и при вас. Защото е знаел, че ще докладват за изчезването ѝ.

Сълзите ѝ бяха пресъхнали междуременно.

— Но защо би направил всичко това?

Грей затвори очи и се концентрира, опита се да погледне на нещата от гледната точка на убития.

— Ако съм прав за монетата, значи баща ви се е опасявал, че ще го обискират. Явно е знаел, че убийците търсят нещо. Нещо, което е било у него...

„Разбира се“.

Грей отвори очи и стана. Елизабет стана след него. Очите ѝ оглеждаха стаята, но този път не търсеха призраци. Веждите ѝ се бяха сбрали съсредоточено над носа. Дамата явно схващаше бързо, помисли си Грей.

— Може да е скрил тук онова, което са търсили убийците — каза тя и си сложи очилата.

Грей тръгна към Ковалски, който чакаше до оформения като конус камък.

— Баща ви изглежда е проявил особен интерес към храмовия омфалос.

Елизабет го последва смръщена.

— А вие откъде всъщност знаете?

Грей обясни накратко за радиоактивното облъчване и ѝ показва портативния детектор.

— Радиоактивната следа ни доведе тук, а щом показанията са толкова силни, значи баща ви е прекарал известно време близо до артефакта.

Елизабет пребледня леко при новината за предсмъртното състояние на баща си. Въпреки това намери сили да махне на Ковалски.

— В онзи контакт е включено да се зарежда фенерче за спешни случаи.

Той кимна и отиде да го вземе. Елизабет се приближи до камъка.

— Макар да изглежда солиден, омфалосът всъщност е кух. Нещо като обърната с дъното нагоре купа от гранит — каза тя и посочи дупката в центъра на каменния купол.

Грей разбра какво имаше предвид жената. Баща ѝ лесно би могъл да пусне нещо през отвора. Взе фенерчето от Ковалски, наведе се над камъка и насочи лъча през дупката. Камъкът наистина беше кух. Най-долу се виждаха дъските на дървената подпора. Грей премести лъча и

забеляза нещо в единия край. Приличаше на огладен камък с размерите на малък пъпеш.

— Не знам какво е — промърмори той и се изправи. — Трябва да повдигнем камъка.

— Тежък е — обясни Елизабет. — Когато го докараха, шестима мъже едва успяха да го извадят от сандъка. Но при инструментите отзад има лост. Сигурно ще успеем да го повдигнем от едната страна. Трябва да внимаваме обаче.

— Ще ида да го взема — каза Ковалски.

В същия миг телефонът върху бюрото на Елизабет иззвъня. Тя отиде там, взе слушалката и погледна екранчето.

— Охраната е. — Погледна часовника си, после се обърна към Грей. — Работното време е свършило. Сигурно ще питат докога смятам да работя.

— Кажете им поне още един час.

Тя кимна и натисна бутона за приемане. Потвърди коя е, после се заслуша. Очите ѝ се разшириха.

— Разбирам. Качвам се веднага. — Затвори и се обърна към Грей. — Някой се е обадил за бомбена заплаха. Тук, в музея. Евакуират цялата сграда.

Грей запази мълчание. Ясно му беше, че подобна заплаха точно сега не може да е съвпадение. По очите на жената разбра, че е стигнала до същото заключение.

— Някой знае — бавно каза той. — А след днешната стрелба в мола една бомбена заплаха е най-сигурният начин да опразнят сградата.

Обърна се и огледа за пореден път омфалоса. Нямаха време да си играят на предпазливи археолози.

Ковалски явно беше стигнал до същия извод.

— Чух — каза той, приближавайки се откъм дъното на помещението. Вместо подплатен лост носеше голям чук на рамо. — Дръпнете се.

— Не! — извика Елизабет.

Само че Ковалски не беше в настроение за преговори. Скъси с една крачка разстоянието, вдигна чука над главата си и замахна.

Елизабет ахна ужасено.

Но вместо да разбие на парчета древния артефакт, чукът се стовари върху дъските на подпората отдолу. Дървото се нацепи. Ковалски вдигна отново чука и го стовари върху друга дъска от същата страна.

Лишен от подпора в единия си край, тежкият камък се наклони... после бавно полегна на хълбок. Оцелелите дъски се натрошиха под тежестта му, но самият артефакт изглежда не пострада от бавното си катурване.

Ковалски метна чука на рамото си.

Елизабет го зяпна с любопитна смесица от ужас и страхопочитание.

Грей се приближи до дървената подпора и се смъкна на едно коляно. Скритият под омфалоса обект беше излязъл наяве. Не беше огладен камък. Грей приближи до него детектора. Машинката отчете повишена радиация, но не повече от тази на бинокъла, който намериха под скамейката в парка.

Доволен от резултата, Грей взе предмета и се изправи.

Елизабет отстъпи сащисано назад.

Ковалски присви очи.

— Череп? Заради това ли е цялата дандания, за един череп?

Грей огледа внимателно находката. Черепът беше малък и без долната челюст. Обърна го с отвора нагоре. Наличните зъби бяха големи и разположени върху издадена напред горна челюст.

— Не е човешки — каза той. — Ако се съди по размера и формата, бих казал, че е на човекоподобно. Може би на шимпанзе.

Изражението на Ковалски се вкисели още повече.

— Супер — изръмжа той. — Аман от маймуни.

Гигантът беше развил трайна антипатия към всичко маймунско по време на предишна мисия — толкова поне знаеше Грей. Нещо, свързано с павиани... или човекоподобни маймуни. Повече подробности така и не беше успял да измъкне от него.

— А това... какво е това отстрани на черепа? — попита Елизабет и посочи.

Грей знаеше какво има предвид. Набиваше се на очи. Към темпоралната кост, точно над ушния отвор беше прикрепено извито парче неръждаема стомана.

— Нямам представа — отвърна той. — Може да е слухово апаратче. Като го гледам, ще да е от новите кохлеарни импланти.

— В тиквата на някаква си маймуна? — възкликна Ковалски.

Грей сви рамене.

— Ще трябва да го проучим по-късно.

— И защо баща ми го е донесъл тук?

Грей поклати глава.

— Не знам. Но някой е искал да го спре. И все още държи да се докопа до това нещо.

— Какво ще правим?

— Ще се махнем оттук. Преди някой да е разбрал, че сме го намерили.

Грей огледа за последно дървената подпора, за да е сигурен, че професорът не е оставил още нещо там. Като бележка, в която обяснява всичко, например. Няма лошо да се надяваш. Огледа с фенерчето вътрешността на катурнатия омфалос.

Нищо.

Понечи да извади фенерчето и лъчът облиза вътрешната повърхност. Погледът му улови нещо. Приличаше на спираловиден жлеб, който започваше от ръба и се виеше като тирбушон по повърхността към отвора в центъра. Грей плъзна пръст по него и си даде сметка, че вдлъбнатата резка всъщност е дълга непрекъсната линия релефен текст. Наведе се по-близо и обърна фенерчето така, че лъчът да се стесни върху надписа.

Елизабет видя какво е привлякло вниманието му.

— Древносанскритски — каза тя.

Грей се надигна.

— И какво прави надпис на санскрит от вътрешната страна на...

Ковалски го прекъсна.

— К'во значение има? — И посочи с палец към вратата. — Помниш за бомбената заплаха, нали? Не е ли време да си плюем на петите?

Грей се изправи. Ковалски имаше право. Достатъчно време бяха изгубили. Претърсването на сградата сигурно вече беше...

Откъм коридора долетя приглушен звук.

Ковалски завъртя очи, а изражението му беше повече от красноречиво. „Казах ли ти аз!“

— Какво ще правим? — попита Елизабет.

19:37

Пейнтър спря пред кабинета на патолога и почука на откритата врата.

— Влез — извика отвътре Малкълм. — Джоунс, при теб ли са данните от...?

Пейнтър бутна широко вратата тъкмо когато Малкълм се обръщаше със стола зад бюрото си. Още беше със синята хирургическа манта. Очилата бяха вдигнати на главата му и той разтриваше уморено основата на носа си, когато най-сетне видя кой стои на прага.

Очите му се разшириха.

— Директоре... — Понечи да стане, но Пейнтър му махна да не си прави труда и влезе.

— Брант ми каза, че си се обаждал. Бях в залата за видеонаблюдение.

— Нещо за стрелеца?

— Засега не. Още пресяваме записите. Но материалът е огромен, а част от записите са трудни за обработка.

След единадесети септември видеонаблюдението на столицата беше засилено многократно. В радиус от десет мили около Белия дом широкообективни камери следяха всеки квадратен метър от улици, паркове и обществени места. Както и шестдесет процента от вътрешните пространства. Няколко камери бяха уловили отрязъци от придвижването на д-р Полк през комплекса на Националния мол и данните потвърждаваха маршрута, който Грей беше определил с детектора за радиация. Но все още имаше празнини. Макар да разполагаха със запис как Полк пада прострелян в ръцете на Грей, нито една камера не беше уловила проблясък от изстрела, какво остава за образ на самия стрелец.

А това беше крайно притеснително.

По всичко личеше, че снайперистът е знаел как са разположени камерите и е открил пролука в мрежата за наблюдение. Или още по-

лошо, някой е бил в състояние да изтрие издайническите кадри от записите в мола.

Така или иначе, тези факти говореха, че убиецът на професор Полк има дебели връзки тук, във Вашингтон. Но къде и с кого? Ако участието на Полк в мозъчния тръст на Язоновците имаше нещо общо с убийството му, значи пред Пейнтър се отваряше истинска кутия на Пандора. Язоновците имаха пръст в множество свръхсекретни проекти, вариращи от всички отсенки на сивото до наситеночерното.

Едно нещо беше ясно със сигурност — тази нощ Пейнтър нямаше да спи. Нито той, нито другите.

— Някакви новини от Грей? — попита Малкълм, премести купчина папки от един стол и покани Пейнтър да седне.

— В Природонаучния музей е. Дирята на Полк го е отвела там.

— Да се надяваме, че ще открие нещо. Всъщност и аз затова се обадох в кабинета ви. Мисля, че изрових още трохи, по които да тръгнем.

Обзет от любопитство, Пейнтър седна на стола. Малкълм завъртя плоския монитор на компютъра си така, че и двамата да го виждат.

— Какво си открил? — попита Пейнтър.

— Нещо любопитно. Не знам какво да мисля, но може да даде някаква посока на разследването. След като разбрах, че жертвата е страдала от радиационно отравяне, се опитах да разбера нещо за източника на лъчението. Първоначалното изследване на стомашно-чревния тракт и черния дроб показва, че не е погълнал нищо с радиационно естество.

— С други думи, не е вечерял полоний — 210 или нещо от сорта?

Малкълм кимна.

— Предвид степента на радиодермитни изгаряния до кожата бях убеден, че облъчването е дошло отвън. Все едно е бил в зона с висока радиация. Микроанализът на косата му показва, че облъчването е било интензивно. И се е случило преди по-малко от седмица.

— Но къде...?

Малкълм вдигна ръка да го призове към търпение, а с другата набра поредица от команди на клавиатурата. На монитора се появи карта на света.

— Остатъчни количества радиоактивен прах са се запазили в дълбоките алвеоларни джобове на белите му дробове. Като въглищния прах в дробовете на миньор. Пуснах проба през спектрографа за маса и получих приблизителна разбивка на изотопното съдържание.

Посочи към екрана. Лявата половина на компютърния монитор се изпълни с данни.

— Информация от този вид често е уникална — като пръстовите отпечатъци. Оттук насетне трябваше само да вкарам параметрите в базата данни на МААЕ във Виена.

Новоотвореният прозорец носеше емблемата на сайта — МЕЖДУНАРОДНА АГЕНЦИЯ ЗА АТОМНА ЕНЕРГИЯ.

— Агенцията следи местата с повишена радиация по целия свят — мини, реактори, индустриални източници. Повечето хора не го знаят, но радиацията не е една и съща навсякъде. Говорим за материал, който е в състояние на постоянен разпад, чието изотопно съдържание се мени в зависимост от това къде е добита рудата и как е обработена. Крайният резултат е радиационна сигнатура, която е уникална за всяко отделно място.

— И находката в дробовете на професора е...?

— Пуснах я през базата данни на МААЕ и получих съответствие.

— Знаеш къде е бил облъчен Полк?

Патологът кимна към екрана. Зададеното търсене стигна до края си, картата на света зае целия екран, после образът се фокусира върху област в централна Русия. В прозорчето с резултатите от търсенето се появи име, станало синоним на радиационна катастрофа.

ЧЕРНОБИЛ

Какво е правил Арчибалд Полк в Чернобил? Защо и как е бил изложен на смъртоносна доза радиация, носеща сигнатурата на мъртвия район около злопупчния ядрен реактор? Тази седмица предстоеше реакторът да бъде запечатан с нов саркофаг — масивен стоманен купол от сглобяеми платна. Строителните работи се провеждаха при строги мерки за безопасност, но Полк явно е имал лошия късмет да се излови на смъртоносна доза радиация. Как?

Преди да е задал този и други въпроси на патолога, телефонът на колана му започна да вибрира. Пейнтър го откачи и погледна кой го търси. Асистентът му. Пейнтър смръщи вежди и отвори капачето.

— Какво има, Брант?

— Директоре, пристигна сигнал за тревога от националната сигурност. Току-що се е получило предупреждение за бомба в Природонаучния музей.

Пръстите на Пейнтър се стегнаха около телефона.

„Природонаучният музей... където отиде Грей“.

Това не вещаеше нищо добро.

— Свържи ме с Грей, моля те.

Зачака с телефон на ухото. Малкълм го гледаше въпросително.

Грей ли беше съобщил за бомбата? Или някой друг?

Така или иначе, нещо не беше в ред.

След миг получи потвърждение.

— Командир Пиърс не отговаря, сър — каза Брант.

19:56

Елизабет Полк стрелкаше преценяващо Грей Пиърс, докато вървяха към товарителницата на музея. Едва сега забеляза голямата избледняваща синина отстрани на лицето му. Слънчевият загар я прикриваше добре. Побоят вероятно беше с едномесечна давност и придаваше на лицето му вид на кована мед. Но пък така сините му очи изпъкваха още повече. Именно от тези очи я побиха тръпки, когато Пиърс видя шестимата мъже в товарителницата и се обърна да я погледне.

— Нещо не е наред — каза той.

Елизабет се надигна на пръсти да погледне над рамото му към складовото помещение. Осветена от примигващи неонов лампи, огромната като пещера товарителница беше обточена с високи рафтове, натежали от почистващи препарати и дълготрайни стоки за множеството магазини, които музеят отдаваше под наем. Самотен мотокар мързелуваше до група скрипки и противовеси за транспортиране на по-големите експонати. Стоманена вдигаща се врата зееше отворена вдясно. Очертани на гаснещата дневна светлина,

мъжете в черната униформа на отдела за борба с безредиците бяха оформили кордон близо до изхода. Под акомпанимента на сирената за евакуация те претърсваха всеки работник и служител, избрал да напусне сградата през този изход.

Мъж с тесни рамене и син костюм наглеждаше операцията от няколко крачки разстояние. Явно беше високо в хранителната верига.

Грей бутна Елизабет обратно по коридора и нагласи по-високо на гърба си малкия сак с логото на музея. В него бяха прибрали странния череп, който баща и беше скрил в складовото помещение. При мисълта за баща ѝ, тъпата болка в гърдите ѝ се обостри и сълзи напълниха очите ѝ. Тя ги преглътна. Скръбта щеше да почака.

Откъм стълбището в другия край на коридора се чу вик — заповед да се претърсят всички помещения. Ботуши затропаха по стъпалата.

Грей спря и се обърна към нея.

— Има ли друг изход?

Тя кимна.

— През служебния тунел. Ей там.

Тръгна назад към товарителницата и Грей впери въпросително поглед в нея.

— Някои от служителите ходят да пушат там — каза тя и го погледна виновно. Наистина трябваше да откаже цигарите. Макар че този иначе лош навик ѝ беше помогнал да се сприятели с някои от другите учени тук. Тайният клуб на пушачите. Срещу скромната цена на риска от емфизем или белодробен рак. — Пушенето в музея е забранено, разбира се. Опасност от пожар и така нататък, но долу има само камък и тръби.

Поведе ги към необозначена врата и прокара картата си през електронната ключалка. Стълбището от другата страна беше от лекъосан цимент със стоманено перило по края. Спускаше се надолу с поредица от остри завои.

Преди да са прекрачили прага, басово ръмжене привлече погледите им назад към товарителницата. Нисък силует се мерна в дъното на коридора. На трийсетина метра от тях. Немска овчарка. Имаше си черна бронебойна жилетка и повод, но човекът, който го държеше, беше извън полезрението им.

Елизабет замръзна.

Кучето ги видя и се хвърли напред, изпъвайки рязко каишката.

— Хайде — изръмжа Грей, бутна я през прага и я последва на свой ред. Едрият му партньор се набута след тях. Беше горещо и тясно. Климатичната система на музея не стигаше до тук. Единствената светлина идваше от защитена с решетка мъждукаща крушка.

Грей затвори врата и автоматичната брава изщрака на място. Алармената сирена утихна. Той махна надолу и се изравни с Елизабет, макар че стълбището беше твърде тясно да слизат по двама.

— Знаете ли накъде водят тунелите?

Тя поклати глава.

— Не съм сигурна. Никога не съм се отдалечавал много. Долу е истински лабиринт с множество разклонения. Говори се, че тунелите минават дори под Белия дом. Но все някъде трябва да излизат на повърхността.

Нещо тежко се удари във вратата горе, последвано от басов лай. По стълбището отекнаха викове.

— Дали пък не е сапърско куче? — попита Елизабет. — Може заплахата за бомба да е реална.

Партньорът на Грей, Ковалски, изсумтя.

— То само около Пиърс бомбената заплаха се смята за нещо добро.

В края на стълбището стигнаха до решетъчна врата. Грей издърпа резето и я отвори. Тунелите се простираха и в двете посоки, черни като в рог, задушни, вонящи на влажен цимент и огласяни от шепота на стичаща се вода.

— Силно се надявам някой да носи фенерче — изкоментира Ковалски.

Грей изруга под нос. Беше забравил своето в склада.

Елизабет бръкна в джоба си и извади запалка. Стара, сребърна и вероятно скъпа. Отвори капачето и от дюзата изригна малък пламък. Тя нагласи с опитно движение силата му.

— Браво — каза Ковалски. — Де да си бях взел пурите.

— И на мен ми се пуши — тихо каза Елизабет.

Ковалски я изгледа ококорено.

Преди да е казал нещо обаче, откъм стълбището зад тях се ливна светлина. Алармената сирена гръмна внезапно. Преследвачите им бяха отключили вратата.

— По-бързо — каза Грей и тръгна надясно. — И не изоставайте.

Елизабет заподтичва до Грей, Ковалски вървеше след тях. Тя вдигна по-високо запалката. Треперливият пламък осветяваше пътя им само на метър-два напред. Грей вървеше бързо по тунела, вдигнал еднаси ръка така, че пръстите му се плъзгаха по прикредените към тавана тръби. При първото разклонение сви, за да излязат от прякото полезрение на всеки който стигне до края на стълбището.

До слуха им достигна единичен нисък лай.

Грей хукна напред.

Лабораторната престилка на Елизабет се развяваше след нея. След поредния завой пламъкът на запалката ѝ освети плътна мрежа от паяжини.

— Къде отиваме? — попита Ковалски.

— Някъде — отговори Грей.

— Т'ва ли ти е великият план? Някъде?

Трескав лай взриви тишината, последван от викове. Кучето беше хванало дирята им.

— Забрави какво казах — побърза да се поправи Ковалски. — „Някъде“ ми звучи съвсем добре.

И те продължиха да тичат в плътна група през лабиринта от тунели.

В друга част на града Юри седеше на пейка под клоните на една череша. Хубаво беше да поседне. Коленете го боляха, а кръстът го стягаше. Беше преглътнал на сухо четири таблетки парацетамол. У дома имаше по-силни лекарства, но не смееше да ги вкара в Щатите. Нямаше търпение да се върне в Зайчарника.

Протегна единия си крак и заратрива коляното си.

Слънцето скоро щеше да залезе и хвърляше дълги сенки по парковата алея. На няколко крачки от неговата пейка ниска циментова стена се нижеше покрай алеята. Деца и родители се редяха покрай нея и сочеха надолу към изложбата на открито. Изложбата пресъздаваше китайска гора — стръмен каменист Участък с пещери, езерца и потоци. Храсти се катереха по склоновете заедно с плачещи върби, коркови Дървета и няколко вида бамбук. Обитателите на горичката,

две гигантски панди назаем от Китай — Мей Зианг и Тиан-Тиан, бяха причината за стълпотворението в тази част на зоопарка.

Сред последните посетители беше и Саша.

Момичето стоеше, облегнало скръстените си ръце на каменния парапет. Единият му крак се люлееше ритмично и риташе цимента. Но ритъмът се забавяше.

Точно както Юри се беше надявал.

Беше я довел в Националната зоологическа градина след изпълнението ѝ пред Мейпълторп. От опит знаеше, че животните действат успокояващо на неговите повереници. Особено на Саша. Нямаше нужда да тества нивата на МОНФ в спиналната течност на момичето. След епизод с такава висока интензивност хормоналните нива на мозъчно-обусловените невротрофични фактори със сигурност се бяха повишили до опасни стойности. Нещо, за което не беше подготвен. Изненадан от изпълнението ѝ, той трябваше да импровизира, и то бързо. Далеч от познатата обстановка у дома, Саша ставаше по-уязвима и склонна към превъзбуда от обичайното. Съществуваше риск от необратимо увреждане на нервната система. Виждал беше какво става в такива случаи. Минали бяха десетилетия, докато открият тясната връзка между психичното здраве на аутистичните деца и успокоителния ефект на контакта им с животни.

Така че докато Мейпълторп се занимаваше с претърсването на Природонаучния музей, Юри беше довел Саша в прочутия вашингтонски зоопарк. По-близък еквивалент на Менажерията едва ли би могъл да открие тук, в чуждия град.

Кракът на Саша все по-рядко риташе цимента. Терапията определено вършеше своето, но пък върхът на лачената ѝ обувка съвсем се беше издраскал. Ала какво са едни обувки пред ум като нейния.

Възелът между собствените му лопатки се отпускаше. Щеше да качи Саша на първия полет за Русия. А приберяха ли се веднъж в Зайчарника, щеше да я подложи на пълен физически преглед — биохимия, изследване на урината, скенер на мозъка. Трябваше да е сигурен, че всичко е наред.

И по-важно, трябваше да разбере как се е задействала по своя воля. Това не би трябвало да става. Черепният имплант поддържаше постоянно ниво на стимулация, регулирано според способностите на

всяко от децата. Реакцията на Саша в кабинета на Мейпълторп би трябвало да е невъзможна, освен ако имплантът ѝ не е бил активиран от разстояние.

Така че... какво беше станало? Някаква повреда в импланта? Някой друг ли го беше активирал? Или беше онази още по-тревожна възможност — че Саша надрастваше ограниченията на техния контрол?

Въпреки горещия ден и облекчението от преодоляната криза, на Юри още му беше студено.

Нещо не беше в ред.

Някакъв шум привлече вниманието му. Вривата идваше от хората, наредили се покрай парапета отпред. Вълнението в гласовете им нарастваше. Тук-там блеснаха светкавици на фотоапарати. Още хора се стичаха, привлечени от шума. Викаха някакво име.

— Тай Шан... Тай Шан...

Юри поизправи гръб въпреки прорязалата го, отново болка. Името му беше познато от брошурата на зоопарка. Тай Шан беше малката панда, родена преди няколко години от титулярката на зоокъта — Мей Зианг. Явно животинчето се беше показало, предизвиквайки ентузиазма на посетителите.

Хората се бутаха, за да виждат по-добре. Новопристигналите се надигаха на пръсти. Родители вдигаха на рамене децата си. Светкавиците на фотоапаратите се надпреварваха като в светлинно шоу. Юри смръщи вежди и се надигна, объркан от маникалната реакция на туристите. Беше изгубил от поглед Саша в тълпата, а знаеше, че тя не обича да я докосват.

Прекоси алеята и разбута хората пред себе си. Зоопаркът щеше да затвори след минути. Време беше да си тръгват.

Стигна до ниската стена, където беше стояла Саша.

Нямаше я там.

Огледа стената в двете посоки със свито сърце. Нямаше и помен от черната коса и червените панделки. Юри залитна назад, като си пробиваше с лакти път през множеството. Разни хора му мятаха сърдити погледи и протестираха срещу грубото отношение. Нечия камера падна на паважа.

Някой го сграбчи за рамото и го обърна грубо.

— Господине, дано имате адски основателна причина да...

Юри се отърси и вдигна разширените си от искрена паника очи към по-едрия мъж.

— Моята... внучка. Загубих внучката си.

Гневът на мъжа се смени със загриженост.

Повечето от събралите се бяха родители и новината се разпространи като пожар. В крайна сметка, това беше най-ужасният страх на всяка майка и всеки баща. Обсипаха го с въпроси. „Как изглежда? С какво е облечена?“. Други го успокояваха, че детето непременно ще се намери.

Юри почти не ги чуваше, оглушен от ударите на собственото си сърце. Изобщо не трябваше да се отделя от нея, защо му беше трябвало да сяде на проклетата пейка.

Тълпата около него се разреди.

Юри се оглеждаше трескаво. Търсеше червените панделки, но знаеше истината.

Саша беше изчезнала.

4.

5 септември, 20:12

Вашингтон

— Врата! — извика Ковалски зад тях.

Грей наби спирачки и погледна през рамо. Елизабет Полк беше вдигнала запалката си и слабото сияние разкриваше малка врата, скрита в плитка ниша на тъмния тунел. Грей беше профучал покрай нея, следвайки тръбите по тавана с надеждата да го изведат до някакъв изход към повърхността.

Виковете на преследвачите се чуваха зад тях. Единичен хриплив лай отекна в сервизните тунели, когато кучето хвана отново Дирята им. Грей беше лавирал наляво-надясно и напред-назад из лабиринта с надеждата да обърка преследвачите, но явно безуспешно. Само бяха изгубили преднината си.

Ковалски натисна бравата.

— Заключена е — изръмжа той и удари с юмрук металната врата.

Грей застана до него и видя, че под дръжката има електронна ключалка. Светлината на запалката се люшна по малка стоманена табелка с калиграфски надпис:

НАЦИОНАЛЕН МУЗЕЙ НА АМЕРИКАНСКАТА ИСТОРИЯ

Вратата беше подземен вход към друг от музеите на Института Смитсонийн. Застанала най-близо до вратата, Елизабет прокара служебната си карта през четеца, но ключалката не реагира. Въпреки това Ковалски натисна ядно дръжката. Нищо. Той се дръпна и поклати глава.

— Картата ми важи само за Природонаучния музей — каза Елизабет. — Но все пак се надявах, че...

Трескав лай ги накара да обърнат едновременно глави. Подскачаща светлина на силни фенери блесна в далечния край на тунела.

— Давайте да си плюем на петите — каза Ковалски и понечи да продължи.

Изстрел прокънтя в подземното пространство. Нещо изби искра от металната повърхност на вратата там, където Ковалски беше стоял допреди миг. Куршумът рикошира и се удари в циментения под, пръскайки сини електрически искри.

Ковалски заподскача от крак на крак като слон, който се пази от мишка.

Искрите подсказаха на Грей какви са мунициите — Тазер XREP. Изстрелваха се със стандартен пистолет, но не бяха куршуми, а самостоятелни безжични стрелички с електрически заряд. Можеха да свалят и планинска горила.

— ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ! СПРЕТЕ ИЛИ ЩЕ СТРЕЛЯМЕ ОТНОВО!

— Да бяха предупредили по-рано — измърмори Ковалски и вдигна ръце над главата си.

Скрит наполовина зад едрата снага на партньора си, Грей се завъртя и прокара черната си служебна карта през четеца. Малка зелена светлинка грейна до ключалката.

„Слава Богу“.

— ГОРЕ РЪЦЕТЕ! НА КОЛЕНЕ!

Грей натисна бравата и вратата се откряна. От другата страна беше тъмно. Той посегна зад себе си и сграбчи Елизабет за лакътя. Тя се дръпна, но после видя полуотворената врата. Посегна на свой ред и хвана Ковалски за колана. Той беше преплел пръсти над главата си и тъкмо се навеждаше да коленичи.

Хвърли поглед назад.

Грей бутна с рамо вратата и дръпна Елизабет след себе си. Загубил равновесие, Ковалски се свлече на едно коляно... а после се отблъсна от пода и се метна след тях през прага.

Нов изстрел.

Ковалски се блъсна в тях и ги събори напреко на тъмното стълбище от другата страна на входа. Ритна с крак да затвори вратата... и продължи да рита.

— Мамамустарадаимго... — виеше той през стиснати зъби.

Чак сега Грей видя хвърлящата искри стреличка, забита в обувката на пощурелия му крак. Елизабет също я видя. Полази по Ковалски, притисна глезена му и смаза с ток стреличката на тазера.

Кракът на Ковалски се разтресе още няколко пъти, после се спря.

Същото не можеше да се каже за ругатните му.

Грей се изправи и му протегна ръка.

— Имаш късмет, че се е забила в обувката ти. Кожата е спряла проникването ѝ по-навътре.

— Късмет ли! — Ковалски се наведе и потърка дупката в лъснатата кожа. — Тъпанарите ми съсипаха новите английски обувки!

Приглушени викове приближаваха вратата.

— Хайде — каза Грей и пое нататък.

Ковалски продължи да мрънка, докато тичаха нагоре по стълбите.

— Кроу ще има да ми купува един чифт, тъй да знае!

Грей тичаше по стълбите и не му обръщаше внимание.

Тирадата на Ковалски не секваше:

— Що просто не оставиш маймунския череп, а? Нека го земат проклетото нещо, като им е толкоз важно.

— Не! — извикаха едновременно Грей и Елизабет.

Грей чу гнева в гласа на жената. Беше в унисон с неговия. Баща ѝ беше загинал, за да опази черепа от преследвачите си. Умрял беше в ръцете на Грей. Проклет да е, ако се откаже толкова лесно.

Стигнаха до врата в горния край на стълбището. Тя също беше заключена. Долната врата кънтеше от удари. Нямаше да ги задържи дълго — все отнякъде щяха да си осигурят карта с достъп.

— Насам — каза Елизабет и посочи тъмния четец.

Грей прокара през него картата си от Сигма и ключалката изщрака. Бутна вратата и погледна зад себе си. Новината вече е плъзнала, помисли си той. Който и да ги преследваше, вече е научил, че бягат през Музея на американската история.

Поведе спътниците си по осветен коридор. Не се различаваше много от сутерена на Природонаучния, само дето тук покрай стените бяха натрупани кутии, които стесняваха прохода. Грей пробва радиостанцията си, но все още нямаше сигнал — бяха твърде дълбоко под земята.

— Насам — каза той и тръгна към стълбище, което водеше нагоре.

Едва не събориха някакъв електротехник в служебна униформа, натоварен с намотка проводник през рамо и тежък колан с инструменти.

— Що не гледате къде върв...?

Не довърши, зърнал нещо в изражението на Грей. Дръпна се до стената да им направи път. Подминаха го на бегом и хукнаха нагоре по стълбището. Колкото по-нагоре се качваха, толкова по-голям ставаше хаосът — работници на групи, оголени стени, цели участъци от открити кабели и тръбопроводи. На следващата площадка се запрепъваха между купчини мраморни плочи и облицовъчен материал. Рев на бормащини и вой на електрически триони ехтяха от отворената врата насреща. Миришеше на прясна боя, въздухът имаше вкус на талашит.

Грей чак сега се сети, че Музеят на американската история от доста време беше затворен за основен ремонт — четиридесет и две годишните му водопровод и електроинсталация трябваше да се подменят изцяло, за да не застрашават трите милиона безценни експоната от колекцията на музея, от цилиндъра на Абрахам Линкълн до рубинените пантофки на Дороти от „Магьосникът от Оз“. От две години музеят беше затворен за посетители и по план трябваше да възобнови работата си идния месец.

Само че това едва ли щеше да стане навреме, ако се съдеше по етапа на довършителните работи в централния атриум. Найлони покриваха повечето повърхности, скелета се катереха по високите колкото триетажна сграда стени. Широки стълбища водеха от първия към втория етаж. Големият прозорец на купола горе още беше облепен с хартия.

Грей сграбчи първия изпречил му се работник — дърводелец със скрито наполовина под маска лице.

— Изходът! Къде е най-близкият изход?

Мъжът го изгледа с присвити очи.

— Този към Конститушън авеню е затворен. Ще трябва да се качите на втория етаж. Входът откъм мола е отворен. — И посочи стълбището.

Грей погледна към Елизабет и тя кимна. Тръгнаха вкупом към стълбището. Грей провери отново радиостанцията. Нищо. Явно някой блокираше сигнала.

Хукнаха по стълбите към втория етаж. Тук хаосът не беше толкова голям. Зеленият мраморен под изглеждаше прясно почистен,

вградените в мрамора сребърни звезди блестяха. Стъклените врати към мола се виждаха ясно. Трябваше да се измъкнат преди...

Твърде късно.

Група мъже с автомати се изсипаха пред вратите. Бяха с тъмни униформи и пагони на раменете.

Грей подкара Елизабет и Ковалски назад.

Откъм първия етаж прозвуча ниско ръмжене. Работниците се развикаха изненадано.

— И сега какво? — попита Ковалски.

Рупор изрева откъм входа към мола:

— ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ! ВСИЧКИ ДА НАПУСНАТ НЕЗАБАВНО СГРАДАТА! ПРЕЗ ЦЕНТРАЛНИЯ ИЗХОД!

— Насам — каза Грей.

Поведе ги настрани към най-голямото произведение на изкуството на това ниво. Инсталацията представяше абстрактно знаме, състоящо се от петнайсет ивици огледален поликарбонат.

— Не можем да бягаме вечно — каза Елизабет.

— Няма да бягаме.

— Значи ще се крием? — попита Ковалски. — Ами кучетата?

— Нито ще бягаме, нито ще се крием — успокои ги Грей.

Мина покрай искрящото знаме. Огледалните му повърхности отразяваха различни отрязъци от музея. Макар и призматичен, образът даваше достатъчна информация за действията на въоръжения отряд — оформили бяха плътен кордон пред единствения изход.

На минаване покрай едно от скелетата, което изпълняваше допълнителната функция на рафт за материали и резервни работни гащеризони, Грей грабна каквото му трябваше. Някои от нещата даде на Ковалски. За себе си запази кутия боя и половинлитрово пластмасово шише с разреждател. Тръгна по коридора под абстрактното знаме. Ковалски прочете табелката над входа и свирна през зъби.

— Пиърс, какво си намислил?

Грей ги водеше в сърцето на най-ценното изложение тук. То беше и основната причина за ремонта. Озоваха се в дълга затъмнена зала. Покрай едната ѝ стена бяха наредени столове, отсрещната беше стъклена. Допи хаосът зад тях сякаш притихна под тежестта на историческото съкровище от другата страна на стъклото, една от най-важните национални икони на Америка. Лежеше разстлано на

наклонен под ъгъл постамент — окъсано парче тъкан от памук и вълна с размери колкото четвърт футболно игрище. Цветовете му бяха избледнели, но не и стойността му като една от най-драматичните вещи в американската история — знамето, вдъхновило националния химн.

— Пиърс...? — простена Ковалски, явно започнал да схваща идеята. — Това е Обсипаното със звезди знаме.

Грей остави кутията с боя на пода и започна да развива капачката на шишето с леснозапалимия разремител.

— Пиърс... не може да... разбирам, че трябва да им отвлечем вниманието, но...

Без да му обръща внимание, Грей се обърна към Елизабет:

— Запалката още ли е у теб?

20:32

Седнал в стаята на охраната в Националната зоологическа градина, Юри усещаше тежестта на седемдесет и седемте си години до последния ден. Всичките андрогени, стимуланти и операции не можеха да маскират умората в сърцето му. Парализиращ страх бе превърнал крайниците му в оловни тежести, краката го боляха, тревогата дълбаеше бразди по лицето му.

— Ще намерим внучката ви — обещал му беше шефът на охраната. — Блокирали сме изходите на зоопарка. Всички я търсят.

Бяха го оставили в компанията на руса жена в началото на двайсетте си години. Беше с униформата тип „сафари“, каквато носеха всички служители на зоопарка. На табелката с името ѝ пишеше „Табита“. Жената се притесняваше от присъствието му, явно не знаеше как да реагира на отчаянието му. Стана и излезе иззад бюрото.

— Искате ли да се обадя на някого? На друг роднина на детето?

Юри вдигна глава. Задържа погледа си върху жената. Свежата ѝ младост... годините пред нея. Даде си сметка, че не е бил много по-голям, когато скочи от раздрънкания камион в сърцето на Карпатите. Искаше му се изобщо да не беше намирал онзи цигански лагер.

— Искате ли да се обадите по телефона? — попита тя.

Той кимна бавно.

— Да. — Повече не можеше да отлага. Вече се беше обадил на Мейпълторп, най-вече за да си осигури чрез него съдействието на местната полиция. Само че Мейпълторп му се стори някак разсеян, зает да търси откраднатото. Беше споменал нещо за дъщерята на д-р Полк. Но на Юри вече не му пукаше. Все пак Мейпълторп беше обещал да вдигне тревога за липсващото дете. Всички ресурси на Вашингтон и околните райони щели да бъдат уведомени, както се постъпвало в подобни случаи. Американските власти имали голям опит в подобни издирвания, беше го успокоил Мейпълторп. Детето щяло да бъде намерено.

„Саша...“

Кръглото личице и ясните сини очи изникнаха пред погледа му. Изобщо не трябваше да се отделя от нея. Молеше се просто да се е отдалечила неволно. Но в зоопарк, пълен с диви животни, дори този най-добър вариант не беше лишен от опасности. Или пък някой я беше отвел или отвлякъл, да не дава Господ. В настоящото си състояние тя не би оказала съпрова. Юри добре знаеше колко педофили си имаха в Америка. Дори в Зайчарника бяха имали подобни проблеми, в началото. Там бе имало твърде много деца. А грешки се случват.

Но не всички блудства бяха плод на грешка.

Побърза да прогони тази мисъл.

Табита му донесе телефон.

Юри поклати глава и извади мобилния си.

— Благодаря, но разговорът е международен — обясни той. — До Русия. С баба й. Ще използвам собствения си телефон.

Табита кимна и се отдръпна.

— Ще ви оставя да говорите на спокойствие — каза тя и влезе в съседната стая.

Останал сам, Юри набра номера. Малък чип в телефона му, разработен от руското разузнаване, щеше да прехвърли сигнала през няколко оператора, докато следите му се изгубят, и да кодира допълнително разговора.

Предстоящият разговор го изпълваше с ужас, но повече не можеше да отлага. Зайчарникът трябваше да бъде предупреден, но там сега беше много рано сутринта. Нямаше четири часа. Въпреки това отговориха веднага, гласът отсреща прозвуча отсечено, дори грубо.

— Какво има?

Юри си представи жената в другия край на линията — прекия му началник д-р Савина Мартова. Дватама заедно бяха намерили децата, заедно бяха създали Зайчарника, но връзките на Мартова с бившето КГБ и бяха осигурили по-високо място в йерархията. В Русия имаше една поговорка — никоой никога не напуска КГБ. Това се отнасяше и до настоящия руски президент, каквото и да си мислеха западните лидери. Путин се беше заобиколил с бивши членове на съветското разузнаване. Най-апетитните договори все още се подаряваха на бивши оперативни работници.

И д-р Савина Мартова не правеше изключение.

— Савина, възникна сериозен проблем — каза той на руски.

Представи си как лицето ѝ застива. И тя като Юри беше претърпяла хормонални, хирургически и козметични процедури, при това с по-добър резултат. Косата ѝ още беше тъмна, лицето ѝ почти не се бе променило. Спокойно можеше да мине за четиридесетгодишна. Юри се досещаше защо. Савина не се бореше с упоритото чувство за вина, което вгорчаваше неговия живот. Твърдата убеденост в делото и онази нейна непоколебима целенасоченост ѝ придаваха аура на непогрешимост и подмладяваха лицето ѝ. Едва когато се загледаш в очите, илюзията изчезваше. Никакви процедури не можеха да скрият студената им пресметливост.

— Още не си намерил откраднатото? — остро попита тя. — Разбрах, че Полк е бил елиминиран. Така че какво...?

— Саша. Изчезна.

Тишината отсреща се проточи.

— Савина, чу ли какво казах?

— Да. Току-що получих доклад от спалното. Затова съм тук толкова рано. Открили са три празни легла.

— Какво? Кой са децата?

— Константин, сестра му Кишка и Пьотър.

След това добави, че в момента претърсвали целия Зайчарник, но Юри я слушаше с половин ухо, съсредоточил мислите си върху последното име.

„Пьотър“.

Близнакът на Саша.

— Кога? — прекъсна я той. — Кога са изчезнали трите деца?

Савина въздъхна с раздражение.

— Според дежурната сестра са били в леглата си при последната проверка. Значи са изчезнали по някое време през последния час.

Юри сведе поглед към часовника си.

„По времето, когато изчезна Саша“.

Съвпадение ли беше, или по някакъв начин Пьотър е усетил, че сестра му е в опасност? И е изпаднал в паника? Само че досега Пьотър не беше показвал подобен талант. Емпатичните му показатели бяха високи, особено с животни, но не можеше да се мери със способностите на сестра си. И все пак, като близнаци, те бяха много по-близки от всеки други брат и сестра. Дори бяха запазили специалния си, неразбираем за околните език.

Юри притискаше телефона до ухото си с все по-силното убеждение, че се случва нещо зловещо, че неznайна сила — нечия неznайна ръка най-вероятно — манипулира умело събитията.

Чия обаче?

Гласът на Савина изляя в ухото му и го върна към настоящето.

— Намери момичето — нареди тя. — Преди да е станало късно. Знаеш какво предстои след два дни.

Юри знаеше много добре. В името на тази цел бяха работили десетилетия, пак заради нея бяха извършили толкова жестокости. Всичко, за да...

Затръшна се врата. Юри се обърна. Шефът на охраната влизаше в стаята. Загорялото му от слънцето лице беше изопнато от тревога.

— Ще я намеря — каза Юри в телефона, но обещанието беше повече към самия него, отколкото към бездушната му началничка. Обърна се към високия мъж и премина на английски:

— Открихте ли нещо?

— Боя се, че не. Обходихме целия зоопарк. Няма и следа от детето.

Юри усети как сърцето му се смъква в петите.

В гласа на американеца се промъкна колебание.

— Длъжен съм да ви кажа обаче, че съобщиха за момиче, което е била вкарано в пикап при южния вход. Описанието на детето съвпада.

Юри се изправи, очите му се разшириха. Мъжът вдигна ръка, призовавайки го към търпение.

— Полицията вече работи по случая. Може да се окаже фалшива следа. Не виждам какво повече можем да направим.

— Как така не можете?

— Съжалявам, сър. Докато идвах насам ми съобщиха, че някой във ФБР ви е уредил ескорт. Трябва да пристигнат всеки момент. Те ще ви придружат до хотела ви.

Юри се досети, че Мейпълторп има пръст в последното.

— Благодаря ви за помощта — каза той, тръгна към вратата и посегна към дръжката. — Аз... имам нужда от глътка чист въздух.

— Разбира се. Отвън има пейка.

Юри излезе от офиса на охраната. Огледа се за пейката и тръгна към нея, но щом прецени, че от прозореца на офиса вече не го виждат, подмина пейката и тръгна към изхода на зоопарка.

Да се остави под контрола на Мейпълторп беше недопустимо. Дори сега. Глупакът не знаеше и половината за случващото се, казваха му само толкова, колкото да подклаждат интереса на американските разузнавателни агенции. Мейпълторп и другарчетата му си нямаха и идея как щеше да се промени светът през следващите няколко дни.

Трябваше да намери Саша преди Мейпълторп.

И за това имаше само един начин.

Докато напускаше зоопарка през кордона от полицаи, Юри набра нов номер на телефона си по кодирания канал. И този път му отговориха веднага, но не човек, а телефонен секретар:

— Свързахте се с телефонната централа на корпорация „Арго“. Моля оставете съобщение...

Корпорация „Арго“ беше прикритие за Язоновците. Името ѝ не беше избрано случайно — според древногръцката митология така се е казвал корабът на Язон.

Юри поклати глава, докато чакаше сигнала. Каква глупост само и колко прозрачно. Преди броени часове беше убил един от техните. Сега се нуждаеше от това тайно общество на американски учени. И знаеше как да си осигури помощта им. По време на Студената война двете страни бяха водили негласна борба за технологично надмощие, всяка с помощта на своите военни организации и разузнавателни общности. Съревнованието далеч не беше само на интелектуалния фронт; включваше и методи с откровено престъпен характер — саботажи, насилие, изнудване. Но и от двете страни на Желязната завеса — понеже бяха хора на науката — тези общества работеха независимо от военните. С течение на десетилетията бяха стигнали до

две генерални заключения — че от време на време сътрудничеството беше възможно, и по-важно — че има граница, която никоя от страните не би престъпила.

Като логичен резултат беше създаден начин за свързка при възникването на подобен сценарий, нещо като паник-бутон. Чул сигнала, Юри продиктува номера на кодирания си телефон, а после изрече кодова дума, която водеше началото си от времето на Студената война:

— Пандора.

20:38

Дим излизаше на валма от залата, където се пазеше Обсипаното със звезди знаме.

Грей беше извел малобройната си групичка и тримата чакаха във вестибюла встрани от централния атриум на музея. Навлекли бяха бояджийски гащеризони върху дрехите си, а лицата си бяха прикрили с респираторни маски. За повече достоверност Грей беше намацал гащеризоните им с боя.

Проточи врат да погледне към галерията със знамето. От дима очите му се насълзиха, но успя да види пламъците, които танцуваха по локвичките разредител, който беше излял върху дървения под на галерията. След миг противопожарните пръскачки се включиха и изобилно количество вода се заизлива на струйки от тавана. Сирената му проглуши ушите.

Грей отдели още миг, колкото да се увери, че голямата стъклена витрина със знамето е останала суха. Знаеше, че витрината е затворена херметически и е снабдена със система, която следи влажността и температурата на въздуха, за да се запази националното съкровище за идните поколения. Поне на първо вре ме трябваше да предпази знамето от дима и водата.

Успокоен поне в това отношение, той насочи вниманието си към централния атриум. Уплашени от дима, работниците се развикаха на нова сметка. Вече бяха чули слухове за бомбена заплаха, а ето че сега атриумът се пълнеше с дим и противопожарната аларма се беше включила.

Грей подаде глава през входа на вестибюла и огледа просторното помещение.

Беше пълно с хора — мъже и жени се блъскаха и се оглеждаха сащисано, отпавили се към този единствен изход според указанията на мегафона. Паниката тласна тълпата към изхода, където допреди миг въоръжените мъже от кордона бяха обискирали подробно всеки напускащ сградата работник, включително и чрез обонянieto на две немски овчарки.

— Хайде — каза Грей.

Под прикритието на дима и паниката тримата се вляха в бутащата се тълпа. Разделиха се, за да намалят шанса за разпознаване въпреки маскировката. Да се включиш в паникьосаното множество беше като да скочиш в бурно море край скалист бряг. Макар да го бутаха, ръгаха и настъпваха, Грей се стремеше да не изпуска от очи спътниците си.

Тълпата се юрна към вратите. Въпреки натиска въоръжените мъже удържаха някакво подобие на ред. Обиските продължиха, но по-повърхностно и бързо. Кучетата лаеха и се теглеха на поводите, възбудени от шума и блъсканицата.

Грей стисна по-силно сака, като премести тежестта му пред гърдите си. При нужда можеше да разкъса кордона като нападател по американски футбол, решен да отнесе топката до голлинията.

Видя Елизабет, избутана от тълпата право в ръцете на един от пазачите. Претърсиха я набързо и я подканиха да се отстрани. Тя мина край едно от кучетата, което лаеше и се теглеше на каишката си. Не защото беше познало миризмата ѝ — просто беше объркано и ядосано от блъсканицата. Прясната боя и димът също маскираха донякъде миризмата ѝ. Елизабет залитна и едва не се препъна, но след няколко бързи крачки възстанови равновесието си — отвъд кордона, под здрачаващото се небе на Националния мол.

От другата страна на Грей Ковалски стигна на свой ред до кордона. За да подсили допълнително маскировката си, гигантът носеше малки баки с боя в двете си ръце, които използваше най-вече да разбутва хората от пътя си. Претърсиха и него. Дори го накараха да отвори кутиите с боя.

Грей затаи дъх. Лошо. Паниката явно не даваше желания резултат или поне не в достатъчна степен.

Преминал успешно обиска, Ковалски се озова на открито.

Тълпата избута Грей към вратата и той усети протегнатата ръка на един от пазачите върху гърдите си.

— Ръцете горе! — нареди му мъжът. Друг пазач насочи оръжие към него за по-сигурно.

Претърсиха го набързо. От главата до петите. За щастие беше съобразил да скрие наглезения си кобур и пистолета в едно от кошчетата в галерията.

Само че...

— Отвори чантата!

Нямаше как да не се подчини. Остави сака на пода и дръпна ципа. После извади единствения предмет вътре — портативен електрически песъкоструйник. Пазачът тръсна сака, за да се увери, че е празен, после махна на Грей да минава нататък.

Докато минаваше покрай лаещото куче, Грей забеляза мъж с костюм, който стоеше встрани от вратите. Без предпазна жилетка като военните от кордона, затова пък със слушалка в ухото. Даваше отсечени заповеди и очевидно ръководеше операцията. Грей си спомни, че го беше видял и в товарителницата на Природонаучния музей.

На минаване покрай него Грей се загледа в картата на ревера му.
АОР.

Агенция за отбранително разузнаване.

Името на мъжа беше изписано с плътни букви: МЕЙПЪЛТОРП.

Продължи нататък, преди някой да е забелязал втренчения му поглед. Изчака да се отдалечи достатъчно от музея, преди да се присъедини към другите двама — така де, бяха само колеги бояджии, които са се открили един друг след блъсканицата при изхода. Чукна с пръст по радиомикрофона под брадичката си в пореден опит да се свърже с командването на Сигма.

Този път чу познат глас в ухото си.

— Грей! Къде си?

Беше Пейнтър Кроу.

— Няма време да обяснявам — отвърна Грей. — Трябва ми цивилна кола на ъгъла на Четиринайсета и Конститушън.

— Имаш я.

Отправяйки се към точката за изход, Грей протегна ръка към Ковалски.

Гигантът му връчи една от кутиите с боя.

— Само при мисълта, че го нося туй чудо, ме побиват тръпки.

За разлика от него Грей пое кутията с облекчение. На дъното ѝ лежеше странният череп. Грей беше сметнал, че никой не би си направил труда да бърка в гъстия латекс, особено ако го носи работник, чийто гащеризон е оплескан със същата боя. След като изчистеха черепа, може би най-после щяха да получат отговори на част от въпросите.

— Успяхме — изчурулика Елизабет с нескрито облекчение.

Грей не каза нищо.

Знаеше, че това е едва началото.

На половин свят разстояние един мъж се събуди в тъмна стая без прозорци. Слаби светлинки грееха откъм някакво оборудване до него. Мъжът позна звуковия и светлинен ритъм на отмерващ жизнените функции ЕКГ монитор. Усети слаба миризма на дезинфектант и йод. Замайан, той се надигна твърде бързо в леглото. Слабите светлинки се разбягаха като уплашени рибки в тъмен океан.

Гледката раздвижи нещо заспало и погребано. Някакъв спомен.

„... светлини в тъмна вода...“

Опита се да седне, но откри, че лактите му са вързани за страничните перила на леглото. Болнично легло. Дори не можеше да издърпа ръцете си изпод завивката. Твърде слаб, той се отпусна назад в леглото.

„Злополука ли съм претърпял? Автомобилна катастрофа?“

Пое си продължително дъх и усети, че някой го наблюдава — чувство, от което кожата му настръхна. Обърна глава и различи смътните очертания на отворена врата. Тъмен силует се раздвижи на прага ѝ. Обувка изстърга по плочките. После се чу шепот. На чужд език. Руски сякаш, ако се съдеше по мелодиката.

— Кой е там? — попита дрезгаво той. Гърлото му гореше, сякаш е глътнал киселина.

Мълчание. Мракът застина опасно.

Мъжът зачака, притаил дъх.

А после близо до отворената врата лумна ярко сияние. Ослепи го, на очите му избиха сълзи. Той понечи да вдигне ръка, за да ги предпази, забравил, че е вързан за леглото.

Примигна, за да нагоди зрението си. Светлината идваше от миниатюрно фенерче с размерите на химикалка... и му разкри три дребни фигурки, които се вмъкваха в стаята. Деца. Фенерчето го държеше момче — на дванайсет или тринайсет, което се движеше така, че да прикрива с тялото си друго от децата — момиче, година или две по-малко. Следваше ги друго момче, най-много на осем. Приближаваха се към леглото му, сякаш пристъпваха към легловицето на лъв.

Високото момче, което очевидно беше в ролята на водач, се обърна към по-малкото. Прошепна нещо на руски, което мъжът не разбра, но по тона личеше, че е въпрос. Освен това се обърна към малкото момче на име. Нещо като „Питър“. Детето кимна, посочи леглото и каза нещо на руски. В думите му прозвуча увереност.

Мъжът се размърда в леглото и успя да изрече:

— Кой сте вие? Какво искате?

По-високото момче го изгледа с широко отворени очи и вдигна пръст пред устните си, после хвърли поглед към отворената врата. След това децата се разделиха и минаха от двете страни на леглото. По-голямото момче и момичето се заеха да разкопчават каишите, които стягаха ръцете му. Малкото момче остана на място и само очите му се разширяваха все повече. Като другарчетата си и то беше облечено с широки панталони и тъмносиво поло с жилетка отгоре и плетена шапка в същите цветове. Гледаше го немигащо в очите, сякаш на челото му е написано нещо, което то се опитва да разчете.

Вече със свободни ръце, мъжът седна в леглото. Стаята отново се залюля, но не колкото преди. Той прокара ръка по главата си в опит да се успокои. Усети скалпа си гладък, само зад лявото ухо се напипваха шевове, които потвърдиха предположението му. Обръснали са му главата заради някаква операция? Само че усещането за гладкия скалп под пръстите му беше някак познато, естествено.

Преди да е обмислил това противоречие, мъжът сведе поглед към другата си ръка. Или поне се опита. Работата беше там, че ръката му свършваше при китката. Чукан. Сърцето му се качи в гърлото, толкова силен беше шокът от това откритие. Явно катастрофата е била

жестока. Плъзна пръстите на здравата си ръка по шева зад ухото, сякаш се опитваше да чете на Брайл. Шевът беше пресен. А чуканият изглеждаше отдавна заздравял, дори мазоли беше хванал. Въпреки това мъжът усещаше липсващите пръсти. Усещаше ги как се свиват в невидим юмрук като израз на тоталното му объркване.

Високото момче се отдалечи на крачка от леглото.

— Ела — каза то на английски.

По тайнствеността на освобождаването и притеснението на освободителите си мъжът прецени, че се намира в опасност. Облечен в тънка болнична роба, той смъкна краката си върху студените плочки на пода. Стаята отново се килна на една страна.

„Лелее...“

Пригади му се.

— Побързай — подкани го настоятелно голямото момче.

— Чакайте — каза той, като преглъщаше да успокои стомаха си.
— Кажете ми какво става?

— Няма време. — Високото момче отстъпи встрани. Беше кльоцаво, с количествен превес откъм ръце и крака. Опитваше се да звучи уверено и властно, но потрепващият на моменти глас издаваше както крехката му възраст, така и силния страх. Представи се, като опря ръка на гърдите си:

— *Меня зовут* Константин. Ти трябва да дойдеш. Преди да стане късно.

— Но аз... аз не...

— Да. Объркан си. Първо запомни, че твое *имя* е Монк Кокалис.

Мъжът изсумтя и поклати глава. „Монк Кокалис“. Името не му говореше нищо. Понечи да облече в думи несъгласието си, да поправи грешката, но осъзна, че няма какво да посочи в замяна, че чекмеджето за собственото му име в главата му е празно. Сърцето му се сви на топка. Остър пристъп на паника стесни полезрението му. Как беше възможно това? Опипа отново шевовете. Силен удар по главата ли беше получил? Сътресение на мозъка? Затърси някакви спомени отпреди събуждането си в тази стая, но не откри нищо. Пустош.

Какво беше станало?

Погледна отново към ЕКГ монитора и жиците, които свързваха машината към гърдите му. Имаше също монитор за кръвното налягане и стойка за венозни вливания. Очевидно разпознаваше предметите

около себе си, знаеше имената дори на медицинската апаратура. Защо тогава не помнеше собственото си име? Опита се да си спомни нещо за миналото си, нещо, което да му послужи за отправна точка, за котва. Но първият му спомен беше как се събужда в тази стая.

По-малкото момче изглежда долови растящата му тревога. Пристъпи напред, сините му очи уловиха лъча на фенерчето. Монк — ако наистина се казваше така — усети, че то знае за него повече от самия него. Сякаш за да докаже това, детето прозря в сърцето му и изрече единствените думи, които бяха в състояние да го вдигнат от леглото.

Протегна към него ръчичка с дланта нагоре и каза:

— Спаси ни.

5.

5 септември 21:30

Вашингтон

— Чернобил? — възкликна Елизабет. — Какво е правил баща ми в Русия?

Местеше поглед между двамата мъже отсреща. Седеше във фотьойл с гръб към панорамен прозорец, от който се разкриваше великолепна гледка към парка Рок Грийн. Мъжете седяха от другата страна на масичката. Докарали ги бяха тук след бягството от музея. Грей беше нарекъл мястото „безопасена квартира“, но това така и не й внуши чувство за безопасност. Все едно беше попаднала в евтин шпионски роман. Е, къщата отне донякъде безпокойството й, най-вече с чара на червените си тухли и дъбовата ламперия.

Донякъде.

Поизми се, когато пристигнаха — дълго търка ръцете си, лицето си напписка със студена вода. Но косата й още миришеше на дим, а под ноктите й имаше боя. След това поседя пет-шест минути върху спуснатия капак на тоалетната, скрила лице в шепи в опит да подреди събитията от последните няколко часа. Не разбра, че е плакала, докато не видя, че дланите и са мокри. Всичко това определено й идваше в повече. Дори не й беше останало време да осъзнае смъртта на баща си. Макар да не се съмняваше във факта, още не беше в състояние да го приеме.

Първо трябваше да намери отговор на някои въпроси.

Именно те я бяха накарали да стане и да излезе от банята.

Изглежда новодошлия от другата страна на масичката. Бяха й го представили като прекия началник на Грей, директор Пейнтър Кроу. Лицето му беше ъгловато, кожата — смугла. Като антрополог по образование, не й беше трудно да се досети за индианския му произход — най-вече по формата и разположението на очите, нищо че бяха сини на цвят. Имаше тънък бял кичур в тъмната си коса, точно над едното ухо, все едно бе затъкнал там перо от чапла.

Грей седеше до него на дивана, приведен над масичката, и прехвърляше съсредоточено купчина листове.

Преди някой да е отговорил на въпроса ѝ, Ковалски се върна от кухнята по чорапи. Прясно лъснатите му обувки почиваха в студената камина.

— Намерих малко солени бисквити и нещо, дето прилича на сирене. Добре че поне салам имаше.

Наведе се и остави чинията пред Елизабет.

— Благодаря ти, Джо — каза тя, признателна за този простичък, но съвсем реален жест сред миш-маша от неизвестности.

Мъжаката се позачерви леко в областта на ушите.

— За нищо — измърмори той и изправи гръб.

Посочи чинията, но после изглежда забрави какво се е канел да каже... Поклати глава и отиде да нагледа отново обувките си.

Пейнтър се размърда на дивана и привлече вниманието на Елизабет.

— Колкото до Чернобил, засега не знаем защо баща ви е ходил там. В паспорта му няма данни изобщо да е посещавал Русия, нито да се е връщал след това в Щатите. Което означава, че най-вероятно е пътувал с фалшиви документи. Последната информация за пътуванията му е отпреди пет месеца, когато е летял до Индия. Оттогава — нищо.

Елизабет кимна.

— Той често ходеше там. Поне два пъти годишно.

Грей вдигна глава да я погледне.

— В Индия? Защо?

— Заради един научен проект. Като невролог, той изучаваше биологичната основа на инстинктите. Работеше в сътрудничество с един преподавател по психология от Бомбайския университет.

Грей погледна към шефа си.

— Ще видя какво мога да изровя по този въпрос — каза Пейнтър. — Но така или иначе вече разбрах за интереса на баща ви към инстинктите и интуицията. Всъщност именно това е станало повод за сътрудничеството му с Язоновците.

Последното беше насочено към Грей, но Елизабет застина при споменаването на организацията. Не успя да скрие отвращението си.

— Значи знаете за тях — за Язоновците?

Пейнтър погледна към Грей, после към нея.

— Да, знаем, че баща ви е работил за тях.

— „Работил“? Това неговото беше по-скоро мания, отколкото работа.

— Какво имате предвид?

Елизабет обясни как за баща ѝ работата за военните постепенно се превърнала във всепоглъщаща страст. Всяко лято изчезвал за по няколко месеца, понякога и за повече. Останалата част от годината посвещавал на работата си като преподавател в Масачузетския техноинститут и почти не се прибирал вкъщи. Това се отразявало зле на отношенията между родителите ѝ. Взаимните обвинения все по-често прераствали в кавги. Майка ѝ дори си внушила, че мъжът ѝ си има любовница.

Напрежението у дома карало професора да се прибира все по-рядко. Разклатеният брак бързо рухнал съвсем. Майка ѝ, която и преди злоупотребявала с алкохола, окончателно прекрачила границата. Когато Елизабет била на шестнайсет, тя излетяла със семейния автомобил в река Чарлз. Пияна. Така и не било установено, дали се касае за катастрофа или за самоубийство.

Но Елизабет знаела кой е главният виновник.

От онзи ден почти не разговаряла с баща си. Всеки се оттеглил в свой собствен свят.

А сега и него го нямаше. Отишъл си беше завинаги. Въпреки скръбта си Елизабет не можеше да отрече, че изпитва и гняв към мъртвия. Дори в смъртта си професорът ѝ беше завещал куп въпроси без отговор.

— Смятате ли, че работата му за Язоновците може да има нещо общо с убийството му? — попита накрая тя.

Пейнтър поклати глава.

— Трудно е да се каже. Все още сме в началото на разследването. Но все пак успях да разбера по кой секретен проект е работил баща ви. Нарекли са го проект...

— „Старгейт“ — довърши вместо него Елизабет.

Стреснатото му изражение ѝ донесе кратко задоволство.

Ковалски се изправи край камината.

— Хей, гледах един филм за това... Имаше извънземни и такива работи, нали?

— Не този „Старгейт“, Джо — отговори тя. — А вие не се притеснявайте, господин Кроу. Баща ми не би нарушил секретността на проекта. Просто бях чувала да споменава името няколко пъти. А после, десетина години по-късно, прочетох докладите на ЦРУ, когато ги разсекретиха заради закона за свобода на информацията.

— За какво е този проект? — попита Грей.

Пейнтър кимна към купчината листове на масата.

— Пълните детайли са там. Проектът датира още от времето на Студената война. Официално е бил под шапката на втория по големина мозъчен тръст в страната, Станфордския изследователски институт, с крайна цел развитие на стелт технологии. Но през 1973 институтът получил поръчка от ЦРУ да проучи доколко е възможно използването на парапсихология като допълнително средство в събирането на разузнавателна информация.

— Парапсихология? — вдигна, вежда Грей.

Пейнтър кимна.

— Телепатия, телекинеза... Но най-вече дистанционно наблюдение. — Идеята била хора с парапсихични способности да шпионират отдалеч обекти и действия, представляващи интерес за службите, само със силата на мозъка си. Нещо като телепатия от разстояние.

Ковалски изсумтя пренебрежително от другия край на стаята.

— Шпиони психари.

— Знам, че звучи откачено, но не забравяйте, че в разгара на Студената война нашето разузнаване трябвало да бъде в крак с всеки евентуален пробив от страна на Съветите. Недопустимо било да им отстъпим технологично предимство. А Съветският съюз не се спирал пред нищо. За тях парапсихологията била мултидисциплинарна област, включваща биониката, биофизиката, психофизиологията, физиологията и неврофизиологията.

Пейнтър кимна към Елизабет.

— Като изследванията на вашия баща върху интуицията и инстинктите. И неврофизиологията, която се крие зад тях.

Елизабет хвърли поглед на Грей. Не изглеждаше особено убеден, но вместо да спори, слушаше внимателно. И тя реши да направи същото.

— Според данни на ЦРУ Съветите работели упорито в тази посока и започвали да постигат резултати. А после, през седемдесет и първа, съветската програма минала в режим на най-строга секретност. Всяка информация секнала. Знаело се само, че изследванията продължават и се финансират от КГБ. Трябвало да реагираме подобаващо или да изостанем непоправимо. Така се стигнало до поръчката на ЦРУ към Станфордския изследователски институт.

— И какви резултати са постигнали? — попита Грей.

— Средна работа, най-оптимистично казано — призна Пейнтър. Елизабет също беше чела разсекретените доклади.

— Всъщност постиженията по проекта са били незначителни.

— Това не е съвсем вярно — възрази Пейнтър. — Според официалните доклади дистанционното наблюдение е давало полезни резултати в петнайсет процента от случаите, което е доста над статистическата грешка. А е имало някои наистина изключителни случаи. Като при един художник от Ню Йорк — Инго Суон. Той бил в състояние да опише сграда в пълни подробности само по зададени географски координати. „Ударите“ му, според някои официални лица, имали невероятните осемдесет и пет процента успеваемост.

Пейнтър изглежда видя упоритото недоверие в очите и на двамата. Почука с пръст по купчината листове.

— Резултатите на Станфордския изследователски институт са били потвърдени с тестове във Форт Мийд и в Принстънската изследователска лаборатория за инженерни аномалии. Имало е и няколко забележителни успеха в добавка. Един от най-често цитираните случаи е отвличането и спасяването на бригаден генерал Джеймс Дозиър. Според ръководителя на проекта един от „ясновидците“ назовал името на града, където бил държан в плен генералът, а друг описал подробно сградата, чак до леглото, към което бил прикован отвличеният. Подобни резултати не могат да се отхвърлят с лека ръка.

— Явно са ги отхвърлили обаче — каза Елизабет. — Доколкото аз знам, изследванията са били прекратени в средата на деветдесетте. Програмата е била преустановена.

— Не напълно — отвърна загадъчно Пейнтър.

Грей го прекъсна, преди да е обяснил по-подробно:

— Да се върнем на Язоновците все пак. Какво общо има всичко това с тях?

— Тъкмо щях да стигна и до това. Изглежда че също като Съветите и Станфордският изследователски институт започнал да разширява параметрите на изследването към други научни дисциплини.

— Като неврофизиологията — досети се Грей. — Специалността на д-р Полк.

Пейнтър кимна.

— Макар проектът да бил дълбоко засекретен, от института се обърнали за външна експертиза към двама язоновци, които провеждали паралелно проучване. Единият бил вашият баща, Елизабет. Другият бил д-р Трент Макбрайд, биомедицински инженер по мозъчна физиология.

Името беше познато на Елизабет. Помнеше среднощните посетители, с които баща ѝ се затваряше за дълго в кабинета си. Сред тях беше и д-р Макбрайд. Трудно беше да го забравиш със силния му енергичен глас, шумен и добросърдечен едновременно. Освен това ѝ носеше подаръци, когато беше по-малка. Първи издания на поредицата романчета за младата любител-детективка Нанси Дрю.

— Направих опит да се свържа с д-р Макбрайд — продължи Пейнтър. — Оказа се, че от пет месеца е в неизвестност.

Студени тръпки полазиха Елизабет.

„Пет месеца“.

— По същото време, когато баща ми е летял до Индия.

Двамата с Грей се спогледаха разтревожено.

Какво ставаше, за Бога?

21:40

Юри Раев излезе от асансьора на подземния етаж на института. След като му се обади по телефона, пътува четиридесет и пет минути до Изследователския армейски институт „Уолтър Рийд“ в Мериленд.

Огромната сграда приютяваше половин милион квадратни метра лабораторно пространство, в голямата си част отделено за изследвания

с висока степен на биологична опасност — с други думи, тук си имаха работа с всякакъв вид заразни болести.

Юри беше използвал извънредния код „Пандора“, за да се свърже с Язоновците. Още десет минути минаха, докато предадат зова му за помощ към конкретното звено, което му трябваше — вътрешно за организацията общество, работило съвместно с руснаците по проекта за „облагодетелстване и на двете нации“. Идеята на Юри беше да си осигури съдействието на Язоновците и с тяхна помощ да опази Саша от ръцете на Мейпълторп. Язоновците, като учени с богат опит в секретните изследвания, щяха да разберат какви рискове крие работата с дете като Саша, както от психическо, така и от физиологично естество.

Мейпълторп, от друга страна, разбираше само от лавиране на ръба на закона, от политически амбиции и безогледно опазване на личния си интерес. Юри му нямаше доверие.

И сега, когато Саша беше изчезнала, му трябваша съюзници на американска територия.

Казано му бе да се срещне с д-р Джеймс Чен, невролог и член на вътрешния кръг. Заедно щели да изработят стратегия за действие.

Щяло да има и трети човек.

„Някой, който е в състояние да помогне“ — гласеше загадъчният отговор на въпроса му за кого става дума.

Получил беше изрични указания за мястото на срещата. Спря колкото да се ориентира в посоките и тръгна по един коридор. В този час на деня всички врати бяха затворени, а и на това подземно ниво сякаш нямаше много лаборатории. Силна воня на белина пареше ноздрите му и маскираше друга, по-мускусна миризма. Зад една от вратите се чу познатият мек звук, издаван от човекоподобните маймуни. Явно тук държаха опитните животни, останали сами след края на работното време.

Юри погледна номера на стаята.

Б — 2 340

Стигна до вратата с прозорче от глазирано стъкло и почука. Нечия сянка затъмни за миг прозорчето и вратата се отвори веднага.

— Д-р Раев. Благодаря, че дойдохте.

Юри зърна само за миг младия азиатец, преди той да се обърне. Беше с бяла лабораторна престилка над сини джинси. Очилата бяха

вдигнати на главата му, сякаш забравени там. Покрай едната стена на стаята имаше дълга работна маса, а покрай другата редица клетки от неръждаема стомана. Тук-там между решетките се подаваха черни мустакати муцунки. Драцене на десетки миниатюрни нокти се чуваше откъм клетките. Лабораторни мишки. Само дето тези тук нямаха никакво окосмение по телата си освен мустаците.

Д-р Чен го преведе през отворена врата в дъното. Озоваха се в претъпкан кабинет — метално бюро, отрупано с научни списания, бяла дъска, покрита с изписани лепящи листчета, и шкаф с лавици, натезали от стъклени буркани с образци във формалин.

Юри с изненада позна човека, седнал приведен зад бюрото с телефон в ръка. Мъжът, в средата на петдесетте, беше с шотландски произход и това му личеше отвсякъде — едър, с румени бузи и прошарена рижа брада, грижливо подрязана по формата на издадената му челюст. Същият този човек оглавяваше екипа, натоварен да съдейства на руснаците... Освен това беше колега и дългогодишен приятел на Арчибалд Полк.

Д-р Трент Макбрайд.

— Току-що пристигна — каза той в слушалката и кимна към Юри. — След час ще инструктирам всички.

Макбрайд затвори капачето на мобилния си телефон, стана и протегна ръка.

— Уведомиха ме за затруднението ти, Юри. Предвид уязвимото състояние на детето, задачата ни е с първостепенен приоритет. Ще направим всичко по силите си да го намерим.

Юри стисна ръката му и седна. Макар че в първия момент се стресна, сега беше доволен, че именно Макбрайд е въпросният трети. Зад шумното си добросърдечие той беше човек с остър и практичен ум.

— Значи разбираш колко важно е да си я върнем — каза той. — При това колкото се може по-скоро.

Макбрайд кимна.

— Колко часа може да издържи детето без лекарствата си?

— Тридесет и два.

— А последната ѝ инжекция кога беше?

— Преди седем — мрачно отговори той.

Което означаваше, че имат малко повече от едно денонощие да я намерят.

— Значи трябва да действваме бързо — каза Макбрайд. — Както сигурно се досещаш, Мейпълторп вече ми се обади. Това всъщност е причината да дойда лично.

— Мислех, че си в Женева. Нали беше решил да се покриеш за известно време?

— Само докато нещата с Арчибалд се уредят. — Студена сянка прекоси очите му. — Което вече стана, така или иначе. Макар и не по най-добрия начин. Той ми беше приятел.

— Знаеш не по-зле от мен, че на д-р Полк му оставаха няколко дни живот. Аз просто направих необходимото.

Думите му май не трогнаха Макбрайд.

— И ако си спомняш — продължи Юри, аз от самото начало бях против включването му.

Макбрайд се отпусна назад и столът под него изскърца жално.

— Аз пък искрено вярвах, че Арчибалд ще се въодушеви, особено след като лично се запознае с проекта. В крайна сметка, това беше един вид продължение на собствените му изследвания. И заради заплахата, която представляваше, единственият друг вариант беше да...

И отново онова тъжно вдигане на рамене.

Д-р Полк беше стигнал твърде близо до сърцевината на изследователския проект. „По-близо, отколкото си мисли Макбрайд всъщност“. Това стесняваше вариантите им на действие до два — или да привлекат Полк на своя страна, или да го елиминират.

Опитът да го привлекат се беше провалил... катастрофално.

Заведоха го в Зайчарника, а той взе, че избяга оттам, като открадна ценна информация. Нямаха друг избор, освен да го открият и да прибягнат до втория вариант.

— Съжалявам за Арчибалд — каза Юри.

И наистина съжаляваше. Смъртта на д-р Полк, макар и трагична необходимост, си оставаше непрежалима загуба. Професорът беше постигнал изключителни резултати със собствени сили, беше на крачка да разкрие онова, което руснаците пазеха в тайна от американците. В крайна сметка и двете страни бяха подценили изобретателността му.

Както преди да го отвлечат, така и след това.

Юри продължи:

— Колкото до изчезналото момиче...

Макбрайд го прекъсна:

— Предполагам, че е от вашите омеги, прав ли съм?

Юри кимна.

— При това от най-добрите. И е жизненоважна за, проекта. А и за вашата работа също. Мейпълторп изглежда не си дава, сметка, че животът и функционирането на омегите зависи от поддържането на изключително деликатен баланс.

Макбрайд потърка основата на носа си.

— По телефона Мейпълторп всъщност намекна, че може би ние бихме проявили интерес да се „сдобием“ с детето.

— Подозирах, че може да пробва нещо такова.

Вратата към външния офис се отвори. Юри чу д-р Чен да поздравява някого — официално и вдървено.

Обърна се и с потрес видя как обектът на разговора им се появява на прага. Провисналото лице на Мейдълторп изглеждаше по-намусено от обичайното. Студени тръпки на лошо предчувствие плъзнаха по гръбнака на Юри.

Макбрайд стана.

— Джон, тъкмо говорехме за теб. Хората ти намериха ли черепа?

— Не. Претърсихме из основи и двата музея.

— Странно — каза Макбрайд, смръщил разтревожено вежди. — А нещо за момичето?

— Вдигнахме хеликоптери над целия град. Прослушват зоните една по една в концентрични окръжности с център зоологическата градина. Засега не са засекли и следа от проследяващото устройство.

Юри настръхна при последното.

— Проследяващо... какво проследяващо устройство?

Макбрайд заобиколи бюрото. Протегна стисната в юмрук ръка към Юри, после разтвори пръсти и му показа миниатюрния предмет в дланта си.

Незначително по-голям от главичката на топлийка.

Юри се наведе, за да различи детайлите.

— Чудесата на нанотехнологиите — каза Макбрайд. — Пасивен микропредавател с пулсово разреждане, всичко това — в стерилна

полимерна обвивка. При последното ми идване в Зайчарника се погрижих да бъдат инжектирани на всички деца.

Юри не знаеше нищо за това имплантиране, но пък на него така или иначе не му казваха всичко.

— Савина одобри ли тези устройства?

Погледна към Макбрайд и го видя да вдига многозначително вежда. Сякаш казваше — не се прави на глупак, човече.

Юри разбра какво му намекваше американецът. Савина също не знаеше нищо за тази история. Макбрайд лично беше инжектирал децата, тайно от всички. Осигурили му бяха свободен достъп до тях, макар и под постоянно наблюдение. Юри погледна отново миниатюрния предавател. Нищожните му размери гарантираха значителна свобода на действие, както при внасянето му в комплекса, така и при имплантирането.

Но защо би направил Макбрайд такова нещо?

Запрехвърля трескаво наум възможностите, усложненията и последиците. Явно Макбрайд бе имплантирал проследяващи устройства на всички деца. А след това е оставало само да спретне подходящ сценарий, нещо, което да гарантира, че едно или повече от децата ще бъдат изведени от гнездото.

Юри си представи лицето на Арчибалд Полк. Истината го удари като юмрук в слънчевия сплит.

— Всичко е било нагласено от началото до края — възкликна той. — Бягството на д-р Полк...

Макбрайд се усмихна одобрително.

— Браво.

Сянката на Мейпълторп падна върху Юри като материална тежест.

Бяха го изиграли. На глупак го бяха направили. Той вдигна гневен поглед към Макбрайд.

— Ти беше в Зайчарника, когато Арчибалд избяга. Помогнал си му.

Кимване.

— Трябваше ни начин да изведем на открито една от вашите омеги.

— Използвал си д-р Полк като стръв. Собственият си колега и приятел.

— Обикновена необходимост, нищо повече.

— Той... Арчибалд разбра ли, че го използваш?

Макбрайд въздъхна със смесица от тъга и отегчение.

— Може и да е заподозрял нещо... макар че реално нямаше избор. Умри или мини по трънливата пътека. Понякога се налага да бъдеш патриот, независимо дали го искаш или не. И трябва да кажа, че той се справи добре. Почти стигна до голлинията.

— И всичко това — за да отвлечете едно дете?

Макбрайд потри отново основата на носа си.

— Подозирахме, че вие, руснаците, криете нещо. Юри запази хладнокръвие. Макбрайд беше прав, но едва ли подозираше мащаба на онова, което руснаците пазеха в тайна.

— Ще използваме детето — продължи той, — за да започнем своя собствена програма в Щатите. И ще проучим в детайли всичко, което сте направили с него. Въпреки постоянните ни запитвания вашата група така и не предостави пълен доклад за резултатите от изпитанията. От самото начало криете информация.

„Така беше — не само информация, а и планове за бъдещето“.

На глас Юри попита:

— А лекарствата, които взема Саша?

— Ще се справим. С твоя помощ.

Юри поклати глава.

— Никога.

— Боях се, че ще го кажеш.

Очите на Макбрайд потрепнаха и това накара Юри да погледне през рамо.

Мейпълторп стоеше до него с пистолет в ръка. Стреля от упор.

21:45

Грей не беше от хората, които лесно преглъщат съвпаденията. Двама учени, работили по един и същ проект, изчезват по едно и също време — след това единият се появява във Вашингтон облъчен и на прага на смъртта.

Разтри слепоочията си, за да разкара загнездилата се там болка.

— Елизабет, всичко това трябва да е свързано по някакъв начин с първоначалните изследвания на баща ти — каза той. Двата неусетно бяха минали на „ти“.

Пейнтър кимна.

— Въпросът е как? Ако знаехме повече подробности... Например нещо, което не фигурира в докладите на баща ви.

Въпросът увисна във въздуха.

Елизабет сведе поглед към скута си. Пръстите ѝ се бяха сплели до побеляване. Изглежда чак сега забеляза събралото се там напрежение и отпусна ръце.

После измърмори вяло:

— Не знам. През последните години... почти не си говорехме. Той не беше доволен, че съм се насочила към антропологията. Искаше да тръгна по неговите стъпки във... — Млъкна и поклати глава. — Няма значение.

Грей се пресегна, сипа горещо кафе в една чаша и ѝ я подаде. Елизабет я прие с кимване. Не понечи да отпие, само я държеше между дланите си, сякаш ѝ е студено.

— Едва ли е бил чак толкова недоволен от избора ти на кариера — подхвана Грей. — Иначе не би ти уредил докторантурата в онзи гръцки музей.

Тя поклати глава.

— Съдействието му не беше толкова алтруистично, колкото звучи. Баща ми винаги се е интересувал от Делфийския оракул. Тамошните гадателки се вписваха в изследванията му върху интуицията и инстинктите. Вярваше, че онези жени са имали някаква обща унаследена способност. Нещо, което ги е свързвало на генетично ниво. Или пък обща неврологична аномалия. Така че ми уреди докторантурата в Делфи само за да черпи чрез мен информация за собственото си изследване.

— Да, но какво точно е представлявало това изследване? — подкани я отново Грей. — Всяка информация може да се окаже полезна.

Тя въздъхна.

— Мога да ви кажа какво породи манията на баща ми по интуицията и инстинктите. — Тя вдигна поглед към Грей, после и към

Пейнтър. — Чували ли сте за най-ранните експерименти на руснаците във връзка с интуицията?

И двамата поклатиха глави.

— Експериментът е бил отвратителен, но имал отношение към онази област на неврофизиологията, с което се занимаваше баща ми. Преди двайсетина години руснаците взели новородени котенца от майка им, качили цялото котило на подводница и я потопили. Екипът следял жизнените показатели на майката, а подводничарите в уговорен час убили едно от котенцата. В същия миг сърдечният ритъм на котката се ускорил рязко, а мозъчната активност говорела за силна болка. Котката показала признаци на превъзбуда и объркване. В рамките на няколко дни убили и другите котенца. Всеки път майката реагирала по същия начин. Макар да гиделяло огромно разстояние, котката изглежда усещала смъртта на новородените си.

— Форма на майчински инстинкт — каза Грей.

Елизабет кимна.

— Или интуиция. Така или иначе, за баща ми това било безспорно доказателство за наличието на биологична връзка. И решил да потърси неврологичната база на този странен феномен. По-късно започна да работи с индийския си колега, който проучвал подобни способности, проявявани от йогите и мистиците в своята страна.

— Какви способности? — попита Пейнтър.

Елизабет отпи от горещото кафе и поклати леко глава.

— Баща ми започна да издирва свидетелства — или разкази, ако щете — за хора със специални ментални таланти. Пресяваше откачалките и шарлатаните и търсеше случаи с висока степен на достоверност, наблюдавани и описани от истински учени. Като Алберт Айнщайн например.

Грей не прикри изненадата си.

— Айнщайн?

Кимване.

— В началото на двайсети век една индийка на име Шакунтала била развеждана из университети по целия свят, за да демонстрира странните си способности. Не била особено образована — имала индийския еквивалент на нашето средно образование, — но притежавала необясними математически умения. Правела сложни сметки наум.

— Някаква форма на гениалност? — попита Пейнтър.

— Всъщност повече от това. Жената започвала да пише отговора на черната дъска, преди въпросът да ѝ бъде зададен на глас. Айнщайн станал свидетел на уменията ѝ. Поставил ѝ задача, която самият той решавал в продължение на три месеца — решението било резултат от множество заплетени стъпки. Но още не бил довършил условието, когато тя започнала да пише отговора — от единия до другия край на черната дъска. Попитал я как го прави и тя казала, че не знае, цифрите се появявали в главата ѝ и тя просто ги записвала.

Елизабет ги изгледа, като явно очакваше демонстрация на скептицизъм от тяхна страна. Но Грей само ѝ кимна да продължи. Това сякаш я подразни — може би ако беше отхвърлил с насмешка историята, това би оправдало някаква нейна реакция или решение в миналото.

— Имало и други случаи — продължи тя. — Пак в Индия. Някакво момче, което теглело рикша в Мадрас. Решавало математически задачи, преди да е чуло условието. Твърдяло, че го връхлита силно чувство на тревожност всеки път, когато до него се приближи човек, който мисли за математическа задача. И отговорът се появявал в главата му — символите били подредени „като войници“. Накрая го отвели в Оксфорд, за да го подложат на тест. За да докаже способностите си, младежът решил задачи, които по онова време се смятали за нерешими. Неговите отговори били запазени в оксфордския архив и десетилетия по-късно се доказало, че са били верни. По онова време обаче „младежът“ бил починал от старост.

Елизабет остави чашата с кафето на масата.

— Колкото и впечатляващи да бяха тези и други подобни случаи, те само подклаждаха манията на баща ми, без реално да му помагат в изследването. Трябваша му живи обекти, с които да работи. Затова той продължи да събира непотвърдени разкази и слухове и откри, че много от най-интересните случаи са в Индия. Сред техните йоги и мистици. По онова време други учени вече търсеха физиологично обяснение на удивителните им умения. Като това, че издържат с дни на много ниски температури, нагаждайки кръвотока към крайниците и кожата си. Или че гладуват с месеци, като забавят значително метаболизма си.

Грей кимна. Самият той се беше интересувал от учението на йогите. Всичко се свеждаше до особен вид умствен контрол, който

регулираше телесни функции, смятани от традиционната наука за неволеви.

— Баща ми се зае да изучи индийската история и език, занимаваше се дори с древните ведически текстове, свързани с пророчества. Издири йоги с развити умения и ги подложи на тестове — изследвания на кръвта, електроенцефалограми, мозъчно картографиране, направи дори ДНК тестове, за да проследи произхода на най-талантливите. Целта му беше да докаже научно, че в мозъка съществува органична основа, отговорна за онова, което руснаците бяха демонстрирали в опита си с котката и нейните новородени котенца.

Пейнтър се отпусна назад на дивана.

— Нищо чудно, че са го потърсили за Станфордския проект. Изследванията му са имали много общо с тяхната цел.

— Но защо да го убиват заради това? Оттогава са минали години — възрази Елизабет и улови погледа на Грей. — И какво общо има онзи странен череп с цялата история?

— Засега не знаем — отговори вместо него Пейнтър, — но до утре сутринта ще разполагаме с повече данни за черепа.

Грей се надяваше шефът му е да е прав. Екип от експерти вече работеше върху странния обект. Черепът беше изпратен по куриер в централата на Сигма въпреки негласната неохота на Грей — по всичко личеше, че именно черепът е ключът към загадката и той предпочиташе да го задържи при себе си.

На вратата се почука.

Пейнтър се извъртя, Ковалски се изправи с обувка в ръце.

Грей също стана.

Пред къщата бяха оставили двама цивилни агенти да пазят. Ако беше възникнал проблем, някой от тях щеше да съобщи по радиовръзката. Въпреки това Грей извади полуавтоматичния си пистолет — защо ѝ е на охраната да чука, щом разполага с радио?

Махна на другите да се отстранят и тръгна към входната врата. Движеше се покрай стената към малък видеомонитор, разделен на четири полета, който показваше образ в реално време от външните камери. Полето горе вляво отговаряше на камерата при верандата.

Там, на няколко крачки от вратата, стояха двама души.

Жилест мъж в червено яке държеше малко дете за ръка. Момиче. С панделки. Грей не долови открита заплаха в поведението на мъжа. В другата си ръка непознатият държеше плътен лист хартия. Приличаше на голям пощенски плик. Мъжът се наведе.

Грей се напрегна, но под прага се появи най-обикновен лист, жълт. Мъжът го пхна навътре. Листът се плъзна по излъскания дървен под на антрето и се спря в краката на Грей.

Той зяпаше невярващо детската рисунка с черен пастел. Без особени подробности, но съвсем точно и някак със замах рисунката изобразяваше дневната на обезопасената квартира. Камината, фотьойлите, диванът. Точно както бяха разположени. Имаше и човешки фигури — четири. Две седяха на дивана, една — на фотьойла отсреща. Четвъртата, доста едра, беше скицирана до камината с обувка в ръка. Не можеше да е друг освен Ковалски.

Детска рисунка на тяхната стая.

Грей вдигна отново поглед към монитора.

Раздвижване в другите полета привлече вниманието му. Още мъже се появиха в обсега на външните камери, и те с якета. Грей видя първо единия от техните пазачи, после и другия — и двамата взети на мушка от упор.

Ковалски застана до него — приближил се бе тихо, нали беше по чорапи. Огледа екрана, после въздъхна.

— Супер — каза той. — Как го правите това, не знам. Качвате адресите на обезопасените квартири в интернет ли, що ли?

Мъжете с якетата отвън накараха двамата пазачи да коленичат.

Къщата беше обградена.

А те четиримата бяха в капан.

От другата страна на света мъжът, когото нарекоха Монк, търсеше път към свободата.

Докато трите деца стояха на пост при вратата на болничната стая, той навлече с мъка комбинезон от дебел дънков плат, тъмносин, в тон с ризата с дълги ръкави. Трудно беше, когато имаш само, една ръка. Оставаше да добави към тоалета си черната плетена шапка и дебели чорапи, които децата бяха оставили на стола. Сложи шапката на бръснатата си глава, обу чорапите и напъха крака в чифт ботуши,

които му бяха малко тесни, но пък кожата им беше износена и напукана, така че сигурно щяха да се отпуснат.

Монк използва краткото уединение, за да си събере мислите, но празнините в паметта му все така зееха като бездна. Все още не помнеше нищо преди събуждането си в тази стая. Но ако не друго, усилието да се облече мобилизира мускулите му и главата му спря да се върти при всяко движение.

Тръгна към по-голямото момче, Константин, което чакаше при вратата — метална и с резе от външната страна. Видът ѝ беше достатъчно потвърждение, че са го държали тук като затворник и че това сега наистина е бягство.

Най-малкият от тримата му спасители — Пьотър го хвана за ръката и го задърпа по коридора, далеч от светлината на сестринската стая. Монк се сети за молбата на детето.

„Спаси ни“.

От какво, не разбираше. Момичето — казали му бяха, че името ѝ е Кишка — ги поведе към някакво задно стълбище с неонов надпис над входа към стълбищната площадка. Монк погледна нагоре към светещите букви.

Кирилица.

Сигурно беше на руски. Макар спомените му да бяха излезли в неплатен отпуск, Монк знаеше, че не му е мястото тук. Мислите му течаха на английски. Без британски акцент. Значи оставаше да е американец, нали така? Щом разбираше всичко това, защо...

Водопад от образи го заслепи внезапно, застинали картини от друг живот, като бърз преглед на снимки от цифров фотоапарат...

... Усмивка... кухня и някакъв човек, обърнат с гръб към него... стоманеното острие на брадва се спуска на фона на синьо небе... светлини, които се издигат от дълбините на тъмна вода...

А после изчезнаха.

Главата му пулсираше. Понечи да се хване за стоманеното перило на стълбите и инстинктивно посегна с ръката, която свършваше при китката. Чуканът се плъзна по перилото и Монк с мъка запази равновесие. Сведе поглед към чукана и си спомни един от образите, които паметта му беше изровила преди малко.

... Стоманеното острие на брадва се спуска на фона на синьо небе...

Така ли се беше случило?

Децата вече тичаха по стълбите пред него. С изключение на малкото момче. Пьотър все още го държеше за здравата ръка, вдигнал към него толкова светлосини очи, че биеха на бяло. Малките пръсти стиснаха утешително неговите. После момчето го дръпна леко напред.

Мъжът закуцука след останалите.

Не срещнаха никого по стълбите, а задният вход в края ги изведе под облачното небе на беззвездна нощ. Беше студено, въздухът тежеше влажно в безветрието. Монк си пое дълбоко въздух с надежда да успокои препускащото си сърце.

Чуваше се силно жужене на генератор. Монк плъзна преценяващ поглед по болничния комплекс — ниски крила около две пететажни сгради в центъра.

— Ела. Насам — каза Константин, поел водачеството.

Забързаха по тъмна калдъръмена алея между болницата и висока стена отляво — седем или осем метра колкото двуетажна сграда. Монк погледна нагоре в опит да се ориентира. От другата страна на стената светеха лампи, разкривайки покривите на някакви сгради. Стигнаха до един ъгъл и свърнаха зад стената. Стъпките им отекнаха по гола скала, хлъзгава от росата. Тук отзад нямаше осветление. Монк различаваше единствено стената от циментови блокчета, покрай която подтичваха. Плъзна ръка по зидарията. Стената май беше издигната набързо, поне ако се съдеше по грубата замазка и неравномерната подредба на блокчетата.

Зловещ вой отекна откъм другата ѝ страна. Последваха го приглушен лай и глухи заради разстоянието вресъци.

Монк забави крачка. Животни. Това зоопарк ли беше?

Сякаш прочел мислите му, Константин погледна през рамо към него, прошепна „менажерия“ и му махна да побърза.

Менажерия?

Стигнаха до далечния ъгъл и пътеката пое стръмно надолу. От тази висока точка Монк обхвана с поглед гледката — вдълбана като купа долина в ниското и колоритно селце с калдъръмени улички, къщи със заострени покриви и сандъчета с цветя по прозорците. Улични лампи на газ проблясваха неравномерно. В единия ъгъл на селото, заобиколено от игрища и открит амфитеатър, се издигаше триетажно училище. Малкото селище се беше скупчило около централния

площад, където високите струи на фонтан танцуваха и улавяха игриво отблясъците на газените лампи.

В далечния край на селото се издигаха редици от жилищни блокове с вид на служебни общежития, всеки по на пет етажа, с прави улици помежду им — практична, макар и лишена от въображение подредба, скоковете тънеха в мрак и излъчваха усещане за изоставеност.

За разлика от селцето.

То кипеше от трескава дейност, озвучавана от остри викове. Монк различи деца по пижами и нощници. Те се събираха на групички около възрастните, част от които бяха облечени по подобен начин, явно вдигнати от леглата. Други бяха със сиви униформи и шапки с твърди козирки. Лъчи на фенери танцуваха по тесните улици.

Нещо беше вдигнало селото под тревога.

После различи конкретни имена сред врявата от викове, някои звучаха умолително, други — гневно:

— *Константин! Пьотър! Кишка!*

Децата.

Пламтящо червено сияние се стрелна нагоре от централния площад, освети съненото селце и сградите по края му, пощурели сенки плъзнаха по панелните стени и празните прозорци.

Монк проследи с поглед сигналната ракета до зенита ѝ, където се отвори малък парашут и тя пое бавно надолу.

Монк обаче не отдели поглед от небето.

Това небе... не беше просто *безлунно*.

Изобщо го нямаше.

Червеникавата светлина на ракетата разкри масивен скален купол, който се простираше във всички посоки, обгръщаше цялото място. Монк зяпаше невярващо и въртеше глава ту насам, ту натам като някакъв глупак.

Изобщо не се бяха измъкнали.

Намираха се във вътрешността на огромна пещера.

Навярно беше дело на човешки ръце, ако се съдеше по белезите от експлозии по тавана и стените.

Сведе поглед към съвършеното селце, консервирано в пещерата като корабче в бутилка. Само че времето му за разглеждане на забележителности беше свършило.

Константин го дръпна зад някаква издадена варовикова стена. Тройка джипове се приближи с тих рев по стръмния път, подмина ги и продължи към болничния комплекс. Тихият звук говореше за електрически двигатели, а мъжете в колите бяха униформени и въоръжени.

Лошо.

Щом джиповете се скриха от погледа, Константин посочи към мрака в недрата на каверната, далеч от селото. Прекосиха каменистия терен и излязоха на тясна и както изглеждаше, рядко употребявана пътечка.

Заобиколиха подземното село, придържайки се към склоновете на пещерата. В далечния край Монк забеляза отвор на тунел, ярко осветен с електрически крушки и запечатан с гигантски метални врати, достатъчно широки да пропуснат два циментовоза един до друг. Имаше и шосе, което извеждаше от каверната.

Но децата го поведоха в обратната посока.

Къде го водеха?

Зад тях вой на аларма разцепи въздуха, оглушителен като сирена за въздушна опасност в затвореното подземно пространство. Четиримата се обърнаха едновременно. Червена сигнална светлина примигваше и се въртеше върху покрива на болничния комплекс.

Обитателите на селото току-що бяха научили втората част от истината.

Не само децата бяха изчезнали.

Монк понечи да ги подкара напред по пътечката, но силният звук направо ги беше побъркал. Затискаха в ръце ушите си и стискаха силно очи. Кишка се преви на две, сякаш се канеше да повърне. Константин се беше свлякъл на колене и се люлееше напред-назад — Пьотър се притискаше в Монк.

Някаква свръхчувствителност изглежда.

Въпреки това Монк ги подкара напред, носеше Пьотър, а Кишка влачеше след себе си.

Хвърли поглед през рамо към примигващата сирена. Може да беше изгубил паметта си — или да му я бяха отнели съзнателно, ако трябваше да бъде точен, — но едно нещо знаеше със сигурност.

Ако го хванеха, щеше да се прости не само с паметта си.

А децата сигурно щяха да пострадат повече и от него.

Трябваше да продължат... *Накъде обаче?*

6.

6 септември, 05:22

Киев, Украйна

Николай Соколов чакаше да разположат камерите. Самият той вече беше готов — с голяма мека салфетка, втъкната около яката, която да предпази бялата колосана риза и тъмносиния костюм от дебелия слой професионален грим. Беше се оттеглил за кратък размисъл в едно от болничните отделения в дъното. Международните новинарски екипи все още се подготвяха за сутрешното предаване от стълбите пред сиропиталището.

Слънчевата светлина се лееше на потоци през високите прозорци на отделението в дъното на Киевския дом за деца. Само една сестра от персонала се движеше тихо между леглата. Тук бяха скрити най-тежките случаи — двегодишно момиче с тироиден тумор в гърлото, който не подлежеше на операция, десетгодишно момче с подута от хидроцефалия глава, друго, чиито очи гледаха празно заради тежка форма на умствено изоставане. Това, последното, беше вързано за леглото — и краката, и ръцете.

Сестрата, едра украинска матрона в синя престилка, забеляза кое е привлякло погледа му.

— За да не се нарани, г-н депутат — обясни тя с очи уморени от ежедневната среща с твърде много страдание.

Имало бе и по-тежки случаи. През 1993 година в Молдова се беше родило бебе с две глави, две сърца, два гръбначни стълба, но само с един комплект крайници. Друго дойде на бял свят е мозък извън черепната кутия.

Всичко това бе наследство от Чернобил.

През пролетта на 1986 г. четвърти реактор на атомната електроцентра в Чернобил беше експлодирал посред нощ. През следващите десет дни той беше излъчил радиация, равняваща се на четиристотин бомби като онази, която бе разрушила Хиросима. Лъчението бе засечено в различна степен по цялата планета. Според

руската академия на медицинските науки до днешна дата от радиационно отравяне бяха починали над сто хиляди души, други седем милиона бяха получили по-голяма или по-малка доза радиация. Повечето от тях бяха деца, а краят на наследството от ракови заболявания и генетични аномалии не се виждаше.

А сега идваше ред на втората трагична вълна, сега, когато облъчените, в крехка възраст деца ставаха родители на свой ред. Данните показваха трийсет процента ръст на вродените заболявания.

Именно по този повод беше дошъл тук енергичният и харизматичен лидер на долната камара на руския парламент. Избирателният район на Николай — Челябинск — беше на повече от хиляда и петстотин километра оттук, но проблемите му бяха от сходно естество. Именно там, сред височините на планината Урал, беше добивана огромната част от горивото за Чернобил, както и плутоният за съветските програми за въоръжаване. Челябинск и до днес беше едно от най-радиоактивните места на планетата. — Чакат ви, г-н депутат — каза откъм вратата секретарката му.

Той се обърна към нея.

Елена Озерова, жена в началото на двайсетте с къса черна коса и смугла кожа, беше облечена с черен бизнес костюм, който скриваше малките ѝ гърди и я превръщаше в безполово същество. Беше хладна, мълчалива и винаги на разположение. Пресата я наричаше „Николаевият Распутин“ и той нямаше нищо против.

Всичко това се вписваше идеално в плана му да бъде възприеман като смел политически реформатор, едновременно отворен за отминалата слава на руската империя. Дори беше роден в Екатеринбург, където съименникът му, Николай, последният цар от династията Романови, е бил държан като затворник и впоследствие убит. Макар и провалил се приживе, след смъртта си Николай беше канонизиран от Руската православна църква. Патриарсите дори издигнаха Кървавата църква с позлатен купол над мястото, където семейството му е било убито. Тя бележеше символичното прераждане на Романови.

Някои твърдяха, че четиридесет и една годишният депутат Николай Солоков с рядката си тъмна коса и къса къдрава брада е въплъщение на преродения цар.

Самият той нямаше нищо против подобни сравнения.

Сега, когато полагаше усилия да се изправи на крака под тежестта на огромен дълг, бедност и повсеместна корупция, Русия имаше нужда от нов лидер в новото хилядолетие.

И Николай смяташе себе си достоен за тази роля.

За тази и за много повече.

Позволи на Елена да махне салфетката от яката му. Младата жена го изгледа от главата до петите и кимна одобрително.

Той тръгна към чакащите го навън прожектори.

Мина през вратите, следван почтително от Елена. Катедрата беше издигната на площадката над стъпалата, голямата табела с името на сиропиталището отзад беше завършващият акцент.

Застана пред бойния ред от микрофони и вдигна ръка да спре преградния огън от въпроси. Някакъв репортер питаше на висок глас за някогашните му връзки с КГБ, друг — за финансовите отношения на семейството му с мащабните минни проекти в Урал. Колкото повече растеше властта му, толкова по-кресливи ставаха онези, които искаха да подрежат крилата му.

Николай не обърна внимание на въпросите, защото имаше свой сценарий за тази пресконференция.

Наведе се към микрофоните и отпусна глас, за да надвика досадните въпросчета:

— Време е да затворим тези врати! — извика той и посочи назад към входа на сиропиталището. — Децата на Украйна, на Беларус и на цяла Майка Русия страдаха достатъчно от греховете на нашето минало. Стига толкова!

Постара се гневът да прозвънти в думите му. Знаеше как ще изглежда това на телевизионния екран. Суровото лице на реформата и справедливия гняв. Продължи нататък със страстния си призив за една нова Русия, с апел за действие, със зов да погледнат напред без да забравят миналото.

— След два дни четвърти реактор на Чернобил ще бъде запечатан под нов стоманен купол. Този нов саркофаг ще отбележи края на една трагедия и ще пребъде за вечни времена като мемориал на всички мъже и жени, които жертваха живота си, за да предпазят не само родината, но и целия свят. Пожарникари, които останаха на поста си сред пламъците, докато радиацията отнемаше бъдещето им. Пилоти, които навлязоха в токсичния облак, за да осигурят необходимия

цимент. Миньори от цялата страна, които се стекоха, за да издигнат първия погребален саркофаг около реактора. Тези изключителни мъже и жени, загубили здравия си разум в прилив на национална гордост, те са истинското сърце на Русия! Нека никога не ги забравяме, тях и тяхната саможертва!

Множеството зад репортерите беше нараснало, докато Николай говореше, и сега избухна в ръкопляскания и одобрителни викове.

Това беше едва първата от серията предстоящи речи преди основното събитие — церемонията в Чернобил, където новият саркофаг щеше да бъде положен върху токсичното ядро на мъртвия реактор. Първоначалният бетонен щит вече се ронеше — издигнат беше като временно решение, а оттогава бяха минали цели двацет години. Новият саркофаг тежеше осемнадесет хиляди тона и беше висок колкото половин Айфелова кула. С тези си размери той беше най-голямата подвижна конструкция на цялата планета.

И други политици вече трупаха дивиденди покрай събитието с речи и открити събрания; но Николай се бе постарал да е най-шумният и красноречивият, истински поборник за атомна реформа и за прочистване на горещите радиационни точки из цялата страна. Мнозина възразяваха, че проектите му щели да струват истинско състояние. Членове на собствената му парламентарна група го критикуваха пренебрежително в пресата.

Но Николай знаеше, че е прав.

И всички те щяха да видят един ден.

— Запомнете думите ми! — продължи той. — Макар да затваряме една глава от нашата история, боя се, че само сме запушили с пръст пробойна в язовирната стена. Ядреното ни минало още не е приключило нито с нас... нито със света. И когато настъпи кризисният момент, мога само да се надявам, че и ние ще се окажем достойни като храбрите мъже и жени, които в онзи трагичен ден се простиха с бъдещето си. Затова нека не обръщаме гръб на завета им. Нека построим един нов ренесанс! Защото от пламъците може да се роди нов свят.

Знаеше, че очите му са светнали при последните думи. Това беше мотото на неговата реформа.

Нов ренесанс.

Руски ренесанс.

Нужно беше едно леко побутване в правилната посока, нищо повече.

Елена се наведе към него и го докосна по лакътя да му каже нещо. Той сведе глава към нея миг преди откъм парка през улицата да изтрещи пушечен изстрел. С периферното си зрение Николай зърна припламването на дулото, а част от секундата по-късно нещо разпра въздуха край ухото му.

Снайперист.

Покушение.

Елена го дръпна зад катедрата сред писъците на тълпата. Възцари се хаос и Николай се възползва от мига, за да целуне леко Елена по устата. Погали дългата ѝ коса и пръстите му се плъзнаха за миг по очертанието на студената хирургическа стомана зад ухото ѝ.

Прошепна в полуотворените ѝ устни:

— Мина добре.

22:25

Вашингтон

Пейнтър застана до Грей при входната врата и впери поглед в свързания с външните камери монитор и към двамата служители на Сигма, които уж трябваше да ги пазят, а сега стояха прегърбени под прицел.

Кльощавият мъж извика тихо през вратата, сякаш усетил присъствието им:

— Не искаме никой да пострада — каза той със силен източноевропейски акцент.

Пейнтър се вгледа в образа на непознатия върху монитора. После насочи вниманието си към момичето, което мъжът държеше за ръка. Детето гледаше право към уж скритата камера.

Мъжът извика отново:

— Ние сме съюзници на Арчибалд Полк! — Прозвуча някак неуверено, сякаш не беше сигурен, че думите му ще значат нещо за хората в къщата. — Нямаме много време!

Пейнтър усети присъствието на Елизабет зад себе си. Обърна се да я погледне. Ако искаха да научат повече за съдбата на баща ѝ,

трябваше да рискуват. Друг въпрос беше колко голям риск можеха да поемат. Пейнтър натисна копчето на домофона и се наведе към микрофончето:

— Ако сте съюзници, не бихте имали нищо против да освободите нашите хора и да оставите оръжията си.

Мъжът на верандата поклати глава.

— Първо трябва да докажете, че заслужавате доверие. Рискувахме твърде много, за да доведем момичето тук. Разкрихме се.

— Ще ви пуснем да влезете — каза Пейнтър. — Но само двамата с момичето.

— Аз пък ще задържа двамата ви колеги като гаранция за сигурността ни.

Ковалски изпръхтя:

— Какво голямо и задружно семейство, направо да си изповръщаш червата.

Пейнтър даде знак на Грей да изведе Елизабет зад ъгъла на коридора.

Самият той застана встрани от вратата. Ковалски зае позиция от другата ѝ страна, както си беше по чорапи, и вдигна в готовност единственото си оръжие — обувката.

Изглежда нямаха друг избор.

Пейнтър дръпна резето и откряна вратата. Непознатият вдигна ръка да покаже, че е празна. С другата държеше детето. Момичето не беше на повече от десет години, тъмнокоса и с рокля на каре в сиво и черно. Мъжът беше мургав и гладко избръснат, но тъмна четина вече засенчваше долната половина на лицето му. Египтянин или арабин може би. Очите му, толкова тъмнокафяви, че изглеждаха черни на слабото осветление, горяха нащрек. Беше с дънки и тъмночервено яке.

Непознатият обърна глава, но погледът му не се отдели и за миг от вратата. Каза нещо на хората си, Езикът беше непознат за Пейнтър, но казаното прозвуча като заповед да останат в готовност.

— Тоя тип е циганин — измърмори Ковалски.

Пейнтър стрелна с поглед едрият мъж.

— На нашата улица живееше едно такова семейство — обясни Ковалски и посочи с палец непознатия. — Това, дете го каза, беше на цигански.

— Прав е — каза непознатият. — Казвам се Лука Херн.

Пейнтър отвори още малко вратата и даде знак на мъжа да влезе. Непознатият пристъпи предпазливо през прага, но не пропусна да кимне учтиво на Пейнтър и Ковалски.

— Састимос.

— Найс туке — отвърна Ковалски. — Само за сведение обаче, т'ва е кажи-речи всичко, което помня от езика ви.

Пейнтър заведе Лука и детето в дневната. Забеляза, че момичето се движи несигурно, а лицето му лъщи като при треска.

Лука видя Грей, който стоеше зад вратата с пистолет в ръка.

Пейнтър му даде знак да прибере оръжието. Не долавяше признаци за пряка заплаха в поведението на мъжа. Само предпазливост.

Елизабет пристъпи напред.

— Споменахте баща ми.

Лука сбърчи неразбиращо чело. Пейнтър обясни:

— Това е дъщерята на Арчибалд Полк.

Очите на непознатия се разшириха и след миг той кимна почтително на Елизабет.

— Съжалявам за загубата ви. Той беше велик човек.

— Какво знаете за баща ми? — попита тя. — И кое е това момиче?

Детето издърпа ръката си от непознатия и отиде при масата. Коленичи до нея и започна да се люлее напред-назад.

— Момичето ли? — каза Лука. — Истината е, че не знам. Истинска загадка. Получих съобщение от баща ви. На гласовата поща. Думите се застъпваха, сякаш е бързал да каже много, а не е имал време. Да сме купели дузина радиоприемника „Кобра Марийн“ и да сме ги настроили на определена вълна. После изреждаше някакви цифри. Да сме обикаляли Националния мол и да сме се оглеждали за „пакет“, който щял да активира приемниците. Звучеше като умопобъркан.

Пейнтър погледна към Грей. Той сви рамене.

— Пакет? — попита Пейнтър.

Лука сведе поглед към детето.

— Нея.

— Момичето? — попита шокирана Елизабет. — Защо?

Лука поклати глава.

— Бяхме задължени на баща ви, затова направихме каквото поиска. Дори бяхме в мола, когато са го застреляли, макар да разбрахме едва по-късно, че убитият е бил той. Но хванахме дирята на детето.

Пейнтър огледа момичето. Изглежда в дрехите или по тялото ѝ имаше микропредавател.

— Проследихме я до зоопарка и там успяхме да я отведем, без никой да разбере.

— Отвлекли сте я? — попита Пейнтър.

Мъжът сви рамене.

— Съобщението завършваше с думите „откраднете пакета“. После трябвало да го доставим на някой или нещо на име „Сигма“.

Последното свари Пейнтър неподготвен.

— Съобщението прекъсваше рязко — продължи циганинът, — без други указания или обяснение някакво. След като отведохме момичето, трябваше да действаме бързо. Бояхме се, че и други може да я търсят. Особено след като беше обявена тревога в целия окръг. Но нямахме представа какво или кои са тези „Сигма“ от съобщението на професора. И докато обикаляхме и се мъчехме да измислим нещо, момичето взе да рисува като пощуряло.

Посочи детето, което се беше изправило и сега стоеше до една от стените. Взело беше парче въглен от камината и рисуваше с отсечени движения по стената, започваше на едно място, после се прехвърляше на друго, на пръв поглед без никаква целенасоченост.

— Направо като машина беше — продължи Лука. — Първо нарисова нещо като парк с дървета, после и моста Рок Крийк. — Кимна към прозореца. — А сетне и къща сред дърветата от първата рисунка. Наложил се да обиколим целия парк, докато я намерим. Така де, решихме, че явно е нещо важно. А междувременно тя нарисова скицата, която пяхнах под прага ви.

Лука ги изгледа по ред.

— Нарисува вас. Близки на д-р Полк, както изглежда. Може би вие знаете нещо за тази прословута Сигма?

Пейнтър извади лъскава черна карта — с негова снимка и президентския печат отгоре. И релефно изображение на холограмна гръцка буква.

Лука огледа внимателно картата, дори я наклони, за да види по-добре холограмата. И когато позна изображението, очите му се разшириха.

Докато течеше горният разговор, Грей се беше приближил тихо до момичето и сега разглеждаше рисунката му, приклепнал от страни. Потърка брадичката си. Нещо беше привлякло вниманието му. Вдигна пръст, скрит наполовина между коленете му, като кечър, който дава знак на питчъра. Пръстът му сочеше към момичето.

Лицето ѝ се беше прояснило. Главата ѝ беше отпусната леко на една страна. Очите ѝ бяха отворени, но не следяха движенията на въглена по стената. Колкото и странно да изглеждаше поведението ѝ, не това беше привлякло вниманието на Грей.

Той сочеше друго — нещо, което и Пейнтър беше забелязал. Влажната ѝ от пот коса се беше разделила леко зад ухото и малка метална пластина улавяше отблясъци от лампата. Формата ѝ беше същата като на устройството, прикрепено към странния череп.

Само дете в този случай ставаше дума за жив човек.

Какво им беше пратил Арчибалд Полк?

Докато Пейнтър прехвърляше наум различни възможности, Елизабет се дръпна няколко крачки назад, загледана в стената. После посочи драсканицата и каза с ясно доловим страх в гласа:

— Елате да видите.

Пейнтър застана до нея и се загледа в рисунката, която Елизабет сочеше. От това по-голямо разстояние безсмислените драсканици придобиваха форма. Все по-ясна форма.

Накрая, след четири дълги мълчаливи минути, Елизабет заекна изумено:

— Но това е... това е...

— Тадж Махал — довърши вместо нея Пейнтър.

В тишината на последвалото изумление до слуха им стигна далечен звук. Ритмичен, усилващ се. Хеликоптер, който лети ниско и се приближава. Грей стана и посегна към детето.

— Някой ни е открил!

06:02

Киев, Украйна

Николай слезе от Елена и се отпусна по гръб.

Вентилаторът в хотелската стая охлаждаше потното му тяло. Кръстът го болеше, а по раменете му имаше дълбоки драскотини, които още го щипеха. Елена стъпи грациозно на пода и разрошената ѝ коса се люшна по гръба. Ритмичното полюшване на задника ѝ на път към банята за малко да го възбуди отново. Пенисът му се размърда, но Николай знаеше, че след половин час му предстои интервю.

Новината за неуспешното покушение вече се беше разпространила. Репортажи от събитието щяха да се излъчат в новинарските емисии на всички международни канали. Вече го бяха уведомили, че снайперистът, когото полицаите бяха успели да прострелят, е издъхнал на път за болницата.

С неговата смърт вероятността някой да се досети, че всичко е било постановка, се свеждаше до минимум. Дори самият стрелец — миньор от Полевской, чийто брат бе загинал при трудова злополука миналата година — не се беше усъмнил, че участието му в покушението е плод на умела манипулация.

Всичко се беше развило по най-прецизния начин. Организацията беше перфектна. Но пък Елена ги умееше тези неща. В състояние на активност можеше да изчислява вероятности с точността на суперкомпютър. Статистическите ѝ анализи на борсовата търговия не биха посрамили и най-добрите финансови брокери в света. А с познанията си в областта на пистолетите и лекото въоръжение можеше да изчисли точната траектория на куршума само по стойката на стрелеца и посоката на дулото.

Затова тази сутрин Николай бе оставил живота си в нейните ръце.

И беше оцелял.

А онзи момент зад катедрата беше ужасен — и най-вече усещането за пълна липса на контрол, за пълна зависимост от някой друг. След като цял живот беше Държал събитията около себе си на къс повод, онази макар и мигновена загуба на контрол бе ускорила пулса му до неузнаваемост. Щом врявата стихна, едва беше изчакал да се приберат в хотела.

Елена излезе мокра изпод душа и се облегна гола на рамката на вратата. Сладтта в очите ѝ затихваше бавно — угасваха и последните

искри на еротична стимулация от невралния комплекс на импланта й. Пламенната лъвица се превръщаше в сънливо коте. Въпреки това Николай се вгледа в този последен нагорещен въглен — възбуждаща смесица от нужда и омраза, но дори и това скоро щеше да изстине до обикновено и лишено от емоции подчинение.

Стимулацията на импланта беше нещо необходимо — както за да влее жар в съвкуплението, така и за да активира нужната физиологична реакция, увеличаваща шанса за зачеване. Николай беше чел научните доклади. А и майка му искаше внуци — дори беше одобрила Елена за тяхна майка. В края на краищата, комбинацията беше страхотна — неговата воля и нейният студен ум.

Сутринта Николай се бе постарал да угоди максимално на майка си.

Синините и драскотините го доказваха.

Майка му обаче едва ли би изпаднала във възторг, ако знаеше, че позволява на Елена да го връзва за леглото и да го налага по задника с четка за под. Но пък самата тя винаги казваше, че целта оправдава средствата.

Такава си беше, практична до дупка.

Телефонът на нощното шкафче иззвъня. Елена отиде да го вдигне, после му подаде слушалката.

— Генерал-майор Савина Мартова — каза студено тя, превключила на работен режим. — Търси депутата.

Той взе с въздишка слушалката. Тази жена винаги уцелваше безпогрешно момента. Сигурно беше научила вече за неуспешния атентат и се е чудила защо не се е обадил да докладва подробно. Програмата за следващите дни беше повече от напрегната — и по двата им проекта — чак до официалното запечатване на Чернобил. Нищо не можеше да се обърка.

Николай премести тежестта си и примижа от смъденето по насинения си задник.

— Имаме проблем, Николай — изпревариха го отсреща.

Той въздъхна отново.

— Какво има, майко?

22:50

Вашингтон

Грей носеше на ръце детето и подтичваше през предния двор. Студената септемврийска нощ само подчертаваше трескавата топлина, която се излъчваше от момичето. Кожата ѝ пареше през ризата му. Температурата ѝ се беше повишила още повече, докато рисуваше по стената, а когато Грей взе парчето въглен от ръката ѝ, тя се срина като кукла с отрязани конци. Беше в съзнание, но очите ѝ гледаха празно, а крайниците ѝ бяха неестествено вдървени, пак като на кукла. А и восъчният цвят на лицето подсилваше допълнително това впечатление.

Грей докосна лицето ѝ, спря поглед върху финия рисунък на късите ѝ мигли.

„Кой би могъл да стори такова нещо на дете?“

Трябваше да я изведат на сигурно място.

Грей вдигна поглед към небето. Самотен черен хеликоптер военен модел летеше ниско над улицата. Друг кръжеше лениво в далечния край на пресечката. Трети обикаляше над парка зад тях.

Триангулираха позицията им.

Седанът им си стоеше на входната алея, където го бяха оставили. Лука и хората му бяха с три еднакви високопроходими форда, паркирани по-надолу на улицата. Водачът на циганския клан вече беше събрал хората си. Раздаваше заповеди на цигански и сочеше ту насам, ту натам — инструктираще ги как да се разделят. Трима тръгнаха пеша към парка, където отново щяха да се разделят. Други двама пресякоха на бегом улицата и хлътнаха между две къщи. Някакво куче се разлая ядосано.

Ковалски и Елизабет бързаха към линкълна на алеята. Елизабет говореше по телефона.

Пейнтър вървеше към малка кола, паркирана до тротоара — тойотата на един от пазачите. Грей тръгна след него. Пазачът, когото хората на Лука бяха освободили преди малко, вече седеше зад волана.

Пейнтър отвори задната врата и се обърна да поеме детето от Грей.

— Направо изгаря — каза Грей.

Пейнтър кимна.

— Да се измъкнем веднъж и ще я види лекар. Вече се обадох на Кат и Лиза да тръгват към централата.

Лиза Камингс беше опитен лекар с докторат по физиология. Освен това беше гаджето на шефа. Капитан Кат Брайънт беше служител на Сигма и експерт по разузнаване и координация. Тя щеше да ръководи операцията на терен.

— Преди това обаче — каза Пейнтър, вдигнал поглед към небето, докато се настаняваше на задната седалка с болното дете в ръце — трябва да пробием кордона.

Надолу по улицата един от фордовете потегли с изгасени светлини. Другият направи обратен завой и пое с висока скорост в противоположната посока, профучавайки покрай тойотата на Пейнтър.

— Да се надяваме, че планът ще сработи — каза Грей. Преди да тръгнат, Пейнтър беше накарал Лука да донесе един от приемниците „Кобра“, с чиято помощ бяха открили момичето в Националния мол. Както се беше надявал, устройствата се оказаха една идея посложни — можеха и да предават, не само да приемат. Пейнтър показа на Лука как да ги превключи така, че да излъчват определен сигнал, вместо да го „търсят“. На свой ред Лука инструктира хората си. И сега те се движеха в различни посоки, като всеки излъчваше чрез радиото си сигналната сигнатура на момичето, чертаейки дузина различни следи, между които преследвачите да избират — а и техните сигнали навярно бяха по-силни от сигнала, който излъчваше малкият микропредавател на детето. Под прикритието на тази радиокакофония Пейнтър се надяваше да изведе необезпокояван момичето до подземните бункери на централното командване. Там лесно щяха да изолират сигнала ѝ и да я държат в безопасност.

Грей тръгна към линкълна. Ковалски беше запалил двигателя и подаваше нетърпеливо газ. Двамата щяха да поемат към международното летище „Рейгън“. Грей се замисли за нарисуваната с въглен скица на Тадж Махал. Прословутият мавзолей се намираще в Индия, страната, където д-р Полк е бил видян за последно. Още преди появата на момичето, Грей беше решил да разшири разследването в тази посока и да проследи стъпките на професора там. Тайнствената рисунка само затвърди решимостта му.

Имаше един човек в Индия, който можеше да хвърли светлина върху изследванията на д-р Полк и движението му в страната преди да изчезне.

Елизабет стоеше до отворената врата и оглеждаше тревожно небето. Затвори телефона си и се обърна към Грей:

— Успях да се свържа с д-р Мастерсън. Колегата на баща ми от университета в Бомбай. Само че той не беше там. А в Агра.

— Агра? — вдигна вежди Грей.

— Град в Индия, където се намира Тадж Махал. В момента е там. При самия мавзолей.

Грей погледна назад към тойотата, която тъкмо се отлепваше от бордюра и поемаше бавно по улицата.

„Какво става, по дяволите?“

Хеликоптерите над тях застинаха колебливо за миг, после се изтеглиха в различни посоки, подмамени от фалшивите сигнали.

Грей реши да пробва за последно:

— Елизабет, за теб ще е по-безопасно, ако останеш тук.

— Не, идвам с вас. Сам ще се убедиш, че д-р Мастерсън не е от най-общителните. Но мен ме познава. И знае, че отивам при него. Без мен едва ли ще се съгласи да ви съдейства.

Погледите им се срещнаха. Грей разчете смесица от емоции на лицето ѝ — решителност, страх и утаила се чак до костите скръб.

— Той ми беше баща — каза тя. — Трябва да дойда.

— Освен т'ва — обади се Ковалски иззад волана, — аз ще я наглеждам, нямай грижа.

Подобие на усмивка заглади острите ръбове на скръбта и объркването ѝ.

— Това май не вещае нищо добро, нали? — прошепна на Грей тя.

— Никак даже.

Махна ѝ да влиза в колата. Беше възразил на идеята ѝ да дойде с тях, но без да се престарава. Подозираше, че знанията ѝ тепърва ще им бъдат от полза. Не вярваше баща ѝ случайно да е отишъл точно в нейния кабинет в Природонаучния музей. А и съдействието му Елизабет да получи докторантурата в Гърция също не изглеждаше продиктувано единствено от бащинска загриженост. Изглежда всичко това имаше връзка с Делфи — по някакъв начин.

Лука се бе приближил междувременно и беше чул последната част от разговора.

— И аз ще дойда — заяви той.

Грей кимна. Пейнтър вече го беше предложил, като бартер срещу помощта на циганина за бягството на момичето. Колкото до Грей, той нямаше нищо против. Искаше му се да поразпита по-подробно Лука за някои неща, най-вече за отношенията му с д-р Полк. А и циганският предводител изглеждаше твърдо решен да постигне нещо. Грей не знаеше какво е то, но виждаше решимостта в тъмните му очи.

След като уточниха окончателно бройката на пътниците, Грей седна до шофьора. Лука и Елизабет се настаниха отзад.

— Дръжте се! — извика им Ковалски, включи на задна, натисна газта и колата изхвърча на улицата с жален писък на гуми.

Ритмичният звук на хеликоптерите затихваше в далечината.

Мислите на Грей се въртяха около момичето.

„Коя е тя? Откъде идва?“

Монк вървеше след трите деца. При долния шлюз се бяха сдобили с още един малък спътник, който се влачеше най-отзад.

Само дето не беше дете.

Монк усещаше тъмните очи с гърба си.

Групичката им се изкачваше по спиралното стълбище, издълбано във варовиковата скала. По каменните стени се стичаше вода и стъпалата под краката им бяха хлъзгави. Стълбището беше тясно и очевидно се ползваше само за сервизни нужди. Освен това се оказа твърде дълго за слабичкия Пьотър, който висеше задъхан на ръката на Монк.

По-рано, сред воя на сирената, хлапетата бяха повели Монк по една пътека, която обикаляше по края на пещерата и извеждаше до малък шлюз. Вратичката му беше отворена и водеше към стълбището, което изкачваха сега. Пак там му бяха представили последния и най-странен член на групата им.

Казваше се Марта.

— Тук! — извика Константин от челото на колоната. У него беше единственото им фенерче. Беше стигнал края на стълбите. Монк подбра другите две деца и го настигна. Длъгнестото по-голямо момче клекна до купчина багаж. Стълбището преминаваше в къс тунел с шлюз в края.

Константин бутна една раница в ръцете на Монк. Той пое приведен към шлюза и сложи длан на металната врата. Беше топла на допир.

Обърна се и видя последния член на групата им да се появява откъм стълбището. С тегло около четиридесет килограма и със силно приведена фигура, смаляваща я до ръст от един метър, тя опря кокалчетата на едната си ръка в пода. Тялото ѝ беше покрито с мека тъмна козина, без лицето, дланите и стъпалата. Козината около лицето ѝ беше посребряла.

Константин твърдеше, че женското шимпанзе било на повече от шейсет години.

Срещата между децата и човекоподобното при долния шлюз беше повече от топла. Въпреки воя на сирената и свръхчувствителността на децата към примигващата светлина, шимпанзето беше прегърнало всяко от тях, утешително и насърчително, съвсем като майка.

Монк трябваше да признае, че присъствието ѝ определено беше успокоило децата.

Дори и сега тя вървеше между тях, докосваше ги и издаваше тихи звуци.

Най-малкият, Пьотър, получаваше най-много внимание. Двамата изглежда общуваха по специфичен начин. Не чрез знаци, по скоро чрез езика на тялото — леки докосвания, пози на тялото, които означаваха конкретни неща, дълго взирание в очите на другия.

Изтощеното от дългото изкачване момченце сякаш почерпи сила от старото шимпанзе.

Константин се приближи до шлюза. Протегна към Монк малка пластмасова значка и му показа как да я закрепим на гащеризона си.

— Какво е това? — попита Монк.

Константин кимна към запечатания шлюз.

— Замерваща значка... за радиация.

Монк погледна към вратата на шлюза. Радиация? Какво толкова имаше зад вратата? Беше топла на пипане, спомни си той. Въображението му веднага сътвори образ на мъртъв пейзаж, изгорен от ядрена експлозия или нещо такова.

Когато всички бяха готови, Константин застана до шлюза и натисна силно заключващия лост. Вратата издрънча и се откряна.

Нахлу ослепителна светлина, все едно са погледнали в доменна пещ. Монк заслони с ръка очите си. След миг-два с облекчение си даде сметка, че яркото сияние е просто светликът на изгряващото слънце. Измъкна се навън с децата.

Пейзажът наоколо не беше изгорен, нито мъртъв.

Точно обратното всъщност.

Шлюзът извеждаше на гъсто залесен хълм, основно брези и елши. Много от дърветата пламтяха в отсенки на жълтото и червеното заради смяната на сезоните. От едната страна по покрити със зелен мъх камъни танцуваше поток. Ниски и заоблени планински възвишения се редяха до хоризонта, напръскани тук-там с малки езерца, които грееха като капки разтопено сребро.

Бяха се изкачили от ада в рая.

Само че адът още не беше приключил с тях.

Откъм тунела отзад отекна странен пронизителен вой. Същия вой бяха чули на излизане от заградения комплекс в съседство с болницата, спомни си Монк.

„Менажерията“.

Един, после още един вой отвърна на първия.

Не беше нужно Константин да го подканва — и сам разбираше, че трябва да си плюят на петите.

Знаеше какво вещаят тези звуци — знаеше го не от собствените си спомени, а благодарение на онова дълбоко заровено в мозъка му местенце, където все още дремеха инстинктите на хищник и плячка.

Отекна нов вой.

По-силен и по-близо.

Ловът тепърва започваше.

7.

6 септември, 04:55

Вашингтон

Оставаше си голяма мистерия, макар и в джобен размер.

Пейнтър гледаше момичето през прозореца. Най-последно беше заспало. Кат Брайънт седеше на пост до леглото със „Зелени яйца и шунка“ на коленете. Беше му чела от популярната детска книжка на д-р Зюс, докато успокоителните подействат.

Детето не беше казало и дума, докато пътуваха насам. Следеше с поглед ставащото наоколо, но без да проявява видим интерес. И с това реакциите му се изчерпваха. През повечето време само се клатеше напред-назад и застиваше, ако някой го докосне. Убедили го бяха да изпие чаша сок и да изяде две бисквити с шоколадова глазура. Бяха направили и няколко предварителни теста — биохимия, пълен физически преглед, дори магнитен резонанс на цяло тяло. Все още имаше температура, но не толкова висока, колкото преди.

При прегледа бяха открили микропредавателя — имплантиран дълбоко над лакътя на детето. Чипът можеше да се извади само с хирургическа намеса, затова решиха засега да не го пипат. А и тук сигналът беше блокиран. Никой не би могъл да го проследи.

Кат се размърда и стана. Беше облечена всекидневно — широката бяла риза над кафяви панталони подчертаваше наситено кестенявия цвят на косата ѝ. Спешното повикване от щабквартирата я беше сварило у дома, но когато пристигна тук, Грей и екипът му още летяха за Индия, така че задълженията ѝ като координатор на наземната операция трябваше да почакаат. Междувременно се беше оказала по-полезна в опитите им да успокоят детето. Самата тя млада майка, Кат беше донесла книжката на д-р Зюс и макар че гостенката им не реагира на забавния и простиച്ък от езикова гледна точка текст, поне клатенето намалю. Кат изглежда ѝ беше харесала.

Пейнтър се радваше, че Кат най-последно се връща на работа. След като изгуби съпруга си — Монк — тя изпадна в дълбока и

продължителна депресия. Сега изглежда идваше на себе си и беше готова да продължи напред.

Кат излезе от стаята, затвори тихо вратата и се присъедини към Пейнтър в стаята за наблюдение. В малкото помещение имаше съвещателна маса и столове с високи облегалки.

— Заспа — каза тя и се отпусна с въздишка на един стол.

— Може би и ти трябва да поспиш. Самолетът на Грей ще кацне след няколко часа.

Тя кимна.

— Ще се обадя на жената, която остана с Пенелопе, после ще дремна за час-два.

Вратата към коридора се отвори и в стаята влязоха Лиза Камингс и патологът Малкълм Дженингс. И двамата бяха с бели лабораторни престилки, изглеждаха развълнувани и си говореха нещо шепнешком. Лиза бе пъхнала ръце дълбоко в джобовете на престилката, което при нея беше знак за дълбока концентрация. Беше сплела дългата си руса коса на рибена кост. Двата е Малкълм бяха прекарали последния час в помещението с магнитния резонанс, анализирайки резултатите.

Ако се съдеше по разгорещения им разговор — пълен с неразбираеми за Пейнтър медицински термини — явно бяха стигнали до някакво заключение, но не непременно и до консенсус.

— Невромодулация от такъв мащаб без поддръжка от глиални клетки? — каза Лиза и поклати глава. — Разбира се, стимулацията на базалното ядро изглежда логична.

— Така ли? — попита Пейнтър, колкото да привлече вниманието им.

Лиза май чак сега забеляза него и Кат. Раменете ѝ се отпуснаха и тя извади ръце от джобовете. Закачлива усмивка прелетя по лицето ѝ, когато очите ѝ се спряха на Пейнтър. Тръгна към един от столовете и пътъом плъзна ръка по раменете му.

Малкълм седна на последния свободен стол.

— Как е детето?

— Заспа — каза Кат.

— Е, какво научихте? — попита Пейнтър.

— Че се придвижваме през терен и стар, и нов — загадъчно подхвана Малкълм. Извади от джоба си очи ла за работа с компютър със синкав оттенък на стъклата. Нагласи ги на носа си и отвори

лаптопа, който беше донесъл със себе си. — Сравнихме резонанса на детето с моите анализи на черепа. Имплантираните устройства са еднакви, макар че това на детето е подобрен вариант.

— И какво представляват? — попита Кат.

— Най-общо казано, представляват ТМС генератори — отговори Малкълм.

— Транскраниални магнитни стимулатори — обясни Лиза, с което не им помогна особено.

Пейнтър и Кат се спогледаха.

— Защо не започнете отначало? — предложи той. — И по възможност с кратки думи.

Малкълм почука с химикалка по слепоочието си.

— Да започнем отук тогава. Човешкият мозък. Съставен от тридесет милиарда неврона. Всеки неврон общува със съседите си чрез множество синапси. Което води до приблизително един милион милиарда синаптични връзки. Тези връзки от своя страна създават огромен брой неврални вериги. И като казвам „огромен“, имам предвид нещо от порядъка на десет с милион нули отзад.

— Милион нули? — вдигна вежди Пейнтър. Малкълм го погледна над очилата си.

— За да стане по-ясно... Представи си го така — бройката на всички атоми в цялата вселена е само десет с осемдесет нули отзад.

После кимна, видял потреса на Пейнтър.

— Така че в черепите ни дреме удивителен суперкомпютър, за който ние знаем съвсем малко. На практика — почти нищо. — После посочи към прозореца. — Някой друг обаче е отбелязал значителен напредък.

— Какво имаш предвид? — попита Кат, явно притеснена за детето.

— С помощта на най-новите технологии ние правим предпазливи стъпки в тази непозната територия. Така както пращаме сонди в космоса, пъхаме електроди в мозъка. Достигащата до мозъка информация е без изключение във вид на електрически импулси. Ние не виждаме с очите си, а с мозъка си. Пак заради това кохлеарните импланти връщат слуха на глухите. Имплантът превръща звука в електрически импулси, които се препращат към мозъка чрез микроелектрод, въведен в слуховия нерв. С течение на времето

мозъчната кора се научава да интерпретира този нов сигнал и глухият започва да чува — на същия принцип, по който се учи чужд език. Малкълм посочи лаптопа си.

— Човешкият мозък — понеже е електрическо устройство и следователно е податлив на нови сигнали — притежава вродената способност да се свързва с машини. В известно отношение, това ни прави свършените естествено родени киборги.

Пейнтър се намръщи.

— Накъде биеш с всичко това?

Лиза сложи ръка върху неговата.

— Не става въпрос за научна фантастика, Пейнтър. Границата между човека и машината вече е доста размита. Има микроелектроди толкова малки, че могат да се вложат в индивидуални неврони. През две хиляди и шеста година в университета „Браун“ имплантираха микрочип, свързан със стотици микроелектроди в мозъка на парализиран мъж. Само след четири дни упражнения пациентът — единствено чрез мислите си — можел да движи маркер по екрана, да отваря електронната си поща, да контролира дистанционно телевизора и да движи роботизирана ръка. За каква граница можем да говорим изобщо?

Пейнтър погледна към прозореца.

— И някой е стигнал още по-далеч?

Лиза и Малкълм кимнаха едновременно.

— Устройството? — попита Пейнтър.

— Една стъпка по-далеч от всичко, което ние сме виждали. Има електродни нановлакънца, които са толкова миниатюрни, че не е ясно къде свършва устройството и къде започва мозъкът на детето. Но базовата функция е добре позната. Опити с мишки, направени от Харвардския университет, показаха, че ТМС устройствата подпомагат растежа на невроните, макар и само в онези участъци, които имат отношение към обучението и паметта. Още не знаем защо. Знаем обаче, че магнитната стимулация може да включва и изключва тези неврони като електрически ключ. Децата се оказват особено податливи.

— Значи, ако съм ви разбрал правилно, някой е вързал мозъка на детето към такова устройство, стимулирал е растежа на неврони в

определен участък и сега контролира функционирането му по своя воля — включва и изключва.

— Най-общо казано, да — отговори Малкълм. — Проникнали са дълбоко в невралната мрежа, която ти описах. Само че чрез магнитната стимулация на нови неврони са разширили още повече мрежата. И ако съм прав, разширението е съсредоточено в една конкретна и тясно специализирана област.

— Какво те навежда на това заключение?

— В неврологията има един закон. Законът на Хеб. На популярен език той гласи, че нерви, които често си споделят, не се разделят, или от гледна точка на обучението — че повторението е майка на знанието. С други думи, стимулацията на определена част от мозъка води до подсилването ѝ.

— Но с каква цел? — попита Пейнтър.

Малкълм и Лиза се спогледаха притеснено. Той предпочете тя да обясни. Лиза въздъхна.

— Говорих със Зак Ларсън, физиолога, който е прегледал момичето, когато сте го довели тук. Съдейки по липсата на реакция, по повтарящия се модел на поведение и чувствителността към външна стимулация, Зак е убеден, че детето е аутистично. А онова, което ти ни разказа за поведението му в обезопасената квартира, говори за аутист-савант.

Пейнтър също беше чел доклада на Ларсън. Макар и съставен набързо, докладът беше достатъчно подробен. Физиологът беше провел серия от физиологични тестове, включително генетично изследване за типичните маркери на аутизма. Резултатите от последното изследване още не бяха готови.

Ларсън беше включил в доклада си и информация за аутистите-саванти, онези редки индивиди, които въпреки заболяването си проявят удивителен талант в някоя тясна област на човешкото познание. Пейнтър помнеше героя на Дъстин Хофман от филма „Рейнман“. Неговият талант бяха светкавичните математически изчисления. Но това беше само една от добрите в списъка на Ларсън. Имаше документирани случаи на аутисти, които за части от секундата изчисляват произволна дата спрямо ден от седмицата. Други имали невероятна способност да запаметяват произволно информация, трети притежавали музикален талант, изключително пространствено

мислене, нюх към техника, забележителна способност в разграничаването на миризми, вкусове, звуци, също и художническа дарба.

Пейнтър си представи рисунката на Тадж Махал. Беше нарисувана за минути, със съвършен усет за перспектива и мащаб. Момичето несъмнено имаше талант.

Но дали не притежаваше и нещо друго?

Последен в списъка на Ларсън беше непотвърденият доклад за изключително редки случаи на аутистични саванти, които демонстрирали екстрасензорни умения.

Пейнтър не можеше да отмине с лека ръка факта, че рисунките на момичето бяха довели циганите до безопасената квартира. Помнеше и разговора с Елизабет за изследванията на баща ѝ върху инстинктите и интуицията, за участието му в строго засекретени правителствени проекти, свързани с дистанционното наблюдение. Лиза продължи:

— Смятаме, че устройството стимулира онази част от мозъка, която отговаря за проявлението на този особен вид талант. Известно е, че това обикновено се случва в дясното полукълбо — пак там са имплантирани устройствата и при черепа, и при детето. Дори с днешните технологии не би било невъзможно да се локализира конкретният участък, който регулира таланта. А след това магнитната стимулация би могла не само да подсили участъка, а и да контролира дейността му.

Пейнтър стана, изтръпнал от лоши предчувствия. Ако Лиза и Малкълм бяха прави, значи някой беше впрегнал способностите на детето и ги насочваше по своя воля. Приблужи се до прозореца между двете помещения.

„Кой е направил това с нея?“

Кат застана до него и посочи към съседната стая.

— Будна е.

Не само беше будна, а отново рисуваше.

Взела беше бележника голям формат и черния маркер от нощното шкафче. Макар и по-спокойно отпреди, маркерът хвърчеше по листа, а детето се беше привело силно напред, съсредоточено прехапало език.

Кат тръгна към вратата и Пейнтър я последва.

Момичето не им обърна внимание, но когато се приближиха, захвърли бележника и маркера на леглото и отново започна да се клати напред-назад.

Кат погледна рисунката, очите ѝ се разшириха, тя вдигна ръка към устата си и отстъпи крачка назад. Реакцията ѝ беше разбираема, помисли си Пейнтър. На празния допреди минути лист сега имаше портрет. Портрет на човек, когото и двамата познаваха отлично.

Портрет на нейния съпруг Монк.

11:04

Южен Урал, Руската федерация

Монк помогна на Пьотър да мине по дънера над дълбокия поток, чиито води се пенеха над каменистото дъно. Поваленият дънер беше обрасъл с дебел слой мъх и с няколко тлъсти бели гъби. Цялото място вонеше на влага.

Кишка вече беше преминала и стоеше на другия бряг, хванала за ръка старото шимпанзе. Монк искаше да прехвърлят следващото възвишение и да се спуснат в долината оттатък. Скочи от дънера на отсрещния бряг и погледна зад себе си. Движеха се през гъста брезова гора и тънките белезникави стволове приличаха на изсушени кости. Зеленият листак вече пламтеше тук-там в есенни багри.

Монк откъсна едно червено листо и го потри между пръстите си. Още беше меко, значи и есента бе в началото си. Но дори и така нощта тук, сред ниските планински възвишения, щеше да е студена. Е, поне нямаше опасност да завали сняг. Монк хвърли смачканото листо.

„Откъде знаеше всичко това?“

Поклати глава омърлушено. Излишно беше да се тормози с такива въпроси. Странно обаче колко бързо се бе нагодил към противоречието между липсата на лични спомени и непокътнатите си познания от практическо естество. От друга страна, бързината беше важна, защото ги преследваха. Трябваше да се движат тихо, тъй като в планината звуците се чуват надалеч. Предупредил беше децата да шепнат или да използват сигнали.

Плъзна поглед по отсрещния бряг. Бягаха вече три часа. Наложил беше бързо темпо с надеждата да се отдалечат максимално от

подземния комплекс. Нямахте представа колко време ще мине, докато преследвачите им открият, че бегълците вече не са в огромната пещера, и тръгнат по следите им в горния свят.

Монк чакаше на брега на потока.

„Къде се бавеше Константин?“

В същия миг по-високото момче се спусна на бегом по склона отсреща с отскокливата и енергична стъпка на младо еленче. Когато стъпи на хлъзгавия дънер обаче, лицето му пребледня от страх. Несмело и с разперени ръце, момчето се придвижи стъпка по стъпка към тях.

— Успях! — възкликна то. Силно задъхано, скочи от дънера и застана до Монк. — Занесох болничната ти роба в другата долина, като гледах да я влача по земята.

— И я хвърли във водата?

— Оттатък бобровия вир. Точно както ми каза. Монк кимна. Болничната му роба беше омацана с кръв и пот. Едно от децата я беше взело от стаята му, след като той се бе преоблякъл. Умно. Ако я бяха оставили, преследвачите им щяха да знаят, че сега е с други дрехи.

Освен това беше идеалният начин да оставят фалшива следа. За по-сигурно беше изтрил с нея потта от челото и подмишниците си. После беше направил същото с децата и шимпанзето. Прясната миризма би трябвало да обърка кучетата и с малко късмет да отведе преследвачите в грешна посока.

— Я ми помогни малко — каза той на Константин и се наведе да прихване дънера, по който бяха прекосили потока.

С общи усилия успяха да разклатят тежкото дърво, но нищо повече. После Монк усети нечий дъх отстрани на лицето си. Обърна се и видя Марта да подхваща на свой ред дънера. С един-единствен напън шимпанзето го търкулна в потока. Силно беше. Дънерът цопна тежко, после водата бавно го повлече надолу. Монк се загледа след него. Колкото по-често накъсваха следата, толкова по-добре.

Доволен от резултата, той продължи нататък.

Константин се справяше добре, но за Кишка и Пьотър беше трудно по стръмното възвишение. Монк и Марта им помагаха, а през най-трудните места ги пренасяха на ръце. Накрая стигнаха билото. Във всички посоки се разстилаха хълмове, повечето залесени, само тук-там

се виждаха открити поляни. Не много далеч вляво сребрееше кръпката на голямо езеро.

Монк понечи да тръгне натам. При такова голямо езеро би трябвало да живеят хора, някой, който да им помогне.

Константин го сграбчи за лакътя.

— Не можем да тръгнем натам. Натам има само смърт. — И стисна с другата си ръка значката на колана, онази, която следеше нивото на радиация.

Сред гъмжащия от живот пейзаж наоколо Монк съвсем беше забравил за тази опасност. Погледна своята значка. Повърхността ѝ беше бяла, но с повишаването на радиационния фон щеше да порозовее, после да стане алена, след това тъмночервена, накрая черна. Нещо като тестовете за бременност, които се продаваха в аптеките...

Образи от предишен живот прелетяха пред вътрешния му взор.

..._Засмени сини очи, миниатюрни нокътчета_...

А после пак нищо.

Главата му пулсираше. Той опипа фините хирургични шевове през вълнената си шапка. Константин го гледаше разтревожено и нащрек.

Кишка — тя, оказа се, беше сестра на Константин — сви ръце пред стомаха си.

— Гладна съм — прошепна, сякаш се боеше някой да не я чуе или пък се притесняваше да покаже слабост.

Константин изгледа намръщено сестра си, но Монк знаеше, че всички трябва да се хранят, за да съхранят силите си. След паническото бягство им трябваше време да се прегрупират, да обмислят резервна стратегия. Погледна отново към езерото.

„Натам има само смърт“.

Истината беше, че не разполагаше с достатъчно достоверна информация за каквото и да било.

— Ще намерим място, където да се подслоним и да хапнем нещо — каза той.

Пое надолу към поредната низина. Няколко езерца се изливаха в ефирни водопади през ръбовете на терасиран релеф. Цялата околност сребрееше и искреше от водни пръски. Въздухът миришеше на влажна глина. На половината път надолу обраслата с папрати скална стена

беше ерозирала, оформяйки нещо като ниша с навес отгоре. Монк поведе децата натам.

Скупчиха се под скалния корниз, отвориха раниците и наизваждаха протеинови блокчета и бутилирана вода.

Монк разгледа съдържанието на своята. Оръжия нямаше, но откри вътре топографска карта. Разгъна я на земята. Надписите бяха на кирилица. Константин приклепна до него, отхапвайки от блокче с вкус на фъстъчено масло. Монк забеляза, че планинският район на картата е изпъстрен с множество малки кръстчета.

— Мини — обясни Константин. — Уранови мини. — Плъзна пръст по надписа над картата, после махна към възвишенията наоколо им. — Южен Урал. Област Челябинск. Център на стари оръжейни заводи. Много опасно.

После посочи символите за радиационна опасност, пръснати по цялата карта.

— Много открити мини, стари радиохимически и плутониеви фабрики. Също хранилища за ядрени отпадъци. Всичките са затворени освен едно-две. — И посочи към далечината.

Монк поклати глава, местейки поглед по символите за опасност.

— А аз просто исках да разбера къде се намираме — промърмори той.

— Много опасно, разбираш? — предупреди Константин. Вдигна ръка да посочи към голямото езеро, което не се виждаше от скалната ниша. — Езеро Карачей. Там изхвърляли течните отпадъци от стария ядрен комплекс „Маяк“. Ако стоиш един час близо до езерото, след седмица ще си умрял. Трябва да го заобиколим.

Константин се приведе над картата и забодя пръст в средата на струпване от мини и радиационни заводи.

— Дойдохме оттук. Зайчарника. Стар подземен град — Челябинск 88 — където били настанени хиляди затворници, които работели в мините. Има много други такива места.

Монк си помисли за порутените блокове с вид на работнически общежития, които беше видял в пещерата. Явно някой беше намерил ново предназначение за изоставения подземен град.

Константин продължи:

— Трябва да минем покрай езеро Карачей, но без да се приближаваме. — Вдигна поглед към Монк, сякаш не беше сигурен, че

го е разбрал. — Което значи, че трябва да прекосим тресавището Асанов, за да стигнем ето тук.

Момчето задържа пръст над една мина от другата страна на езерото.

Монк вдигна вежди. Нали уж искаха да избягат, да намерят някой, който да им помогне?

— Какво има там? — попита той и кимна към символа на мината.

— Трябва да им попречим. — Константин погледна към Пьотър, който се беше сгушил до Марта върху дебелия мъх.

— На кого да попречим? — попита Монк и си спомни думите на малкото момче.

„Спаси ни“.

Константин го погледна в очите.

— Ние затова те доведохме тук.

11:30

Генерал-майор Савина Мартова плъзна гневен поглед по събраните деца. Намираха се в главната аудитория на училището. Снимка на американеца се мъдреше върху голям плосък екран зад нея.

— Някой виждал ли е този човек да се промъква из Комплекса рано сутринта? Може да е бил с болнична роба.

Децата я гледаха с празни погледи от дървените банки. Бяха ги изкарали рано от спалните помещения и сега повече над шейсет от тях седяха на групи според цветовете на ризите си. Тези в бяло седяха най-отзад — те притежаваха генетичния маркер, но още не бяха проявили забележим талант. Сивите седяха по средата — техният талант беше налице, но не се отличаваше с нищо впечатляващо.

За разлика от десетте деца на първия ред.

Ризите на техните униформи бяха черни. Клас „Омега“. Те бяха малцината с наистина изумителни таланти. Дузината най-добри, избрани да служат на нейния син Николай в трудните времена занапред, да бъдат вътрешният съвет, оглавяван от Савина.

Николай беше болното й място, голямото й разочарование. Роден беше с маркера, но нищо повече. Генетичният зар се беше обърнал зле.

Савина го беше заченала изкуствено със семенен материал от един от първото поколение. Действала беше прибързано и си плати скъпо за това. Направила го беше преди да разберат докрай генетичния аспект на феномена. На всичкото отгоре при раждането бяха настъпили усложнения, които ѝ отнеха способността да забременее отново. Но тя беше предвидила друга съдба за Николай, друго предназначение, което щеше да доведе до реална и дълготрайна промяна. Тази цел осмисли живота ѝ след неговото раждане.

И сега бяха толкова близо.

Плъзна отново поглед по черните ризи отпред.

И спря очи на двете празни места в групата „Омега“.

Едно дете беше изчезнало снощи.

„Пьотър“.

По същото време сестра му беше изчезнала от една зоологическа градина в Щатите. Юри още не се беше обадил с новини за момичето. Мълчеше като риба, не отговаряше дори на кодирания сигнал за извънредно положение.

Нещо определено не беше наред.

Трябваша ѝ отговори. В гласа ѝ се появи нова острота:

— И никой не е виждал Константин, Кишка или Пьотър да се измъкват от спалните си помещения? Никой?

Отвърнаха ѝ все същите празни погледи.

Движение в дъното на стаята привлече вниманието ѝ. Мъж с изпъкнали като на жаба очи влезе в аудиторията и ѝ кимна. Облечен беше с обичайната сива униформа плюс шапка с твърда черна козирка. Открил беше нещо.

Най-послед.

Савина се обърна към тримата учители отстрани.

— Върнете ги в спалните помещения и ги наблюдавайте зорко. Никой да не излиза, докато проблемът не бъде разрешен.

Изкачи стълбите към входа на аудиторията и излезе, последвана от Борсаков. Лицето му беше надупчено от шарка, на ръст стигаше едва до рамото ѝ, което беше добре. Савина предпочиташе мъжете да са по-ниски от нея. Затова пък той имаше едри мускули, а понякога Савина го хващаше как я гледа жадно. Това също ѝ харесваше.

Сега я следваше на крачка разстояние, докато вървяха през училището към изхода. Отвън ги чакаха двама от хората му. Единият

държеше руски вълк на здрав повод. Животното ръмжеше и се зъбеше. Пазачът дръпна повода да го укроти.

Савина заобиколи отдалеч създаването. Смесица между руска овчарка и сибирски вълк, огромното животно стигаше до гърдите на Борсаков. Беше продукт на тяхната лаборатория за експерименти с животни, която за кратко наричаха Менажерията. Там експериментираха с генетични подобрения и тестваха приложенията им върху различни видове висши бозайници — кучета, котки, прасета, овце, шимпанзета. Менажерията служеше и като зоологическа градина на селцето. С течение на годините бяха установили, че децата се привързват към животните и че такива връзки се отразяват добре на психическата им стабилност. А и може би не ставаше въпрос за обикновена връзка човек-животно, а за връзка между подобрени видове, нещо като споделяне по родство.

Дори и вълкът имаше метален имплант.

Устройството обгръщаше основата на черепа му, прикрепено чрез титаниеви винтове и свързано към централната му нервна система. С едно докосване на радиопредавателя можеха да предизвикат усещане за болка или удоволствие, да подсилват агресията или послушанието, да притъпят сетивните възприятия или да предизвикат възбуда.

— Какво открихте, лейтенант? — попита тя.

— Децата не са в каверната — каза той.

Савина спря на място и се обърна.

— Претърсихме цялото село, дори изоставените блокове, и когато разширихме кръга, хванахме следа покрай задната стена, зад Менажерията. Миризмата ни отведе до един от сервизните люкове към повърхността.

— Излезли са навън?

— При това заедно с американеца от болницата, както изглежда. Дирята на децата започва именно там, в болницата.

Е, значи поне един въпрос беше намерил отговор. Американецът не беше избягал, отвличайки пътьом децата. Явно е станало обратното. Децата са му помогнали да избяга.

Защо обаче?

Какво му е толкова важното на този тип?

Този въпрос глождеше Савина още от появата на американеца. Преди два месеца руското разузнаване беше получило информация за кораб под карантина, отвлечен от пирати в индонезийски води. Разузнавателни агенции от целия свят го издирваха. Обърнали се бяха към нея за съдействие — може би нейните повереници щяха да го намерят. Един вид тест. Тест, който тя беше преминала успешно. Активираните дванайсет омеги бяха посочили острова, където пиратите държаха кораба. Руска подводница беше пратена да проучи ситуацията и се озовала в лагуната по времето, когато корабът потъвал.

Значима победа сама по себе си... докато Саша не започна да рисува с плам, който едва не стопи импланта ѝ. Дюзина рисунки от дюзина гледни точки, всичките показващи давящ се човек, затиснат от огромна мрежа. Сметнала това за важно, а и водена от любопитството си, Савина предупреди руската подводница. Те вече бяха пратили водолази в лагуната.

Бързо открили мъж, отговарящ на описанието — оплетен в мрежата и полумъртъв. Пратили подводни шейни, натикали респиратор в устата му и го прибрали в подводницата.

Савина беше поискала да го транспортират тук — смяташе, че по някаква причина той ще е важен за проекта ѝ. Но когато пристигна в Челябинск 88, американецът каза, че бил просто електротехник на туристическия кораб. По време на разпита той ѝ се стори по-скоро глуповат, обикновен грубиянин с бръсната глава, множество белези, беден речник и без една ръка. Саша също не прояви интерес към него. Нито тя, нито друг от омегите.

Усилията ѝ явно бяха отишли напразно, а и човекът се оказа нахалник — един ден го хванаха, че е свързал основата на липсващата си протеза към един от предавателите към повърхността. Нямаха представа какво точно е целял да направи, нито какъв сигнал е изпратил и дали изобщо е успял да изпрати нещо, но така или иначе ответна реакция не последва. От съображения за сигурност отстраниха хирургично съмнителната основа.

Минаха седмици и Савина стигна до извода, че необичайната активност на момичето е била продиктувана от детински страх за живота на давящия се човек и нищо повече. С това интересът ѝ към американеца се изчерпа и тя го предаде на лабораторния екип от

Менажерията. Те изследваха паметта, а един жив човек беше суровина, която не биваше да се похабява.

Савина беше наблюдавала операцията.

„Нещата, които направиха с него...“

Дори сега я побиваха тръпки при спомена.

Но ето че беше изчезнал. Заедно с брата на Саша, която също липсваше. Каква играчка разиграваха тези деца?

Не знаеше, а и на този късен етап от собствените си планове нямаше време да се занимава с това.

— Какво ще заповядате, генерал-майоре?

— Търсете на повърхността.

— Ще взема всички кучета — отвърна с готовност той.

Савина го спря, преди да е тръгнал.

— Не само кучетата.

Борсаков я изгледа продължително, вдигнал въпросително вежди.

— Генерал-майоре? Ами децата?

Тя се отдалечи. Не му беше времето да подбира средствата. Оставаха й десет деца. Предостатъчно.

Потвърди през рамо заповедта си:

— Пуснете и котките.

11:45

Пьотър седеше между краката на шимпанзето. Марта беше увила около него силните си топли ръце. Той не обичаше да го докосват, но на нея позволяваше. Сладката землиста миризма на влажната ѝ козина го обгръщаше като одеяло. Чуваше ритмичното ѝ дишане, усещаше пулса на сърцето и с гърба си. Познаваше Марта, откакто се помнеше. Познаваше ръцете и. След първата му операция на петгодишна възраст я бяха довели в стаята му.

Помнеше голямата ѝ ръка. В началото се беше уплашил, но тя само клечеше по цял ден, отпуснала глава на ръба на леглото му, и го гледаше. Накрая той посегна несмело към ръката и. Плъзна любопитно пръсти по дълбоките бразди на отворената и длан. Тя го гледаше с

големите са кафяви очи, влажни и разбиращи. После дългите пръсти се бяха затворили нежно около неговите.

И той разбра какво иска да му каже.

Жестът означаваше обещание.

Другите деца си играеха с Марта, плачеха в прегръдките ѝ, стояха по цяла нощ с нея... но онази сутрин Пьотър беше разбрал истината. Тя имаше тайни, които бе поверила единствено нему. И той имаше тайни, които знаеше единствено тя.

Обгърнат от ръцете ѝ, той се взираше в непознатата гора. Понякога ги извеждаха на открито, позволяваха им да се помотаят из гората с някой от учителите, да поседят тихичко. Но Пьотър още се плашеше тук, горе. Вятър шептеше в гората, клатеше клони и брулеше листа. Гледаше ги и знаеше, че нещо идва.

Не беше като сестра си.

Но знаеше това-онова. Сгуши се в Марта, за да не вижда дърветата. Сърцето му заби по-бързо и светът избледня, останаха само листата. Падаха, въртяха се, танцуваха... ужасяваха го...

Марта издаде тих звук до ухото му. „Какво има?“

Той трепереше неудържимо. Сърцето му се беше качило в гърлото и се блъскаше предупредително там, защото листата продължаваха да падат, все повече и повече. Веднъж Константин му бе обяснил как може да смята толкова бързо наум.

„Всяко число си има форма... дори и най-голямото, с най-много цифри, и то си има форма. Така че когато смятам, следя празното пространство между двете числа. Празнината също си има форма, определена от границите на двете числа. И това празно място също е число. Числото, което е верният отговор на задачата“.

Пьотър не го беше разбрал докрай. Той не можеше да смята като Константин, да реди мислено пъзели като Кишка, нито да вижда надалеч като сестра си. Но не познаваше друг, който да може онова, което можеше той.

Той можеше да чете сърца... всякакви сърца.

Големи и малки.

А сега нещо идваше, нещо с тъмно, гладно сърце.

Пьотър се взираше в падащите листа, докато собственото му мъничко сърце се блъскаше като полудяло в гърдите. И празнините се запълваха една по една.

Пот изби по челото му. Светът се беше свил до падащите листа и тъмните празнини помежду им, кипеше и вреше, протягаше се към него. Чу Константин да го вика някъде отдалеч.

Ръцете на Марта се свиха по-плътено около телцето му — не за да го защити от другите, а за да го задържи при себе си. Тя също познаваше сърцето му.

Той трябваше да види.

Трябваше да разбере.

Нещо идваше.

Пьотър запълни празнините с мастило и сянка, със зъби и ръмжене, със звука от меки лапи върху твърда земя. И видя какво идва.

ВТОРА КНИГА

8.

6 септември, 12:05

16 000 метра над Каспийско море

Два часа до кацането.

Грей гледаше през прозореца на самолета — „Глобъл Експрес XRS“ на канадския авиостроителен конгломерат „Бормарджър“. Денят Преваляше бързо, докато луксозният частен самолет пореше небето. От началото на полета им слънцето вече беше изгряло веднъж, изкатерило се беше високо над главите им, а сега започваше да се спуска някъде зад тях. Движеха се със свръхзвукова скорост и горивото едва щеше да им стигне. Накрая май щяха да летят на изпарения. Модифицираният корпоративен джет беше подарен на Сигма от милиардера Райдър Блант — финансист и един от големите играчи в самолетостроенето — като знак на признателност за минало сътрудничество. Двамата пилоти от военновъздушните сили на САЩ цедяха максималната мощност на двигателите, за да кацнат пътниците им в Индия следобед местно време.

Грей погледна към групата около масата от тиково дърво. Беше им отпуснал по шест часа сън, но въпреки това повечето изглеждаха изтощени. Столът на Ковалски още беше спуснат назад, а мъжагата хъркаше в тон с двигателите. Грей не виждаше причина да го буди. Колкото по-отпочинали бяха спътниците му, толкова по-добре.

Съсредоточила изцяло вниманието си върху отвореното на масата досие, новачката в малката група беше единствената, на която дългият полет сякаш не оказваше никакво влияние. Специалист по неврология и неврохимия, също като д-р Арчибалд Полк, тя беше логичният избор за тази операция сред кадрите на Сигма. Нищо чудно, че Пейнтър беше избрал именно нея.

Д-р Шей Росауро беше малко над среден ръст, кожата ѝ грееше с цвета на канелено мокачино, а тъмнокехлибарените ѝ очи със златисти петънца излъчваха плашеща със своята острота интелигентност. Черната ѝ коса, дълга до раменете, беше прибрана назад със сгъната на

лента черна кърпа. Служила беше във военновъздушните сили и ако се съдеше по досието ѝ, сигурно и сама би могла да пилотира глобъл експреса. Дори беше с униформена риза в добавка към кафеникавите панталони, ботушите и широкия черен колан.

Грей не беше работил с нея досега, затова пък дамата май се познаваше с Ковалски. Когато го видя, реакцията ѝ беше нееднозначна, при това със секунда-две закъснение. Ковалски от своя страна се ухили до уши, стисна я в мечешка прегръдка вместо „добър ден“, а после я подмина и се качи в самолета. Тя пък хвърли на Грей невярващ поглед. Един вид — това някакъв майтап ли е?

Сега, след като всички си бяха починали повече или по-малко, беше време да си сверят часовниците, особено по отношение на човека, с когото предстоеше да се срещнат.

— Елизабет, какво можеш да ни кажеш за д-р Хейдън Мастерсън? И защо баща ти е предпочел да работи именно с него, преподавател от университета в Бомбай?

Тя кимна, вдигна ръка да прикрие прозявката си, после нагласи решително очилата на носа си.

— Той всъщност е започнал научната си кариера в Оксфорд. Учил е психология и физиология, специализирал е техники за медитация и мозъчни функции. От трийсет години живее и работи в Индия, където изучава местните йоги и мистици.

— С други думи, научните му интереси са съвпадали с тези на баща ти.

Елизабет кимна.

— Познавам работата на Мастерсън — каза Росауро с известна изненада в гласа. — Той е изключителен специалист, но и малко нещо чудак, а и някои от теориите му са спорни. Беше сред първите, които застъпиха тезата за пластичността на човешкия мозък — теория, която навремето се възприе противоречиво, но днес никой не я подлага на съмнение.

— Какво имаш предвид под „пластичност“? — попита Грей.

— Ами допреди няколко години неврологията се основаваше на стария принцип, че човешкият мозък е организиран по такъв начин, че всеки участък служи за нещо конкретно. Едно място — една функция. През последните две десетилетия целта на невролозите беше да картографират мозъка, определяйки функцията на всяка от неговите

зони. Къде се заражда речта, коя част от мозъка отговаря за чуването, благодарение на кои неврони имате усещане за лявата си ръка, коя зона контролира равновесието и така нататък.

Грей кимна.

— Едва напоследък стана ясно, че мозъкът всъщност не е организиран по този начин, че зоните и функциите не са разпределени веднъж и завинаги, а могат да се менят. С други думи, човешкият мозък е пластичен. Или гъвкав, ако щете. Именно тази преносимост на функциите обяснява защо много пациенти с прекаран инсулт успяват да възстановят функциите на парализираните си крайници, след като част от мозъка им е била на практика унищожена. Мозъкът съумява да създаде нови връзки, които да заобиколят увредения участък.

Елизабет кимна.

— Д-р Мастерсън разшири изследването си, като се насочи към индийските йоги. Чрез способностите им да контролират собствения си метаболизъм и кръвообращение искаше да докаже, че мозъкът е податлив не само на промяна, а и на обучение. Че пластичността му може да се направлява посредством волята.

Росауро се облегна назад.

— Възможностите за овладяване на естествената мозъчна пластичност откриват нови хоризонти пред невролозите. Приложната страна на тази теория би могла да помогне на хората с умствени затруднения, слепите биха могли да прогледнат, глухите да възстановят слуха си.

Грей си помисли за устройството, вградено в черепа. „Глухите да възстановят слуха си“. Устройството наистина приличаше на някакъв вид кохлеарен имплант.

Обърна се към Елизабет:

— Д-р Мастерсън каза ли кога е видял за последно баща ти?

— Каза само, че сме щели да говорим по-подробно, като се видим, но че първо искал да говори с хората, за които работел баща ми. Стори ми се уплашен. Нищо друго не можах да изкопча от него.

— За които е работел? — обади се Лука Херн, последният член на групата им, с натезжал от умора цигански акцент. — Че това сме ние, нашият клан. Д-р Полк работеше за нас.

Грей се обърна към него. Ролята на циганите в историята с д-р Полк беше сред нещата, които смяташе да изясни, преди да са кацнали.

Много въпроси бяха останали без отговор покрай спешното им бягство от обезопасената квартира. Защо Полк беше решил да се свърже не с друг, а именно с Лука? Някакъв вид параноя може би? Смятал е, че не може да се довери на никого друго? Като се има предвид странната активност на някои американски правителствени служби след убийството му, може и да е имал основание.

— Как се свързахте с професора? — попита той.

— Той се обърна към нас преди две години. Искаше да вземе проби от определени членове на нашите кланове. Онези, които практикуват пен дукерин.

— Пен какво?

Ковалски отговори откъм стола си със спуснатата облегалка. Вече не хъркаше, но очите му си останаха затворени.

— Дукерин. Ясновидство. Сещаш се, гледане на ръка, гадаене по кристална топка, такива работи.

Лука кимна.

— Това е традиция сред нашия народ от векове, само, че д-р Полк не търсеше такива, дето правят хокаборо — големия номер.

— Демек измамници — добави Ковалски. — Панаирджии.

— Д-р Полк знаеше, че сред клановете има такива, които самите ние почитаме заради уменията им в това изкуство. Малцината надарени. Истинските човихани. Тях търсеше той.

Елизабет поизправи гръб.

— Баща ми правеше същото и с йогите в Индия. Вземаше ДНК проби, търсеше някакъв общ белег.

Професорът беше издирвал редките случаи на йоги и мистици с документираните свръхнормални способности в областта на интуицията и инстинктите, спомни си Грей. Ясновидството и гледането на карти таро — запазена марка на циганите — се вписваха логично в този модел на проучвания. Тук обаче генетичният аспект беше нещо ново. И това го подсети за друг въпрос.

— Защо така внезапно е преминал от йоги към цигани? Къде е връзката?

Лука го изгледа, сякаш му се чудеше на ума.

— А откъде според теб идват ромските кланове?

Беше ред на Грей да изпадне в озадачение. Той всъщност не знаеше много за номадските цигански кланове, още по-малко за

произхода им.

Лука забеляза объркването му.

— Всъщност малцина познават историята на нашия народ. Когато клановете ни се появили в Европа за пръв път, хората мислели, че идваме от Египет. — Вдигна ръка към смуглото си лице. — Заради тъмната кожа и очи. Думата „циганин“ идва от гръцкото „асиганос“, което означава „гадател“, но понякога ни наричат „гюпци“ или „егюпи“, тоест египтяни, и дори „арапи“ — от Арабия. Доскоро самите ние не бяхме сигурни в произхода си, но после лингвистите откриха, че ромският език има своите корени в санскрит.

— Езикът на древна Индия — каза Грей. Беше изненадан, но вече започваше да съзира връзката.

— Дошли сме от Индия. Там е амаро баро тем, древната ни родина. И по-точно северна Индия, районът на Пенджаб.

— Но защо сте мигрирали? — попита Елизабет. — Доколкото знам, Европа не ви е посрещнала с отворени обятия и дори днес не гледа на вас с добро око.

— Меко казано. Били сме преследвани, гонени, убивани. — Плам оцвети гласа му. — Нацистите са ни принуждавали да носим черен триъгълник и са избили стотици хиляди от нас. Бенгеско ниамсо! — Последното очевидно беше псувня по адрес на нацистите.

Елизабет отклони смутено поглед при тази демонстрация на гняв.

Лука поклати глава и продължи по-спокойно:

— За далечното ни минало се знае малко. Дори историците не могат да кажат със сигурност защо клановете са напуснали Индия. От стари документи знаем, че те са избягали от Индия някъде през десети век, прекосили Персия, стигнали до Византийската империя и продължили нататък. По онова време в северозападна Индия се водела война. Освен това вече била възприета строга кастова система. Хората на дъното, онези, които не попадали в никоя от кастите, били смятани за парии, за нищо. Сред тях били крадците, музикантите, опозорените войници, а също и маговете, онези, чиито способности са смятали за еретични от местните религии.

— Тоест вашите човихани — каза Грей.

Лука кимна.

— Животът станал непоносим, несигурен. Затова хората извън кастовата система се организирали в кланове и напуснали Индия, поели на запад към по-добронамерени земи. — Той изсумтя горчиво. — Каквито и досега не сме намерили.

— Да се спрем на д-р Полк — каза Грей, връщайки разговора в централното му русло. — Съгласихте ли се да помогнете на професора? Осигурихте ли му исканите проби?

— Да. Платихме с кръв. В замяна на неговата помощ.

Грей го изгледа вторачено.

— Помощ за какво?

Гласът на циганина припламна отново.

— За да намерим нещо, което ни е било отнето по най-бруталния начин. Самото сърце на нашия народ. Ние...

Самолетът потъна рязко. Чашите подскочиха във въздуха, Ковалски — също. Мъжаката отметна с изненадан вик одеялото си. Грей, със закопчан предпазен колан, усети как стомахът се качва в гърлото му. Самолетът губеше бързо височина.

Пилотът се обади по интеркома:

— Извинявайте за неудобството, народе. Силна турбуленция напред.

Целият самолет се разтресе.

— Сложете си коланите — продължи пилотът. — До един час ще сме кацнали. Между другото, получи се обаждане за вас, командир Пиърс. От директор Кроу. Сега ще ви свържа.

Грей даде знак на всички да заемат местата си. Ковалски беше вдигнал облегалката на своето и вече стягаше предпазния колан.

Грей завъртя своя стол с гръб към останалите, взе слушалката от страничната облегалка и я вдигна до ухото си.

— Командир Пиърс слуша.

— Грей, исках да те информирам какво откриха Лиза и Малкълм за прикрепеното към черепа устройство.

Докато слушаше обясненията на директора за микроелектроди и аутистични саванти, Грей зяпаше през прозореца. Слънцето залезе на запад, далеч зад устремения на изток самолет. Спомни си малкото лице на момичето, крехкото му телце, невинността му.

Поне то беше в безопасност.

Което повдигаше друг въпрос.

„Има ли и други като нея някъде там?“

12:22

Южен Урал

Монк тичаше с Пьотър на ръце покрай потока. Момчето се беше впило в него. Очите му още бяха изцъклени, лицето — мокро от пот и сълзи. Кишка бягаше напред след препускащата на четири крака Марта. Константин подтичваше редом с Монк.

— Откъде да знаем, че видението на Пьотър е вярно? — попита на пресекулки Монк. — Тигри? Може да е било просто кошмар или нещо такова.

По-голямото момче се извърна леко и повдигна вълнената си шапка. Притисна косата си назад и му показа лъскава метална пластина зад ухото.

— Ти не си единственият опериран — каза то и нахлупи отново шапката, после кимна към Пьотър. — Не е било сън, уверявам те.

Монк се мъчеше да проумее ситуацията. Константин вече му бе обяснил, че е бил спасен от потъващ туристически кораб, защото сестрата на Пьотър го нарисувала. В това просто нямаше смисъл.

Може пък той да сънуваше.

Константин продължи:

— В Менажерията има два сибирски тигъра. Аркадий и Захар. Понякога войниците ловуват с тях в гората глигани и лосове. Много са умни. Не е лесно да ги заблудиш.

— Близо ли са? — попита Монк.

Константин заговори на руски малкото момче.

Пьотър му отговори на същия език. В началото заваляше, после в гласа му се усети твърдост. Изглежда най-после излизаше от транса си.

Накрая Константин кимна.

— Не знае. Знае само, че идват. Усеща глада им.

Монк ускори крачка покрай потока, който скоро се вля в друг, по-голям. Громоленето на водата се чу, преди да видят руслото. Дълбоко и не твърде широко. Ако успееша някак да се прехвърлят на другия бряг...

Вой разцепи въздуха. Дойде отвисоко и зад тях, някъде от тясната долина. Не спираше, пронизителен като сирена. От звука Монк го заболяха зъбите и сякаш костите му завибрираха в унисон. Децата се проснаха на земята, покриха глави и се замятаха в агония. Марта вряскаше и обикаляше в кръг около тях.

Стиснал зъби, за да издържи отвратителния звук, Монк надникна измежду клоните на смърчовете. Нещо се приближаваше от далечния край на долината. Носеше се на червен парашут и приличаше на сигнална ракета, но беше кръгло и метално с големината на топка за бейзбол. Пронизителният вой идваше от него. Беше може би някакъв вид звукова ракета. Монк се покатери на един голям камък и видя още червени точки в далечината.

Скочи на пътеката.

Явно покриваха голям периметър на сляпо.

Трескав пукот изригна откъм отсрещния бряг на потока.

Кафеникава козина се мерна между храстите. Сърцето на Монк се стегна на топка в гърдите.

„Тигър“.

Само че не беше тигър, а две сърни, които изскочиха за миг на брега, после хукнаха в обратната посока. Монк преглътна с усилие и отиде при децата. Звуковият удар ги беше поразил тотално. Преследвачите познаваха добре свръхчувствителността на възприятията им и се опитваха да ги извадят от стоя.

Монк прихвана Пьотър със сакатата си ръка и го метна на рамо. Вдигна Кишка на крака, прихвана я през кръста и я помъкна със себе си. Натоварен така, той пристъпи към Константин с намерението да го срита, ако се наложи.

Не можеха да се бавят повече.

Марта се намеси. Пъхна глава под гърдите на момчето и праметна едната му ръка през гърба си. Поела с рамене тежестта му, тя се плъзна към реката долу. Краката на момчето се влачеха след нея.

Монк я последва с другите две деца. Макар и оглушен от звуковата ракета, ясно долавяше ужасените стонове на агонизиращото момче. Закуцука по-бързо и стигна речното русло.

Реката си беше издълбала канал със стръмни брегове и четирите й метра ширина изведнъж му се сториха необятни. Силният ромон на

водата неутрализираше в някакъв степен звуковата агресия откъм въздуха.

Монк махна на Марта, за да привлече вниманието ѝ, и посочи по течението на реката. Шимпанзето свърна в указаната посока. Продължиха нататък, следвайки лъкатушното русло. След няколко завоя стръмните брегове блокираха допълнително пронизителния вой.

Кишка първа дойде на себе си. Освободи се от ръката на Монк и тръгна сама, макар още да затискаше с ръце ушите си. Константин скоро последва примера ѝ и тъкмо навреме — Марта беше останала без дъх и дори след като се освободи от товара, продължи напред на четири крака.

Макар да се отдалечаваха от сирените, Монк не преставаше да се озърта.

Очакваше всеки миг да зърне двойката изгладнели тигри.

Не видя, че Кишка е спряла и налетя отгоре ѝ. Спъна се и падна тежко на колене, като изпусна Пьотър на земята.

Константин също беше спрял до сестра си, застинал на място заедно с Марта. Явно имаха и други причини да се боят освен преследвачите зад гърба си.

Пред тях на речния бряг стоеше голяма кафява мечка. Сигурно тежеше триста килограма и отгоре, с мокра от водата козина и очевидно изнервена от звуковата атака. Черните ѝ очи оглеждаха групата им. После мечката се изправи на задните си крака, разтегна се до два и половина метра височина, настръхнала, ръмжаща, с пълен набор от страховити жълти зъби.

Руска мечка гризли. Символът на Майка Русия.

Животното се отпусна с рев на четири лапи и се затича право към тях.

06:03

Вашингтон

Старецът се събуди сред ослепителна светлина. От нея очите му се насълзиха, а в главата му нахлуха вълни от пулсираща болка. Простена и извърна глава настрани. Пригади му се и горчива жлъчка опари гърлото му. Преглътна с усилие и простена отново.

Примижа срещу светлината и откри, че е вързан за някакво легло. Завит беше с чаршаф, но усещаше, че отдолу е гол. Стаята беше бяла до непоносимост, стерилна, безжизнена. Без прозорци. Ако не се брои малкото прозорче с решетки на вратата. Която беше затворена.

На стол до леглото му седеше някой, с костюм, самото — закачено на облегалката, ръкавите на ризата — навити. Краката — кръстосани, ръцете — събрани примерно в скута.

Мъжът се наведе напред.

— Добро утро, Юри.

Трент Макбрайд се усмихна студено насреща му.

Юри сведе поглед към гърдите си. Бяха го простреляли със стреличка с приспивателно, това помнеше. Огледа се, все още замаян и объркан.

— Дадохме ти стимулант, който да противодейства на успокоителното — каза Макбрайд. — Трябваш ни буден, защото имаме много за обсъждане.

— Как... я... — заекна на руски той с надебелял език.

Макбрайд въздъхна, посегна към нощното шкафче, където имаше чаша със сламка, и предложи на Юри да отпие.

Той не отказа. Хладната течност изгаряше като първокласна водка. Прогони сенките от мислите му и освободи залепналия му език.

— Трент, какви ги вършиш? — Юри подръпна каишите, които стягаха китките му към рамката на леглото.

— Попълвам празнините. — Макбрайд натисна копчето за интеркома до таблата на леглото. — Както вече споменах, ти не беше докрай откровен за детайлите на изследванията ви в Челябинск 88. Трябва да поправим това недоглеждане.

— Какво имаш предвид? — попита Юри с надеждата неведението му да прозвучи достоверно, но потрепващият глас го предаде. Явно не беше на нужната за подобно изпълнение висота.

— Хм — промърмори Трент. Наведе се и дръпна чаршафа, който покриваше тялото на Юри. — Предполагам, че ще е по-добре да приключим с неприятната част, така че след това да разговаряме спокойно като колеги.

Юри плъзна поглед по голото си тяло. Светлата му кожа беше покрита с миниатюрни вендузи, всяка голяма колкото монета, с електронни мъниста на върха, от които стърчаха тънки като косъм

антенки. Редяха се в колона по краката му до слабините; по ръцете му — от върховете на пръстите до раменете. Гърдите му приличаха на шахматна дъска с пълен набор от лепкави фигурки.

Преди да е попитал за какво служат, вратата се отвори и влезе още един мъж — по-строен. Юри трудно си спомни името му, макар да се бяха запознали преди малко. Д-р Джеймс Чен. Бяха използвали неговия кабинет за срещата.

Звукоизолираната врата се затвори.

Чен тръгна към тях. Носеше отворен лаптоп.

— Всичко е калибрирано.

Докато мъжът се настаняваше, нагласявайки лаптопа върху нощното шкафче, Юри зърна за миг екрана на компютъра. Там имаше стилизирано изображение на човек, покрит с малки светещи кръгчета.

— Електроакупунктура — каза Макбрайд и махна към вендузите по тялото му. — Микроелектроди, вкарани в точките за акупунктура по основните меридиани. Не твърдя, че разбирам докрай принципа на действие. Това е по специалността на д-р Чен. Той постигна забележителен успех в облекчаване на болката, дотам, че теорията му позволява операции на бойното поле без обща анестезия. Великолепна работа, заради която всъщност го поканихме да се присъедини към Язоновците. Впоследствие аз го привлякох към нашето общо изследване заради оригиналния начин, по който използва микроелектродите. Същите микроелектроди, които сте използвали вие върху обектите на изследване.

Макбрайд перна с пръст една от антенките. Юри усети болка като от убождане.

— Установихме, че онова, което премахва болката при определени обстоятелства, при други може да я усили.

— Трент... недей... — удари го на молба Юри.

Макбрайд не му обърна внимание, а погледна към Чен и посочи две от вендузите, една близо до коляното на Юри, друга — до слабините му.

Чен взе електронна писалка и плъзна върха ѝ по компютърния екран.

Кракът на Юри пламна от непоносима болка. Крясък раздра гърлото му. Все едно някой беше забил скалпел дълбоко в месото му и

беше срязал крака от коляното до слабините. После болката изчезна също толкова бързо.

Юри погледна надолу, занемаял от ужас. Очакваше види шуртяща кръв и димящо месо. Нищо подобно, съзря само бледата си кожа. Макбрайд махна отново към полето от малки вендузи.

— Можем да го направим отново между всеки две произволно избрани точки. Можем да те одерем жив, без косъм да падне от главата ти. Виртуална операция със съвсем реална болка.

— За... защо?

Макбрайд сведе поглед към него. Лицето му беше спокойно, но очите му горяха.

— Ще получа отговорите, които ми трябва, разбираш, нали? Да започнем с тайните ви относно децата.

— Аз не...

Макбрайд се обърна към Чен.

— Не! — извика Юри.

Макбрайд се наведе отново над него.

— Тогава стига с играчките. Конструирахме импланти като вашите без никакъв проблем. Схемите, които вашият екип ни даде, бяха детайлни и точни. Имплантите ви дори не могат да минат за изобретение, между другото. Просто подобро ТМС устройство, нищо повече. Опитахме се да повторим вашите резултати, като използвахме две канадски деца, аутисти-саванти. Само че експериментите ни бяха... е, нека кажем разочароващи.

Юри изстина вътрешно. Значи американците бяха стигнали по-далеч, отколкото предполагаше дори параноичната Савина. Вече бяха разбрали, че ситуацията в Челябинск 88 е уникална.

— Така че — върна се на основния си въпрос Макбрайд — какво криете от нас?

Колебанието на Юри продължи твърде дълго. Огнен шиш прониза гърдите му. Мускулите му се свиха спазматично, гърбът му се изви в дъга. Изкрещя толкова силно, че от устата му не излезе и звук.

Дори когато болката престана, той продължи да се тресе като при посттравматичен шок. Усети вкус на кръв в устата си — беше си прехапал езика. Нямаше смисъл да се подлага на това. Какво, ако американците научеха? Вече така или иначе беше късно.

— ДНК — изломоти той. — Заради ДНК-то им е.

Макбрайд се наведе по-близо.

— В какъв смисъл?

Юри преглътна, после вдиша дълбоко.

— Тайната е в генетичния материал на обектите. Самите ние открихме това едва преди дванайсет години.

Юри обясни на пресекулки, насочван от въпросите на Макбрайд. Разказа как през 1959 — а открили струпване на изключителни таланти — цяла група ромски деца. Генетична линия, чието начало се губело някъде в праисторията на циганския народ. Човиханите. Клановете пазели тази кръвна линия в тайна и се опитали да я запазят чрез кръвосмешения, което довело до множество уродства. Разказа как руснаците откраднали това генетично наследство, за да го изследват и да го включат в собствените си проучвания върху парапсихологията.

— Само че нямаше нищо мистично — обясни Юри. — Децата бяха просто саванти... макар и изключителни, гениални саванти. Опитвахме се да подсилим способностите им — първо чрез селектирано възпроизводство, после чрез биоинженерство. Но с течение на годините и с развитието на генетичните тестове най-сетне открихме какво прави тези деца уникални.

Макбрайд се наведе още по-близо.

— Аутизмът е резултат от външни фактори плюс вариращ брой от десет гена. Открихме, че най-способните ни саванти — нашите обекти клас „Омега“ — имат три специфични гена в генома си. Три генетични маркера. Когато са групирани в правилната последователност и е налице слаб до умерен аутизъм, това е гаранция за появата на удивителен талант.

— Който вие сте усилили допълнително — каза Макбрайд. — Създали сте идеалната сплав от генетика и биоинженерство.

Юри кимна.

— Гениално. Наистина гениално. И още едно доказателство, че направихме добре, като използвахме Арчибалд, за да подмамим навън една от вашите омеги. Сега става още по-важно да се доберем до момичето.

Юри се стресна. Тревога опъна допълнително нервите му.

— Саша не е при вас?

Макбрайд смръщи вежди и се облегна назад.

— Не, не е, но преди час определихме вероятното ѝ местоположение. Освен това хората, които я държат, са пратили екип по стъпките на Арчибалд. За щастие ние взехме мерки да заличим окончателно дирите му.

— Кой... кой държи Саша?

— Искаш да знаеш, така ли? — Макбрайд сведе гневен поглед към него. Явно Юри го беше настъпил по болното място. — Ще ти покажа.

И даде знак на Чен.

„Не!“

Гърдите на Юри пламнаха от болка, виртуалният скалпел раздра кожата му в насечени линии, от точка в точка, описвайки ъгловат символ върху гърдите му. Буква, огнена гръцка буква.

„Сигма“

Макбрайд изръмжа през агонията на Юри:

— Скоро ще ги отстраним от играта, уверявам те.

14:04

Агра, Индия

Въпреки дълбокия интерес на баща си към тази страна, Елизабет никога не беше идвала в Индия и сега зяпаше любопитно през прозорците на таксито, което взеха от летището. Всички прозорци бяха свалени, но това не помагаше особено при температури от порядъка на четиридесет градуса по Целзий.

Колите пълзяха като охлюви през задръстването и надуваха яростно клаксони сред бъркотията от рикши, теглени по най-разнообразен начин — пешком, с велосипеди, а в една беше впрегната камила. Бяха толкова близо до съседното такси, също с отворени докрай прозорци, че Елизабет усещаше миризмата на тънката пура, която шофьорът стискаше между зъбите си. Димът се връзваше като нож в градския меланж от кърви, боклуци и мас за готвене. Шофьорът на таксито до тях извика нещо и натисна едно клаксона.

Звукът се сля с общия хаос, утежнен допълнително от музикалния акомпанимент на някакво тържество, което се вихреше недалеч пред тях. Пешеходци се тълпяха по тротоарите, пресичаха

между пълзящите коли и въобще се бореха за жизнено пространство с велосипедите и мотоциклетите.

Елизабет усети, че дишането ѝ се учестява, а белите ѝ дробове се задръстват — но не от влагата и жегата, а от нечовешката блъсканица. Обикновено не страдаше от пристъпи на клаустрофобия, но шумът, безкрайната врява, виковете и движението на толкова много хора я затискаха като мокро одеяло. Ръцете ѝ се свиха на юмруци върху коленете.

Накрая, с цената на почти продънен от натискане клаксон и изобилие от ругатни на висок глас, техният шофьор се намести в една пролука сред трафика и успя да завие. Озоваха се на по-широко шосе, което водеше право към сърцето на града.

Елизабет въздъхна облекчено.

— Най-накрая — възкликна до нея Ковалски, сякаш прочел мислите ѝ. — Трябваше да вземем кола под наем. Ако карах аз, отдавна да сме пристигнали.

Бяха наблъскани като сардели в консерва, но едрият мъж се опитваше да не я притиска твърде, явно усетил ефекта, който гладът оказваше върху нервите ѝ. Това, уви, не се харесваше особено на останалите, с които делиха задната седалка.

От другата страна на Ковалски седеше Шей Росауро и току го ръгаше с лакът за повече място. Лицето ѝ лъщеше от пот. Докато чакаха в задръстването, беше махнала кърпата, вързана като диадема, и я бе сгънала на нещо като забрадка, втъкната зад ушите, с която прибра по-ефективно косата си.

Грей, който седеше отпред, се наведе към шофьора, той му кимна и Грей се облегна отново.

Последният член на компанията им също седеше отзад. Изражението на Лука Херн беше непроницаемо, но тъмните му очи не пропускаха нищо. Преди да слязат от самолета, бе прикрепил две ками в кани на китките си, готов за негостоприемно завръщане земята на своя народ.

Грей се завъртя към тях.

— След десет минути сме в хотела — извика той.

Таксито скоро стигна до края на шосето при река Ямуна. Водите ѝ лъщяха като синя стомана под яркото слънце, а по бреговете ѝ се редяха палми. Вляво се издигаше масивен форт от червен пясъчник с

високи парапети и дебели стени. Таксито обаче пое надясно покрай реката.

Отново попаднаха в задръстване, но само след минути гледката вляво от тях се разшири в просторен парков комплекс от поляни, градини, езера и малки гори. Зеленият пояс обхващаше бреговете на реката, но истинското чудо сякаш се носеше над всичко това, облак от бял мрамор на фона на трептящо от жегата синьо небе.

Тадж Махал.

Мавзолеят беше инженерно и архитектурно чудо. В момента обаче приличаше повече на съновидение, грейнал и плаващ в небесата. Построен преди три века от моголския император Шах Джахан в чест на покойната му съпруга, за мнозина той беше символ на непреходната любов.

Но не там отиваха те.

Таксито отби встрани и спря пред пететажна бяла сграда с големи арковидни прозорци на всеки етаж — хотел „Деедар-е-Тадж“. Там щяха да се срещнат с д-р Хейдън Мастерсън — Ресторантът е на последния етаж — каза Елизабет и погледна часовника си. Закъсняваха с половин час.

Грей плати на шофьора и групата им се отправи покрай игрив, фонтан към фоайето на хотела, което за облекчение на всички се оказа с надут до дупка климатик.

— Ковалски — каза Грей и посочи към рецепцията, — с Лука имате грижа за стаите ни. Ние ще се качим директно горе. — И кимна към Елизабет и Росауро.

Ковалски въздъхна издълбоко, но после измърмори нещо за студен душ. Позадържа се край Елизабет, докато Грей тръгваше към асансьора.

— Добре ли си? — попита я под нос той.

— Аз ли?

— Ами такава... В таксито ми се стори малко... — не довърши той и сви рамене.

— От жегата... и донякъде от нерви, предполагам — каза тя и вдигна смутено очи към него.

— Имам най-доброто лекарство. — Той се наведе съзаклятнически и разтвори сакото си, колкото да ѝ открие гледка към

вътрешния джоб и двете пури, които стърчаха от него. — Кубински. От безмитния на летището.

Елизабет го стрелна с усмивка. В момента направо ѝ идеше да го разцелува.

Преди да е казала каквото и да било, асансьорът, звънна зад нея. Грей ѝ извика да побърза.

Ковалски се изправи и потупа сакото си. Намигна ѝ, преди да се обърне. Направо ѝ смигна. Кой смигаше в днешно време, за Бога? Въпреки това усмивката се задържа на устните ѝ, докато вървеше към Грей и Росауро.

Грей ѝ задържа вратата на асансьора, после влезе на свой ред и натисна бутона за последния етаж.

— Има ли още нещо, което трябва да знаем за д-р Мастерсън? — попита я той.

— За нищо на света не споменавайте „Манчестър Юнайтед“ — измърмори тя.

— Футболният отбор?

— Да, иначе няма да ти каже и дума за баща ми и работата му. Освен това не го притискай. Нека сам реши кога и за какво да говори.

Вратите на асансьора се отвориха и разкриха странна гледка. Голям ресторант заемаше покривното пространство, почти празен по това време на деня. На масите имаше ленени покривки и фин порцелан. Аромат на къри и чесън възбуждаше апетита.

Нищо кой знае колко необичайно, като се изключи фактът, че целият ресторант бавно се въртеше, откривайки панорамна гледка към града, включително и към Тадж Махал.

Висок мъж се изправи иззад маса по външния, обточен с прозорци периметър на ресторанта. Вдигна ръка, после почука многозначително по часовника си.

Елизабет се усмихна и тръгна към него, стъпвайки на въртящата се платформа. В първия миг усещането беше неприятно и тя позабави стъпка, но после поведе останалите между празните маси. Няколко сервитьори със златисти ризи им кимнаха любезно за поздрав.

За последно беше виждала д-р Мастерсън преди няколко години. И сега, както тогава, той беше с бял костюм, официален в стила на колониалната традиция, с широкопола панамена шапка, оставена на съседната маса. Пак там беше подпрял и бастунчето си с извита

ръкохватка от слонова кост с форма на бял жерав. Дългата му до раменете коса също бе побеляла, сякаш за да е в тон с всичко останало — факт, който по всяка вероятност му допаднаше. Лицето му беше ръбато и почерняло до наситен бронзов цвят от слънцето — тен, който едва ли би избледнял независимо от обстоятелствата.

Елизабет представи спътниците си. Д-р Шей Росауро подчерта каква чест е за нея да се запознаят и успя да смекчи нескритото му раздражение до нещо, което граничеше с любезност. Хейдън имаше слабост към жените, особено ако са дългокраки и стройни като д-р Росауро. Бащата на Елизабет веднъж бе намекнал за причината Мастерсън да предпочете Бомбайския университет пред Оксфорд или Кеймбридж. Някаква неприятна история с негова студентка.

Хейдън ги покани да седнат, като се погрижи д-р Росауро да е до него. Междувременно ресторантът се беше завъртял и сега пред погледа им се разкриваше изумителна гледка към Тадж Махал.

Хейдън забеляза интереса им.

— Мавзолеят на Мумтаз Махал, съпругата на Шах Джахан! — каза театрално той. — Любимата съпруга на императора изтръгнала от него четири обещания. — Започна да ги изрежда на пръсти. — Да ѝ построи великолепна гробница, естествено. Второ, да се ожени отново след смъртта ѝ. Това се казва съпруга, не мислите ли! Трето, винаги да се грижи за децата им. И последно, да посещава гробницата ѝ всяка година в деня на смъртта ѝ. Кое то той спазвал чинно чак до деня, когато го погребали в Тадж при любимата му съпруга.

— Истинска любов — отбеляза Росауро, загледана във великолепния мавзолей.

— Да, но какво е една любовна история без малко пролята кръв? — продължи Хейдън и я потупа по ръката. — Според легендата след завършването на мавзолея Джахан наредил да отрежат ръцете на всички занаятчии, които работили по него, за да остане Тадж Махал единствен по рода си.

От другата страна на Хейдън Грей се размърда на стола си — явно нямаше търпение да подхванат темата, заради която бяха пропътували половината земно кълбо. Елизабет го срита леко по глезена.

Погледите им се срещнаха.

„Не го притискай“ — опита се да му внуши тя.

Обръщаше глава към останалите събеседници, когато дясното ухо на Хейдън се пръсна сред облак кръв... сред остър звън като от счупен кристал.

Грей и Росауро реагираха моментално, за разлика от нея — тя само седеше вкаменена и зяпаше. Росауро издърпа Хейдън на пода; след част от секундата Грей се метна върху Елизабет и направи същото. Докато падаше към пода, тя зърна за миг малка дупка с гладки очертания в стъклената преграда зад Хейдън. Дупка, от която радиално пълзяха пукнатини.

Появиха се нови дупки с характерния акомпаниращ звън... после Елизабет се озова на пода, затисната от Грей.

— Не мърдай!

Тя прилепи гръб о пода, а ресторантът се разхвърча пред очите ѝ. Автоматичните откоси идваха от високо, сигурно от покрива на съседна сграда. Кристални чаши се пръскаха на парчета. Един от сервитьорите се извъртя в неумел пирует и падна като покосен. По пода блисна кръв.

Грей и викаше да пълзи. Но Елизабет беше толкова ужасена, че не смееше да помръдне. Така де, ако останеше на място, снайперистът нямаше да я застреля. Грей побърза да я извади от това заблуждение.

— Искате да ни приклеци! — извика той на нея и на Хейдън, който изглежда също не изгаряше от желание да пълзи. — Да ни задържи тук!

Елизабет разбра какво има предвид Грей. Надигна се на ръце и колене. Трябваше да се махнат. Веднага. Преди да са ги сгазили останалите стрелци.

9.

6 септември, 13:01

Южен Урал

Мечката нападна и големият мъж бутна Пьотър надолу по стръмния речен бряг. Протегнал ръце напред, той падна лошо и се търколи. Пукаха клонки, нещо го одраска по врата. Пьотър се търкаляше неотвратимо към реката по настланата с хлъзгави борови иглички земя сред влажната папрат. Не можеше да плува. Водата го ужасяваше.

Викове се отделиха над басовия мечешки рев.

Приятелите му.

Константин и Кишка.

Коляното му се удари в камък и болката го прониза чак до мозъка. После падна по очи на самия бряг на реката. Водата клокочеше току до носа му.

Дръпна се назад, уплашен от отражението си в тъмната вода. Образът му се гърчеше и разливаше, слънчевата светлина затанцува отгоре му, разместена от силния повей, който раздвижи надвисналите над реката клонаци.

Пьотър замръзна, уловен в мъждукация миг на ужас, там, над тъмната, шеметна вода.

Не беше усетил мечката, докато тя не се надигна пред тях. Сърцето ѝ беше ожесточено от глада, но пронизителна сирена заглушиш ритмичния му пулс.

Ужасът на Пьотър набираше сила.

Не заради водата.

Нито заради мечката.

Светлина и мрак се вихреха под него. Олио върху вода.

Не беше мечката.

Не беше мечката.

Вече се задъхваше от страх.

Не мечката беше страшното.

Нещо друго...

13:02

Монк вдигна единственото си оръжие — раницата, за да посрещне засилилата се към него мечка. Беше блъснал Пъотър към водата, а Константин и Кишка — в шубрака от другата страна. Марта скочи на един нисък клон и се залюля след Пъотър.

Монк изрева и завъртя раницата високо над главата си.

Мечката се носеше право към него. Той метна силно раницата и скочи встрани. Твърде късно. Мечката блъсна краката му и го отвя като товарен влак, а раницата се плъзна без ефект по косматия ѝ гръб.

Монк се удари в дънера на една лиственица и се свлече в основата му. Останал без въздух, той се надигна с усилие, вдигнал ръце да предпази лицето и главата си.

Но мечката не му обърна внимание, а продължи нататък по пътеката.

Монк докуцука обратно. На трийсет-четирийсет метра понататък мечката се нахвърли върху нещо — два неясни силуета, които дебнеха в шубрака. Високи вълци с дълги крака и озъбени муцуни. Мечката замахна с лапа и метна единия във въздуха. Другият скочи да я захапне за гърлото, но налетя на жълти зъби и яростен рев. Нададе вой, но продължи да се бори.

Монк мерна металната пластина на тила му. Ловна дружинка от подземния град. И по-точно — авангардът ѝ. Сигурно имаше и други.

Монк подбра без бавене Константин и Кишка. Марта се появи, понесла Пъотър на гръб. Монк взе детето и посочи.

— Тичайте! — прошепна той.

Плюха си на петите. Ако по пътеката приближаваха още преследвачи, мечката щеше да ги забави. Предимство, от което трябваше да се възползват.

Монк хвърли поглед през рамо. Битката продължаваше сред резове и вой. Мечката бе реагирала мълниеносно и със сляпо ожесточение, което граничеше с ярост. И преди ли си беше имала вземане-даване с тези вълци? Може би войниците бяха излизали на лов с тях по тези места? Или причината беше естествената ѝ реакция

срещу извращението над естеството? Като лъвица, която убива деформираното си лъвче, веднага след раждането.

Така или иначе, мечката им беше осигурила преднина.

Колко и докога обаче?

14:28

Агра, Индия

Грей подкара всички през опустошения ресторант. Без ясна цел непрекъснатата стрелба беше замряла до единични откоси, колкото да ги задържи на етажа.

Приклекнал ниско, Грей се насочи към противопожарния изход. Вратата към стълбището беше до асансьора. Него не можеха да използват. Който и да беше организирил засадата, със сигурност имаше хора във фоайето, които да следят централния вход и асансьорите. Извикаха ли асансьора, само щяха да предупредят постовите долу. И да се озоват в капан. Единственият начин беше да слязат по стълбите до друг етаж, да се вмъкнат в някоя стая и там да решат какво ще правят нататък.

Пътят им до стълбището бе затруднен заради въртенето на ресторанта, но именно то беше спасило живота на д-р Мастерсън. Първият куршум беше предназначен за тила му, но въртящата се платформа на ресторанта явно бе отклонила мерника на снайпериста и смъртоносният изстрел завърши като незначително нараняване.

Грей трябваше да признае, че старият професор се държи мъжки. След първоначалния шок се беше взел в ръце и действаше съвсем хладнокръвно. Притискаше ухото си с ленена салфетка, която вече се беше напоила с кръв. Освен това незнайно как бе съумял да грабне панамената шапка и да я нахлупи на главата си. Росауро се движеше на прибежки до него и носеше бастунчето му с дръжката от слонова кост.

Грей и Елизабет стигнаха до гардеробната на ресторанта, следвани на крачка от Росауро и Мастерсън.

— Стълбите — каза Грей.

— Разбрано.

Росауро прекоси на бегом фоайето пред гардероба и взе с плонж последните два метра до вратата на противопожарния изход. Измъкна

в движение един полуавтоматичен зиг-зауер от наглезения си кобур. Все така на колене, тя посегна нагоре, натисна дръжката и избути с рамо вратата колкото да покрие с пистолета пролуката и да огледа стълбището от другата страна.

Грей също ги чу. Ботуши по насланото с теракотени плочки стълбище. Много ботуши.

— Седем до десет — прецени Росауро.

Бяха закъснели.

— Задръж ги — нареди Грей и се претърколи до асансьора.

Изтъкувала погрешно намеренията му, Елизабет посегна към един от бутоните за повикване, но Грей хвана ръката ѝ, преди да го е натиснала. Според таблото над вратите асансьорът още беше във фойето долу. Със сигурност беше под наблюдение.

Грей притича до едно от сервизните помещения на ресторанта, огледа се набързо и награби купчина сгънати покривки плюс нож за месо. Върна се при асансьора и пъкна ножа между вратите. Натисна, отваряйки пролука колкото да пъкне пръсти и върха на ботуша си между вратите. После с един напън ги отвори докрай.

В същия миг се чу пистолетен изстрел... последван от вик на изненада и болка откъм стълбището. Започна престрелка, но Росауро имаше преимуществото на по-високата позиция. Колко време щеше да им осигури това, Грей не знаеше. Трябваше да побързат, иначе тя щеше да пострада.

Асансьорната шахта тънеше в мрак. Различи само два намаслени кабела. На едната стена имаше метална сервизна стълба.

Възможен изход, ако имаха време. Само че нямаха.

Грей подаде покривките на Мастерсън и Елизабет. Показа им как да ги увият около ръцете си.

— Не е трудно — успокои ги той и посочи кабелите. — Държете се здраво и контролирате скоростта с обувките си. И се опитайте да не вдигате шум, като стигнете до кабинката долу. Чакайте ни там.

Елизабет го погледна притеснено, а Мастерсън завъртя очи. Но стрелбата откъм стълбището не предразполагаше към спорове. Елизабет се пристраши първа. Посегна с ръце — грубо увити с покривките — улови кабела и скочи. Извика неволно и се плъзна надолу в шахтата.

Мастерсът я последва, като преди това напъха бастунчето под колана на панталона си, все едно прибира меч в ножница. Беше висок и с дълги крайници, което улесняваше задачата му.

След миг и той пое надолу.

— Тръгвай! — извика Росауро към Грей, без да се обръща. Вместо това произведе още два бързи изстрела. — Аз съм след теб.

— Вратите на асансьора...

— Тръгвай, Пиърс!

Грей не беше толкова глупав, че да спори с жена... особено когато тя държи пистолет. Уви набързо ръцете си, скочи и се плъзна по кабела, като извика предупредително към Росауро.

Гласът му още ехтеше в затвореното пространство на шахтата, когато тя се появи на ръба горе, очертана на светлия фон. Прехвърли се на сервизната стълба, дръпна аварийната ръчка и вратите на асансьора се затвориха. Всичко потъна в мрак. Грей се хлъзгаше надолу, след миг усети как кабелът се разклаща под допълнителната тежест на Росауро.

Очите му бързо се нагодиха към тъмнината, а и през процепа между вратите на всеки етаж се процеждаше по малко светлина. Грей броеше съсредоточено етажите и скоро различи асансьорната кабина под себе си. Два силуета се бяха свили в единия ъгъл.

Малко пламъче прогони мрака долу.

Запалката на Елизабет.

Грей забави скоростта си и скочи леко върху кабинката.

След миг Росауро скочи до него.

Грей откри сервизния капак. Извади оръжието си и повдигна капака колкото да надникне отдолу. Кабинката беше празна, вратите — затворени. Обърна се към другите и им направи знак да останат на място.

Хванал ръба с една ръка, Грей скочи през отвора и се приземи със свити колене, за да омекоти шума. С другата ръка стискаше пистолета си. Посегна към бутона за отваряне на вратите. Откъм фойето се чуваха викове и трополене. Стрелбата беше хвърлила задрямалия хотел в паника.

Още по-добре.

Можеха да се възползват от хаоса.

Грей натисна бутона и вратите започнаха да се отварят. Той се провря навън и се метна вляво и надолу, където имаше малко палмово

дръвче във висока до кръста саксия.

Фойето вреше и кипеше. Персоналът викаше ту на хинди, ту на английски.

На няколко крачки встрани имаше двама, които изглеждаха твърде спокойни и на всичкото отгоре със сака в нетърпимата жега. С ръце в джобовете. И слушалки в ушите, естествено.

Те също го забелязаха.

Но внезапната му поява ги свари неподготвени. Въпреки тълпата Грей трябваше да действа бързо. Една проточила се престрелка би застрашила живота на повече хора.

С вдигнат през палмовите листа пистолет, той натисна спусъка и повали първия с изстрел в главата. Завъртя се на пръсти и произведе още два изстрела в бърза последователност, за да компенсира липсата на точен мерник. Първият уцели другия в рамото и го завъртя назад. Вторият се заби в стената.

Мъжът стреля през джоба на самото си, но Грей вече се беше проснал на земята и куршумът само го посипа с мазилка. Легнал на хълбок и с протегнати ръце, той стреля отново на сантиметри от пода. Глезенът на противника му се пръсна и той се стовари тежко по очи на мраморните плочи. Повече не помръдна.

Грей се обърна към асансьора и видя как вратите се затварят.

Хората във фойето, окаменели за миг, сега се пръснаха с писъци във всички посоки.

Грей натисна бутона.

Нищо.

Погледна към таблото над асансьора. Някой го беше повикал.

И сега асансьорът се движеше нагоре.

Право към стрелците в ресторанта на последния етаж.

Клекнала върху кабинката, Елизабет усети как макарите на асансьора се завъртат. Кабинката се разклати леко и започна да се издига. Някой беше повикал асансьора.

— Mierda... — изпсува до нея Росауро.

Елизабет погледна нагоре в тъмната шахта.

— Какво ще правим? — попита тя. Пламъчето на запалката потрепваше в ръката ѝ. Чувстваше се безпомощна, а ръцете ѝ

потрепваха издайнически.

— Вие ще останете тук — каза Росауро, наведе се и духна пламъчето. — На тъмно. И няма да издавате звук.

После приседна на ръба на отвора и се спусна в кабината.

— Затворете капака — каза тихо тя, вдигнала глава към тях. — Но не докрай. За всеки случай.

„За какъв случай?“

Въпреки това Елизабет направи каквото ѝ беше казано. Затвори внимателно капака, като пхна кутрето си в процепа. Последното, което видя, беше как Росауро вади оръжието си.

Грей изруга под нос и хукна към стълбите. Избута неколцина, които се случиха на пътя му и прескочи други двама, свити в подножието на стълбището, покрили с ръце главите си. Хукна нагоре през три стъпала, площадка след площадка, като спираше само колкото да се увери, че асансьорът продължава нагоре. Ако успееше да го изпревари и натиснеше бутона за повикване, щеше да го спре, преди да е стигнал покрива.

Изпусна го за една бройка на втория етаж и продължи на бегом към следващия.

Отгоре се чува викове, гърлени и отсечени. Изглежда нападателите се спускаха надолу. Грей изскочи на третия етаж да погледне таблото на асансьора и се блъсна в стена — или по-скоро в неин еквивалент от човешко естество.

Ковалски стоеше пред асансьора с пръст на копчето.

— Грей! — каза той и разтърка стомаха си. — К'ви ги вършиш бе, човек?

Вратите се отвориха със звън на камбанка. Росауро изскочи от кабинката и навря пищова си в лицето на Ковалски.

— Хей! — извика той и отскочи крачка назад.

— Ти ли извика асансьора? — попита Грей.

— Ми да, отивах към ресторанта да видя за к'во е цялата връва.

Грей още не можеше да реши кое е най-ценното качество на Ковалски — глупостта или мързелът му.

— Всички вълн! — извика той.

Росауро вече се беше задействала и помагаше на Елизабет и Мастерсън да се спуснат през сервизния отвор. Грей ги поведе назад към стълбището. Ковалски пое ариергарда.

Росауро се изравни с Грей, докато препускаха надолу по стълбите.

— Говореха на английски. Без британски акцент. Американци са. Грей кимна.

Наемници, ако съдеше по вида на двамата във фоайето.

Сети се за мъжа, когото беше видял пред музея на американската история. С поименен бадж от агенцията за отбранително разузнаване. Мейпълторп. Някой е знаел, че ще бъдат тук.

Стигнаха до опустялото фоайе. Грей подкара спътниците си към отворената врата... но преди да са преполовили разстоянието, на пътя им се изпречи човек. С готова за стрелба тъпоноса карабина Д4 в ръце и дългоцевна М24 със снайперистки мерник на гърба.

Стрелецът от съседния покрив.

Цевта на карабината сочеше към носа на Мастерсън.

Този път снайперистът нямаше да пропусне.

А после главата му отскочи рязко назад и той се свлече на колене като марионетка с отрязани конци. Падна по лице и оръжията му издрънчаха на пода. От основата на скалпа му стърчеше лъскава метална дръжка на кама за хвърляне.

Лука стоеше до игривия фонтан зад трупа с нова кама в ръката. Грей изрита хлъзналата се карабина и Ковалски се наведе да я вземе. Лука изтича към тях и измъкна камата си от тила на убития.

— Благодаря — каза Грей.

— Бях излязъл да дръпна една цигара, когато стрелбата започна — обясни циганинът и махна към двора. — Стреляше се през улицата. Отидох там. Качвах се по стълбите, когато чух онзи да слиза, така че се скрих и го проследих до тук.

Грей го тупна одобрително по рамото. Беше спасил живота на всички им. После посочи вратата.

— Всички вън. Трябва да се махнем от тук. Бързо.

Затичаха към улицата.

— Това с „бързото“ може да се окаже проблем — отбеляза Ковалски. Стоеше прилепил плътно ръка до тялото си, скрил наполовина карабината с къса цев под сакото си.

Грей огледа улицата в двете посоки, надникна и към алеята за служебни доставки. Навсякъде беше пълно с таксите, рикши, каруци, камиони и коли.

Всичките неподвижни. Съвсем.

Хор от клаксони и музика цепеше въздуха ведно с какофония от песни. Надолу по улицата се вихреше празнично шествие. Врявата беше прикрила донякъде хаоса в хотела, но не докрай.

Чу се далечен вой на сирена. Градската полиция. Бяха получили съобщение за стрелбата. Чуваха се и викове откъм фойето. Нападателят скоро щяха да ги настигнат.

Росауро се обърна към него.

— Какво ще пра...?

Пронизителен рев на мотоциклетни двигатели я прекъсна по средата на изречението. Грей се обърна. На няколко пресечки вляво от тях три черни мотора се промушваха на зигзаг през задръстването. Твърде бързо и твърде целенасочено. Не си даваха много труд да пазят пешеходците. Идваха право към хотела. По двама на мотор, тези отзад с пушки в ръцете. Още командоси.

Грей даде знак на хората си да се дръпнат в сервизната алея на хотела, която ги скриваше поне временно. Обърна се към Мастерсън и свали шапката от главата му.

— И самото, ако обичате — нареди той, докато нахлупваше бялата шапка на собствената си глава.

— Какво сте намислили, сър? — попита Мастерсън, докато събличаше бялото си сако.

— Онзи снайперист се целеше във вас, д-р Мастерсън. Вие сте основната мишена.

— Пиърс... — каза предупредително Росауро.

Грей облече възширочкото сако.

— Смятам да заблудя онези с моторите — обясни той и посочи към пълната с превозни средства улица. С другата ръка посочи тясната уличка, на която се намираха.

— Вие тръгвате натам. Росауро, ти отговаряш за групата. Ще се срещнем във форта, който видяхме на влизане в града.

Росауро млъкна, обмисли плана, после кимна бързо.

— Аз идвам с теб — каза Ковалски. Пристъпи крачка напред и вдигна оръжието си. — Някой трябва да ти пази гърба.

Росауро кимна.

— Предпочитам той да дойде с теб. На мен ми стига, че ще трябва да вардя цивилните.

Грей нямаше време да спори. Малко мускули и огнева мощ нямаше да са му излишни.

— Хайде! — каза той.

— Г-н Пиърс!

Грей се обърна. Мастерсън му хвърли бастунчето си. Грей го улови — последен щрих към маскировката му.

— Само да не го изгубите! Дръжката му е оригинална изработка от осемнадесети век!

Грей излезе на бърз ход от уличката, следван от Ковалски. Затича, накуцвайки, като размахваше бастунчето и викаше с британски акцент:

— Някой да ми помогне! Опитват се да ме убият, за Бога!

Пое към шествието, подтичвайки между неподвижните коли и каруци. Моторите зад него набиха спирачки, стигнали до хотела... после двигателите им ревнаха на нова сметка.

Идваха след тях.

— Захапаха въдицата — измърмори зад него Ковалски.

06:33

Вашингтон

Почукване на вратата стресна Пейнтър. Почти беше задрямал на стола си с лакти на бюрото, провесил нос над купчината бележки и резултати от изследванията на Лиза и Малкълм. Преди известно време беше пратил Кат в медицинския център с изричната заповед да подремне на някое от свободните легла. След цяла нощ на крак май и той трябваше да направи същото.

Натисна бутона под плота на бюрото си и вратата се отвори. Очакваше да види Лиза или Малкълм. Не познал, той изправи изненадано гръб и стана на крака.

Влезе висок мъж с широки плещи и в син костюм. Пригладената му назад рижа коса побеляваше прогресивно.

— Шон?

Шон Макнайт беше директорът на АИОП и негов пряк началник. Пак той беше привлякъл Пейнтър в Сигма преди повече от десетилетие. По онова време Шон ръководеше отдела — първият директор на Сигма, превърнал идеята на Арчибалд Полк в реалност. Освен това — и по-важно — Шон му беше приятел.

Сега му махна да седне.

— Недей да ставаш заради мен, синко — каза той. — Точно на този стол нямам намерение да сядам отново.

Пейнтър се усмихна. В първия му ден като директор Шон му беше пратил кашонче с лекарства против стомашни киселини. Тогава Пейнтър си помисли, че подаръкът е майтапчийски. Уви, две години по-късно кашончето вече беше преполовено.

— Не знам защо, Шон, но си мисля, че твоята работа не ще да е по-лека.

— Днес особено не е. — Шон се отпусна на стол срещу бюрото му. — Пуснах проверка на мъжа, когото командир Пиърс е видял пред музея. Мейпълторп. Джон Мейпълторп.

— Значи баджът с името не е бил фалшив?

— Тъкмо напротив. Мейпълторп е шеф на отдел в агенцията по отбранително разузнаване. Отговаря за Руската федерация и бившите съветски републики.

Пейнтър си спомни първоначалното предположение на Малкълм за това къде Полк е получил смъртоносна доза радиация. В Чернобил. Какво общо имаше Мейпълторп с всичко това?

— Този тип има сериозни връзки в разузнавателните агенции — продължи Шон. — Носи му се славата на безскрупулен, способен на всякакви манипулации. Но също и на човек, който постига резултати. Ценна стока във Вашингтон, както сам знаеш.

— И по какъв начин е замесен в цялата история?

— Четох последния ти доклад. Знаеш всичко за разсекретения проект „Старгейт“. И че в средата на деветдесетте работата по него е била прекратена.

— Само на теория — каза Пейнтър. — Просто е потънал в дебрите на агенцията за отбранително разузнаване.

— Точно така. И преминал под ръководството на Мейпълторп. През деветдесет и шеста към него се обърнаха двама руски учени, които ръководели тяхната версия на „Старгейт“. Закъсали с

финансирането и търсели нови спомоществователи. И ние сме се съгласили да помогнем — за обща полза в един нов свят, където не граници делят враговете. Така или иначе, малка група язоновци били натоварени да работят съвместно с руснаците. Точно тогава проектът станал строго секретен. Буквално потънал. Само шепа хора знаели, че работата по него продължава.

— Докато Арчибалд не умря на прага ни — каза Пейнтър.

— Смятаме, че е искал да ги разкрие. Да донесе доказателства за дейността им.

— За жестокостите, вършени в името на науката.

— В името на националната сигурност по-скоро — поправи го Шон. — Което е от съществено значение, защото въпросните „съображения“ са смазката, която улеснява движението на тежката вашингтонска машина. Не подценявай Мейпълторп. Той добре познава играта. И още по-лошо — мисли се за патриот. И се е постарал да наложи този свой образ в разузнавателната общност. И у нас, и в чужбина.

Пейнтър поклати глава.

Шон продължи:

— Благодарение на връзките му сега всички разузнавателни агенции в страната търсят този ваш череп. За която абривиатура се сетиш — вътре е. ЦРУ, ФБР, Националната агенция за сигурност, Националната разузнавателна служба и така нататък. Бас държа, че е включил и цяла банда оттеглили се от активна дейност шпиони към Асоциацията на американските пенсионери.

Шон се поусмихна на собствената си шега, но не му се получи особено.

— Засега удържам ситуацията, но не знам докога. Арчибалд беше застрелян буквално на прага ви. Връзката му с Язоновците и със Сигма няма да остане дълго незабелязана. А след правителствената проверка на дейността ни миналата година само Бог знае колко класифицирани нишки водят дотук.

— И накъде биеш? — попита Пейнтър.

— Мисля, че е време черепът да се появи отново на бял свят. Вълците вече стесняват кръга. Мога да извадя черепа на светло чрез друга агенция, така че нищо да не го свързва със Сигма. — Шон срещна и задържа погледа на Пейнтър. — Но дори това ще ви осигури

не повече от половин ден допълнително време с момичето. Ако Грей и екипът му не открият никакви отговори дотогава, вероятно ще трябва да се разделим и с нея.

— Това няма да го направя, Шон.

— Може да нямаш избор.

Пейнтър стана.

— Нека първо да ти я покажа. Искам да я видиш, да видиш какво са й направили. И после ми кажи как да предам детето в ръцете на Мейпълторп.

Не му убягна реакцията на Шон — идеята явно не му допадаше. Винаги е по-лесно да подпечаташ съдбата на непознат човек. Въпреки това шефът му кимна и се изправи. Шон не бягаше от трудностите. Именно затова Пейнтър го уважаваше толкова много.

— Хайде води ме при нея тогава — каза Шон.

Излязоха заедно от кабинета и слязоха две нива по-долу, където беше настанено детето.

Кат и Лиза стояха в дъното на коридора пред вратата на стаята. Кат не изглеждаше добре. Беше разстроена още откакто детето нарисова портрет на съпруга й Монк, но постепенно се бе успокоила. Сетила се беше, че е отворила портфейла си пред момичето, за да му покаже снимки на собствената си дъщеричка Пенелопе с надеждата да го спечели на своя страна. В портфейла й имаше и снимка на Монк.

„Обаче съм сигурна, че тя не я видя — беше казала Кат. — Е, почти сигурна“.

Единственото друго обяснение звучеше невероятно — детето е извлякло по някакъв начин образа от главата на Кат, образ на човек, близък до сърцето й.

Така или иначе тя се беше успокоила и дори беше приела да подремне малко. Изтощението само опъваше допълнително нервите й.

Забелязала появата им, Кат забърза към тях. Явно нямаше търпението да ги изчака.

— Директоре — започна задъхано тя в движение, — тъкмо щяхме да ви звъним. Детето пак вдигна висока температура. Трябва да направим нещо. Лиза смята... Лиза смята, че то умира.

14:35

Агра, Индия

Грей бързаше по улицата. Колкото повече приближаваше кръстовището, толкова по-страшно ставаше задръстването. Пешеходците се провираха в плътна тълпа между пълзящите превозни средства. Празничното шествие беше затворило централния път и трафикът се отклоняваше по съседните улици.

Клаксони трещяха, велосипедни звънци дрънчаха, хора крещяха и псуваха наред.

Зад тях ревът на мотоциклетите беше утихнал до пресеклив гърлен вой. Дори преследвачите им бяха затънали в това човешко бласто. Въпреки това Грей вървеше с приведена ниско глава.

Ковалски си пробви път до него, току под носа на един впрегнат в каруца кон.

— Имаме си и пешаци, между другото.

Грей хвърли поглед през рамо. Трите черни мотоциклета бавно изоставаха в мелето, но вече само с по един човек „на борда“. Останалите си пробиваха пешком път през тълпата. Двама се движеха по фланговете, третият цепеше по средата на пътя.

Трите заплахи се бяха умножили до шест.

— Задачата ни се усложнява — измърмори Грей. Скърпи набързо резервен план и обясни на Ковалски какво да направи и къде ще се срещнат след това. — Аз поемам горния етаж, ти — долния.

Едрият мъж клекна пред един камион и плъзна поглед по купчинките отпадъчен материал с естествен произход — конски, магарешки и камилски говна, осеяли щедро платното.

— И 'що точно аз да поема долния?

— Защото аз съм в бяло.

Ковалски поклати глава и се смъкна още по-ниско, с една ръка на асфалта. Така, къде на три, къде на четири крака, той пое назад към хотела.

Придържайки панамената шапка на главата си, Грей се метна на багажника на едно такси и затича отгоре му по посока на шествието. Ботушите му изтракаха като тимпани по тавана и предния капак на таксито... Оттам се прехвърли върху следващия автомобил в колоната и продължи в същия дух напред, с прескоци и катерене по пресечения терен от коли, таксита и каруци. Действията му дадоха нов повод за

крясъци и размахани юмруци. Но в плътната колона от почти неподвижни превозни средства този „горен етаж“ се оказваше най-бързата лента.

Грей погледна през рамо. Преследвачите го бяха забелязали, точно по план, и за да не го изпуснат, тримата пешаци на свой ред бяха поели по горния етаж. Следваха го от три различни посоки, но пък този начин на придвижване не даваше възможност за точна стрелба — ако изобщо поемеха риска да размахат оръжия.

Ниско приведен и с помощта на изисканото бастунче Грей скачаше като жаба към шумното меле на празничното шествие. Идеята беше да отдалечи тримата пешаци от мотоциклетите.

Разделяй и владей.

Плъзна се по наклонения покрив на поредния пикап и обхвана с поглед лепкавото човешко море зад себе си. Море, в чиито води неподозирано се беше появила акула. Грей не виждаше Ковалски, а само делата му. Далеч назад водещият мотоциклет свърна покрай един камион и когато се изравни с кабината му, мотористът внезапно се изви назад и се разтресе. Чу се далечно тройно припукване, не по-различно от празничните фойерверки на шествието.

Мотоциклетът потъна в кипящото море ведно с водача си.

Ковалски все така не се виждаше никъде. Преследвачите не отделяха очи от основната си мишена — Мастерсън, тоест Грей — и за мъжagата беше още по-лесно да ги причака по ред на удобно място, да навре дулото на откраднатата карабина в тялото на минаващия покрай него моторист и да стреля от упор.

Акулата едва-що беше излязла на лов.

Грей обърна гръб на Ковалски и кървавите му занимания и продължи напред към хаоса и врявата на празничното шествие. Неизбродна маса от тела, които пееха, танцуваха, дюдюкаха, смееха се и крещяха. Музика прииждаше на вълни от рогове и цимбали. Празнуваха Джанмаштами — рождението на Кришна.

От високата си позиция по покривите на колите Грей виждаше групички, които танцуваха прословутата Рас Лила, традиционен манипурски танц, представящ ранните палави години на Кришна, когато си падал по доячки. Плътното множество беше изпъстрено и с човешки пирамиди от покачили се един върху друг младежи, които се пънеха да достигнат глинени гърнета, окачени високо над улицата.

Гърнетата, наречени „дахи-ханди“, бяха пълни с масло и извара. Играта пресъздаваше детските подвизи на Кришна, когато той и приятелчетата му организирали набези срещу маслото на комшиите.

Отвсякъде звучеше традиционният насърчителен възглас:

— Говинда! Говинда!

Едно от имената на Кришна.

Грей напредваше по превозните средства към шествието. Придвижването му по горния етаж много скоро свърши — там, където централната пътна артерия беше затворена, а трафикът се отклоняваше встрани. Той скочи от капака на последното такси и хлътна в тълпата.

Погълнат от празничното множество, той бързо махна шапката и съблече бялото сако. Реши да запази бастунчето обаче — държеше го в едната ръка, а с другата притискаше пистолета си до бедрото, докато си пробиваше път през хората. Насочи се към тротоарчето по края на площада, обточен с дюкяни и сергии с лакомства, събрали свои миниатюрни тълпи от клиенти.

Според плана с Ковалски трябваше да се съберат при северозападния ъгъл на площада. Не можеха да продължат към срещата във форта, преди да са се отървали окончателно от опашката си. Грей стигна до сграда с противопожарен изход. Металната стълба беше издърпана до долу, а балконите гъмжаха от зяпачи. Той се изкатери до втория етаж, откъдето виждаше тълпата като на длан, и се заглежда за Ковалски.

Него не видя, но веднага забеляза един от преследвачите си, който тъкмо скачаше от капака на камион в края на колоната от автомобили. Двамата му другари вече се бяха смесили с тълпата, но черните им каски ги издаваха от пръв поглед. Единият се наведе и вдигна от земята стъпкана и лекьосана бяла шапка. Погледна я ядосано, после я захвърли и се заглежда объркано.

Грей се надяваше, че ще признаят безнадеждността на така развилата се ситуация и ще се откажат от преследването. Уви, нещата никога не се уреждаха толкова лесно.

Ковалски се вряза в тълпата. Сакото му приличаше на просешка дрипа, ръцете му бяха празни, а по едната му буза имаше кръв. Но най-лошото в случая беше ръстът му. Бедният стърчеше с глава и половина над мнозинството от празнуващите околоръст. Придвижваше се бавно

през тълпата и се оглеждаше, заслони с ръка очите си срещу яркото слънце. Само че този път не Ковалски беше акулата в морето.

Едната „каска“ посочи към него и даде знак на другарите си. Беше го познал. Тримата тръгнаха към него от различни посоки.

Лошо.

Грей се обърна, но балконът беше съвсем претъпкан, дори по стълбата бяха накацали хора. Нямаше начин да стигне навреме до мелето долу.

Той се завъртя напред, покатери се на парапета и скочи... право нагоре.

Дебел намастен кабел беше опънат от горния балкон през площада. Грей протегна ръка и го закачи с дръжката на бастунчето. Инерцията го тласна напред, той залюля крака да набере още скорост и се хлъзна по кабела, в средата на който висеше поредното голямо глинено гърне „дахи-ханди“. Грей стискаше здраво бастуна с една ръка, а другата протегна право надолу.

Когато петите му минаха над една от черните каски, Грей стреля между краката си. Куршумът пръсна шлема като орехова черупка и повали мъжа на земята.

А после Грей се удари във върха на човешката пирамида, устремила се към глинено гърне. Избута младежа най-горе и зае мястото му, но докато се мъчеше да запази равновесие, бастунът заподскача надолу по стената на пирамидата... заедно с пистолета му.

Грей погледна надолу и видя множество от зяпнали го лица.

Сред тях и двете оцелели „каска“.

Останал без оръжие, той стъпи здраво върху раменете на човека отдолу и вдигна ръце. Хвана дъното на голямото глинено гърне, откачи го от кабела и с една бърза молитва към Кришна го метна по близкия стрелец.

Молитвата му беше чута.

Тежкото гърне фрасна нещастника право в лицето, пръсна се на парчета и го заля с разтопено масло. Онзи се свлече като чувал с картофи.

Третият вдигна пистолета си и се прицели. Двамата изстрела съвпаднаха с крясъците на пощурялата тълпа... но Грей вече беше другаде. Пирамидата под него се срина и куршумите свирнаха над главата му.

Полетът му свърши сред купчина размахани крайници.

Грей зараждава лакти наляво и надясно в опит да стъпи някак си на земята. Стрелецът тръгна към човешката купчина с пистолет в ръка. Преди да е стрелял обаче, нещо бяло се стрелна пред лицето му. Главата му отскочи рязко назад — бялото нещо се оказа дръжката от слонова кост на вездесъщото професорско бастунче, което Ковалски беше открил в тарапаната и използвал като бейзболна бухалка в последния момент.

Пръсна кръв и мъжът падна като отсечено дърво на паважа.

Ковалски грабна пистолета му и протегна бастунчето през плетеницата от крайници. Грей стисна дръжката и Ковалски го издърпа.

— Смърт чрез масло — отбеляза едрият мъж. — Доста оригинално, като си помислиш. А уж било вредно само заради холестерола.

Площадът около тях вреше панически. Хора бягаха във всички посоки. Униформени полицаи се мъчеха да газят напреко на човешкия поток. Грей и Ковалски, привели глави, се понесоха с тълпата, която скоро ги изведе на съседна улица.

Продължиха с бърз ход нататък и след няколко минути едрата червеникава снага на форта се появи пред тях, кацнала досами река Ямуна. Поеха към древното укрепление — крепостта Акбар — една от основните туристически атракции на града, която отстъпваше единствено на Тадж Махал.

Таксита, пикапи и лимузини изпълваха булеварда отпред.

— Пиърс! — извика някой.

Шей Росауро махаше, застанала до една от лимузините, истински кит — дълъг и бял. Грей тръгна натам. Лука стоеше до отворената врата. Мастерсън и Елизабет вече седяха вътре.

— Доста бие на очи, като си помислиш — отбеляза Грей, оглеждайки лимузината.

— Затова пък ще побере всички ни — обясни Росауро и се усмихна лукаво. — Пък и кой е казал, че не можем да се поглезим малко?

— Дамата не говори празни приказки — каза Ковалски и се отправи към предните места. — Ръцете ме сърбят да го подкарам това нещо.

— Не! — извикаха едновременно Грей и Росауро.

Ковалски се нацупи, завъртя се на пета и хлътна отзад. Росауро се качи след него.

Преди да последва примера им, Грей огледа тротоарите и улиците. Май никой не им обръщаше особено внимание. По всичко личеше, че са се отървали от опашката. Насочи поглед към реката.

Белият мрамор на мавзолея грееше под слънцето в далечината, спокоен и вечен, потънал в дрямка до искрящата вода.

Грей обърна гръб на Тадж Махал.

Само мъртвите спяха толкова спокойно.

Едва се беше качил в лимузината, когато Мастерсън ахна вбесено:

— Какво си направил с бастунчето ми, за Бога?

Грей се тръшна на широката седалка. Изящната дръжка от осемнайсети век беше цялата в кръв, а финият релеф бе издраскан непоправимо от близката си среща със стоманения кабел.

— Бастунчето е най-малкият ви проблем, професоре — каза Грей.

Мастерсън го изгледа ядно, докато лимузината се включваше в движението.

Грей посочи превързаното му ухо.

— Някой се опитва да ви убие. Въпросът, д-р Мастерсън, е защо.

10.

6 септември, 07:45

Вашингтон

— Рискове, това виждам аз — обясни Трент Макбрайд. — При това твърде много.

Юри го видя, че поглежда към него, но не реагира. Нека го убият. Нямаше значение. Седеше на удобен въртящ се стол. Позволиха му да се облече, след като махнаха електродите. Изтезанието се беше проточило още двайсетина минути. Юри не се опита да спести от истината. Разкрил беше много неща, още и още подробности за генетичната особеност на децата, тайната, която двамата със Савина бяха крили от американците.

Дори призна защо руснаците не бяха възразили срещу включването на д-р Арчибалд Полк. Той така или иначе се беше приближил твърде много до същината на генетичната тайна. Савина беше решила да му организира смъртоносна „злополука“ още докато той беше в Зайчарника. За да му затвори устата.

Но в тази игра на опасно надлъгване, нито той, нито Савина бяха допуснали, че личният приятел и колега на Полк ще уреди бягството му с единствената цел да изведе на открито някое от децата.

И Савина беше захапала стръвта. Не й пукаше особено, че Полк е избягал с черепа, който беше получил от Макбрайд. Причината да прати по петите му Юри и Саша беше информацията за генетичната тайна, която Полк бе изнесъл от Зайчарника. И така беше паднала право в капана на американците.

— Твърде много? — попита Мейпълторп с вдигната вежда. После поклати глава. Не изглеждаше притеснен. — Аз виждам само три. Момичето, черепът и пътуването на Полк до Индия. По последното вече се работи активно. А сред нашите среди се носи слух, че липсващият череп е на път мистериозно да се появи отново.

— Това пък как го постигна? — попита Макбрайд.

— Като загрееш водата достатъчно, на повърхността изплуват разни неща, нали знаеш.

— А момичето?

Юри се напрегна. Усети и погледа на Мейпълторп върху себе си. Знаеше, че още е жив само заради Саша. Мейпълторп се нуждаеше от него заради здравословното състояние на момичето и проблема, който се проявяваше при всичките им деца. Стресът на умствената стимулация се отразяваше върху здравето на обектите. Едва малцина доживяваха до двайсетата си година, а най-талантливите бяха и най-уязвими. Този проблем изискваше да се събират яйцеклетки и сперма, за да се запази жизнена най-силната генетична линия.

Мейпълторп въздъхна.

— Надявам се момичето да е при нас преди залез слънце... а може и по-рано.

„И пак ще сте закъснели“, помисли си Юри.

Колко наивни бяха тези американци, готови бяха да повярват, че изтръгнатата с изтезания информация по подразбиране е и пълна. Вярно, Юри не беше излъгал за нищо, но беше извършил друг грях — грехът на премълчаното. Макбрайд дори не знаеше какъв въпрос да му зададе, толкова сигурен беше в превъзходството си, така садистично разчиташе на властта чрез болка.

Юри седеше и ги слушаше със стоическо изражение. Опитали се бяха да го пречупят с изтезания, но той беше стар човек, свикнал да пази тайни. В крайна сметка само бяха подсилили решимостта му да посрещне предстоящото. През последните месеци го мъчеха съмнения относно плана на Савина.

Което си беше в реда на нещата.

Милиони щяха да умрат по ужасен начин.

В името на един нов свят.

Нов Ренесанс.

Юри се вгледа в самодоволната физиономия на Мейпълторп и самоуверения блясък в очите на Макбрайд.

И всичките му колебания изчезнаха.

Савина беше права.

Време беше да подпалят света.

14:55

Южен Урал

Генерал-майор Савина Мартова знаеше, че нещо не е наред. Усещаше го с костите си — нетипична за нея тревожност, която не ѝ даваше мира. Повече не можеше да чака в кабинета си. Трябваше ѝ нещо, което да ѝ вдъхне увереност.

Вдигнала портативната радиостанция до ухото си, тя поведе двама войници по тъмните и пусти улички на бетонния жилищен комплекс от времето на съветската ера, който заемаше половината площ на подземната пещера. Еднотипните панелни блокове били построени като общежития за затворниците, които работели в мините и рафинериите. Мъже, решили да заменят доживотни присъди в трудовите лагери срещу пет години работа тук. Никой от тях не доживял до петата година, разбира се. Повечето умрели от лъчева болест, преди да е изтекла първата.

Глупаво решение, но пък надеждата превръщаше в глупак и най-разумния човек. И всичко това тя беше получила в наследство. Ведно с поуката.

Хората я смятаха за жестока, но необходимостта рядко имаше друго лице. За децата се грижеха добре. Колкото до болката — и нея гледаха да им спестят според възможностите си.

Жестокост?

Плъзна поглед по празните дупки на прозорците наоколо — студени, тъмни, пълни с призраци.

Виждаше единствено необходимост.

Радиото изпука до ухото ѝ — дано този път лейтенант Борсаков имаше новини. Досега заместникът ѝ беше докладвал единствено за неуспехи. Издирването на децата сред околните планини още не даваше резултат. В началото потерята беше тръгнала по фалшива следа, отвела ги до захвърлената болнична роба.

— Намерихме две мъртви кучета — каза Борсаков. — До реката. Разкъсани. Явно ги е нападнала мечка. Но уловихме силна следа.

— А котките? — попита Савина в радиостанцията. Мълчанието отсреща се проточи.

— Лейтенант? — подкани го твърдо тя.

— Исках да уловя силна следа, преди да ги пусна. Иначе рискувахме кучетата.

Гласът му уж трябваше да прозвучи делово, но Савина усети напрежението зад думите му. Не за кучетата се притесняваше лейтенантът, а за децата.

Защо винаги тя трябваше да бъде твърдата?

Заговори отсечено:

— Вече разполагате със силна следа, нали така, лейтенант?

— Да, генерал-майор.

— Тогава не ме разочаровайте отново.

— Тъй вярно, генерал-майор.

Савина прекъсна връзката. Може бе думите ѝ бяха прозвучали по-остро от необходимото, но през последния час беше получила обезпокоителни новини.

Работник по поддръжката от съседното градче Озьорск беше открил един от по-старите камиони на Зайчарника, използван първоначално за транспортиране на отпадъци от една фабрика за обогатяване на уран близо до брега на езеро Карачей. Вътре работникът беше намерил фалшив бадж със снимка на д-р Арчибалд Полк.

Това даваше отговор на загадката как бе успял да избяга професорът.

Някой му беше помогнал.

Оттам нататък беше лесно да се досети човек кой точно е бил помагачът. Д-р Трент Макбрайд беше най-вероятният кандидат. Каква игра бяха подхванали американците? А продължителната липса на новини от Юри най-вероятно означаваше, че той и момичето са били заловени. Нещо повече, бягството на професора може да е било организирано именно с тази цел.

В такъв случай Макбрайд заслужаваше уважение за усилията си.

Явно и той като нея разбираше естеството на необходимостта.

Защо изобщо се беше захванала с тези американци? По-добре никога да не се беше обръщала към тях. Но по онова време нямаше избор. В хаоса след разпадането на Съветския съюз нейният проект беше останал без никакво финансиране и сътрудничеството с американците беше единственият начин работата ѝ да продължи.

Съединените щати осигуриха временно финансиране, защото търсеха нови начини да разширят достъпа си до разузнавателна информация, а нейният проект изглеждаше обещаващ в това отношение. Предлагаше и нещо друго, на което американското правителство не можеше да устои — възможност за „правдоподобно разграничение“, по подобие на финансираните от ЦРУ тайни лагери за изтезания в Европа. В новите реалности на последните десетилетия границите на приемливо поведение — както във военната, така и в научната област — силно се бяха размили.

„Не на родна почва“ беше новото американско кредо.

По онова време тя нямаше нищо против да се възползва от политическата конюнктура.

Загубата на Юри и детето беше неприятна, но не и фатална. Просто означаваше, че ще трябва да съкратят заложените срокове. Операцията с кодово име „Сатурн“ бе предвидено да започне седмица след действията на Николай в Чернобил. Сега двете щяха да стартират едновременно.

Утре.

Двете операции — „Уран“ и „Сатурн“ — бяха наречени на две стратегически офанзивни от времето на Втората световна война, когато съветските сили победили германците в битката за Сталинград, най-кървавата битка в човешката история. Близо два милиона загинали, включително и огромен брой цивилно население. Въпреки това поражението на германците при Сталинград се считаше за повратната точка на войната.

Величава победа за Отечеството.

И както тогава, така и сега операциите „Уран“ и „Сатурн“ щяха да освободят Русия и да променят курса на световната история.

И пак както тогава, нямаше да мине без жертви.

Необходимостта беше жесток господар.

Савина стигна далечната стена на пещерата. Там имаше тунел с дебели оловни врати, миниатюрна версия на тези при главния вход на Челябинск 88.

В тунела чакаше влак. Електрифициран релсов път свързваше Зайчарника със сърцето на операция „Сатурн“ от другата страна на езеро Карачей. Старият тунел минаваше под токсичното езеро и осигуряваше бърз транспорт между двете ключови точки без риск от

облъчване въпреки смъртоносната радиационна супа от стронций 90 и цезий 137 на езерото.

Влакът я чакаше, готов да потегли.

Савина се качи в единия защитен с оловна облицовка вагон. Имаше само два такива — в началото и в края на влака. Останалите четири вагона бяха открити — товарни платформи за транспортиране на доставки, миньорско оборудване и скална маса.

Влакът потегли с ритмично трополене и бронираните врати отзад се затвориха. Тунелът потъна в мрак. Пътуването щеше да продължи пет минути. Докато влакът набираше скорост, Савина погледна нагоре и си представи тоновете вода, от които я делеше половинкилометров скален пласт.

Районът горе беше сърцето на съветската ураниева и плутониева промишленост. Изоставен сега в огромната си част, в годините на разцвета си комплексът включвал седем активни реактора за производство на плутоний и три фабрики за плутониева сепарация. До един управлявани зле и със символични мерки за безопасност. От 1948 — а насам от комплекса е изтекла пет пъти повече радиация от аварията при Чернобил и всички атмосферни ядрени опити по света взети заедно.

И половината от тази радиация все още се съхраняваше в езерото Карачей.

Радиационните нива по бреговете му се колебаеха около шестстотин рентгена на час. Шейсет минути там гарантираха смъртоносна доза.

Работникът от Озьорск беше намерил изоставения от д-р Арчибалд Полк камион на брега на езерото.

Поклати глава. Не е имало нужда да праща Юри й момичето след него. На практика той вече е бил мъртъв.

Напред се появиха светлинки.

Грееха с надеждата за едно по-добро бъдеще.

Сърцето на операция „Сатурн“.

15:15

— Какво планират? — възкликна Монк, забравил за собственото си нареждане да говорят тихо.

Вървяха покрай брега на реката вече час. Друга река, не онази, където бяха налетели на мечката. Нея я бяха прекосили, прескачайки от камък на камък, и бяха вървели по руслото ѝ до мястото, където се вливаше в своя по-широка сестра, дълбоко в сянката на гъст боров лес. Монк на няколко пъти се беше консултирал с топографската карта. Изглежда следваха вододела, по който се оттичаха водите на източните планински склонове. Дъждовната вода и снежното топене по западните склонове на Урал се оттичаха към Каспийско море, но от тази страна всичко се събираше в просторен басейн от големи реки и стотици езера, които на свой ред се оттичаха — над и под земята — към Арктическият океан.

„Планът на руснаците...“

Възклицанието му беше породено от искрен шок.

Константин примижа стреснато.

— Извинявай — овладя гласа си Монк. Сякаш не знаеше, че в планината звуците се чуват надалеч. Нали именно той беше предупредил децата да шепнат. Сниши глас, макар да си даваше сметка, че напрежението още звънти в думите му. — Може да имам дупки в паметта, но пак ми е ясно, че онова, дето са го намислили, е чиста лудост.

— Няма начин да не успеят — възрази делово Константин. — Не е трудно. Обикновена стратегия. Ние... — той махна към Пьотър и Кишка, а после описа широк жест с ръка зад себе си, сякаш да обхване и другите деца в подземния комплекс — създавахме сценарии и модели, изчислявахме вероятните резултати, анализирахме статистически глобални данни, преценявахме екологичните последици и екстраполирахме крайния резултат. Така че изобщо не е лудост.

Монк слушаше момчето. Звучеше повече като компютър, отколкото като пубер. Но пък обикновените пубери нямаха стоманени пластини зад ухото си. Тук всички имаха такива. Дори Марта имаше голямо колкото нокът на палец парче хирургическа стомана в козината зад ухото си. През последния час Константин му беше демонстрирал уменията си да изчислява наум. Не личеше упражнението да го уморява, дори напротив — сякаш му действаше успокояващо. Кишка пък му показва как различава птичите песни и ги имитира съвършено.

Само Пьотър изглежда се стесняваше да говори за способностите си.

— Той е емпат — обясни Константин. — Разчита емоциите на другите хора дори когато ги крият или демонстрират обратното. Една учителка каза, че бил като жив детектор на лъжата. Точно затова предпочита компанията на животни и повечето време стои в Менажерията. Той настоя да вземем Марта с нас.

Монк погледна към Пьотър и старото шимпанзе. Двамата бяха неразделни. Монк беше наблюдавал детето, начина му на общуване. Между него и Марта протичаше постоянна комуникация под формата на мълчаливи погледи, гримаси, жестове.

А после Пьотър изведнъж застина и спря. Марта направи същото. Момчето хукна към Константин и заговори бързо и уплашено, първо на руски, после на английски. Вдигна детските си очи към Монк с надежда за някакво чудодейно избавление.

— Те са тук — прошепна момчето.

Нямаше нужда да пита за какво говори Пьотър. Видно бе по суровия ужас в гласа му. Аркадий и Захар. Сибирските тигри.

— Тичайте! — каза Монк и всички се юрнаха покрай брега. Константин водеше колоната, сестра му Кишка припкаше като газела след него. Монк остави на голямото момче да избира пътя сред къпинаците, трънливите храсти и камъните по речния бряг. Самият той отговаряше за края на колоната. Трябваше да внимава. Сламеножълти смърчови иглички се спускаха на петна към брега, хлъзгави като лед под краката.

Пьотър се хлъзна на едно такова място и падна тежко по дупе. Марта го вдигна с косматата си ръка. Монк ги подкани да побързат. Константин и Кишка вече имаха значителна преднина.

Тичаха пет минути и усилието скоро започна да изцежда силите им. Дори адреналинът и страхът не можеха да ги поддържат безкрай. След още десет минути вече влачеха крака.

Групичката им се събра отново.

Все така не се чуваха звуци от преследване, нямаше пукот на счупени клонки и стъпкани шишарки. Нямаше и помен от тигрите.

Константин, задъхан и зачервен, изгледа ядосано Пьотър и му заговори строго на руски. Явно го гълчеше, задето е вдигнало фалшива тревога.

Монк му махна да спре.

— Не го обвинявай — успя да изрече той, като си поемаше жадно въздух.

Лицето на Пьотър се бе изкривило от обида, но ужасът му не беше намалял и грам.

Марта издаде тих звук и сръга Константин.

Кишка също смъмри брат си на руски.

Бяха обяснили на Монк, че Пьотър не умее да преценява добре разстоянията, разчитал безпогрешно единствено намерения. Можеха само да се надяват, че когато тигрите наистина се приближат...

... Пьотър се вдърви на място с изправен гръб, очите му се разшириха.

Отвори уста, но от страх не успя да издаде и звук.

Не че беше необходимо.

— Сега! — изкрещя Монк.

Всички се обърнаха като един и хукнаха право към бързото течение на реката, както се бяха уговорили. Монк грабна Пьотър, притисна го силно към гърдите си и скочи от брега. Чу още два пляска — Константин и Кишка бяха скочили във водата няколко метра по-надолу.

Монк изскочи над леденостуденото течение. Пьотър го стискаше отчаяно за врата. Обърна глава и зърна Марта, която се катереше бързо по клоните на едно дърво.

А по-навътре в гората... движение... бързо движение... жълтеникава козина се мерна за миг...

Монк заплува към най-дълбокия и бърз участък на течението. С периферното си зрение видя как Марта се прехвърля от дърво на дърво в гъстата гора. Шимпанзетата не можеха да плуват, дори не можеха да се задържат над водата като хората. Затова Марта трябваше да поеме по друг път.

Горските сенки се пръснаха на парчета под натиска на огромен силует, приведен ниско над земята, с озъбена муцуна, с широки лапи и щръкнала право нагоре раирана опашка.

Тигърът изскочи на речния бряг, а оттам право към Монк.

Монк риташе трескаво с крака, влачен от тежестта на раницата и момчето. Пьотър го стискаше толкова силно, че беше на път да го задуши.

Тигърът летеше в скока си с широко разтворени крака и оголени черни нокти, озверял.

Колкото и бързо да плуваше Монк, нямаше как да му избяга.

Но течението беше на негова страна.

Тигърът цопна на няколко метра встрани от плячката си.

Монк се насочи към бързей между две големи скали. Водовъртежът го потопа дълбоко, после го изплю обратно на повърхността.

Пъотър се давеше и кашляше.

Монк се завъртя и видя тигъра да се мята в лапите на друг водовъртеж. Въпреки всеобщото мнение, че котките мразят водата, тигрите не бяха съвсем безпомощни във водна среда. Все пак животното заплува към брега. Котките предпочитаха да ловуват по друг начин.

Котките обичаха засадите.

Точно това бяха направили тигрите и сега — проследили ги бяха тихо през гората, докато те бягаха, предупредени от Пъотър. Момчето е било право. Следвайки древните си ловни инстинкти, тигрите ги бяха последвали и търпеливо бяха изчакали плячката да се умори, преди да нападнат. Те бяха спринтьори, а не маратонци. Избрали бяха най-подходящия момент за атаката си.

Вторият тигър се появи на брега. Обикаляше ядосано напред-назад. Първата котка излезе от реката, мокра до кости и изтръска подгизналата си козина.

Чак сега Монк можа да ги огледа добре. Макар и с все още силна мускулатура, двете котки изглеждаха недохранени. Козината им беше проскубана. И те като вълците имаха метални пластинки на тила. Единият беше с разкъсано ухо, спомен от стар ловен неуспех. Захар, според описанието на Константин. Били от едно котило и се различавали само по белега.

С общо плавно движение, сякаш в отговор на беззвучен сигнал, двата тигъра се обърнаха и хлътнаха в мрака.

Монк знаеше, че това не е краят.

Ловът едва започваше.

Обърна се и видя Константин и Кишка да изчезват зад един завой на реката. Заплува след тях. Телцето на Пъотър трепереше до гърдите му. Монк знаеше, че не трепери от студа, дори не и от страха

си пред тигрите. Огромните му обезумели очи не бяха насочени към брега, а към бързата вода наоколо.

Какво го плашеше толкова?

15:35

Пьотър се беше впил в едрия мъж. Стискаше с ръце врата му, краката си беше увил около кръста му. Навсякъде около него течеше вода, изпълваше света. Усецаше я в устата си, в ушите си, подушваше зелено-сладникавата миризма на леш. А студът го хапеше до костите.

Той не можеше да плува.

Като Марта.

Отправи поглед към далечния бряг с надежда да зърне приятелката си.

Знаеше, че страхът ѝ от водата идва от сърцето. Дълбоката вода беше смърт за нея. Беше усетил забързания ѝ пулс, когато пресякоха реката по камъните по-рано през деня, видял беше стиснатите ѝ челюсти, разширените и оцъкдени очи.

Нейният страх беше и негов. Пьотър стисна още по-силно мъжа.

Но истинската сърцевина на Мартиния страх беше по-надълбоко от всяко море. Беше го разбрал още щом тя влезе в болничната стая и клекна до леглото му, а после сложи набръчканата си длан на чаршафите като покана за приятелство. Повечето смятаха, че е дошла да му даде утеха след първата му операция.

Но в онзи дълъг затаен миг, докато се взираше в карамелените ѝ очи, Пьотър беше разбрал тайната ѝ. Марта беше дошла да потърси утеха за себе си, да почерпи сили от него.

И от онзи миг страхът и обичта ги бяха свързали завинаги.

Те, както и една тъмна тайна.

16:28

Ню Делхи, Индия

— Знаете ли, че човек може да вижда в бъдещето? — попита д-р Хейдън Мастерсън, докато пишеше по клавиатурата на компютъра.

Грей вдигна очи от утайката на кафето си. Събрали се бяха в една от частните зали на „Делхи интернет кафе & видео“. Ковалски се беше облегал на вратата от непрозрачно стъкло и имаше грижата да не ги прекъсват. И току подръпваше лепенката на брадичката си. Елизабет се беше погрижила за нараняванията му и сега подреждаше листовите, които плюеше лазерният принтер. Бяха само четиримата. Росауро и Лука бяха отишли да вземат нова кола под наем за следващата част от пътуването им.

Макар че Грей изобщо не беше сигурен накъде ще тръгнат.

Това зависеше от Мастерсън, а той не беше в разговорливо настроение. Откакто се измъкнаха от хотела, не беше казал и дума. Опитите им да го включат в разговора, да разберат защо според него е станал обект на опита за покушение, постигнаха обратния резултат.

Мълчеше като риба и сякаш не можеше да откъсне поглед от съсипаната дръжка на бастуна си. Очите му направо се бяха оцъклили — не от страх, а в резултат на дълбока концентрация.

Уловила погледа на Грей, Елизабет беше поклатила мълчаливо глава.

„Не го притискай“.

Така че бяха поели на север от Агра към столицата на Индия — Ню Делхи. По време на сто и четиридесетте километра път бяха сменили автомобила на два пъти.

Когато най-после наближиха пренаселения и шумен град, Мастерсън си беше отворил устата колкото да даде кратко указание — трябвал му достъп до компютър.

И се бяха озовали тук, в тясната задна стаичка на интернет-кафето. Без излишни приказки професорът влезе в частен адрес към уебсайта на Бомбайския университет с тройна парола за достъп.

— Проектът на Арчибалд — обясни пестеливо той, след което зададе на компютъра да принтира всичко. И отново потъна в мълчание чак до тайнствената си реплика за бъдещето и че човек можел да вижда в него.

— Какво имате предвид? — попита Грей.

Мастерсън избута стола си назад от бюрото с компютъра.

— Ами много хора не го знаят, но през последните две десетилетия беше научно доказано, че човек е в състояние да вижда в бъдещето. Е, съвсем малко напред — около три секунди, плюс-минус.

— Три секунди? — повтори след него Ковалски. — Голяма полза, няма що.

— Напротив — отвърна Мастерсън.

Грей изгледа намръщено Ковалски и се обърна отново към професора.

— Какво имате предвид, като казвате, че е „научно доказано“?

— Чували ли сте за проекта на ЦРУ „Старгейт“?

Грей и Елизабет се спогледаха.

— Д-р Полк е работил известно време по него.

— Друг учен по проекта, д-р Дийн Радин, извършил редица експерименти с доброволци. Свързал ги към детектори на лъжата, за да следи кожната проводимост, и започнал да им показва поредица от образи на екран. Разбъркани снимки, някои ужасни, други приятни. При снимките с насилие детекторът отчитал силна реакция, нещо като електронно „примижаване“. След няколко минути доброволците започнали да „примижават“ още преди на екрана да се появи неприятна снимка, като преднината е била в рамките на три секунди. Д-р Радин повторил експеримента и получил същите резултати. В университетите в Единбург и Корнел други учени, включително нобелови лауреати, провели подобни тестове и получили същите статистически данни.

Елизабет поклати невярващо глава.

— Как е възможно такава нещо?

Мастерсън сви рамене.

— Нямам представа. Но експериментът бил разширен — изследвали комарджии. Тествали ги, докато играят карти. И при тях се проявил същия модел — реагирали секунди преди картата да бъде обърната. Позитивна реакция, когато картата била в тяхна полза и негативна в противния случай. Това толкова заинтригувало един физик от Кеймбридж, също нобелов лауреат между другото, че решил да задълбочи експеримента, като свърже обектите към скенери за магнитно-ядрен резонанс, за да следи мозъчната им активност. Открил, че източникът на предчувствията изглежда се намира вътре в мозъка. Та този нобелов лауреат — подчертавам го, за да е ясно, че не става въпрос за някой откачен ентузиаст лаик — стигнал до заключението, че обикновените хора са в състояние да виждат бъдещето с няколко секунди напред.

— Удивително — каза Елизабет.

Мастерсън я изгледа продължително.

— Точно това тласкаше баща ви напред — нежно каза той накрая. — Искаше да разбере как и защо е възможно. Щом обикновените хора могат да виждат с три секунди напред, не може ли тази преднина да се увеличи? Часове, дни, седмици, години дори? За физиците подобна идея не е немислима. Самият Алберт Айнщайн е казал, че разликата между миналото и бъдещето е само една „закостеняла и упорита илюзия“. Времето е само поредното измерение, също като разстоянието. Всички ние без проблем поглеждаме напред и назад по кой да е път. Защо да не поглеждаме и по оста на времето?

Грей си помисли за Странното момиче. За скицираното с въглен изображение на Тадж Махал. Ако човек може да вижда през времето, както твърдеше д-р Мастерсън, защо да не вижда и на големи разстояния? Директор Кроу беше споменал нещо за успехите на ЦРУ в проекта за дистанционно наблюдение, спомни си той.

— Нужно било — продължи Мастерсън — само да се открият онези редки индивиди, които могат да виждат по-надалеч от останалите. И да бъдат проучени.

„Експлоатирани, по-скоро“ — поправи го наум Грей, като си мислеше за момичето.

Елизабет извади и последния лист от принтера. Сложи го в купчината при другите и ги даде на Мастерсън.

— И моят баща е... търсел е такива редки индивиди, така ли?

— Не точно, мила моя — отвърна загадъчно професорът.

Елизабет свъси объркано вежди. Мастерсън я потупа по ръката.

— Твоят баща ги намери. Грей само дете не подскочи на стола си.

— Какво?

Почукване на вратата прекъсна професора, преди да е обяснил. Ковалски се размърда, провери кой е, после отвори.

Росауро подаде глава и връчи на Грей тежка връзка автомобилни ключове.

— Тук приключихте ли? — попита тя.

— Не — отвърна кратко Грей.

Мастерсън мина покрай него, награбил купчина принтирани листове.

— Да, приключихме.

Грей завъртя очи и махна на останалите.

— Хайде.

Тръгна след професора, като мислено го стискаше за гушата.

Ковалски му пошушна в ухото:

— Има да ти връща, това е — каза той и кимна към бастуна, който Мастерсън стискаше под другата си мишница. — Задето му съсипа любимото бастунче.

Излязоха от интернет-кафето и завариха Лука Херн да се подпира на високопроходим джип с цвят на мед — мерцедес-бенц G55. Приличаше повече на танк, отколкото на автомобил.

Росауро заобиколи към предните места и още в движение вдигна ръка да предотврати очакваните възражения.

— Добре де, набива се на очи. Знам. Обаче не знаех нито къде отиваме, нито каква скорост може да ни притрябва.

Ковалски се ухили до уши.

— Или колко хонди ще се наложи да прегазим.

— С четириколесно задвижване е, има почти петстотин коня под капака си... и... и... — Тя сви рамене и изплю камъчето: — Така де, хареса ми.

Ковалски тръгна на свой ред да обикаля колата.

— О, да, о, да. Отсега нататък Росауро отговаря за избора на транспорт!

Грей въздъхна и пристъпи към д-р Мастерсън.

— Е, сега накъде?

Професорът разлистваше купчината листове и махна с бастунчето си на север, без да крие обзелото го раздражение. Грей зачака някакви подробности, но така и не ги получи.

Думите на Елизабет прозвучаха предупредително в главата му: „Не го притискай...“

Той вдигна рамене и махна към джипа. Нямаше време за излишни спорове. И така се бяха задържали твърде дълго на едно място. Предпочиташе да са в движение, дори да не знае накъде точно се движат. Ако някой се беше сетил да вкара търсач в уебсайта на

Бомбайския университет, сигурно вече бяха засекли местоположението им.

— Качвайте се — нареди той.

Ковалски протегна ръка за ключовете.

Грей обаче ги хвърли демонстративно на Росауро.

— Много си гаден, да знаеш — озъби му се мъжагата.

17:06

Елизабет не можеше да чака повече. Обърна се към д-р Мастерсън напук, на собственото си предупреждение:

— Хейдън, стига игрички. Какво имаше предвид, като каза, че баща ми е „намерил“ онези хора?

— Точно каквото казах, скъпа моя.

Професорът седеше на средната редица седалки между Елизабет и Грей. Вече десет минути разлистваше принтираните листове и току отбелязваше по нещо с химикалката си. Росауро погледна през рамо към тях откъм шофьорското място. Ковалски се цупеше на седалката до нея, скръстил ръце пред гърдите си.

Лука се размърда зад тях и се наведе напред да не изпусне нещо.

Хейдън обясни:

— Последните десет години баща ти събираше и сравняваше ДНК проби от най-обещаващите йоги и мистици на Индия. Пропътува цялата страна. Събра огромно количество данни, обработи ги и класифицира генетичните кодове. Накрая създаде статистически модел, който анализира връзката между менталните способности и генните вариации.

— Изследвал е и хората на Лука — каза Елизабет.

Циганинът изсумтя утвърдително.

— Защото произхождат от района на Пенджаб — каза Хейдън.

— И защо е важно това? — попита Грей.

— Нека ви покажа. — Професорът запрелиства отново купчината, накрая откри търсения лист и го измъкна. — Баща ти, Елизабет, беше истински гений, когото колегите му силно подценяваха. Той успя да определи три гена, които се срещат при индивидите с най-изявени способности. Както повечето научни пробиви, и неговото

откритие дойде като резултат от равни дози гениалност и късмет. Сигнал до въпросните три гена, след като установил, че много от най-талантливите индивиди показват симптоми на различен по степен аутизъм.

— Аутизъм ли? — попита Елизабет. — Защо аутизъм?

— Защото това умствено заболяване или състояние, или недостиг, ако щете, което затруднява в различна степен социалното функциониране на засегнатите, често води и до някои удивителни способности, които граничат с гениалното. — Хейдън я потупа по коляното. — Знаеш ли, че много от ключовите фигури в човешката история са показвали признаци на аутизъм?

Елизабет поклати глава.

Мастерсън започна да изброява на пръсти:

— В сферата на изкуството говорим за Микеланджело, Джейн Остин, Емили Дикинсън, също Бетовен и Моцарт. В науката — Томас Едисон, Алберт Айнщайн и Исак Нютон. В политиката — Томас Джеферсън. Дори за Нострадамус се смята, че е страдал от умерена форма на аутизъм.

— Нострадамус? — попита Грей. — Френският астролог?

Хейдън кимна.

— Хора като тях са променяли историята, оказали са положително влияние върху човечеството като цяло, служели са като движеща сила напред. Арчибалд си имаше един любим цитат. От д-р Темпъл Грандин, болна от аутизъм писателка. „Ако по някакъв начин аутизмът е бил заличен от човешкия генотип, хората още щяха да се събират около лагерен огън пред входа на пещерата“. Самият аз вярвам, че е била права.

— А баща ми?

— Той беше убеден в това. Вярваше, че съществува пряка връзка между аутизма и собствените му изследвания върху интуицията и предчувствията.

— И открил ли е тази връзка? — попита Грей.

Професорът въздъхна.

— Макар да не знаем точната причина за появата на аутизма, повечето учени смятат, че има десет гена, които са потенциално свързани с това състояние. Арчибалд пусна тези десет гена през своя статистически модел и откри, че три от тях са общи за всичките му

обекти с висок потенциал. Точно този пробив беше търсил. Оставаше му само да проследи географски с помощта на трите генетични маркера честотата на проявата им сред населението. И състави карта.

Професорът подаде на Елизабет листа, който беше отделил от купчината. Карта на Индия със стотици точки.

Елизабет я разгледа, после я подаде на Грей.

Хейдън обясни:

— Всяка точка обозначава индивид, който има генетичния маркер. Ако се вгледате по-внимателно, ще откриете, че големите струпвания на точки са около големите градове като Делхи и Бомбай. Което е логично, разбира се, защото там живеят много хора.

— А тук горе? — попита Грей и посочи северния край на картата.

Елизабет знаеше какво има предвид Грей. Голям брой точки — всъщност най-голямото струпване — бяха именно там, на север, където нямаше обозначение на голям град.

— Именно. Арчибалд си задаваше същия въпрос. — Хейдън взе картата и посочи струпването на север. — Последните три години от живота си посвети на този район. Опитваше се да разбере на какво се дължи тази забележителна честота.

— Какво има там? — попита Елизабет.

— Това е Пенджаб. — Отговорът дойде иззад нея. От Лука Херн. — Прародината на ромите.

— Така е. Затова Арчибалд насочи вниманието си към циганските кланове в Европа и САЩ. Смяташе, че богатата циганска традиция в предсказанията и ясновидството неслучайно е възникнала на същото място, за да се разпространи след това в Европа и отвъд. Идеята му беше да провери дали генетичният маркер ще се установи и сред циганите.

— И? — Въпросът на Елизабет беше отправен едновременно към Хейдън и Лука.

Отговори й Хейдън:

— Да, но не в очакваните концентрации. Баща ти остана разочарован.

Лука изсумтя откъм задната седалка. Елизабет се обърна към него.

— Какво?

— Има си причина — отвърна той.

Грей се завъртя на свой ред.

— Какво имаш предвид?

— Точно заради това наехме д-р Полк.

Елизабет си помисли, че водачът на циганския клан така и не беше навлязъл в подробности по този въпрос. Бяха подхванали темата в самолета, но не успяха да я довършат.

— Както вече ви казах, д-р Полк искаше да вземе кръвни проби от най-надарените ни човихани. Не панаирджиите, а истинските ясновидци. Само че сред нас имаше малцина, които да отговарят на този критерий.

— Защо?

— Защото сърцето на нашия народ е било откраднато.

Бавно и с натежал глас Лука подхвана историята на една дълбоко пазена от народа му тайна, тайна на стотици години. Тайната била свързана с един от клановете, най-почитания сред всички. За този клан било забранено да се говори пред „гадже“, външни хора. Кланът не се смесвал с другите кланове, които се грижели да остане скрит и защитен. Той бил истинският източник на циганската традиция в ясновидството. В много редки случаи някои от онези човихани отивали да живеят в друг клан, за да споделят таланта си, да си вземат мъж или жена. Но най-често живеели отделно и в изолация. А после, преди петдесет години, кланът бил разкрит. Всички мъже и жени били избити, заклани и погребани в плитък гроб в замръзналата земя.

Тук думите на Лука се вгорчиха още повече:

— Само дето в онзи масов гроб не били открити детски кости.

Елизабет разбра какво имаше предвид Лука.

— Някой ги е отвел.

— Така и не разбрахме кой... но не спряхме да търсим и да разпитваме. Надявахме се, че д-р Полк с новия си начин на проследяване — чрез ДНК — ще може да улови отдавна изстиналата следа.

— И успя ли? — попита Елизабет. Лука поклати глава.

— Поне на нас не е казал такова нещо. Макар че преди няколко месеца се обади със странна молба. Искаше да научи повече за статута ни на „недосегаеми“ в Индия. Сещате се — хората извън кастовата система, нещо като парии.

Елизабет всъщност не се сещаше, нямаше представа за какво говори Лука. Погледна към Хейдън, но той сви рамене. Въпреки това й се стори; че лицето му застина за миг, а очите му леко се присвиват. Професорът знаеше нещо.

Но вместо да обясни, той отбеляза малко кръстче върху картата.

— Какво е това? — попита Елизабет.

Кръстчето беше в центъра на струпването от точки в района Пенджаб.

— Това е следващата ни спирка, ако искаме отговори.

— И къде по-точно отиваме? — настоя Грей.

— Отиваме там, където изчезна Арчибалд.

11.

6 септември, 17:38

Припят, Украйна

Николай вървеше през увеселителния парк на призрачния град.

Стари жълти колички за картинг тънеха в локви зловонна зеленикава вода и високи до кръста бурени, Покривът им отдавна беше пропаднал и само металната конструкция ръждясваше над локвите. Малко По-нататък на фона на ниското следобедно слънце тъмнееше гигантското виенско колело. Седалките с жълти сенници се полюляваха лениво върху ръждясалия му скелет. Символ и паметник на опустошението, предизвикано от чернобилската авария.

Николай продължи нататък.

Увеселителният парк бил построен в чест на Първи май, празника на труда, през далечната 1986 година. Но градът не доживял откриването му — седмица по-рано Припят, дом на четиридесет и осем хиляди работници и техните семейства, загинал под смъртоносното було на радиацията. Построеният през седемдесетте години град бил образец на съветската архитектура и градоустройство — там били Театърът на енергетиците и великолепият хотел „Полисия“, имало модерна болница и десетки училища.

Сега от театъра бяха останали руини. Брези растяха по покрива на хотела. Училищата представляваха купища строителни отломки, сред които се валяха мухлясали учебници, стари кукли и дървени блокчета за игра. В една от стаите Николай беше видял купища стари противогази, захвърлени като скалпове на мъртъвци. От процъфтяващия някога град бяха останали счупени прозорци, сринати стени, стари креватни рамки и ронеща се мазилка. Дървета и бурени растяха на воля и поглъщаха съграденото от човека. Сега тук идваха само туристи на обиколка из призрачния град — срещу четиристотин долара на човек.

А причината за всичко това...

Николай заслони с ръка очи и се вгледа напред. Буца с неясни очертания се открояваше в далечината на три, три и половина километра от града.

Чернобилската атомна централа.

Експлозията в четвърти реактор беше изхвърлила токсичен облак, който обви целия свят. Тук обаче заповедта за евакуация се забавила с тридесет часа. Гората около Припят почервеняла от радиоактивния прах. Хората я смятали от балконите и верандите си, докато само на три километра от града горели плутониеви пожари.

Николай поклати глава, най-вече заради следващия го репортерски екип, който подготвяше репортаж за вечерните новини. Николай вървеше през увеселителния парк. Предупредили го бяха да се придържа към новата асфалтова алея, която пресичаше руините на изоставения град. Извън нея, в мочурището на градската пустош, радиационните нива рязко се повишавали. Най-опасните места бяха обозначени с триъгълни жълти знаци. Новата асфалтова алея бе направена за удобство на потока от знаменитости, официални лица и журналисти, които се стичаха към Чернобил заради инсталацията на новия стоманен саркофаг върху разпадащата се бетонна черупка на стария.

Довечера хотел „Полисия“ щеше да си върне за кратко част от прежното великолепие. Балната зала беше ремонтирана набързо, изпразнена и почистена за провеждането на официалния коктейл. Дори брежите по покрива бяха отсечени.

Чуждестранните гости трябваше да бъдат посрещнати подобаващо все пак. Очакваха се представители на почти всички държави, дори шепа холивудски звезди. Тази вечер Припят щеше да грейне — пъстро галапредставление в центъра на радиационната пустош.

Щяха да присъстват президентът и министър-председателят на Русия, както и немалко членове на горната и долната палата на Федералното събрание. Мнозина вече бяха пристигнали и правеха пълни с клишета изявления за волята за промяна и реформи в опит да извлекат политически дивиденди от това монументално събитие.

Но никой не беше по-гръмогласен и патетичен в призивите си за истинска промяна от депутатата Николай Солоков. А след таз сутрешния

опит за покушение срещу него той се беше озовал в самия център на медийното внимание.

Следен от камерите, Николай излезе от асфалтовата алея и тръгна към една близка стена. Там с черно на светлия фон бяха очертани силуетите на две деца, които си играят с камионче. Говореше се, че някакъв луд французин прекарал месеци в Припят. Негови рисунки — сенки в отгънъци на черното — можеха да се видят из целия град, натрапчиви и затрогващи, призраци на загиналите деца.

Собствената му сянка — Елена, остана на асфалта. Беше избрала тази конкретна рисунка като най-въздействащата, но по-рано през деня беше проверила с дозиметър района, за да е сигурна, че нивата на радиация са в границите на поносимото.

Тази вечер всичко опираше до театрален майсторлък.

Николай се подпря на стената. Плъзна пръсти по детските силуети. После вдигна ръка и разтърка бавно челото си. Елена се беше погрижила да капне малко амоняк върху ръкава на сакото му. От силната миризма очите му се насълзиха.

Той се обърна към камерите, без да отдръпва ръка от лицето на едното призрочно дете.

— Ето затова трябва да се променим — каза той и обхвана с жест града. — Кой би могъл да погледне този мъртъв пейзаж и да отрече, че нашата велика страна трябва да направи решителната крачка към една нова ера? Трябва да оставим всичко това зад гърба си... но да запазим завинаги спомена.

Изтри бузата си и стисна решително челюсти — няколко сълзи щяха да бъдат от полза, но не биваше да изглежда слаб. Гласът му се извиси гневно към микрофоните:

— Вижте този град! Природата поглъща унищоженото от човека. Някои нарекоха това място Райската градина на Чернобил. И наистина, градът е погълнат от хубава гора. Пейт птички. Сърни се разхождат по улиците. Но нека не забравяме, че се върна и друго. Вълците.

Отправи поглед към хоризонта.

— Не позволявайте красотата тук да ви заблуди. Сега Припят може да прилича на градина, но тази градина е радиоактивна. Всички ние минахме през две военни бариери, за да влезем в трийсеткилометровата забранена зона около Чернобил. Всички ние минахме покрай двете хиляди транспортни средства, с чиято помощ са

били потушени радиоактивните пожари на реактора. Пожарни, хеликоптери, линейки — които все още излъчват толкова много радиация, че никой не смее да ги доближи. Всички ние носим дозиметрови значки, които да следят радиацията. Така че не се заблуждавайте. Природата се е върнала, но ще носи белега на катастрофата поколения наред. Изглежда здрава и жизнена, но не е. Това тук не е прераждане. Това тук е само една фалшива надежда. За да постигнем истинско прераждане, трябва да насочим поглед в нови посоки, към нови цели, към един нов ренесанс.

Замълча и се обърна отново към детските силуети на стената. Поклати глава.

Противното би било немислимо — тъжно завърши той. Някой изръкопляска откъм алеята. Обърнал гръб на камерите, Николай се усмихна. Докато операторите запечатваха решителната му поза, собствената му сянка погълна силуетите на децата. Той изчака така още миг, после тръгна обратно към асфалта.

Пое назад към хотела. Елена вървеше след него. Зад поредния завой Николай видя хотел „Полисия“ и раздвижването отпред. Дълга черна лимузина спря пред централния вход, обградена от флотилия бронирани седани. Мъже в черни костюми се изсипаха от придружаващите автомобили и оформиха плътен кордон. Новопристигналата знаменитост слезе от лимузината и вдигна ръка за поздрав.

Прожектори и светкавици се насочиха мълниеносно към новодошлия и осветиха като в ореол профила му. Никой не можеше да сбърка този силует. Президентът на Съединените американски щати. Пристигнал да подкрепи жизненоважния ядрен пакт между Русия и САЩ.

Основната причина за козметичното разчистване на Припят беше визитата на подобни височайши особи. За да не попадне в сянката на американския президент, Николай изчака новодошлите да влязат във фойето на хотела. Щом пътят се разчисти отново, той пое напред.

Всичко вървеше по план.

Погледна към чернобилската атомна централа, очертана от косите лъчи на залязващото слънце.

По това време утре щяха да празнуват раждането на един нов свят.

17:49

Южен Урал

Монк стоеше на билото и местеше поглед по заоблените възвишения. Слънцето залязваше и низините помежду им тънеха в дълбоки сенки.

— И трябва да минем оттук? — попита той. — Няма начин да заобиколим?

Константин сгъна картата.

— Да, иначе трябва да изминем стотици километри и да изгубим дни. Ако пресечем направо, до мината от другата страна на Карачей има само двайсетина километра.

Монк сведе поглед към мочурливата долина. Реката, по чието течение се бяха спуснали, стигаше до това било и се изливаше в широката долина под тях. Както и много други големи и малки потоци. Под косите лъчи на слънцето водопадите и естествените водни каскади грееха като реки от живак. Ала потъналата в сенките на ниските възвишения долина далеч не вдъхваше оптимизъм с наводнените си гори и обширните кръпки открити черни блата, обточени с високи треви и тръстика. Пътят през долината щеше да е труден, а след залез слънце лесно можеха да се изгубят.

Монк въздъхна издълбоко. Нямаха друг избор — трябваше да минат през блатото. Обърна се към Кишка и Пьотър. Децата седяха на един повален дънер и приличаха на полуудавени котета. Бяха изминали близо километър, носени от бързите речни води, докато студът не ги принуди да излязат на брега. На другия бряг, разбира се — водата би трябвало да прекъсне следата им, а и със спускането си по планинските склонове реката ставаше все по-широка. Останалите на отсрещния бряг тигри трябваше да преплуват бързата и широка река, за да уловят отново дирята им.

През последните два часа Пьотър мълчеше и очевидно се тревожеше заради Марта. Но поне не показваше признаци на паника — явно тигрите не бяха наблизо или поне той не ги усещаше.

Когато излязоха от водата, Монк накара всички да съблекат дрехите си, да ги изстискат, колкото могат, и пак да ги облекат. А

последвалият двучасов преход в най-горещото време на деня беше свършил останалото. Но сега пак щяха да се намокрят, а слънцето се скриваше. Чакаше ги студена нощ.

Само че Константин беше прав. Трябваше да продължат. Не можеха да останат тук, в гората на високото, където тигрите бяха в стихията си. Мочурицето поне предлагаше някаква защита.

Монк пое надолу по стръмния наклон, като подбираше най-лекия път. Помагаше на Пьотър, а Константин стискаше за ръка сестра си. Двете по-малки деца бяха на ръба на изтощението. Малобройната им групичка бързо потъна в хладните сенки и от топлината на слънцето остана само спомен.

Тук дърветата бяха по-големи, основно борове и брези. Но покрай лабиринта от вливащи се в блатото потоци и ручей тук-там се редяха върби, свели тъжно рамене и потопили вейки във водата.

Монк вървеше напред, проправяйки пътека. Ниската растителност представляваше гъста маса от хвойна и къпинак. Но колкото по-кално ставаше под краката им, толкова по-редки ставаха храстите. Скоро прескачаха от туфа мъх към следващата, което не беше трудно, защото тук мъхът очевидно се чувствате добре. Мекият зелен килим покриваше оголените скали и се катереше по светлите стволоче на брежите сякаш в опит да ги всмуче под земята.

Движеха се все по-бавно, буквално „затънали“ в тинята между все по-обширните кръпки застояла вода.

Пронизителен вик накара Монк да вдигне очи. Орел се плъзна ниско над дърветата, с криле широки колкото разперените ръце на възрастен човек.

Орел, излязъл на лов.

Което само подсети Монк за опасностите, които дебнеха зад тях.

Ускори крачка. Като никога теренът тук изглежда понасяше на малките. Леките им телца почти не раздвижваха гъстата кал, докато Монк трябваше да внимава на всяка крачка, иначе рискуваше да остане без ботуши.

Напредваха едва-едва и за час изминаха не повече от километър. Монк често виждаше змии да се разбягват пред тях, а веднъж мерна и лисица, която хукна по една могилка и бързо изчезна от погледа. Напрягаше слух за всеки звук. Чуваше, че нещо се движи през блатото.

Отчупено разклонение на рог говореше за наличието на популация от елени.

Преди да се усетят, вече газеха до глезените във вода и се движеха на зигзаг от остров на остров. Студеният въздух миришеше на влага, водорасли и плесен. Насекоми жужаха непрестанно и гласовете им се сливаха в бял шум, с който свикнаха бързо. Слънцето се спускаше зад планинските възвишения и в блатото под плътния балдахин на боровете ставаше все по-тъмно.

Монк вече не крачеше, а газеше.

Константин се изравни с него. Все още стискаше сестра си за ръка. Момичето буквално вървеше и спеше.

Пьотър се беше залепил за Монк. Държеше го за ръката, а когато стигнеха до по-дълбок участък, Монк го вдигаше на раменете си.

Момчето изведнъж стисна силно ръката му. Нещо чупеше клони и се движеше право към тях.

„О, не...“

Монк изкрещя, защото знаеше какво идва.

— Тичайте! Бързо!

Вдигна детето, което се бореше и викаше. Константин зацапа напред с високо вдигнати колене, влачейки Кишка след себе си. Левият крак на Монк затъна до средата на прасеца. Опита се да го издърпа, но напразно. Все едно беше стъпил в цимент.

Звукът на кършещи се клони приближаваше стремглаво. Монк хвърли Пьотър пред себе си и се обърна да посрещне атаката. Чу как детето цопна във водата. Но вместо да избяга, Пьотър тръгна назад към него.

— Не! Пьотър, бягай!

Но момчето го подмина миг преди нещо голямо да изскочи от клоните и да цопне тежко във водата. Момчето и нещото се прегърнаха в пристъп на искрена радост.

Марта.

Монк напразно се мъчеше да овладее пулса си.

— Пьотър, следващия път... гледай да ме предупредиш, моля те — промърмори той и се зае да измъкне крака си от гъстата кал.

Шимпанзето прегърна Пьотър и го вдигна над плитката вода. Константин и Кишка зацапаха назад към тях. Марта пусна внимателно Пьотър и прегърна по ред другите две деца. После пристъпи към

Монк, разперила широко ръце. Той се наведе и на свой ред беше прегърнат. Тялото ѝ беше горещо, дъхът ѝ прогори ухото му. Монк усети тремора на изтощение в старите ѝ кости. Прегърна я крепко, като си мислеше колко разстояние е трябвало да измине старото шимпанзе, за да се събере отново с тях.

Докато се изправяше обаче, се зачуди как всъщност ги е намерила Марта. Че ги е настигнала, беше разбираемо — докато те газеха в калта и тинята, тя се беше придвижвала от клон на клон и така беше стопила разстоянието. Как обаче ги беше открила?

Монк се взря в тъмнеещия гъстак.

А щом тя ги беше проследила...

— Хайде, движение — каза той и махна към сърцето на мочурището.

Отново в пълен състав, те поеха през заблатената местност. Завръщането на Марта ободри децата, но тежкия терен скоро помрачи настроението на всички. Константин се влачеше най-отпред. Пъотър гледаше да е близо до Монк, а Марта се придвижваше основно по дърветата, прехвърляше се от клон на клон и пръстите на краката ѝ току забърсваха водата.

Слънцето бавно изчезна зад планинските възвишения и ги потопи в почти непрогледен мрак. Монк едва различаваше Константин на няколко крачки пред себе си. Сова избуха някъде вляво да посрещне нощта с проточения си кух призив.

Константин извика към тях откъм гъст върбалак. В гласа му прозвуча напрежение:

— Изба!

Монк не знаеше значението на руската дума, но тя определено му прозвуча зловещо. Забърза след момчето и откри, че водата става по-плитка.

Мушна се под балдахина от върбови клонки и видя поредното островче. Само че това не беше пусто като другите. Върху ниската могила клечеше миниатюрна барака на ниски подпори. Построена беше от сурови трупи, покривът ѝ бе обрасъл с гъст мъх. Единственият прозорец тъмнееше. Нямаше признаци на живот. От комина не излизаше пушек.

Константин ги чакаше сред високата тръстика в началото на островчето.

Монк стигна до него.

Високото момче посочи:

— Ловна хижа. Има ги из цялата планина.

— Ще ида да проверя — каза Монк. — Ти стой тук.

Прекуси островчето и тръгна да обикаля бараката. Беше много малка, с комин от зидани камъни. Тревата стигаше до кръста му. Нямаше признаци някой да идвал тук скоро, от години дори. Прозорецът беше с капаци, зарезени отвътре. Имаше и малък кей, но без лодки. Само една плоскодънка — нещо като сал със заострен нос — беше изтеглена сред тръстиките до кейчето. Салът беше наполовина обрасъл с мъх, но с малко късмет може би щеше да им свърши работа.

Монк се върна при хижата и пробва да отвори вратата. Не беше заключена, но дъските се бяха издули и се наложи да я дръпне силно няколко пъти, преди тя да се отвори неохотно със скърцане на ръждясали панти. Вътрешността ѝ беше тъмна и миришеше на мухъл. Но поне беше сухо. Имаше само едно помещение. Подът беше от чамови дъски с разпръсната отгоре слама. Мебелировката се състоеше от малка маса и четири стола. Покрай едната стена от край до край се редяха грубо сковани шкафове, но нямаше нищо, което да прилича на кухня. Явно храната се приготвяше в огнището, където бяха струпани няколко метални тенджери и тигани. Имаше и купчина сухи дърва за огрев.

Супер.

Монк застана на прага и махна на децата да идват.

При други обстоятелства не би губил време тук, но всички имаха нужда от почивка и особено малките. Прозорецът беше плътно затворен с капаци и Монк Реши, че могат да си позволят малък огън. Добре би било да изсушат дрехите и обувките си и да изкарат на топло най-студената част от нощта. А после, сухи и отпочинали, можеха да продължат нататък още преди зазоряване, а с малко късмет — да използват и сала.

Константин му помогна да накладе огън, а другите две деца седнаха на пода, сгушени в Марта. Константин намери кибритени клечки в намаслена кутия и старите сухи подпалки пламнаха веднага. Огънят се разгоря бързо, като пукаше и пращеше. Димът се устреми към отвора на комина.

Докато Монк слагаше нова цепеница в огъня, Константин се зае да провери съдържанието на шкафовете. Откри риболовни такъми, ръждясал фенер с плискащ се на дъното му керосин, тежка ловна кама и полупразна кутия с патрони за пушка. Но не и пушка, уви. В едно от чекмеджетата момчето видя няколко омачкани и пожълтели списания с голи жени, които Монк побърза да конфискува, а после им намери и приложение като подпалки. На най-горния рафт в шкафа имаше нещо наистина полезно — четири силно избелели юргана, сгънати и увити в чаршаф.

Докато им раздаваше юрганите, Константин посочи раницата, която Монк беше оставил до вратата. Монк погледна натам. Момчето сочеше към портативния радиационен монитор във форма на значка. Значката вече не беше бяла, а розовееше, макар и слабо.

— Радиация — измърмори Монк.

Константин кимна.

— Преработвателната фабрика, която е отровила езеро Карачей. — Той махна на североизток. — Оттам радиацията е проникнала и в почвата.

Заразявайки подпочвените води, осъзна Монк. И къде се оттичаше всичката вода в тукашните планини? Монк погледна към затворения прозорец и си представи блатото отвън.

Поклати глава.

А си беше въобразявал, че проблемите му се изчерпват с някой и друг човекояден тигър.

19:04

Пьотър седеше гол-голеничък пред огъня, увит с дебелия юрган. Обувките им бяха наредени пред огнището, а дрехите им висяха на импровизиран простор от рибарско влакно. Влакното беше толкова тънко, че панталонът и ризата му сякаш се носеха във въздуха.

Танцът на припукващите пламъци му беше приятен, но димът — не. Кълбеше се към комина, сякаш беше нещо живо, родено от огъня.

Потрепери и се примъкна по-близо до ярките пламъци.

Старшата сестра в училище обичаше да им разказва за Баба Яга — как живеела вдън гората в къщичка от трупи, която се движела на

кокоши крака и търсела деца, които да изяде. Пъотър се замисли за подпорите на хижата, които беше видял на идване. Ами ако това беше къщичката на Баба Яга, забила остриите си нокти в земята, за да не се виждат?

Изглежда подозрително дима.

А Баба Яга нямаше ли си и невидими слуги?

Плъзна поглед из стаята. Нямаше хвърчащи предмети като в приказката. Но пък пламъците хвърляха игриви сенки навсякъде, така че беше трудно да се прецени. Премести се още по-близо до топлината на огъня, но къдравият дим все така привличаше погледа му.

Заклати се леко напред-назад. Ритмичното движение винаги го успокояваше. Марта седна до него и го придърпа към себе си. Той се сгуши в прегръдката ѝ. Силната ѝ ръка го притисна още по-близо.

„Не се страхувай“.

Но той се страхуваше. Страхът плъзеше по вътрешната страна на черепа му като хиляди малки паячета. Не откъсваше очи от пушека, защото знаеше, че точно там се крие опасността — димът се къдреше през комина и, сигурно щеше да предупреди Баба Яга, че в къщата ѝ има деца.

Сърцето му заби бързо-бързо в гърдите.

Вещицата идваше.

Усецаше я.

Очите му се разшириха, вперени в пушека. Опитваше се да съзре опасността.

Марта бърбореше утешително в ухото му, но напразно. Баба Яга идваше, за да ги изяде. Грозеше ги опасност. Деца в опасност. Огънят изпука и го стресна. И тогава разбра.

Не деца.

Дете.

И не едно от тях.

А друго.

Пъотър се взря напрегнато в дима, разбутвайки мрака, за да стигне до истината. И в къдрите на дима видя кой беше в опасност.

Неговата сестра.

Саша.

11:07

Вашингтон

— ДИК синдром — обясни Лиза край леглото на момичето.

Кат се опитваше да разбере. Стоеше, притиснала ръце към стомаха си, вперила поглед в тъничкото дете, което се беше изгубило в нощницата, чаршафите и възглавниците на болничното легло. Кабели се точеха изпод чаршафите към медицинската апаратура покрай едната стена, която следеше кръвното налягане и сърдечната дейност на детето. Вливаха му система с физиологичен разтвор и лекарства. Въпреки това само за няколко часа бледата кожа на момичето беше придобила сивкав оттенък, а устните му посиняваха.

— Дисеминирана интраваскуларна коагулация — преведе Лиза, което не помогна особено. Със същия успех можеше да ѝ говори на латински.

Монк щеше да знае за какво става въпрос, помисли си Кат. Нали имаше медицинско образование. Побърза да прогони тази мисъл от главата си — и без това още не беше дошла на себе си, след като видя рисунката на детето. То несъмнено я беше нарисувало за Кат. Между двете им се беше породило нещо, някаква връзка. Кат го беше доловила в очите ѝ, докато ѝ четеше. През повечето време малката изглеждаше отнесена и некомуникативна, но на няколко пъти беше вдигнала очи към нея. И в тях Кат беше съзряла светлинка — най-вече доверие, но и още нещо, сякаш двете се познаваха отдавна. Коктейл, който беше разтопил сърцето ѝ. Кат си даваше сметка, че като млада майка, инстинктите и хормоните ѝ са във върхова точка, а емоционалното ѝ състояние е нестабилно заради скорошната загуба на съпруга ѝ.

— Какво означава това? — попита Пейнтър.

Стоеше до Лиза от другата страна на леглото. Току-що се беше върнал с новини от Грей. Той и екипът му били нападнати и в момента пътували към северните райони на Индия. Пейнтър веднага разпоредил разследване кой може да стои зад атаката — опитът за покушение над д-р Мастерсън със сигурност не бил съвпадение и организаторът му е знаел, че Грей ще се срещне с него в Индия. Въпреки спешния характер на разследването, директорът беше отделил време да слезе в лазарета и да чуе доклада на Лиза.

Преди малко бяха излезли резултатите от кръвните тестове.

Преди Лиза да е отговорила на въпроса му, в стаята влезе Шон Макнайт. Беше свалил сакото и вратовръзката си, а ръкавите на ризата му бяха навити до лактите. След доклада на Грей се беше обадил тук-там. Пейнтър се обърна към него с вдигната въпросително вежда, но Шон махна на Лиза да продължи и се отпусна тежко на един стол до леглото. Беше стоял при детето през последния час и дори сега сложи несъзнателно ръка на чаршафа. Двамата с Кат си бяха поговорили доста. Шон имаше две внучета.

Лиза се изкашля и каза:

— ДИК синдромът е патологичен процес, при който кръвта започва да образува миниатюрни съсиреци във всички системи и органи. Това скоро изчерпва съсирващите фактори на организма и води до вътрешно кървене. Причините са разнообразни, но ДИК обикновено възниква като вторичен проблем в резултат на друго заболяване. Ухапване от змия, рак, тежки изгаряния, шок. Една от най-често срещаните причини е менингитът и по-точно септичното възпаление на мозъка. Което, като се има предвид високата температура и...

Лиза махна към устройството, имплантирано в черепа на детето, и сви притеснено устни.

— Всички изследвания потвърждават диагнозата. Намалени тромбоцити, повишено ниво на FDP — това са остатъчните вещества след разтварянето на съсиреци в кръвния поток, удълженото време на кървене. Сигурна съм в диагнозата. Вливаме й антитромбин и дротрекогин алфа. Това би трябвало да я стабилизира временно, но за да решим окончателно проблема, трябва да лекуваме първичното заболяване, което е предизвикало ДИК. Проблемът е, че не знаем какво е то. Детето не е септично. Кръвните тестове и анализите на гръбначномозъчната течност са отрицателни. Може да е вирусно, но според мен си имаме работа с нещо друго, нещо, за което дори не подозираме и което е свързано с импланта. Кат си пое дълбоко дъх.

— А без да знаем това...

Лиза скръсти ръце също като Кат.

— Състоянието й се влошава. Вливанията ще ни спечелят малко време, но трябва да разберем къде е истинският проблем. Лекарският

черен хумор е родил и друг прочит на съкращението ДИК — „Дъртата идва с косата“.

Кат се обърна към Пейнтър.

— Трябва да направим нещо.

Той кимна и погледна към Шон.

— Нямаме избор. Трябват ни отговори. Ако имахме време, сигурно и сами бихме открили първопричината за състоянието на детето. Истината е, че има хора, които знаят повече, запознати са с тази специфична биотехнология и са осведомени на какво поточно е било подложено момичето.

Шон въздъхна.

— Ще трябва да действаме много внимателно. Явно Шон и Пейнтър вече бяха обсъждали този въпрос, помисли си Кат.

— Какво сте намислили?

— Ако искаме да спасим това дете — започна Пейнтър и сведе поглед към крехкото момиче, — ще трябва да си легнем с врага.

23:38

Трент Макбрайд крачеше по дългия пуст коридор. Тази част на „Уолтър Рийд“ беше затворена за ремонт. Болничните стаи от двете страни на коридора бяха в ужасно състояние, с мухъл по стените и ронеща се мазилка, но не те го интересуваха, а психиатричното отделение със строг режим в дъното на коридора. Там стените бяха на циментена замазка, прозорците имаха решетки, а вратите бяха стоманени с малки зарешетени отвори.

Трент стигна до последната килия. Пред вратата имаше пазач. За всеки случай. Пазачът отстъпи встрани и подаде на Трент връзка ключове.

Той ги взе и погледна през малкото прозорче. Юри лежеше облечен в леглото. Трент отключи вратата и Юри се надигна. Изглеждаше ненормално жизнен за годините си — явно караше на силни коктейли от андрогени и други забавящи стареенето хормони. Руснаците бяха луди на тая тема — дай им да експериментират с лекарства.

Отвори широко вратата.

— Време е да свършим малко работа, Юри.

Мъжът стана и го изгледа гневно.

— Саша?

— Ще видим.

Юри тръгна към вратата. В изражението му се четеше твърде много решителност и Трент изведнъж се изпълни с подозрения. Вместо да се пречупи от изтезанията, този тип май беше почерпил допълнителна сила, също като меч, който става все по-як под ударите на чука; Може пък силите на стареца да не се дължаха единствено на инжекции в задника.

Но изпълнен с решителност или не, Юри му беше в ръцете.

Въпреки това Трент даде знак на въоръжения пазач да ги придружи. Близо метър и деветдесет висок и два пъти по-тежък от руснака, той не смяташе, че има нужда от ескорт. Допреди малко поне. Нещо в очите на Юри не му вдъхваше доверие.

Тръгнаха назад по коридора.

— Къде отиваме? — попита Юри.

„Да забием един последен пирон в ковчега на Арчибалд Полк“, отвърна наум той. Трент беше дирижирал смъртта на стария си приятел, а сега планираше да сложи край и на едно от най-успешните му начинания — тайната организация, чиято концепция Арчибалд беше създал, докато работеше за Язоновците.

Екип от учени-убийци.

В основата си — язоновци с автомати.

И след като уби професора, сега Трент трябваше да унищожи и неговата рожба. За да продължи собствената му работа, Сигма трябваше умре.

12.

6 септември, 19:36
Пенджаб, Индия

Докато слънцето потъваше зад хоризонта, Грей неохотно призна, че Росауро не е сбъркала с избора на превозно средство. На седалката до шофьора той се подпираше с ръка на тавана в напразен опит да омекоти поне малко друсането, докато джипът им подскачаше по разкаляния и набразден с дълбоки коловози черен път. Бяха минали през последния що-годе голям град преди час и оттогава пътуваха през затънтена провинция.

Ферми за отглеждане на добитък, ниви със захарна тръстика и мангови овощни градини шаренееха като кръпки по вълнистия терен. Мастерсън беше обяснил, че Пенджаб е житницата на Индия, където се отглеждала основната част от пшеницата, просото и оризът на страната.

— И някой трябва да обработва всичко това — беше казал той, докато даваше указания от задната седалка.

Ковалски и Елизабет седяха при него. Лука се ширеше сам на най-задната седалка и си точеше камите.

— При разклонението завий вляво — нареди Мастерсън.

Росауро завъртя волана и джипът прецапа през пълна с вода канавка, която приличаше повече на поток. Самият път беше изровен на много места от водата, която се стичаше по склоновете. На персийски „пенджаб“ означаваше „земята на петте реки“, пак те бяха и една от основните причини за плодородието на района.

Грей огледа смрачаващото се небе. Ниски облаци се търкаляха до хоризонта. Скоро щеше да завали.

— Все нагоре — каза Мастерсън. — Оттатък онзи хълм там.

Джипът нададе рев по нанагорницето, вдигайки ветрила от кал зад себе си. От билото на хълма се откриваше малка долина с форма на купа и възвишения по края. Потънало в мрак село лежеше на дъното ѝ — скупчени една до друга каменни къщи и пръстени бараки с покриви

от палмови листа. Два огъня хвърляха отблясъци в началото на градчето. Мъже стояха около тях и ги ръчкаха с дълги пръти. Горяха боклук. Волска каруца чакаше до единия огън, натоварена догоре с отпадъци. Волът се размърда неспокойно, когато джипът наближи по нанадолнището.

— Другото лице на Индия — каза Мастерсън. — Над тричетвърти от населението й все още живее в селските райони. Тук обаче ще се срещнете с най-долната прослойка на кастовата система. „Хариджан“, както ги е прекръстил Ганди, което означава „божии хора“, макар че и до днес презрително ги наричат „далит“ или „ачута“, което се превежда буквално като „недосегаеми“, но в смисъл, че нямат право да „досягат“, да докосват останалите хора. Нещо като парии.

Грей забеляза, че Лука е прибрал камите си и слуша внимателно. „Недосегаеми“. Може би хората тук бяха от един корен с неговите кланове.

Осветени от пламъците, мъже от селото се събираха със сърпове и тояги, разтревожени от появата на странниците.

— Какви са тези хора? — попита Грей. Искеше да знае с кого си има работа.

— За да ти отговоря на този въпрос — каза Мастерсън, — първо трябва да проумееш тукашната кастова система. Според легендите всички основни „варни“ — или класи от хора — са възникнали от едно богоподобно същество. Брамините — това са свещениците и учителите — са произлезли от устата на съществото. Управниците и войниците — от ръцете му. Търговците — от бедрата му. Краката са свързани с работниците. Всяка каста си има своя собствена социална йерархия, която в голямата си част е заложена още в текстове отпреди две хиляди години, известни като „Законите на Ману“, които казват какво можеш и какво не можеш да правиш.

— А тези недосегаеми, за които спомена? — попита Грей, който не сваляше поглед от сбиращите се мъже и младежи.

— Смята се, че петата варна не води произхода си от въпросното велико същество. На тях се гледало като на аутсайдери, твърде нечисти, за да живеят заедно с другите. Това били хората, които се занимавали с обработка на животински кожи, с кръв, екскременти, дори с телата на мъртвите. За тях нямало място в домовете на повисшите касты, нито в храмовете, дори не им позволявали да се хранят

със същите прибори. Даже сенките им не бивало да докосват човек от по-висша каста. Нарушиш ли някое от тези правила, можело да те пребият, изнасят, убият.

Елизабет се наведе напред.

— И никой не се опитва да сложи край на това безобразие?

Мастерсън изсумтя.

— Индийската конституция инкриминира подобна дискриминация, но старите порядки още са живи, особено в селските райони. Петнайсет процента от населението все още попада в групата на недосегаемите. Нищо не може да се направи. Дете, родено в семейство на недосегаеми, си остава такова завинаги. Тези хора стават жертва на хилядолетни религиозни закони, които ги отхвърлят като низши създания, Ако трябва да сме честни обаче, както вече казах — все някой трябва да обработва нивите.

Грей си помисли за обширните пасища, обработваема земя и овощни градини.

Мастерсън продължи:

— Недосегаемите са робска класа, която е част от обществената структура. И макар да има известно подобрение, най-вече в големите градове, селските райони все така имат нужда от работна ръка — и тук кастовата система сработва идеално. Села като това са били опожарявани само защото жителите им са си позволили да настояват за по-високи надници и подобри условия на труд. На това се дължи и подозрението, с което ни посрещат сега.

И той кимна към въоръжената със селскостопански сечива група по посрещането.

— Мили Боже — възкликна Елизабет.

— Бог няма нищо общо с това — горчиво каза Мастерсън. — Всичко е въпрос на икономика. Твоят баща беше пламенен защитник на тези хора. Дотам, че в последно време трудно си осигуряваше съдействието на йоги и брамински мистици.

— Заради отношението си към недосегаемите? — попита тя.

— Заради това... както и защото търсеше източника на генетичния маркер именно сред тях. Когато мълвата се разнесе, много врати се затвориха за него. В Индия традициите все още са много по-силни от науката и просвещението. Всъщност, когато Арчибалд изчезна, реших, че са го убили именно по тази причина.

Грей даде знак на Росауро да спре в края на осветения от огньовете участък.

— А това село? Тук ли е бил видян за последно д-р Полк?

Мастерсън кимна.

— При последния ни телефонен разговор Арчибалд беше крайно развълнуван. Направил беше някакво откритие и нямаше търпение да ми разкаже за него... обаче така и не се чухме повече. Но пък той понякога правеше така, изчезваше с месеци в някой затънтен селски край и обикаляше от село в село. В махали и паланки без имена, където хората от по-висшите касти не стъпват. Но времето си минаваше и аз започнах да си мисля най-лошото.

— А тези хора? — попита отново Грей. — Имаме ли основание да се боим от тях?

— Тъкмо обратното. — Мастерсън отвори вратата от своята страна и се измъкна от джипа с помощта на бастунчето.

Грей слезе след него. Останалите врати на джипа също се отвориха и пътниците се изсипаха на открито.

— Не се отдалечавайте от джипа — предупреди ги той. Мастерсън тръгна към огъня, следван по петите от Грей. Извика нещо на хинди. Грей знаеше някоя и друга дума на езика покрай собствените си занимания с индийската религия и философия, но не толкова, че да разбере казаното. Мастерсън изглежда питаше за някого и местеше поглед от лице на лице.

Мъжете все така стояха като настръхнала от оръжия преградна стена.

Волът измуча жално, сякаш доловил напрежението.

Накрая Мастерсън спря между двете клади. Миризмата беше задушлива и зловонна — смес от пържен дроб и горящи гуми. Грей едвам се сдържаше да не си запуши носа. Мастерсън махна назад към джипа и каза още нещо. Грей различи името на Арчибалд Полк, последвано от „бетее“.

Думата на хинди за „дъщеря“.

Мъжете обърнаха като по команда глави към Елизабет и сведоха оръжията си. А после изведнъж се разприказваха. Сочеха я. Човешката стена се раздели гостоприемно. Две момчета хукнаха по тясна уличка между две каменни къщи, надавайки радостни възгласи.

Мастерсън се обърна към Грей.

— Недосегаемите в този район се отнасят с особена почит към Арчибалд. Сигурен бях, че дъщеря му ще бъде посрещната с отворени обятия. Тук нищо не ни заплашва.

— С изключение на дизентерията — обади се Ковалски зад тях.

Елизабет го сръга в ребрата.

Грей ги поведе към селото. Измъчваше го неясното предчувствие, че разстроеният стомах няма да е единственият им проблем.

20:02

Елизабет мина между двете клади. Потъналото в мрак село се разбуждаше. Някой заудря призивно по импровизиран барабан. Пресрещна ги жена, прикрила наполовина лицето си със сари, и им даде знак да я последват към центъра на селото.

Докато жената се обръщаше, Елизабет зърна за миг увисналата и покрита с белези плът под тънкия плат. Мастерсън забеляза потреса ѝ.

Тя се наведе към него.

— Какво се е случило с тази жена?

Професорът отговори тихо:

— Баща ти ми спомена за нея. Хванали сина ѝ да лови риба в селското езеро на по-висша каста. Тя отишла да го прибере, но заловили и нея. Селяните пребили детето, а нея залели с киселина. Загубила едното си око и половината лице.

Елизабет усети как кръвта ѝ изстива.

— Какъв ужас.

— Ако питаш нея, ще ти каже, че е извадила късмет. Защото е можело и да я изнасят.

Елизабет тръгна след жената. Стомахът ѝ се обръщаше от мисълта за причинената ѝ жестокост, но в същото време я изпълваше уважение и дори страхопочитание пред силата на духа, позволила ѝ да оцелее въпреки всичко.

Жената ги преведе през лабиринт от криви улички до центъра на селото. Там също гореше голям огън. Около няколко дървени маси до кладенец с помпа се събираха хора. Жените бързаха да забършат

масите от нападалите листа, други носеха ядене. Малки деца тичаха като отвързани, боси и повечето само по гащички.

Кажи-речи всеки втори мъж скланяше глава пред Елизабет, а някои се покланяха от кръста. Явно наистина бяха уважавали баща ѝ. А тя бе имала съвсем смътна представа за заниманията му тук.

Мастерсън посочи към тях с бастунчето си.

— Арчибалд направи много за тукашните села. Разобличи местни доброволчески отряди, които тероризираха хората, и извоюва разпускането им, дори уреди по-високи надници на селяните, по-добро медицинско обслужване и образование. И още по-важно, отнасяше се към тях с уважение.

— Нямах представа — промълви тя.

— И си спечели доверието им. Районът се превърна в център на генетичното му проучване.

— Защо точно тук? — попита Грей, който вървеше от другата страна на професора.

— Защото след като състави картата, която ви показах, Арчибалд се зае да картографира детайлно и самия Пенджаб. Генетичните данни сочели към този подрайон, но според мен имаше и нещо друго.

Елизабет се намръщи.

— Какво?

— Не съм сигурен. Интересът му към тези места се появи преди около две години. Точно тогава преустанови тестването в други области на страната и се съсредоточи върху този район. — Професорът хвърли поглед назад към Лука. — И върху циганите.

Елизабет се върна мислено две години назад. По онова време тъкмо приключваше докторантурата си в Джорджтаун. Почти не поддържаше връзка с баща си. Редките им разговори по телефона обикновено бяха кратки и неловки. Ако знаеше с какво се е занимавал отвъд чисто научния си проект, сигурно би реагирала различно.

Стигнаха до площадчето, където ги посрещнаха с усмивки и настойчиви покани. Масите вече бяха отрупани с храна — тънки царевични питки, купички ориз с подправки, варени зеленчуци, дребни сливи и големи фурми, паници със суроватка — семпла храна, но от сърце. Коленичила жена разбъркваше гъста яхния от леща върху огнище с форма на конска подкова. Дъщеря ѝ се появи с кофа с кравешка тор, с която да подхранят огъня отдолу.

Ковалски застана до Елизабет.

— Не е точно като в „Макдоналдс“.

— Може би защото тук почитат кравите като свещени животни.

— Че то и аз ги почитам. Особено на грил с печени картофи.

Тя се усмихна. Този ужасен човек май винаги успяваше да я разсмее, помисли си. И изведнъж си даде сметка, че телата им почти се докосват. Побърза да отстъпи крачка встрани.

Междувременно се бяха сдобили и с музикален съпровод — един от селяните дърпаше струните на цитра, друг му акомпанираше с хармоника, трети блъскаше на нещо като тъпан.

Висок мъж пристъпи към тях. Изглеждаше в средата на трийсетте, с късо подстригана коса и смугла кожа. Беше облечен в традиционна „доти курта“ — правоъгълно парче плат, увито около кръста, с дължина до глезените, риза с дълги ръкави и закопчана туника отгоре. На главата си носеше бродирана плетена шапка, която се наричаше „куфи“. Поклони се ниско и заговори на английски с отчетлив британски акцент:

— Аз съм Аби Банджее, но за мен ще е чест, ако ми викате Абе. Ние индийците имаме една поговорка — „Ат итхи дево бхава“. Това означава, че за нас гостите са като богове. Което с още по-голяма сила се отнася за дъщерята на професор Арчибалд Полк, мой близък приятел. — Той ги покани с жест на масата. — Моля заповядайте.

Гостите се възползваха от поканата, но усмивката бързо изчезна от лицето на Абе, когато разбра за кончината на баща й.

— Не знаех — тихо каза той с разкривено от болка лице. — Това е непрежалима загуба. Моля да приемете съболезнованията ми, госпожице Полк.

Тя кимна унило.

— За последно е бил видян тук, във вашето село — обади се Грей и кимна към Мастерсън. — Казал е на професора, че тръгва насам.

Мастерсън се изкашля.

— Надявахме се от вас да разберем накъде е потеглил след това Арчибалд.

— Знаех си аз, че не трябваше да тръгва сам — каза мъжът и поклати глава. — Но той бързаше.

— Къде е отишъл? — попита Грей.

— Изобщо не трябваше да го водим там. Онова място е прокълнато.

Елизабет посегна и го докосна по ръката.

— Ако знаете нещо... каквото и да било...

Абе преглътна шумно и бръкна във вътрешен джоб на туниката си. Извади малка платнена кесийка, в която нещо дрънчеше.

— Всичко започна, когато показах това на баща ви. — Той развърза кесийката и изсипа съдържанието ѝ на масата. — От време на време намираме такива, като орем нивите.

Стари зацапани монети, почти черни от годините, се пръснаха по масата. Една се търкулна към Елизабет. Тя я затисна с длан и я взе. Огледа я, като изтри с палец част от мръсотията... и след миг разбра какво държи в ръцете си.

Издраскано, но все още различимо женско лице я гледаше от монетата. Беше обточено с гърчещи се змийски тела. Горгоната на име Медуза. Кое то можеше да означава само едно.

— Древногръцка монета — възкликна невярващо тя. — И казвате, че сте ги намерили тук, във вашите ниви?

Абе кимна.

— Невероятно. — Елизабет обърна монетата към светлината на огъня. — Гърците наистина са владели за кратко Пенджаб. Заедно с персийците, арабите, моголите и афганците. Дори Александър Велики е водил голяма битка в тези земи.

Грей взе друга от монетите. Изражението му помръкна. Гледа я още миг, после я подаде на Елизабет.

— Виж това.

Елизабет я взе. Погледна я и пръстите ѝ се разтрепериха. На монетата се мъдреше релефно изображение на гръцки храм. И не какъв да е храм. Елизабет се взираше в трите колони и тъмния вход. И главната буква „Е“ на прага.

— Това е храмът в Делфи — промълви тя.

— Прилича на монетата, която баща ти е взел от музея.

Елизабет се мъчеше да проумее връзката, но мислите ѝ се разбягваха, сякаш мозъкът ѝ внезапно беше дал на късо.

— Кога... кога за пръв път показахте тези монети на баща ми?

Абе смръщи вежди.

— Не съм сигурен. Преди около две години може би. Той ми каза да ги скрия някъде на сигурно място, но тъй като сега е мъртъв, а вие сте негова дъщеря...

Но Елизабет почти не го чуваше. Преди две години. По времето, когато баща ѝ беше уредил стажа ѝ в Делфийския музей. Досещаше се, че държи в ръцете си монетата, на която дължи работата си там. Твърде зает с делата си тук, той е искал тя да се заеме с делфийската загадка. Гняв припламна в сърцето ѝ, но тя навреме си спомни за селяните наоколо и и какво бяха видели те от баща ѝ. Може би не му е давало сърце да си тръгне, да ги изостави.

Но можеше да ѝ каже нещо все пак.

Освен ако... е мълчал, за да я защити?

Тя поклати глава, объркана от многото въпроси без отговор. Какво ставаше тук? Обърна монетата с надеждата да намери някакъв отговор. Повърхността ѝ тъмнееше, а едва различимият символ не изглеждаше гръцки.

Абе забеляза обърканото ѝ изражение. Посочи монетата, която явно познаваше добре.

— Това е колелото на чакрите. Древен индуски символ.

„И какво прави върху гръцка монета?“, зачуди се тя.

— Може ли да погледна? — попита Лука. Заобиколи и се наведе над рамото ѝ. Тялото му застина, а пръстите му побеляха върху ръба на масата.

— Този... този символ. Той е и на ромското знаме.

— Какво? — попита Елизабет.

Лука се изправи, челото му беше набръчкано от объркване.

— Избрали са го, защото на санскрит „чакра“ означава „колело“. Смята се, че символизира колело на циганска каруца и оттам номадските ни традиции, а в същото време изразява почит към индийските ни корени. Но открай време има слухове, че символът крие и по-дълбоко значение, свързано с древната история на нашите кланове.

Докато другите коментираха значението на това съвпадение, Елизабет разглеждаше мълчаливо монетата и една догадка бавно се избистряше в главата ѝ.

Грей се наведе към нея, явно съзрял нещо на лицето ѝ.

— Какво има?

Тя обърна глава да срещне погледа му. Вдигна монетата и посочи релефното изображение на храма.

— Баща ми използва връзките си, за да ми уреди стажа в Делфи, както вече ви казах. Сега излиза, че го е направил малко след като е намерил тази монета. — Обърна монетата откъм страната с колелото. — По същото време е започнал да проучва циганите и тяхната връзка с Индия. Две страни на монетата, две линии на проучване.

Елизабет се вгледа в ръба на монетата.

— Но какво се крие между двете? Какво ги свързва?

Обърна се към Аби Банджее. Той не им беше казал всичко.

— Къде отиде баща ми? — остро попита тя.

Отвърна ѝ вик. Някакъв местен мъж тичаше откъм външните клади. Музиката замлъкна... но не и далечното громолене, като тежък барабанен ритъм, който объркваше пулса на сърцето ѝ.

Грей скочи на крака.

Елизабет също стана и погледна объркано към хълмовете. Опитваше се да разбере откъде идва шумът, но той сякаш идваше отвсякъде... А после три светлилки пробиха облачното небе.

Хеликоптери.

— Всички в джипа! Бързо! — извика Грей.

Абе закрепя заповеди на хинди. Мъже и жени се юрнаха във всички посоки. Тълпата повлече Елизабет и я отдели от другите. Тя се буташе в мелето, изгубила ориентация, и напразно се опитваше да настигне своите хора.

Хеликоптерите се спуснаха над селото като гмуркаци се ястреби, после се разделиха за обход. Вдигнала поглед към небето, Елизабет се спъна, но нечия яка ръка я улови навреме. Ковалски я грабна през кръста, пусна я да стъпи на крака и я задърпа напред.

— Хайде, сладурано.

И се връза в мелето като канара по нанадолнище.

Хеликоптерите застинаха неподвижно по границите на селото. Въжета се спуснаха през отворените им люкове. Краищата им още не бяха стигнали земята, когато тъмни силуети се плъзнаха по тях — с шлемове, оръжие и всичко останало.

Нямаше начин да стигнат навреме до джипа.

20:38

Припят, Украйна

Николай щракна капачето на мобилния си телефон. „Един проблем по-малко“, помисли си той. Пое по коридора към балната зала. Музика се носеше на талози — популярна руска мелодийка от деветнайсети век. „Снегурочка“.

Николай плъзна длан по елегантните линии на смокинга си. Другите предпочитаха съвременни дизайнери, но той беше избрал лично облеклото си в Милано — едноредно кашмирено сако „Бриони“ с остър ревер и шал яка. Беше класическо и елегантно, по подобие на смокингите, носени от Уиндзорския херцог през трийсетте и четирийсетте години на двайсети век. Имаше отлежал вид, който Николай беше осъвременил точно колкото трябва, заменяйки традиционната папийонка — което не отиваше на грижливо подрязаната му брада — с копринена вратовръзка и диамантена игла от руско сребро.

Със съзнанието, че изглежда великолепно, той влезе в балната зала.

Нови мраморни подове лъщяха под светлината на дузина кристални полюлеи „Бакара“, дарени от компанията производител по повод събитието. Празен дансинг в средата и маси околоръст. Само че истинските танци вече бяха започнали. Гостите се движеха бавно и спираха да поприказват, теглени от водовъртежите на политическата стихия, даваха мило и драго да уловят нужния поглед, да получат съпричастна усмивка, да си откраднат миг насаме с когото трябва и да уговорят шепнешком някоя сделка.

Най-големите водовъртежи бяха около руския министър-председател и американския президент. Всеки от тях набираше подкрепа за своята идея относно санкциите срещу новите ядрени заплахи. Важна среща по въпроса беше насрочена в Санкт Петербург след Церемонията тук. Запечатването на Чернобил щеше да е символичното начало на срещата.

Николай гледаше двамата и морето от хора около тях. Смяташе и сам да нагази в тези води. А с растящата му популярност като поборник за ядрената реформа, морето само щеше да се разтвори пред него.

Редно беше поне да се здрависа с двамата мъже, които планираше да убие.

Но преди да нагази в морето, Николай отиде при Елена. Тя стоеше до един от високите прозорци. Тежка коприна обвиваше както прозорците, така и жената. Тя изглеждаше великолепно в черната рокля, която се стичаше като масло по стройната ѝ фигура — приличаше на възкръснала звезда от стара холивудска премиера. Държеше чаша с шампанско в едната си ръка, но сякаш съвсем беше забравила за нея. Гледаше мрака навън.

Николай застана до нея.

Отвъд руините на града близо до хоризонта блещукаха светлинки. Бригади от работници щяха да се трудят цялата нощ, за да издигнат зрителските трибуни и да направят последна проверка на системите, преди новият саркофаг да бъде инсталиран върху старата бетонна черупка, захлупила чернобилската централа. Всичко трябваше да мине гладко. Целят свят щеше да наблюдава събитието.

Той я докосна по ръката.

Елена не се стресна — вече беше видяла отражението му в стъклото на прозореца.

Личният му Распутин в сладна женска форма.

— Почти на финала сме — каза той и се наведе към ухото ѝ.

Взривовете вече бяха поставени където трябва. Нищо не можеше да ги спре.

20:40

Пенджаб, Индия

Стрелбата започна, преди Грей да е стигнал края на селото. Викове и писъци цепеха въздуха. В небето трещяха хеликоптерите. Той опря гръб в някаква каменна стена. Джипът чакаше от другата страна на кладите.

Войник в черна униформа притича през откритото пространство с карабина на рамо. Колегите му сигурно вече заемаха позиции около селцето, затваряйки обръча. Скоро щяха да тръгнат напред през лабиринта от улички, убивайки всеки срещнат.

Грей знаеше, че единственият начин да помогне на селяните, беше да отведе хората си оттук, а с тях и нападателите. Трябваше да се измъкнат, преди клането да започне.

Протегна ръка назад към Росауро.

— Ключовете.

Те се озоваха в ръката му, а жената го уведоми мрачно:

— Ковалски и Елизабет ги няма.

Грей погледна назад. Така и не беше забелязал липсата им, зает да тича презглава по кривите улички.

— Намери ги — нареди ѝ той. — Тръгвай.

Тя кимна, и хукна назад.

Грей погледна Лука в очите.

— Пази професора. Скрийте се някъде. Циганинът кимна. Две ками лъщяха в ръцете му. Грей не можеше да чака повече.

Приведен ниско, той напусна прикритието на стената и пое на бегом през откритото пространство.

Елизабет тичаше с Ковалски по криволичеща уличка. От едната страна минаваше канавка, пълна с нещо зловонно.

— Канавката — каза задъхано тя. — Трябва да води извън селото.

Ковалски кимна и свърна зад следващия завой. Стискаше пистолет в едната си месеста лапа, Елизабет подтичваше до него.

— Имаш ли и друг пистолет? — попита тя.

— Можеш ли да стреляш?

— По летящи глинени мишени. В колежа.

— Няма голяма разлика. Само дето тукашните издават повече звуци.

Бръкна под якето си, измъкна малка берета от колана на гърба си и я тикна слепешката в ръцете ѝ.

Пръстите ѝ се свиха плътно около дръжката, сякаш да почерпят сила от студената стомана.

Хукнаха напред. Уличката беше празна, но по външния периметър на селото се водеше престрелка — селяните защитаваха домовете и живота си.

Един от хеликоптерите мина ниско над тях. Завихреният от перките му въздух подгони листа и боклуци по улицката. Двамата хлътнаха в някаква пръстена колиба. Елизабет мерна две деца, свити зад нисък креват.

След като хеликоптерът отмина, Ковалски я дръпна към вратата, а после я избута бързо назад. Войник в черно профуча покрай отвора. Явно битката се беше преместила в самото село. Ковалски надникна през вратата, махна ѝ и я изведе отново навън.

— Ще тръгнем към хълмовете — каза той.

Завиха още два пъти на бегом и излязоха на прав участък към хълмовете. Трупове се валяха по улицата и кръвта се стичаше в канавката. Поне едно от телата беше с черна камуфлажна униформа. Ковалски забърза напред, придържайки се към стените от едната страна. Държеше пистолета си в готовност.

Залп автоматична стрелба изкънтя откъм покрайнините.

Как щяха да минат оттам?

Ковалски спря при трупа на войника. Наведе се ѝ дръпна шлема.

Нещо като дегизировка, помисли си Елизабет. Хитро.

Само че когато Ковалски дръпна шлема, главата на войника се отдели заедно с него. Шокиран и ужасен, той отскочи назад и се блъсна в Елизабет. Тя загуби равновесие и двамата тупнаха на земята.

Тъмна сянка се появи зад тях.

Друг войник.

Елизабет вдигна пистолета си и стреля напосоки. Куршумите рикошираха със звън в паважа, пропускайки целта, но поне принудиха мъжа в черно да отстъпи зад ъгъла. Пищовът на Ковалски гръмна като оръдие в тясната уличка. Елизабет хвърли поглед през рамо и видя още двама войници в края на улицата.

Бяха обкръжени, а численото превъзходство не беше на тяхна страна.

Грей изскочи от улицката и хукна през открития участък. Метна се към волската каруца, която още стоеше на мястото си до кладите горящ боклук. Плъзгайки се по корем, той се изравни с един от огньовете. Прикрит от каруцата, посегна към кладата. Щом изстрелите

и хеликоптерите не бяха в състояние да подплашат вола, значи се налагаше Грей да му запали огън под опашката.

Буквално.

Издърпа парче горяща гума от края на кладата и го метна върху мазната купчина отпадъци в каруцата. Пламъците прихванаха бързо. Стиснал горящ клон в ръката си, Грей изпълзя под каруцата и сръчка вола отзад.

Животното изрева и ритна със задните си крака, като едва не преобърна каруцата. Грей се хвана за предната ос миг преди волът да отпраши с жално мучене право към хълмовете. Каруцата подскочаше бясно и ръсеше след себе си горящи боклуци.

Подмятан отдолу, Грей стискаше здраво предната ос и внимаваше да не попадне под тежките колела.

Волът и каруцата стигнаха до изровен от водата естествен канал в подножието на хълмовете.

Грей се пусна и потъна в рядката кал.

Каруцата продължи към хълмовете като огнен метеор с неясна дестинация. Грей се надяваше боклучавите фойерверки да задържат вниманието на онези в хеликоптерите.

Останал на тъмно, той се придвижваше, къде с плуване, къде с пълзене, по канала, който завиваше покрай селото. Озова се от обратната страна на джипа и изчака най-близкия хеликоптер да се отдалечи... После изскочи от калта и хукна приведен към мерцедеса.

Трябваше да се вмъкне в джипа по най-бързия начин. Щом отвореше вратата, светлинките в купето щяха да се включат. С ключовете в ръка, той си пое дълбоко дъх.

Повече не можеше да чака.

Притисната в завардената от войници уличка, Елизабет се оглеждаше трескаво за някакъв изход. И намери един. Отворен прозорец. На крачка от тях.

Сръга Ковалски и го посочи.

— Тръгвай! — изръмжа той.

Елизабет се метна през отвора. Притиснала пистолета към гърдите си, тя направи опит да се претърколи при падането, както беше виждала да правят по филмите. Не ѝ се получи. Стаята беше празна,

гол пръстен под и нищо друго. Ковалски влетя след нея през прозореца и тя едва успя да се отмести навреме. Куршуми го следваха по петите. Тежки стъпки затрополиха към тях и от двата края на улицата.

— Вратата — извика тя.

Нисък отвор срещу прозореца извеждаше към друга уличка. Двамата изскочиха навън... и налетяха на други четирима войници. Изненадата беше всеобща. Но преди някой да се опомни и стреля, върху войниците заваля остра стомана. Елизабет и Ковалски отстъпиха заедно назад. Един от мъжете насочи пистолета си към нападателите, но въздухът се разцепи и стомана отсече ръката му. Друг се свлече на колене със зейнало гърло.

За нула време и четиримата срещнаха смъртта си.

Елизабет вдигна поглед към спасителите — трима мъже.

Абе и двама негови съселяни.

Оръжията им бяха характерни за този район и уникални по своя вид. „Уруми“. Прословутите индийски бич-мечове. Състояха се от удобна ръкохватка с прикрепени към нея четири гъвкави остриета, всяко широко по два сантиметра и дълго метър и половина, но толкова тънко, че стоманата се гънеше като камшик. Баща ѝ й беше показвал демонстрации на бойното изкуство, познато под името „каларипаяту“. С едно завъртане на китката остриетата се развиваха и нанасяха поражения много по-тежки от всеки обикновен меч.

— Елате! — каза Абе. — Приятелите ви са ей там.

Поведе ги назад към селото. Вървяха по обиколен път през периферията. Абе замахваше от време на време с меча си, дори преди да е свърнал зад поредния завой. Ударът ослепяваше и осакатяваше противника, а след това той и хората му изскачаха да довършат започнатото.

Очите на Ковалски святкаха в мрака при вида на клането.

— С оръжие като т'ва нищо чудно, че им викат „недосегаеми“. Непременно трябва да се сдобия с една от тия чудесии.

При поредния завой Абе заметна бича си... после дръпна бързо ръка назад. Вик на изненада прозвуча иззад ъгъла.

— Много съжалявам — каза Абе.

Появи се Росауро. Притискаше с ръка бузата си. Между пръстите ѝ се процеждаше кръв. Но когато видя Елизабет и Ковалски, очите ѝ се разшириха.

— Слава на Бога, че ви намерих — каза тя. — Бързо!

И всички хукнаха в група след нея.

След серия от завои кладите се появиха в края на уличката. Клекнал между две пръстени колиби, Лука им махна да побързат. Елизабет видя професора, сгушен в дълбоките сенки.

Къде беше Грей?

Сякаш чул въпроса ѝ, мощен двигател се събуди с рев откъм горящите клади.

— Имайте готовност! — изсъска им Росауро. По лицето ѝ се стичаше кръв.

„Готовност за какво?“

Грей включи на скорост и натисна докрай педала на газта. Четириколесното задвижване изстреля джипа напред. Един от задните прозорци се пръсна на парчета и колата залитна. Изстрел между двете боклукчийски клади.

Хеликоптер се появи ниско отпред. Не беше въоръжен с картечна установка, но от страничната врата висеше някой и стискаше карабина.

Грей скочи на спирачките. Куршуми вдигнаха фонтани от кал на сантиметри от предната броня. Той включи на задна скорост, даде газ и джипът описа полукръг около задницата си с рев на петстотин коня под капака.

Завъртял докрай волана, Грей даде още газ и джипът се люшна, изправен на задните си гуми. След миг предните се стовариха обратно на земята, Грей насочи задницата на тежката машина към уличката и натисна бутона за отваряне на задния люк. Таблото примигна предупредително, когато хидравличната система се задейства. Джипът се натресе между двете клади и във въздуха се разхвърчаха горящи боклуци.

Грей натисна спирачките и едва не подкоси Росауро, която тичаше към него начело на останалите. Метна се през отворения заден люк и се прехвърли на средната седалка, за да направи място за другите. Джипът се разклати от внезапния наплив на пътници. Грей мерна позната бръсната глава. Явно бяха намерили Ковалски.

И Елизабет.

Която в момента май се бореше за въздух под тежката снага на бившия моряк.

Росауро извика иззад него:

— Тръгвай!

Грей настъпи газта и натисна бутона за затваряне на люка.

Два хеликоптера се насочваха към него от различни посоки. Куршуми риеха калта в прави редици.

Грей въртеше трескаво волана и водеше джипа на зигзаг.

Хеликоптерите го следяха неотлъчно.

Масирана стрелба изригна на нова сметка откъм селото зад тях... насочена към летящите машини. Впечатляващ преграден огън, подправен дори с пламтящи трасиращи куршуми. Явно селяните бяха конфискували някое и друго автоматично пушкало от врага.

Един от снайперистите в хеликоптерите падна, прожекторът му се пръсна и угасна.

Другата машина смени рязко посоката. Грей се промъкна покрай градушката от куршуми и пое към хълмовете на максимална скорост. Беше изключил фаровете и се ориентираше по пламтящите боклуци, които волът беше оставил след себе си, с надеждата че избраната от животното пътека ще се окаже проходима и за техния джип.

Огньовете в селото останаха зад гърба им и скоро джипът потъна в мрака между хълмовете. Последваха ги два хеликоптера с кръстосващи терена прожектори. Третият се сниши в края на селото и възжета провиснаха под корема му — останал беше да прибере закъснелите.

Росауро се наведе напред.

— Руснаци са! — каза тя.

— Руснаци?

— Така мисля. Командосите стреляха с AN — 94. Руски военни карабини.

Грей вдигна поглед към огледалото за задно виждане и мерна разтревожената физиономия на Мастерсън. Първо американски наемници, а сега руснаци... Още колко щяха да се включат в надпреварата за главата на този тип? За момента обаче въпросите трябваше да почакаат.

В огледалата виждаше, че хеликоптерите зад тях скъсяват дистанцията. Беше успял да изведе хората си от селото и да примами

врага. Въпросът беше какво да прави сега?

— В подножието на следващия хълм завий надясно! — извика някой зад него с британски акцент. Грей погледна през рамо и видя, че си имат пътник без билет.

Аби Банджее.

Росауро обясни:

— Каза, че знае как да се отървем от опашката!

Джипът стигна края на нанадолницето и вдигна ветрило от вода, нагазвайки в някакъв ручей. Грей направи остър завой надясно и продължи през калта в ниското.

— След оградата — вляво! — изкрещя Абе.

„Каква ограда?“

Грей се наведе напред. Без фарове не виждаше нищо. Трябваше му светлина...

Хеликоптер мина над тях с грейнал прожектор. Не беше точно светлината, за която се молеше Грей, но... Така или иначе, сега вече видя каменната ограда, за която беше споменал индиецът. За жалост онези в хеликоптера видяха тях. Ярка светлина окъпа джипа.

Стрелбата не закъсна — безброй куршуми надупчиха калта на сантиметри от задницата на колата.

Гонен по петите, Грей стигна края на оградата и зави наляво. Въпреки четириколесното задвижване и мощния двигател, задницата поднесе в рядката кал. Но след миг гумите зацепиха, джипът се измъкна от хватката на водата и се стрелна нагоре по късо възвишение.

Хеликоптерът заобиколи в широка дъга. Но подвижният прожектор не ги изпусна и за миг.

Джипът се изстреля през хребета на възвишението и за момент остана във въздуха, а после гравитацията го дръпна с такава сила, че на Грей му изтракаха зъбите. Откъм купето се разнесоха викове.

Надясно в подножието на хълма, сред сивкавия фон на пейзажа тъмнееше голямо черно море. Но не беше езеро, а обширна гора.

— Мангова градина! — каза Абе. — Много стара. Много стари овошки. Семейството ми работи тук от поколения.

Грей насочи джипа към тъмната овощна градина.

Светлината на прожектора ги следваше, както и стрелбата, но Грей водеше машината на зигзаг и нито един куршум не ги застигна.

С оглушителен рев на двигателя джипът навлезе сред манговите дървета — високи и в прави редици. Клоните надвисаха в плътен балдахин, който разсея лъча на прожектора. Тъмнината ги обгърна и Грей намали скоростта. За всеки случай свърна перпендикулярно няколко пъти, колкото да се отклони от първоначалната си посока. Ритмичният грохот на хеликоптерните ротори заглъхна. Грей продължи бавно напред като избягал затворник, през тъмен царевичак.

— Колко е голяма овощната градина? — попита той. Искаше да прецени доколко надеждно е прикритието им сред дърветата.

— Над десет хиляди акра.

Доста голям царевичак.

С отминаването на непосредствената опасност хората му се настаниха по-удобно отзад.

Росауро се наведе към него през седалката.

— Абе настоя да дойде с нас и по друга причина.

— И каква е тя?

Росауро вдигна монета пред лицето му. Беше гръцката монета с колелото на чакрите от обратната страна. Росауро посочи храма.

— Твърди, че знае къде е това.

Грей погледна в огледалото за задно виждане. Аби Банджее беше седнал най-отзад при Лука. И въпреки тъмнината ужасът, сгърчил лицето му, се различаваше ясно. Грей си спомни какво беше казал индиецът, когато го попитаха накъде е тръгнал Арчибалд Полк при последната им среща. Преди да изчезне.

„Прокълнатото място“.

13.

6 септември, 22:26

Южен Урал

Монк беше поел поста.

Със сухи дрехи, поотпочинал и стоплен край огнището, той обикаляше из хижата. Стъпваше внимателно и се стараяше да не вдига шум. Обул беше кубинките си, макар и с развързани връзки. Накарал беше децата да се облекат и да си сложат обувките, преди да се свият под юрганите. Ако се наложеше да се изнасят под тревога, по-добре беше да не губят време с такива неща.

Константин и Кишка се бяха сгушили един до друг, всеки увит с юргана си. Заспали изглеждаха по-малки, особено Константин. Изостреното внимание и зрелите речевни конструкции го правеха да изглежда по-голям. Сега обаче, като го гледаше отпуснат в съня, Монк си даде сметка, че момчето едва ли е на повече от дванайсет години.

Подмина ги и продължи още по-внимателно. Вече беше запомнил кои дъски скърцат най-силно и се стремеше да ги избягва. Пьотър лежеше на топка в обятията на старото шимпанзе. Марта седеше на пода с провиснала към гърдите глава и дишаше дълбоко в съня си. Малко по-рано Пьотър беше изпаднал в нов пристъп на паника, този път заради сестра си. Монк не се съмняваше в инстинкта на детето, което вярваше, че нещо ужасно грози близначката му, но оттук нищо не можеха да направят. Мина цял час в опити да успокоят малкия, без особен успех. Но преходът толкова го беше изтощил, че накрая умората го надви и той заспа в прегръдките на Марта.

Колкото и предпазливо да стъпваше Монк, маймуната току вдигаше глава. Влажните ѝ топли очи се плъзваха по него, после клепачите ѝ се затваряха и тя отново отпускате надолу глава.

„Продължавай да го пазиш, Марта“.

Поне едно същество обичаше тези деца.

Монк се върна на мястото си до вратата. Беше обърнал масата настрани пред нея и се отпусна с въздишка на стола отпред.

Заслуша се в звуците на нощното блато — гъргорене на вода, квакане на жаби, цвъртене на щурци и мекото бухане на някоя излязла на лов сова. Малко по-рано се беше стреснал от шума на нещо голямо което се движеше близо до хижата, но тревогата му се оказа напразна. Бърз поглед през капациите му разкри окалян глиган, който ровеше земята наблизко.

Монк остави животното да си рови — можеше да го използва като един вид допълнителна алармена система с бивни. Но глиганът скоро си тръгна.

Еднообразният шум на блатото го унесе и скоро главата му клюмна напред. Щеше да затвори очи само за няколко минутки.

„... Пак закъсняваш, Монк! Размърдай се!“

Той вдигна рязко глава и се цапна в преобърнатата маса. Болка прониза черепа му — не от удара в дървото, а някъде издълбоко. За миг усети... усети топъл вкус на канела, както и лек повей, сякаш някой беше прошепнал близо до устните му. Уханието го изпълни и го разбуди.

После бързо изчезна.

Просто сън...

Но Монк знаеше, че не е само това. Изправи гръб, докато болката затихваше. Вдигна ръка и опипа шевовете зад ухото си.

„Кой съм аз?“

Константин му беше обяснил за потънал туристически кораб, за тежка мрежа и как го били извадили от водата. На кораба ли беше работил? Или е бил от пътниците? Никакъв отговор не намираше в паметта си, само мрак.

Монк плъзна поглед из стаята и видя две очи да го гледат. Пьотър не беше помръднал. Само го гледаше. Сигурно беше събудил детето, когато си фрасна главата в масата.

Или го беше събудило нещо друго.

Монк задържа погледа му. Очите му бяха като бездънен кладенец от тъга, твърде дълбок за толкова малко дете. Това плашеше Монк. Защото освен тъгата и страха, от Пьотър се излъчваше отчаяние, за каквото нямаше място в очите на никое дете. Момчето потръпна и Марта се събуди.

Шимпанзето издаде тих звук и погледна през рамо към Монк.

Той стана и отиде при тях. Детското лице лъщеше под светлината на огъня. Лъщеше неестествено. Монк сложи ръка на челото му.

Направо гореше.

Само това му липсваше сега — болно дете.

Още колко по-сложно можеше да стане всичко, по дяволите?

Сякаш в отговор на неизречения му въпрос, писък на голяма котка разцепи нощния покой. Близо. Започна като гърлено ръмжене, после набра сила и височина. Ужасен звук, пронизителен, от който ти се смръзваше кръвта.

Отговори му втори врясък — от другата страна на хижата.

Константин и Кишка скочиха на крака.

Не ги бяха усетили.

Монк не беше чул приближаването на котките. Дори Пьотър беше останал в неведение. Сигурно от високата температура или просто от умора. Монк се беше надявал, че момчето ще ги усети навреме.

Хижата нямаше да ги предпази. При кратката си среща с тигрите край реката Монк беше преценил, че те тежат поне по триста килограма, от които огромната част се падаше на жили и мускули. Можеха да си пробият път през вратата или покрива за секунди. Засега обаче котките само обикаляха, ръмжаха и преценяваха ситуацията.

Константин изказа и друго неприятно предположение. Дори тигрите да не нападнеха хижата, след тях със сигурност щяха да дойдат и двукраки ловци. С други думи, не можеха да останат тук.

Притиснати до стената, те се хванаха на работа.

Монк извади от колана си ловджийския нож, който бяха намерили в хижата, и стисна между зъбите си костената му дръжка. После отиде при каменното огнище и извади пламтяща главня от огъня. С помощта на ножа по-рано вечерта беше отрязал еднометров клон от чворестия бор пред хижата. Смолата беше силно възпламенима и превръщаше клона в идеална факла.

Обиколи стаята, като вдигаше факлата към тръстиковия покрив. Отдавна неподменян, той беше сух като прахан. За всеки случай Монк беше излял керосина от лампата върху няколко парцала и ги беше натикал под подпорните тавански греди.

Огънят се разпространи бързо.

Котките отвън преминаха в по-високи октави.

В това време Константин вдигна две дъски от чамовото дюшеме. Монк вече беше извадил старите пирони с ножа, разхлабвайки дъските. Заради късите подпори под хижата имаше открито във всички посоки пространство, достатъчно за да пропълзиш. Е, достатъчно за децата и Марта поне. Монк се надяваше, че ще е твърде ниско за тигрите.

Кишка махна резето на прозоречния капак срещу вратата и го отвори.

В същото време Монк изрита масата, която запречваше вратата.

Махна на децата да слизат през дупката — димът вече се стелеше по тавана и жегата ставаше неприятна.

Марта помогна на Пьотър да се мушне под дъските. Кишка беше следващата. Преди да ги последва, Константин кимна на Монк — в рамките на няколко минути момчето отново беше отстъпило място на мрачния и решителен младеж — и му каза сериозно:

— Внимавай.

С кама между зъбите, Монк му кимна на свой ред.

Константин се мушна през отвора и изчезна.

Задачата на Монк беше да отвлече вниманието на котките. Пламналият покрив и димът би трябвало да ги объркат донякъде. За останалото щеше да се погрижи той. С факлата в ръка Монк преброи до десет... после изрита с всички сили издутата врата. Дъските изскърцаха и вратата се отвори широко.

На няма и три метра разстояние клечеше тигър. Стреснатото животно се сви и изсъска заплашително. Едната му лапа раздра въздуха по посока на Монк.

Котешкият еквивалент на „майната ти“.

Монк зяпна за миг, удивен от размера на животното. Четири метра дълго, че и отгоре. Пламъците от покрива се отразяваха в очите му. Обточената в черно муцуна се отвори, розов език се гънеше зад редица дълги зъби.

Монк замахна с факлата и описа пламтяща дъга. Сърцето му препускаше в праисторически ритъм, спомен от времето, когато предците му са се криели в тъмни пещери.

Точно по план, трясъкът на вратата беше привлякъл вниманието и на втората котка. Тя се появи като стрела иззад ъгъла вляво, ниско

над земята, размазано петно от раирана козина и тежки лапи. Монк бутна факлата си в муцуната на връхлитащия го тигър.

Замириса на опърлена козина, котката изврещя и се метна встрани.

Монк зърна отхапаното ухо — значи този беше Захар.

Аркадий нададе вой и се хвърли да защити брат си.

Монк разбра, че котката ще стигне до него независимо от факлата.

Затова се засили и я метна като копие. Факлата разцепи въздуха и удари тигъра право в зейналата паст. Котката се изстреля нагоре, като плюеше и се гърчеше във въздуха.

Монк извади ножа от устата си, завъртя се на пета и се хвърли обратно в хижата. Докато се обръщаше с периферното си зрение видя как Захар се засилва право към него.

Затаил дъх от ужас, Монк притича през задименото помещение. Също като сълзотворен газ, горещината и парливият пушек го ослепиха. Осланяше се единствено на инстинкта си. Отвореният прозорец се намираше точно срещу вратата. Като примигваше да прогони сълзите, той съзря по-тъмен квадрат на неясния фон.

Метна се право натам, протегнал ръце пред себе си.

Добре се беше ориентирал... поне докато тигърът не закачи с нокти единия крачол на панталона му. Платът се скъса, но съприкосновението промени траекторията на тялото му. Рамото му закачи рамката на прозореца и от болката ръката му изтръпна до пръстите. Въпреки това инерцията го изхвърли през прозореца. Той падна тежко и остана без въздух. Ножът излетя от пръстите му и падна някъде във високата тръстика.

Захар се удари в стената зад него в неведение за мишата дупка, през която се беше измъкнал Монк. От удара цялата хижа се разтресе, а пламъците затанцуваха още по-високо. Вой на безумна ярост подгони Монк и той скочи бързо на крака.

Залитна, стъпи стабилно, после хукна презглава към водата. Но онова първо залитане подпечата съдбата му.

14:20

Вашингтон

— Става въпрос за форма на менингит — призна д-р Юри Раев.

Пейнтър седеше на масата, лице в лице с по-възрастния руски учен. Раев седеше между Джон Мейпълторп, когото Пейнтър позна от досието на Шон Макнайт... и един изненадващ гост, д-р Трент Макбрайд, уж липсващия колега на Арчибалд Полк.

Явно се беше намерил.

Пейнтър имаше стотици въпроси към този човек, но срещата им тук, в ресторант „Кепитъл Грил“ на Пенсилвания авеню беше резултат от сложни преговори по разузнавателни канали. Предметът и обхватът на разговора бяха договорени предварително. Както и забранените теми. Като темата за д-р Полк, например. Поне засега. Единствената тема на разговор щеше да бъде здравето на момичето.

Затова Пейнтър си беше довел свои експерти. От неговата страна на масата седяха Лиза и Малкълм. Двамата имаха нужните медицински познания и опит, за да преценят правдивостта на предложената информация.

Руснакът не изглеждаше спокоен. И изобщо не приличаше на чудовището, което си беше представял Пейнтър, докато договаряше срещата. Напротив, с омачкания си тъмен костюм приличаше на нечий търпелив дядо, макар че в очите му на моменти се долавяше страхът на преследван човек. Очевидна беше и тревогата му за момичето. Бръчките по лицето му се вдълбаха сякаш още повече, докато преглеждаше медицинския картон, който Лиза плъзна по масата. Пейнтър подозираше, че единствената причина да им съдейства беше искреният му страх за живота на детето.

— Влошаването ѝ се дължи на импланта — продължи Юри. — Не знаем докрай защо това е така. Микроелектродите на устройството представляват въглеродно-платинени нановлакна. По наши наблюдения, колкото повече използва таланта си един обект, толкова по-бързо се влошава състоянието му. Саша рисува ли, откакто е при вас?

Пейнтър си помисли за всичките ѝ трескави скици — обезопасената квартира, Тадж Махал, Монк. Кимна бавно.

— Какво точно прави, когато рисува?

Мейпълторп вдигна ръка. В гласа му имаше нещо мазно, сякаш да улесни заобикалянето на истината.

— Знаете, че това е извън предмета на тази дискусия. Не насилвайте късмета си, директор Кроу.

Юри отговори въпреки възражението на Мейпълторп, което се стори доста интересно на Пейнтър.

— Тя е изключителен савант, гениална е — каза той, пренебрегвайки гневните погледи от двете си страни.

— Естествената ѝ дарба комбинира остра пространствена динамика с художнически талант и когато бъдат подсилени изкуствено, тези способности граничат със...

— Достатъчно — излая Мейпълторп. — Или слагаме край на разговора и си тръгваме веднага. А вие можете да ни изпратите трупа на момичето, когато умре.

Лицето на Юри потъмня, но той усмири гнева си и млъкна.

Лиза върна разговора към първоначалната му тема:

— Защо упражняването на дарбата ускорява влошаването на Саша?

Юри отговори тихо, с натезжал от чувство за вина глас:

— При стимулация в интерфейса между органичното и неорганичното се появява теч.

Малкълм се размърда.

— Теч?

Какво имате предвид?

— Според нашите учени от краищата на микроелектродите се отделят наночастици, които контаминират гръбначно-мозъчната течност.

Беше ред на Лиза да се размърда.

— Нищо чудно, че посевките ни дадоха отрицателен резултат. Менингитът не е бил бактериален или вирусен, а резултат от замърсяване с частици от външен произход.

Юри кимна.

— И за да я излекуваме, трябва да обезвредим замърсяването? — попита тя.

Юри кимна.

— Да. Отне ни години, докато разработим система от превантивни мерки. В основата си тя включва модифицирана версия на химиотерапевтик, който се използва при лечението на рак на пикочния мехур. Цисплатинум. Моноатомната платина свързва

отделилите се наночастици и спомага изхвърлянето им от организма. За да се определи точният състав на коктейла от медикаменти, необходими за успеха на подобно лечение, трябва да прегледам момичето и да имам непосредствен достъп до последните и кръвни тестове.

Пейнтър забеляза реакцията на Макбрайд. Ако се съдеше по стиснатите му устни, този тип никак не одобряваше факта, че зависи по някакъв начин от д-р Раев. Но ако руснакът казваше истината, то знанията и опитът му бяха жизненоважни за оцеляването на Саша.

Лиза сложи ръка върху коляното му под масата. Дългата ленена покривка скри движението. Седяха в малката зала на „Кепитал Грил“ — уютен неутрален терен, известен с множеството сделки, сключени на фона на ленени покривки и фин порцелан. Бяха запазили частната трапезария за себе си, но и останалата част от ресторанта беше забележимо празна. Последното най-вероятно беше дело на Мейпълторп като допълнителна мярка за сигурност.

Пръстите на Лиза се свиха около коляното му, в знак че вярва на казаното от д-р Раев. Колкото до отношенията между руснака и двамата му придружители, те определено изглеждаха обтегнати. Имаше ли начин да използва това в своя полза?

— Разполагаме с лекарствата от списъка на д-р Раев — каза Макбрайд. — Ако прехвърлите момичето в болница, можем веднага да започнем лечението. Да речем във Военномедицински център „Уолтър Рийд“.

Пейнтър поклати глава.

„Ще ти се, приятел“.

Лиза го подкрепи гласно:

— Твърде е крехка, за да я местим. И така едва държим ДИК синдрома ѝ под контрол. Всеки допълнителен стрес може да я дестабилизира фатално.

— Тогава аз трябва да отида при нея — каза Юри. Пейнтър знаеше, че преговорите рано или късно ще стигнат до този щекотлив момент. Детето беше като горещ картоф — и от политическа, и от научна гледна точка. Беше го оставил на грижите на Кат и Шон. Шон от своя страна, като директор на АИОП, упражняваше предпазлив натиск зад кулисите. Преговорите тук бяха само върхът на политическия айсберг.

Пейнтър нямаше друг избор освен да заведе Юри при момичето, създавайки по този начин пробив в системата за сигурност на Сигма — за жалост Мейпълторп също беше наясно с това. А ако се съдеше по реакциите им и очевидното напрежение между тях, Мейпълторп никога не би позволил Юри да тръгне сам.

— Склонен съм да допусна още един човек, който да придружи д-р Раев — каза Пейнтър.

Мейпълторп грешно разбра изложеното ограничение.

— Знаем къде се намира щабквартирата на Сигма, ако това ви е притеснението. Под Замъка Смитсонийн.

Макар че това едва ли би трябвало да е изненада за Пейнтър, стомахът му се сви на топка. Мейпълторп беше пуснал пипалата си из цялата разузнавателна мрежа на Вашингтон. Шон го беше предупредил, че този тип бързо ще изрови кой е замесен в историята и къде се намира техният център. Въпреки цялата си политическа мощ обаче Мейпълторп нямаше как да получи достъп до вътрешното светилище на Сигма. Което не му пречеше да опитва отново и отново, разбира се. Зад кулисите. Задачата на Шон беше да опази портите им здраво заключени.

Пейнтър запази безизразно изражение.

— Така или иначе, д-р Раев може да дойде само с един придружител — каза той, като местеше поглед между двамата мъже.

Макбрайд вдигна ръка.

— Аз ще отида. Мога да му бъда от полза.

Д-р Раев май не беше съгласен с последното, ако се съдеше по това как завъртя очи.

Мейпълторп погледна с раздражение Пейнтър, после бавно кимна.

— Но ще искаме отплата за сътрудничеството си — каза той.

— Каква?

— Можете да задържите момичето — но отук насетне ще ни осигурите свободен достъп до нея след като се възстанови. Тя е ресурс, от който няма да се откажем. На карта е заложена сигурността на страната.

— Не ми развявайте националния флаг — каза Пейнтър. — Сътрудничеството ви в проекта, чийто резултат е това момиче, излиза извън всички определения за човешко достойнство.

— Ние само осигурихме финансирането, научните ни експерти се включиха едва накрая. Проектът отдавна беше станал факт. И ако не бяхме „сътрудничили“, както се изразихте вие, страната ни можеше да се озове в състояние на висок риск.

— Направо не е за вярване! Пресичайки граница като тази, вие вредите на всички ни. Що за нация се опитваме да предпазим — нация, която подпомага жестокостите, довели до съществуването на такова дете?

— Възможно ли е да си чак толкова наивен, Кроу? Светът навън е друг, коренно променен.

— Нищо подобно. Все същата планета обикаля около все същото слънце. Единствената промяна е в нашите реакции и в това кои граници сме склонни да пресечем. Все още сме в състояние да спрем това.

Мейпълторп го изгледа гневно. На Пейнтър не убягна решимостта в очите му. Този човек наистина вярваше, че действията му са продиктувани от необходимост, и не виждаше нищо нередно в тях. И най-разумните аргументи се разбиваха във фанатизма му като в стена. Пейнтър се зачуди откъде ли идва тази непоклатима увереност — дали беше само патриотизъм или един вид защитен пашкул от догми, за да се предпази от мисълта за извършените жестокости, от престъпленията, които не би могъл да оправдае по друг начин.

Така или иначе, бяха стигнали до задънена улица.

— Споразумяхме ли се? — попита Мейпълторп. — В противен случай ние си измиваме ръцете. Има и други деца, в края на краищата.

Пейнтър не сваляше поглед от противника си. Ако искаше да спаси детето, трябваше да играе по свирката на Мейпълторп. А не би могъл да подпише смъртната присъда на Саша. С политическите последствия щеше да се оправя по-късно.

Кимна бавно.

— Кога ще имате готовност?

Отговори му Макбрайд:

— Ще ни трябва един час да вземем медикаментите на д-р Раев.

— Ще ви чакаме — каза Пейнтър и стана, слагайки край на срещата.

Мейпълторп стана на свой ред и протегна ръка, сякаш току-що бяха сключили сделка за недвижим имот. А може и да бяха, Пейнтър

беше на път да продаде част от душата си.

Но понеже нямаше друг избор, той стисна протегнатата му ръка.

Дланта на Мейпълторп беше студена и суха, ръкостискането му — силно и уверено.

Дълбоко в себе си Пейнтър завидя на тази непоклатима убеденост в собствената правда. От друга страна се питаше дали Мейпълторп спи спокойно. Докато излизаха от изискания ресторант, друга мисъл прикова вниманието му. Нещо, което Мейпълторп беше казал уж между другото.

„Има и други деца, в края на краищата“.

За какво говореше той, по дяволите?

22:42

Южен Урал

Трябваше да се махне оттук.

Монк хукна към водата. Откъм пламтящата хижа зад него изврещя тигър.

Захар.

Опитваше се да изскочи през прозореца.

Монк затича по-бързо.

Вече различаваше малкия сал във водата. По-рано вечерта го беше извлякъл от тръстиките. След като изстърга голяма част от мъха, откри, че салът още е в движение. За жалост нямаше гребла, така че Монк срязва една млада фиданка, окастри я и така си осигури дълъг прът за избутване.

Навътре във водата Константин стоеше при кърмата и натискаше с всичка сила импровизирания прът. Салът се отдалечаваше на тласъци. Е, поне децата се бяха измъкнали.

Планът беше да използват изпод хижата, докато Монк се занимава с котките. Салът ги чакаше на метър от брега. Трябваше да скочат на него, да се отблъснат и да се придвижат към по-дълбоките води.

Междувременно Монк трябваше да ги настигне — само че бягството му от хижата не беше протекло съвсем според очакванията.

Забавянето даде време на втория тигър — Аркадий — да заобиколи пламтящата хижа и да се спусне след Монк.

Чуваше гневно съскане и тропот на тежки лапи зад себе си. Тичаше с всички сили към брега. Останал без оръжие, можеше да се надява единствено на бързината си.

Задъхан до болка, той буквално летеше напред.

Пейзажът се килна леко пред напрегнатото му зрение.

Ниското ръмжене се чуваше все по-силно.

Огромните подскоци го настигаха.

Не му стигаше въздух.

Сърцето биеше оглушително в ушите му.

По-остро съскане... тигърът се готвеше да скочи.

Проблясък на вода.

Твърде далеч.

Нямаше смисъл. Монк се обърна и падна, плъзна се по задник.

Котката се набра за скок, но...

... от високите тръстики изскочи тъмна сянка и удари котката в хълбока. Монк зърна блясък на сребро. После сянката прескочи тигъра, падна на земята, хукна презглава към гъстия върбалак наблизо и изчезна от погледа.

Марта.

Шимпанзето не беше тръгнало с децата.

Ударен наскоча си, Аркадий беше паднал по хълбок на земята. Сега се изправи на лапи, а Монк запълзя заднишком на четири крака. Тигърът залитна и издаде дрезгав, задавен звук.

Нещо черно течеше по шията на животното и заличаваше шарките му.

Кръв.

Малко под челюстта му стърчеше дръжката на нож.

Ловджийският нож от хижата.

Монк го беше изпуснал, когато падна през прозореца.

Шимпанзето го беше намерило и с негова помощ му бе спасило живота.

Монк си спомни — един бог знаеше как, но си спомни, — че шимпанзетата умеят да си служат със сечива. Измъквали термити от термитниците им с помощта на вейки. А със заострени клонки принуждавали онези миниатюрни африкански маймунки, галагосите, да излязат от дупките си в дървесните стволоче.

А Марта не беше обикновено шимпанзе.

Аркадий трепереше силно, в гърлото му клокочеше кръв.

На дрезгавия му вик отвърна друг.

Захар изрева с ярост, от която кръвта на Монк се вледени.

Той се размърда и хукна към водата. Стигна разкаляния бряг и се метна по корем в плиткото. Заора с крака и нагази към по-дълбоките води.

Воят на Захар сякаш беше събрал цялата ярост на света.

Монк навлезе с газене и цапане достатъчно навътре, за да потъне изцяло. Студът отми паниката му, но дори и под водата още чуваше зверския вой. Сдържайки дъха си, заплува към дълбокото.

Когато дробовете му запариха непоносимо, изплува тихо над водата.

Като движеше крака колкото да не потъне, той погледна назад към хижата. Пламъците танцуваха високо сред мрака. Тъмен на огнения фон, Захар обикаляше около брат си. Другият тигър не помръдваше.

Монк чу Марта да се придвижва по клоните. Проточи врат и я видя да се спуска с тежък скок на сала. Който беше само на десетина метра от него.

Той преплува разстоянието и се издърпа с последни сили на дъските. Просна се по гръб, останал без дъх.

Вляво от него Марта лежеше свита на кълбо по хълбок и се клатеше лекичко. Тих стон излезе от гърлото ѝ. Пъотър се хвърли отгоре ѝ, галеше я, утешаваше я.

Монк се повдигна на лакът, погледна към хижата, после към Марта.

Докато Захар продължаваше да надава яростни писъци, той протегна ръка и положи длан върху рамото на шимпанзето. Тялото на Марта потрепваше, свито в универсалната поза на дълбока скръб.

„Нямахме друг избор“ — опита се да ѝ внуши с мислите си той.

Аркадий е бил подложен на изтезания и извращения, докаран е бил до състояние на лудост. От божие създание котката се беше превърнала в чудовище.

И смъртта ѝ беше по-скоро благословия, милост.

Само че Марта продължаваше да трепери.

Да убиваш е трудна работа.

Щръкнал на кърмата, Константин натисна отново дългия прът и салът се устреми към сърцето на блатото.

Монк седна. Нещо привлече погледа му. Преди да се прибере в хижата за нощта, беше струпал раниците на сала. Сега погледът му попадна върху значката, която висеше от ципа на една от тях. Радиационният дозиметър.

Виждаше се ясно в отразената светлина на пожара.

Бледорозовият цвят беше потъмнял.

А с него помръкваха и надеждите им.

16:31

Вашингтон

Юри нагласи капката на системата. Пръстите му трепереха. Не можеше да откъсне поглед от Саша, изгубена сред одеялата и чаршафите на болничното легло. Детето беше по-зле от очакваното.

Изруга наум Макбрайд и Мейпълторп, заради който беше изгубил цял час. Един час, който беше прекарал заключен в сградата на ФБР, докато онези двамата вършеха кой знае какво, вместо да е тук и да започне лечението на Саша. В края на онзи изгубен час Макбрайд се върна с всички лекарства, които Юри държеше в хотелската си стая.

След това бяха прекосили пеша мола към Замъка Смитсоуиън. Там вече ги чакаха. Ескортираха ги с частен асансьор някъде под земята, където ги претърсиха, сканираха и им вързаха очите. Воден за ръка като малко дете, Юри скоро изгуби ориентация в подземния лабиринт на комплекса. Накрая влязоха в някаква стая, вратата се затвори зад тях и се чу щракването на заключващ механизъм.

Едва тогава махнаха превръзката от очите му.

Намираше се в малка болнична стая. По-голямата част от едната стена беше заета от огледало, без съмнение — едностранно стъкло. Двама души стояха на пост до детето — висока тъмнокоса жена, която се представи като Кат Брайънт, и д-р Лиза Камингс, с която се беше запознал в ресторанта. Лиза му подаде папка с медицинска документация.

— На вашите услуги сме — заяви тя. — Кажете ни какво трябва да се направи.

И Юри се хвана на работа. Изчете документацията, прегледа последните резултати от биохимията. Минаха още десетина минути, докато изчисли дозите. Макбрайд се опита да помогне, като надничаше над рамото му.

Юри го изгледа ядосано.

— Махни ми се от главата.

Американците не познаваха сложната алхимия, нужна за поддържането на децата и Юри не смяташе да променя това. А методът беше твърде сложен, за да го изтръгнат от него чрез изтезания. Но за да помогне на Саша, трябваше да остави онзи да гледа. Само да се оправеше веднъж детето обаче...

Кат, застанала зад него, прекъсна мислите му:

— Тя ще се оправи ли?

Юри почука с нокът по тръбичката на системата. Доволен от корекцията, той се обърна към жената. Тя го гледаше съсредоточено. Прибраната ѝ на плитка коса откриваше лицето и врязаните следи от тревога в ъгълчетата на очите и устата.

Юри въздъхна и ѝ каза истината:

— Направих всичко възможно. Ще трябва да следим на всеки час бъбречната функция и концентрацията на урината. Това ще ни даде някаква представа как вървят нещата, но едва след пет-шест часа ще знаем дали ще оцелее.

При последните думи гласът му се пречупи и той се извърна, за да скрие тази проява на слабост. Но вместо да си осигури относително усамотение, попадна на студения и пресметлив поглед на Макбрайд. Едрият американец седеше на стол до вратата, праметнал самодоволно крак върху крак.

— Можем само да чакаме — измърмори Юри и погледна към стола до леглото. Там беше оставена отворена детска книжка.

Кат посегна да я вземе.

— Почетох ѝ малко — каза тя.

Юри кимна. По време на полета към Щатите беше чел на Саша руски приказки, а тя го слушаше, облегла глава на рамото му. Споменът извика усмивка на устните му. Обучени бяха да не се привързват към децата, но Саша беше специална.

Ръката му се плъзна по чаршафите към пръстчето, което се показваше навън. С прикрепена към него щипка и кабел към монитора

на кръвното налягане.

Юри погали тънкото пръстче, бледо и деликатно като на порцеланова кукла.

Накрая седна и се облегна назад. Чакането щеше да бъде дълго. Макбрайд тактуваше с крак по пода. Машините гъргореха и бибипкаха. След няколко минути д-р Камингс излезе от стаята, за да обсъди ситуацията с техния патолог. Кат седна на стол от другата страна на леглото.

Докато първият час се точеше бавно, Юри забеляза купчинка листове на нощното шкафче. Тъглчето на един от тях привлече вниманието му. Беше плътно заштриховано с черен маркер. Дори и тъглчето беше достатъчно, за да разпознае почерка на Саша. Той взе купчинката и запрехвърля листовите. Рисунките не му говореха нищо. От последния лист обаче го гледаше познато лице. Юри застина от изненада на стола си.

Скица на затворника, когото държаха в Челябинск 88.

Юри се опита да прикрие интереса си. Макбрайд не знаеше нищо за залавянето на американеца. Не му бяха казали. Въпреки всичко реакцията му не остана незабелязана.

— Това е съпругът ми — обади се Кат от другата страна на леглото. — Саша го рисува. Сигурно е видяла снимката, която държи в портфейла си.

Юри кимна бавно и покри рисунката с друг лист.

„Нейният съпруг?“

— Как мислите, защо го направи? — попита Кат. В погледа ѝ се четеше напрежение. — Защо рисува портрета му?

Юри сведе поглед към момичето. Сърцето му препускаше, зрението му се стесни. Именно рисунките на Саша бяха спасили живота на този човек. А сега той стоеше в една стая със съпругата му. Това не можеше да е плод на случайност, беше извън обсега на статистическата вероятност. Какво ставаше тук?

— Д-р Раев? — настоя жената.

Необходимостта да отговори му беше спестена по най-неочакван начин. Клепачите на Саша потрепнаха, после очите ѝ се отвориха и той потъна в сините им дълбини. Юри придърпа стола си по-близо. Жената стана.

Саша очевидно беше замаяна, погледът ѝ бе разфокусиран. Въпреки това сърцевидното ѝ лице се обърна към Юри.

— Унки Пепе...?

Името.

Кръвта се качи в главата му, запулсира в ушите и потече ледена през вените му. Озова се в тъмния кораб на студена църква, застанал пред дете, което стиска парцалена кукла до каменен олтар и гледа нагоре към него със същите сини очи.

Същите думи. Същото обвинение.

„Унки Пепе...“

Фамилиарното обръщение към Йозеф Менгеле, Касапина от Аушвиц.

Той хвана ръката на Саша — толкова непохватно, че щипката на монитора за кръвно налягане падна от пръста ѝ.

„Не — обеща ѝ мълчаливо. — Никога повече“.

Сълзи замъглиха зрението му.

Тънките пръстчета се свиха немощно около неговите. Клепачите ѝ изпърхаха.

— Папа... Папа Юри...?

— Да — промълви той. — Тук съм, миличка. Няма да те оставя.

Устните ѝ се размърдаха, докато потъваше обратно в съня. Пръстите ѝ се отпуснаха върху чаршафа.

— Марта... Марта я е страх...

23:50

Южен Урал

Тялото още беше топло, но не и кръвта.

Смъртта беше настъпила преди час или там някъде.

Лейтенант Борсаков дръпна ръката си от хълбока на мъртвия тигър. Посегна към главата, хвана едното ухо и го повдигна. Не беше по-различно от другото. Значи беше Аркадий.

Пусна ухото и стана.

В другата си ръка стискаше, пистолет „Яригин“. Нелошо оръжие, но в момента му се искаше да разполага с нещо по-мощно от

деветмилиметровите патрони. Огледа се за Захар. От тигъра нямаше и следа.

Старата изба зад него димеше и догаряше.

Впечатлен от бягството на преследваните, Борсаков се върна при надуваемата лодка. Там го чакаха кормчията и двама войници, които го прикриваха с автоматите си. Прожекторът на приспособената за придвижване в заблатени води лодка пронизваше мрака. Огромната перка при кърмата ѝ се въртеше бавно, а двигателят мъркаше на бавни обороти.

Борсаков се качи на борда и даде знак да продължат през потъналото в тъмнина блато. Двигателят нададе вой, перката се завъртя бясно и лодката бързо се отдалечи от нажежените руини на ловджийската хижа. Преследването щеше да е по-лесно, ако можеха да използват инфрачервените очила за нощно виждане, само че някой се беше промъкнал в склада — предния ден и бе повредил ограничената им наличност от този ловен аксесоар.

Или американецът, или децата.

Знаели са, че ще ги преследват.

— Не трябва ли да докладваме на генерал-майор Мартова? — попита заместникът му и посегна към портативната радиостанция.

Борсаков поклати глава.

Генерал-майорът не обичаше лоши новини.

Надуваемата лодка летеше през блатото.

Щеше да се обади, след като убиеха американеца.

Борсаков хвърли поглед назад към островчето, към догарящите отломки на хижата и към мъртвия тигър. Замисли се за американеца, който продължаваше да се измъква под носа му.

Кой беше този тип? И къде се беше научил на такива неща?

18:02

Вашингтон

Трент Макбрайд вдигна телефонната слушалка до ухото си. Позволили му бяха да използва стационарен телефон, за да се обади в офиса на Мейпълторп. Трент не се съмняваше, че разговорът се записва.

Но той трябваше да докладва и подслушването нямаше да го спре.

Размени няколко несъществени реплики с Мейпълторп, след което каза:

— Изглежда, че момичето може и да прескочи трапа.

Смъртта ѝ би наложила сериозни промени в плановете им.

— Много добре — отвърна Мейпълторп. Последва дълга и многозначителна пауза, преди да продължи: — Кога ще се знае със сигурност?

Трент погледна часовника си и пресметна колко време ще му бъде необходимо.

— Със сигурност — шест часа — каза той.

„Посреднощ“.

Координацията щеше да е малко по-сложна, но пък тогава щяха да разполагат с всичко. Мейпълторп изръмжа доволно.

— Значи новината наистина е добра.

14.

6 СЕПТЕМВРИ, 23:04

Пенджаб, Индия

— По-нататък не може — каза Аби Банджее.

Грей не оспори преценката му. Джипът беше затънал до калниците в размекнатата пръст. Уморен до смърт и с обтегнати до скъсване нерви, Грей изведе мерцедеса до едно по-високо и каменисто място.

Вече два часа дъждът се лееше като из ведро. Що за облаци можеха да изсипят толкова вода, по дяволите? Манговата овощна градина отдавна беше останала зад тях и вече петдесетина километра се движеха през пресечен терен, гъсто залесен и див, с по-стръмни възвишения. А от проливния дъжд ручейчетата се разляха и водата изпълни всички по-ниски места. Сякаш целият свят ронеше крокодилски сълзи.

Но поне се бяха отървали от хеликоптерите. Дъждът снижаваше критично видимостта и преследвачите се отказаха от гонитбата, след като изгубиха плячката си сред хилядите акри овощни насаждения. Абе познаваше отлично земята тук и ги беше извел от градината през една дълбока долина, която ги изплю сред тази негостоприемна дивотия.

„Тук никой не идва — беше обяснил Абе. — Земята не става за обработване“.

Меко казано, ако питаха Грей.

— Не е далеч — увери ги индиецът, когато Грей наби спирачки. — Остава по-малко от километър. Но ще трябва да вървим пеша.

Грей скри джипа под надвисналите клони на едно голямо дърво. Изключи двигателя и плъзна поглед по камънаците наоколо, мислейки си за храма върху гръцката монета. Според Абе тук някъде имало подобна постройка. Точно натам се бил запътил д-р Полк преди да изчезне. Само шепа от местните селяни знаели за мястото. За

недосегаемите то било свещено, вдъхвало им едновременно благоговение и страх.

Защо беше тръгнал насам д-р Полк? С какво храмът го е заинтригувал толкова?

Вода се лееше по предното стъкло и замазваше гледката.

— Дали да не изчакаме дъждът да спре? — предложи Мастерсън.

Грей си погледна часовника. Наближаваше полунощ. Не искаше утрото да ги завари тук, нито в близката околност. Хеликоптерите щяха да подновят лова още на зазоряване, а огромният джип се виждаше отдалеч сред хълмовете. Грей вече беше изключил GPS устройството на мерцедеса — смяташе, че именно с негова помощ руснаците са ги проследили от Делхи.

Натрупали се бяха много въпроси без отговор, но едно нещо той знаеше със сигурност. Ако ще тръгват по последните стъпки на д-р Полк, най-добре беше да го направят сега.

Обърна се към пътниците отзад.

— С Абе тръгваме веднага. Останалите можете да останете в джипа.

Елизабет вдигна ръка.

— Аз също ще дойда. Ако наистина наоколо има изгубен храм, може да ви бъда от полза.

Ковалски кимна.

— Където отива тя, там съм и аз.

Елизабет го стрелна с поглед, който претърпя бърза метаморфоза от остро раздражение към нещо значително по-колебливо.

— Не бива да се разделяме — каза Росауро и взе раницата си.

Лука кимна.

Мастерсън завъртя театрално очи.

— Е, явно всички ще се измокрим до кости.

И така те се исипаха един след друг от джипа под проливния дъжд. Само след няколко крачки Грей усети, че подгизва. Дрехите му натежаха сякаш с десет килограма.

Ковалски псуваше и току поглеждаше с копнеж назад към джипа, но тръгна без възражения по петите на Елизабет.

— Насам — каза Абе и посочи към нацепено скално възвишение, което се издигаше на неравни тераси, обрасли с дървета. Дебели корени се гърчеха по пясъчника като чворестото лице на старец,

обветрено от вятър и дъжд. Светкавица разцепи небето и гърмът я последва със символично закъснение.

Бурята набираше сила.

Уморен до смърт, Грей изпитваше все по-сериозни съмнения за плана си. Откакто бяха напуснали Делхи, нямаше връзка със Сигма. Бяха се простили със сателитния си телефон още при нападението в хотела, а мобилният с предплатена карта, който беше купил в Делхи, нямаше обхват в този отдалечен район.

С други думи, можеха да разчитат единствено на себе си. И макар че Грей обикновено предпочиташе да работи при минимален надзор, който да не ограничава излишно свободата му на действие, сега трябваше да се съобразява със сигурността на цивилните в групата си.

Абе се отправи към тясна клисура в скалното възвишение. В средата ѝ клокочеше поток, натежал и пълноводен от планинския отток. Покрай единия му бряг се нижеше пътечка, притисната от високи скали.

Грей вървеше след Абе към нея. В клисурата ветровете утихнаха, дори дъждът сякаш намалая. Затова пък по скалните стени се лееше вода. Клокоченето на уловения в клисурата поток набираше сила.

Вървяха в колона по един.

Клисурата се гърчеше на зигзаг, все по-тясна и по-дълбока с навлизането си във високите планински възвишения.

Абе разказваше в движение:

— Понякога, по време на гонения, нашите хора се крият тук. От прадядо си съм чувал за чистки, при които цели сила били сривани със земята. Късметлиите, които успели да избягат навреме, се криели тук.

„Нищо чудно, че недосегаемите, пазят мястото в тайна“, помисли си Грей.

— Но тези стени не гарантират защита — добави загадъчно Абе. — Не завинаги, във всеки случай.

Грей го погледна изпод вежди, но индиецът беше стигнал до разклонение, където клисурата се разделяше на две. Абе прокара ръка по едната стена, сякаш да провери нещо... после продължи по лявото разклонение.

Грей плъзна пръсти по същото място. В стената имаше издълбан надпис, едва различим през дъжда.

Елизабет огледа съсредоточено тъмните очертания в стената.

— Харапски — каза с изненада тя и се огледа. — Явно сме в покрайнините на Индуската долина. Някога тук е имало велика цивилизация.

Мастерсън кимна в знак на съгласие.

— Харапите живели по поречието на река Инд преди пет хиляди години и оставили след себе си руините на големи градове и забележителни храмове. Има ги из целия район. Подозирам, че младият ни индийски приятел бърка някоя стара харапска руина с храма върху странната монета.

Грей продължи напред.

— Има само един начин да разберем.

След още два завоя клисурата изведнъж се разшири в кръгла падина. От далечната ѝ страна се лееше водопад и пълнеше вир, който пък захранваше потока, покрай който бяха вървели на идване.

Абе спря и обхвана с жест падината.

— Пристигнахме.

Грей смръщи вежди. Клисурата беше празна... а после блесна светкавица и огря падината. Сребристата светлина окъпа скалите и се отрази във вира.

Скалните стени наоколо бяха издълбани терасовидно и по всички „етажи“ имаше скални домове. От дъното на падината чак до върха на скалните стени високо горе. Повечето каменни постройки се бяха сринали изцяло или частично с течение на времето от някои бяха останали само купчини камъни и чакъл. Приличаха донякъде на скалните обиталища на индианците анасази, помисли си Грей. Но архитектурният стил тук не беше характерен нито за индианци, нито за индийци.

Грей пристъпи напред и се завъртя бавно. Фасадите на сградите бяха от бял мрамор, който светлееше отчетливо на тъмния скален фон. Сравнително мекият пясъчник на скалата отдавна беше обрулен и изгладен от вековните атаки на природните стихии. Постройките сякаш израстваха от самата скала, а белият мрамор навяваше мисли за фосилизирани скелети.

Макар и заличени в някаква степен от скалната ерозия, основните архитектурни елементи на мраморните сгради бяха повече от очевидни. Ниски триъгълни покриви, кацнали върху завити колони.

Релефни изображения и скулптури, загладени от вековете, красяха фронтони и корнизи.

Произходът на архитектурата не подлежеше на съмнение.

— Гръцко е — изрече с благоговение Елизабет. Оглеждаше се трескаво, забравила за стичащата се по лицето ѝ вода. — Гръцки храмов комплекс. Скрит тук, в средата на нищото.

Мастерсън застана до нея. Държеше подгизналата си шапка в ръка, а пръстите на другата прекара по мократа си бяла коса.

— Направо удивително. Арчибалд, стари глупако, можеше да ми кажеш...

Грей също беше зяпнал от удивление, което прогони без следа умората му. Елизабет посочи.

— Това тук е храм тип „ин антис“, от най-семплите гръцки архитектурни конструкции. Ей там пък има храм от по-късна ера, с колонада само отпред. А вижте онази заоблена фасада от колони. Вероятно маркира „толос“, кръгъл храм, вкопан в скалата.

Докато тя говореше, Грей се загледа в една конструкция в дъното на падината. Сърцето му заби по-бързо. Храмът се издигаше на едно от средните нива по височина на стената. В подножието му се валяха големи камъни, отломки от отчупил се участък на скалния корниз. Дъждовната вода се лееше през пукнатината над храма и се стичаше по фасадата му, създавайки илюзия за ефирност и вълшебство.

Но нямаше начин да сбъркаш конструкцията.

Шест колони поддържаха триъгълен покрив с тъмен вход по средата.

— Точно като на монетата — каза Росауро, забелязала накъде гледа Грей.

Абе се отправи към високия храм.

— Това не е всичко.

Напрегнат от пристъп на остро любопитство, Грей тръгна след него, повличайки и остатъка от подгизналата им група.

Когато стигнаха купчината камъни, Абе заобиколи от едната страна и им махна да го последват. После пое по купчината и бавно се заизкачва все по-нагоре. Изглежда знаеше пътека през камънака.

Последваха го в колона по един.

Елизабет и Мастерсън продължиха разговора си в движение.

— Според теб защо са построили храмов комплекс тук? И то толкова странен комплекс?

— Очевидно са искали да го скрият — отвърна Мастерсън. — А мястото е идеално за тази цел. Виждам съм подобни скални обиталища, построени от харапите по-навътре в долината на Инд. Може би тукашните строители са използвали стар харапски комплекс и са го преустроили по свой вкус.

— Възможно е. Има стотици примери за надстройване върху останки от предишни цивилизации.

Грей ги слушаше с половин ухо, загледан в храма. Оттук се виждаше, че тъмните сенки по мраморните колони всъщност са стари опушени следи от факли. Различаваха се и по-дребни детайли. Пукнатини загрозяваха фасадата, а голямо парче от фронтоната се беше отчупило.

Грей подозираше, че щетите не са били нанесени единствено от времето. Имаше признаци, че на това място се е водила древна битка.

Абе скочи от най-горния камък и се покатери между две колони. Грей ускори крачка, промуши се на свой ред между колоните и стъпи на пода на храма. Ако не друго, поне най-сетне се беше отървал от дъжда. Шестте подпорни колони бяха на метър от основната сграда, оформяйки нещо като малка веранда.

Отстъпи, за да направи място на другите. Ковалски и Лука помогнаха на Елизабет и Мастерсън. Росауро се изкатери последна, приведена под тежестта на раницата. Когато всички се събраха под колонадата, Грей тръгна към вратата, но видя, че Абе се навежда да коленичи за кратка молитва. Изчака го, усетил, че обратното би било равносилно на обидно незачитане.

Абе стана и му кимна.

Грей извади малко фенерче и го включи. Прекрачи пръв прага. Лъчът на фенерчето шареше из тъмната вътрешност.

Помещението беше голямо и оформено като съвършен квадрат със страна от шест-седем метра и пак толкова високо. Покрай стените се редяха колони, някои отчупени частично, от други бяха останали само купчини камънак. В средата на пода беше издълбано огнище, почерняло от дебел слой стари въглени. Вляво и вдясно арковидни отвори водеха към съседни помещения, като параклиси в църква.

Нещо беше натрупано в по-малките странични помещения. Грей отиде да погледне, докато спътниците му влизаха един по един в храма. Абе стоеше настрана, скръстил нервно ръце пред гърдите си. Не понечи да тръгне след Грей.

И когато насочи фенерчето си, Грей разбра неохотата на индиеца. Стаята беше пълна с кости, наредели като дърва за огрев, със стотици черепи в най-горния слой. Човешки, без изключение. Ако се съдеше по вида и цвета им, бяха тук от векове.

Грей си помисли за опушените следи от факли по колоните отпред.

Абе се обади зад него:

— Сред народа ми се разказват легенди, от баща на син и от майка на дъщеря. Легенди за голяма битка, която се е водила тук преди хиляда години. Когато предците ни открили това място, то било пълно с кости. В знак на почит към мъртвите, костите им били прибрани в храмовете. — Той махна към падината отвън. — Кости тук колкото искаш.

Грей обърна гръб на страничното помещение. Някой беше открил хората тук и ги беше избил. Спомни си загадъчните думи на Абе от по-рано.

„Тези стени не гарантират защита. Не завинаги във всеки случай“.

Участта на първоначалните обитатели е била предупреждение за народа на Абе. Мястото предлагаше скривалище, но човек не можеше да избяга от света завинаги.

Грей тръгна към другото интересно нещо в храма.

Също като фасадата, и то беше изобразено върху странната монета, довела ги тук.

Приблужи се до задната стена и плъзна лъча на фенерчето си по повърхността ѝ. В белия мрамор бяха вложени черни като катран каменни блокчета, които оформяха познат символ, цели шест метра в диаметър.

— Колелото на чакрите — възкликна изумена Елизабет. Извади малък фотоапарат и се зае да направи снимки. — Като на монетата.

Лука прокара ръка по стената. Грей се досещаше за посоката на мислите му. „Това ли е древният символ, от който води началото си

емблемата върху ромския флаг?“ Дали и Арчибалд Полк си е задавал същия въпрос?

Ковалски въздъхна отегчено. Явно храмът не беше успял да го впечатли.

— Какво разочарование — каза той.

— Глупости — смъмри го Елизабет. — Това е археологическо и антропологическо откритие от най-висш порядък.

Той сви рамене.

— Хубаво де, и какво? Къде са златото и скъпоценностите?

Колкото и да му беше неприятно, този път Грей беше съгласен с Ковалски. Отстъпи няколко крачки назад и описа пълен кръг с лъча на фенерчето. Нещо наистина липсваше, макар не точно злато или скъпоценни камъни.

Росауро застана до него.

— Нещо не е наред ли?

— Нещо не е тук — измъмори той.

— Какво?

Другите чуха разменените реплики в тишината на затвореното пространство и обърнаха глави към тях.

Грей описа още един кръг с фенерчето.

— На монетата... имаше и едно главно Е, нали така? Гръцката буква епсилон.

— Ами да — каза Елизабет.

Грей изтри с ръкав дъждовните капки от лицето си. — Всичко друго от монетата е тук — храмовата фасада, колелото на чакрите — така че къде е гръцката буква?

— Просто дребен детайл — обади се Мастерсън. — Какво значение има?

— Не е дребен — възрази Елизабет. — Някой си е направил труда да пресъздаде тук делфийския храм комплекс. Онова, дето го видяхме вън... храмът „ин антис“ е с формата на делфийските съкровищници, кръглият толос много прилича на храма, построен в Делфи в чест на Атина. А това тук... И фасадата, и вътрешното разположение повтарят едно към едно храма на Оракула. А епсилонът е бил един от централните декоративни елементи в оригиналния храм.

Грей си спомни своя разговор с Пейнтър за това как делфийският епсилон станал символ на пророчески култ и като такъв се запазил в

изкуството и архитектурата до ден днешен.

Лука пристъпи напред.

— Може би знам още нещо за тази буква.

Грей се обърна към водача на циганския клан.

— Нали ви разказах за децата, които ни бяха откраднати — продължи той. — Онези от моите хора, които първи се натъкнали на опожарения лагер, разказваха за някаква каменна църква. Вратата била разбита, но върху изпотрошените дъски още се крепяла голяма бронзова буква „Е“. Никой не знаел какво означава. Единствените, които знаели, били заровени в масовия гроб до лагера. Тайната умряла заедно с тях. Може би става въпрос за същото „Е“?

„«Е» като знак за човиханите — помисли си Грей. — Циганските предсказатели. Поредният пророчески култ“.

— Всичко това добре — прекъсна мислите му Мастерсън, при когото умората май вземаше връх над научния ентузиазъм. — Но не виждам какво значение има щом „Е“ — то така или иначе не е тук.

— Може и да няма — призна Грей, но всъщност не вярваше в това. Обърна се към Абе. — Кога показва за пръв път това място на д-р Полк?

Той сви рамене.

— За пръв път доведох д-р Полк тук преди година. Той разгледа, записа си някои неща и после си тръгнахме.

Елизабет сведе натъжено очи.

— А на мен не каза нищо за откритието си.

— Защото уважаваше нашите тайни — сериозно каза Абе. — Той беше добър човек.

Грей се вгледа в лицето на Мастерсън и киселото му изражение. Професорът се беше ентузиазирал от откритието, но след като първоначалният шок отмина и се оказа, че находката няма нищо общо със собствените му проучвания, интересът му бързо спадна. Дали и д-р Полк бе реагирал така? Откритието имаше изключителна археологическа стойност, но Полк се беше съобразил с желанието на недосегаемите да го запази в тайна — може би най-вече защото не е открил връзка със собствената си работа.

Тогава откъде е дошло внезапното му желание да се върне тук точно преди да изчезне? Изглежда все пак е открил някаква връзка,

макар и със закъснение, нещо, което свързваше храмовия комплекс с неговите проучвания.

Грей се обърна към Абе.

— Какво породи внезапното желание на д-р Полк да се върне тук? Спомняш ли си нещо необичайно?

Индиецът поклати глава.

— Дойде в селото. Както много пъти преди това. Говорихме си за предстоящите избори — кандидат от недосегаемите се бореше за кметско място. Бях намерил нова монета и му я показах, но той ме помоли отново да види онази с храма. Погледна я без особен интерес, дори я завъртя като пумпал на масата, докато говореше. А после очите му изведнъж се разшириха и той скочи. Поиска незабавно да го доведе тук, но аз бях зает с разни неща около изборите. Предложих му да почака, докато се върна...

Индиецът млъкна насред изречението и Елизабет довърши вместо него:

— Баща ми не беше търпелив човек.

Мастерсън кимна.

— В същия ден ми се обади — онзи разговор, за който ви споменах. Говореше бързо и доста несвързано, каза, че е открил нещо, което щяло да промени из основи разбирането ни за човешкия мозък веднага щом станело всеобщо достояние.

Грей усети гъдела на една мисъл и се обърна към Росауро.

— Я дай да погледна пак онази монета.

Тя му я подаде.

Грей я завъртя в пръстите си — храм от едната страна, колелото на чакрите от другата.

— Елизабет, ти спомена, че баща ти е уредил стажа ти в Делфи, за да провери чрез теб дали тамошният храм е свързан по някакъв начин с неговите изследвания. Интересува ме какво в крайна сметка е научил д-р Полк от теб за историята на Делфи.

— Само основните неща — обясни тя. — Той всъщност не се интересуваше толкова от историята на храма, колкото от етиленовите газове, открити близо до него. Искаше да научи подробности за ритуалите на пророчицата, вероятно с идеята да обоснове физиологически проявите на интуицията ѝ.

— Щом не се е интересувал от историята на храма откъде е разбрал за значението на гръцката буква епсилон?

— Аз му изпратих статия на тази тема.

— Кога?

— Приблизително месец преди той да... — Елизабет не довърши, само очите ѝ се разшириха изведнъж.

Грей кимна. Коленичи на мраморния под и остави фенерчето до краката си. После изправи монетата на ръбчето ѝ и я завъртя като пумпал под лъча на фенерчето.

Наведе се и впери поглед в нея.

Въртящата се монета приличаше на сребрист глобус със смътни очертания. Главното „Е“ се явяваше сърцевината на въртящия се глобус. Грей долавяше наситения символизъм на този факт. Пейнтър беше споменал, че корените на „Е“ — то може би идват още от най-ранните поклонници, които боготворели Майката Земя, Гея. И ето че сега буквата се кипреше в центъра на сребрилата сфера, така както Гея беше в центъра на физическия свят. Но буквата символизираше и друго — интуитивния потенциал на човека, който извираше от сърцевината на човешкото тяло, с други думи — от мозъка.

Грей даде почивка на собствения си мозък с надеждата, че подсъзнанието му само ще стигне до правилния извод.

Какво беше осъзнал така внезапно Арчибалд Полк?

Монетата се въртеше — сребрилата загадка, скрила в себе си древна тайна.

Но какво...?

И тогава Грей разбра.

Посегна и затисна монетата върху мрамора.

„Разбира се!“

23:35

Прият, Украйна

— Американците държат Саша — остро каза Николай, едва влязъл в спалнята. Беше гол под разтворения халат, но гневът го топлеше.

Елена лежеше просната върху кувертюрата на леглото, гола. Единият и крак беше свит в коляното, едната ѝ ръка — протегната настрана. Чакаше го. Бяха се върнали от галавечерята и сега се намираха в хотела извън Забранената зона, в която много от знаменитостите бяха отседнали преди голямото събитие утре.

Последния половин час Николай беше говорил по кодиран сателитен телефон, уточнявайки и последните детайли по подготовката. От разговора с майка си научи и последната неприятна новина. Благодарение на връзките си с бивши агенти на КГБ, тя беше научила за слуховете, разбунили вашингтонската разузнавателна общност. Столицата на САЩ вече дванайсет часа била в състояние на необявена тревога, свързана с издирването на някакво момиче. Всичко сочело, че въпросното момиче е Саша. А после се възцарило гробно мълчание. Дори от Юри нямало ни вест, ни кост. А това, както добре знаеха и Николай, и майка му, можеше да означава само едно.

Някой беше намерил детето.

И Николай смяташе, че знае кой.

Пръстите му се свиха в юмрук.

Най-вероятно беше същата организация, която възпрепятстваше действията му в Индия, ровеше се в изследването на д-р Полк и възкресяваше нещо, което трябваше да приключи със смъртта на професора. Последният му опит да покрие тази следа също се беше провалил. Но сега излизаше, че това може да се окаже от полза.

След провала беше провел само един разговор, съвсем кратък.

Изглежда екипът в Индия беше надушил тайна който д-р Полк не беше споделил с никого. Нещо, тясно свързано с проучванията му и от изключителна важност. Нещо, свързано с децата. Какво обаче?

Елена се размърда и се повдигна на лакът. В гласа ѝ прозвуча тревога:

— Какво смяташ да направиш за малката Саша?

Николай знаеше, че децата имат силна емоционална връзка помежду си. Отрасли заедно в Зайчарника, по-големите често възприемаха родителска роля по отношение на по-малките. Елена беше особено привързана към малката Саша и нейното братче.

Двамата бяха важни и за Николай.

Тръсна се на леглото и тя се сгуши до него, притеснена и гневна. Едната ѝ ръка се плъзна под робата и го погали по бедрото. Кожата ѝ

беше гореща, трескава. Беше я оставил да чака твърде много.

Дългите ѝ нокти изведнъж се забиха дълбоко в бедрото му.

Вдигна поглед към него. В очите ѝ гореше огън, който чакаше знак, за да се излее. Капчици кръв се стекоха по вътрешната страна на бедрото му, възбуждащи като връхчето на жаден език.

Безпрекословна твърдост звънна в гласа на Елена. Глас изискващ, заповеден, нетърпящ възражения.

— Нищо лошо не трябва да се случи с малката Саша. Пръстите ѝ се свиха отново и болка се стрелна към слабините му.

Той простена и обеща:

— Вече се работи по въпроса. Сега ни трябва само...

Ноктите запълзяха нагоре по бедрото му заедно с болката.

— ... нещо, което да предложим в замяна.

23:45

Пенджаб, Индия

Под грохота на гръмотевици и в пресекливия светлик на обливащите вътрешността на храма светкавици, Елизабет тръгна след Грей към огромното колело на чакрите върху стената в дъното. Той положи длан върху стената. Откакто беше завъртял монетата, се държеше като обсебен.

Явно беше стигнал до някакъв извод, но какъв?

Грей каза, загледан нагоре:

— От заниманията си с индийска философия знам, че в центъра на всяко колело с чакри обикновено има санскритска буква, символизираща един от енергийните центрове. „Муладхара“, чакрата в основата на гръбнака. „Манипура“, в областта на слънчевия сплит. „Анахата“ — сърцето. — Той продължаваше да гледа нагоре. — А тук няма нищо. Празно е.

— Като на монетата — предпазливо подхвърли Елизабет, понеже нямаше представа накъде води разговорът.

— Именно. — Грей ѝ подаде монетата. — Но виж другата ѝ страна. Представи си, че можеш да погледнеш през центъра на колелото, все едно е прозрачен. Какво има от обратната страна?

Елизабет заобръща монетата ту от едната, ту от другата страна. Главното „Е“ се намираще в самия център на храма, на същото място, където се падаше оста на колелото от другата страна.

— „Е“ — то — измърмори тя.

— „Е“ — то е от обратната страна на колелото — каза Грей и се обърна към Мастерсън. — Мога ли да взема за малко бастуна ви?

Професорът му го даде с неохота. Грей отстъпи крачка назад, протегна ръка и натисна с върха на бастуна крайчеца на централния кръг от черен мрамор. Мускулите му се издуха и след миг малкият кръг се измести и се завъртя около вертикална ос като клапан на тръба.

— Таен вход — възкликна Мастерсън.

Грей махна на Ковалски.

— Помогни ми да се кача.

Ковалски се приближи, смъкна се на коляно и Сплете пръсти в люлка. Грей стъпи върху ръцете му и се повдигна достатъчно, за да избута още малко балансираната метална плоча и да разшири отвора. Долният ръб на тайната врата беше на три метра от пода. С помощта на Ковалски Грей се провря през отвора.

— Има стълбище! — извика той, след като краката му изчезнаха в мрака отвъд. — Води надолу! Изсечено е в скалата от тази страна!

Елизабет не можеше да си намери място. Отиде при Ковалски и го сръга.

— Помогни ми.

Понечи да стъпи на коляното му, но той я грабна през кръста и я вдигна нагоре. Тя изписка изненадано. Ама че силен беше този тип. Хвана се за ръба на отвора и слепешката потърси опора с крак, за да се изтласка.

— Хей, това е носът ми — изхъхри Ковалски.

— Извинявай.

Той хвана глезена ѝ и го намести на рамото си. Елизабет се отблъсна и с лекота се провря през дупката. Грей чакаше няколко стъпала по-надолу и местеше лъча на фенерчето по стените. Всички повърхности бяха покрити с релефни символи, истински взрив от форми и букви.

— И това е на харапски — каза тя, като изтупваше панталоните си.

— Виж това — каза Грей. Завъртя фенерчето и насочи лъча му към обратната страна на черната мраморна клапа. Голямо главно „Е“ беше вдълбано дълбоко в камъка.

Значи е бил прав.

Елизабет измъкна фотоапарата си и направи няколко снимки, докато Росауро и Лука се провираха един след друг през отвора.

Грей погледна навън.

— Д-р Мастерсън?

Елизабет мерна професора, който стоеше настрани.

— Такива упражнения не са за стари хора като мен — каза той, видимо изтощен, и тръгна назад, като накуцваше и се подпираше на бастуна си. — Ще чакам тук да ми кажете какво сте открили.

— Аз също ще остана — добави Абе, но в неговия глас се долавяше повече страх, отколкото умора. Откакто бяха навлезли в храмовия комплекс, индиецът ставаше все по-нервен, помисли си Елизабет.

Грей извика от отвора:

— Ковалски, ти също остани. В случай, че загазим.

— Нямам нищо против — отвърна той. — И без това едва ли бих се проврял през тая тясна дупка.

После премести очи върху Елизабет. Кимна ѝ като мълчаливо предупреждение да внимава.

Отново изтреця гръм и вибрациите се усетиха в скалата наоколо им.

— Да вървим — каза Грей.

Тръгна пръв надолу, осветявайки пътя с фенерчето. Елизабет вървеше след него, следвана от Росауро и Лука. Пръстите ѝ се плъзгаха по стената. Харапските надписи продължаваха по протежение на стълбището. Древният език така и не беше разчетен, най-вече заради малкото оцелели надписи. Археолозите все още търсеха Розетския камък на този език, някакъв ключ, с чиято помощ да разбият древния шифър.

Елизабет плъзна поглед по стените. „Може би това тук ще свърши работа“.

От вълнение сърцето ѝ препускаше в гърдите. Направо беше чудно, че никой друг не чуваше ударите му.

Паралелно с удивлението ѝ я терзаеха и други мисли — представяше си как баща ѝ е вървял по същите стъпки. Сигурно и неговото сърце е реагирало бурно, също като нейното. И в този момент я изпълни чувство на странна близост, каквато не бяха споделяли в реалния живот. И нямаше шанс това да се случи. Гърлото ѝ се сви пред прилива на силни емоции.

Стълбището не беше дълго и свършваше пред малка камера, изсечена в пясъчника. В далечния ѝ край клокочеше вода. Естествен извор се изливаше от дупка в стената на височината на коляното, течеше в пукнатина на пода и изчезваше при отсрещната стена.

— Харапски пещерен извор — каза Елизабет. — Понеже живели по поречието на река Инд, харапите били истински майстори в напояването и канализирането на водата.

Грей обиколи камерата с лъча на фенерчето си. Помещението беше с приблизително кръгла форма. В скалния под беше изсечено още едно колело на чакрите. Само че центърът му не беше празен. Там имаше голям камък с форма на яйце.

— Копие на омфалоса — каза Елизабет.

Наобиколиха го. Камъкът стигаше до кръста ѝ и беше два пъти по-голям от делфийския. Външната повърхност на купола беше гравивирана с дървета и листа.

Елизабет преглътна шумно и се огледа.

— Някой е пресъздал оригиналния адитум, вътрешното светилище на Оракула, където тя правела своите пророчества.

Елизабет пристъпи към прекатурен бронзов стол.

— Ето го и триподът. Същият като онзи, на който сядала Пророчицата.

— Или пророчиците — поправи я Грей и направи няколко крачки встрани. Вдигна фенерчето си и освети още катурнати столове.

Общо пет.

Елизабет направи няколко снимки. Що за място беше това? И защо го бяха построили тук?

Росауро извика откъм стената и намести раницата на гърба си.

— Елате да видите това — каза тя.

Лука също стоеше край стената. Стоеше с вдигната към повърхността ръка, но без да я докосва. Дори в сенките Елизабет вида, че ръката му трепери.

Отиде при Росауро. Потъмняла от времето мозайка покриваше стената. Няколко плочки се бяха отлепили и лежаха на пода. Някои участъци от мозайката бяха забърсани, другаде вековните слоеве мухъл и мръсотия стояха непокътнати. Който и да я беше почистил, направил го беше набързо. Елизабет си представи как баща ѝ бърше с парцал мозайката, за да види какво се крие под тъмния налеп.

Сега беше неин ред да разгледа изображението.

От пода до тавана беше изобразен обсаден планински храм.

— Парнас — измърмори Елизабет. — Атакуван от римляните. Мозайката показва превземането на Делфийския храм.

Следващият участък разкриваше стая, не по-различна от камерата, в която се намираха сега, чак до омфалоса в средата... само че на мозайката камъкът беше изобразен в напречното си сечение. Скрити под купола му се криеха малко момиче и млада жена, сгущени една в друга, докато един римски войник претърсваше помещението.

Елизабет хвърли поглед към камъка зад себе си.

„Не е възможно...“

Продължи покрай стената. Следващият участък от мозайката показваше керван от коне, магарета и каруци. Начело вървяха същата стройна жена и детето. Дългият керван се изкачваше по планински склон. В последната каруца бяха впрегнати два огнени жребеца, които явно символизираха конете, теглили в небето слънчевата колесница на Аполон. Само че тези коне не теглеха слънцето. В каруцата беше качен същият камък, който бе защитил жената и детето. Делфийският омфалос.

Елизабет се обърна и застана пред камъка. Трепереше като лист.

— Това не е копие — прошепна тя. — Това е оригиналният омфалос. Онзи, за който знаем от Плутарх и Сократ.

— Виж и това — каза Росауро и дръпна Елизабет да ѝ покаже следващата сцена.

Тя изобразяваше клисурата, обляна със слънчева светлина и жизнерадостна, с накацали по скалните стени гръцки храмове. Адитумът също беше изобразен, но вместо една седнала на триножник пророчица, тук пророчиците бяха пет. Седяха в кръг около омфалоса, който димеше като вулкан през дупката в центъра си. Димът оформяше силуета на малко момче с разперени ръце. Очите му бяха като въглени, а от дланите му изскачаше пламък.

Каква беше ролята на момчето — символ на пророчествата по принцип, или означаваше нещо по-конкретно?

Така или иначе, Елизабет не можеше да се освободи от усещането, че огнените му очи я следят неотлъчно.

Грей застана зад нея, разгледал на свой ред мозаечните изображения. Махна с ръка, обхващайки с жест разказа по картинки.

— Последната пророчица, детето, явно е било изведено в безопасност след падането на храма. Пазителите и поддръжниците на гръцкия храм успели тайно да избягат от римските гонения и се установили тук, построили цял комплекс върху харапските руини и останали скрити.

Елизабет си спомни разказа на Абе за това място.

— Живели в безопасност тук седемстотин години, навярно поддържали тайни контакти с местните племена. И след толкова много поколения гърците, бавно били претопени в индийската култура.

— А после станали жертва на религиозно преследване и на налагащата се индийска кастова система — каза Грей. — Всичките онези кости. Хората тук са били подложени на заколение.

Лука се обади откъм края на стената:

— И са избягали отново — каза той.

Отидоха при него. Той стоеше на крачка от клокочещия извор. Тук изображението не беше мозайка, а дело на неук художник, който е трябвало да рисува бързо. Рисунката беше направена с черна боя и показваше атаката срещу храмовия комплекс. Хора бягаха във всички посоки, но една по-голяма група беше успяла да се спаси в керван от високи фургони с големи колела. Фигурките се смаляваха с перспективата, отправени незнайно къде.

Лука посочи с благоговение фургоните. Гласът му пресекваше от вълнение:

— Това е моят народ — каза той. — Ромите. Ето откъде сме дошли. Тук са нашите корени.

Грей отстъпи назад. Плъзна поглед по стената с изопнато лице.

Гръцките пазители избягали с последното дете и омфалоса, скрили се в тази долина и седем столетия били под влиянието на индийската култура; а после същата тази култура ги прогонила и те отново поели на път, но под ново име.

Цигани.

Грей махна с ръка към стената.

— Тази история изглежда разказва и за генетична линия, която е успяла да се запази през времето. Първо в Гърция, после тук, а накрая бог знае къде. Генетична линия, предопределяща талант от изключително естество.

— Затова скитаме непрекъснато — каза Лука, който сякаш не можеше да отдели погледа си от кервана. — Както каза индиецът, никое място не е сигурно завинаги. Затова сме в непрекъснато движение, с надеждата да опазим тайната, скрита в сърцето на нашите кланове.

— Докато не ви я откраднаха — каза Грей.

— Тайна, която води началото си от Делфи — добави Елизабет.

Замисли се за детето във Вашингтон. Възможно ли бе то наистина да е потомък на последната пророчица от Делфи?

Росауро пристъпи към фреската и посочи другите фигури, които бягаха в различни посоки от обсадения комплекс.

— Тези бегълци — обърна се тя към Елизабет. — Сигурно заради тях баща ти е открил толкова генетични следи в този район, затова тук има голямо струпване, особено сред нисшите касти. Именно тук бегълците са били асимилирани от местното население.

Докато те говореха, Грей мина още веднъж покрай стената, разглеждайки по-внимателно изображенията. Спря се пред последната мозайка, тази с огненото момче.

— Тук долу има някакъв надпис — каза той. Елизабет се приближи. Наистина имаше надпис на три реда. Най-отгоре се редяха красиви харапски символи, вторият беше на санскрит, а последният ред — на гръцки. Под надписите имаше още едно колело на чакрите.

— Не мога да разчета харапските йероглифи — каза тя. — Никой не може. А надписите на санскрит и гръцки се четат само в началото, останалото се е изтрило. В груб превод означава „светът ще гори...“ — Тя направи няколко снимки, най-много на огненото момче. — Останалото не се чете.

Грей се наведе по-ниско и докосна колелото на чакрите под последния надпис.

— Колелото явно е важно. Иначе нямаше да го изтипосват навсякъде.

Стана и се обърна към голямото колело, вдълбано в пода. Омфалосът беше в центъра му. Елизабет се досещаше какво се върти в главата на Грей. „Ако колелото на чакрите е важно, то онова, което лежи в центъра му, следва да е още по-важно“. Грей тръгна към омфалоса с присвити очи. Така и не го бяха огледали подробно.

— Баща ти беше скрил черепа вътре в омфалоса, онзи в Природонаучния музей. Може би си е имал причина за това.

Грей се покатери върху каменния купол.

— Внимавай — изписка Елизабет от страх, че с действията си ще застраши ценния артефакт. Направи кръг около камъка и видя, че по долния ръб се точи надпис на три езика като онзи при мозайката — харапски, санскрит и гръцки.

Отново направи снимки.

Кацнал върху омфалоса, Грей насочи лъча на фенерчето си през дупката в центъра към кухината вътре.

— Виждаш ли нещо? — попита Елизабет.

— Злато... във формата на два орела.

Елизабет, затаи дъх.

— С гръб един към друг ли са?

Грей погледна към нея и каза:

— Да.

— Значи е друг изгубен делфийски артефакт. Орлите на Зевс. Според митологията Зевс пратил орлите от раменете си в две противоположни посоки, за да открият центъра на света. И те кацнали в Делфи, Който оттогава се смята за пъпа на света.

— Не се съмнявам, че баща ти също ги е видял. Грей пъкна ръка в отвора. — Може би неслучайно са скрити тук, може причината да е същата, накарала баща ти да скрие черепа вътре в омфалоса.

Докато Грей бърникаше в кухня камък, Елизабет обикаляше, вперила поглед в надписите, които се мъчеше да преведе.

— Май ще мога да ги достигна... — изпъшка Грей.

Елизабет си мърмореше под нос, като проследяваше с пръст всяка буква.

— „Алчността и богохулството погубват всички“. Елизабет млъкна й застина.

„О, не!“

— Хванах го — каза Грей, пъкнал ръката си почти до рамото.

Елизабет скочи на крака.

— Недей!

Грей се стресна и изгуби равновесие.

Нещо издрънча силно вътре в камъка, после целият под се разтrese. Чу се нисък рев, някъде откъм задната стена на камерата, който скоро набра сила като товарен влак, носещ се право към тях.

Всички застинаха за миг, после Грей посочи към стълбището.

— Всички вън! — изкрещя той.

Твърде късно.

От дупката на извора изригна водна струя със силата на пожарникарски маркуч — колона от вода под налягане, дебела повече от половин метър. Пукнатини плъзнаха по цялата стена, радиално от отвора.

„Искуствено създаден порой“.

Водата се удари в отсрещната стена и се разля обратно в камерата, поваляйки всички със силата си.

Елизабет загуби ориентация, ужасена от покачващата се ледена вода. Грей я стисна над лакътя и я повлече към стълбището.

— Капан... — Изломоти тя и се закашля. — Задейства се с натискане! Баща ми... опитал се е да ни предупреди...

Грей викаше:

— Навън! Навън!

Елизабет изкатери първите няколко стъпала на четири крака. Зад нея Грей измъкна Лука от водата и го бутна към стълбището. Водата вече стигаше до бедрата на Елизабет и се покачваше бързо. Грей още стоеше в подножието на стълбите и оглеждаше трескаво малката пещера.

Елизабет знаеше защо.

Къде се беше дянала Росауро?

Грей я беше изгубил от поглед. От всички тях Росауро беше най-близо до извора, когато се задейства капанът. Сега се завихряше водовъртеж, който отразяваше лъча на фенерчето му. Грей не различаваше нищо под повърхността. Водата вече се беше качила до кръста му, но това не би попречило на Росауро да се изправи, а дори да

беше изгубила съзнание, тялото ѝ би трябвало да изплува и да разкрие местоположението ѝ.

Освен ако...

Грей се обърна към Лука и протегна ръка.

— Камата ти!

Камата се появи като по магия в ръката на циганина, който тикна дръжката в дланта на Грей. Той пък му подхвърли фенерчето.

— Гледай лъчът да е под водата! — извика и се гмурна в покачващото се езеро.

Течението го грабна и го завъртя покрай стените. Грей се остави на водата да го изхвърли до отсрещната стена. Скоро усети силата на водния поток и разбра, че е я е достигнал. Завъртя се и се отблъсна към отсрещната стена.

В съзнание или не, само едно нещо можеше да държи Росауро под водата.

Налягане.

Грей се гмурна там, където водата от извора се беше оттичала кротко, преди да пощурее. В смътната светлина на фенерчето различи мятащ се силует при отточния отвор. Течението буквално беше всмукало Росауро, едната ѝ ръка бе потънала до рамото в канала. Грей беше чувал за удавили се хора, засмукани от отточните системи на плувни басейни. А тук силата на водата беше стотици пъти по-голяма.

Стисна свободната ѝ ръка и се издърпа надолу към нея. После запъна крака от двете страни на отвора. Росауро вдигна очи към него. Дори на мъждивата светлина Грей видя дивата паника, изкривила лицето ѝ.

Грей замахна с кинжала. Водата вече му беше отнела един колега и той нямаше намерение да губи втори по същия начин. Острието срязва каишките на раницата на Росауро, която беше всмукана наполовина в каменното гърло заедно с ръката ѝ. След като я освободи от каишките, Грей я прихвана под мишниците и напъна с ръце и крака.

В първия миг не можа да помръдне жената. После раницата потъна няколко сантиметра навътре в канала, освободи вакуума и Грей успя да издърпа Росауро. Политна назад, както я беше прегърнал, и остави на течението да ги отнесе към светлината и стълбището.

Между водата и тавана беше останало трийсетина сантиметра разстояние.

Отекна стържещ бумтеж на трошаци се скали. Течението изведнъж ги заподмята по-силно — стената в дъното беше поддала.

Грей се хвърли напред, Оттласна се от дъното към наводненото стълбище и останал без дъх, изскочи от водата право в ръцете на Лука. Циганинът помогна на Грей да извлекат Росауро по стълбите. Тя кашляме и се давеше. От устата и изригваше вода при всеки напън, но помежду им успяваше да глътне по малко въздух.

Малко, но достатъчно, за да изграчи псувня на испански, която би опърлила и космите в ушите на Ковалски. Зад тях водата стигна до тавана и ги подгони по петите.

— Време е да се махнем оттук — каза Грей. Издърпа Росауро на крака и махна на Елизабет и Лука да излизат. Коленете на Росауро се подгъваха, но подгонена от водата, тя събра достатъчно сили да се затича без чужда помощ. Лявата си ръка държеше свита в лакътя и притисната към гърдите — щадеше я. Вероятно беше разтегнала някое сухожилие в каменното гърло.

Тичаха по стълбите, преследвани от врящата и трещяща вода.

Елизабет първа стигна до кръглата дупка в стената, промуши се с краката напред, увисна на ръце и тупна от другата страна.

— Давай! — извика Грей на Лука, който се поколеба за миг.

Лука се подчини и изчезна през отвора.

Грей помогна на Росауро да се промуши през дупката в черния мрамор. Тя увисна на здравата си ръка, после скочи. Грей я последва с минимална преднина пред водата, която вече заливаше последното стъпало.

Той отскочи встрани и дръпна пръстите си миг преди вълната да достигне вратата и да я затръшне, запечатвайки прохода. Грей се приземи на пода и погледна нагоре. Мраморната врата беше монтирана под ъгъл и се въртеше само в едната посока. Водното налягане я държеше затворена.

Автозапечатване.

Обръщайки се, Грей чу в клисурата навън да ехти рев. Блесна светкавица. Вряща бяла вода помиташе дъното на падината. Клисурата също се наводняваше, но този път причината беше естествена, а не резултат от необмислената постъпка на Грей.

Той обхвана с преценяващ поглед количеството препускаща през клисурата вода.

Нищо чудно, че сградите са били построени нависоко по терасираните скални стени.

После Грей осъзна още нещо.

Лука също го беше забелязал, ако се съдеше по тихия му въпрос:
— Къде са се дянали всички?

Сякаш чул въпроса му, Мастерсън се появи при вратата, като се подпираше на бастуна си. Явно беше чакал при колонадата отпред. Сигурно е държал под око прииждащите води заедно с другите.

— Слава Богу — каза професорът. — Много се забавихте долу. Какво открихте?

Елизабет пристъпи въодушевено напред.

— Намерихме отговорите, вече всичко е ясно! Направо не е за вярване.

— Сериозно?

Изад Мастерсън изскочиха някакви хора.

Други нахлуха в помещението откъм страничните камери. Всички бяха в черно и с готови за стрелба карабини.

Руските командоси.

— Ще трябва да ми разкажеш всичко — продължи Мастерсън.
— За разлика от баща ти, който отказа.

Избутаха Ковалски на прага с ръце на главата. Дясната му вежда беше сцепена и по лицето му се стичаше кръв. Двама войници го сръгаха да падне на колене.

— Убиха Абе — изръмжа бившият моряк. — Застреляха го като куче.

Мастерсън сви рамене.

— Какво толкова? Той беше недосегаем. В Индия и с кучетата се отнасят по-добре.

Войниците ги обградиха.

Елизабет зяпаше професора сащисана, онемяла. Но когато си възвърна говора, в думите ѝ гореше огън от възмущение и потрес:

— Ти си бил! Ти си предал баща ми!

— Нямах избор, Елизабет. Той се приближи твърде много до истината.

Грей изстина. Вече разбираше естеството на играта и ролята на играчите. На Мастерсън е било платено да държи под око д-р Полк и да докладва на шефовете си за работата му... А когато бащата на

Елизабет се е приближил твърде много до истината, е трябвало да бъде изваден от играта.

Кой стоеше зад всичко това?

Разпознал ледената ярост в очите му, Мастерсън отстъпи крачка назад, макар че Грей беше безсилен. Професорът размаха бастунчето си.

— Командир Пиърс, изглежда, че поне засега вие и другите сте ни необходими живи. Не и едрият приятел тук обаче.

И той посочи с бастуна си Ковалски.

— Убийте го.

Очите на Ковалски се разшириха. Грей се хвърли напред, но три дула се забиха в гърдите му.

Елизабет изкрещя:

— Моля те, Хейдън, не! Умолявам те!

Грей разчете бурните емоции зад думите ѝ, същото направи и Мастерсън.

Професорът премести поглед от Елизабет към Ковалски... после завъртя очи.

— Добре. Само защото съм задължен на баща ти. Но при първия знак за неподчинение от когото и да било, започваме да стреляме.

Мастерсън погледна към Грей.

— Искате да знаете къде е отишъл Арчибалд? — попита той, обърна се и тръгна към изхода. — Следващия път внимавайте какво си пожелавате.

ТРЕТА КНИГА

15.

7 септември, 05:05

Южен Урал

Монк придвижваше сала през блатото, макар че да натискаш пръта с една ръка не беше лесно. Не можеха да спрат обаче — преследването бе продължило през цялата нощ. Затова придържаше пръта в сгвката на сакатата си ръка, а със здравата го забиваше в дъното, оттласкваше сала, изтегляше пръта и така до безкрай. Салът се плъзгаше тихо през наводнения терен.

Очите му отдавна се бяха нагодили към слабия светлик на луната, хванал беше цаката и на трудния за маневриране сал. На няколко пъти едва не ги сгасиха, но воят на надуваемата лодка и силният ѝ прожектор го предупреждаваха навреме да потърси убежище в тръстиките. На тяхна страна беше и гъстата, ниска мъгла.

Въпреки това в една от критичните ситуации се измъкнаха буквално на косъм — Монк не прецени правилно бавното течение и салът се удари с трясък в някакво дърво. От надуваемата лодка чува трясъка и се насочиха с вой към тях. Монк направи и невъзможното да скрие сала под провисналите клони на една върба, но ако онези извадеха късмет с прожектора, непременно щяха да ги открият.

Спасението им дойде от неочаквана посока.

Докато надуваемата лодка намаляваше скоростта си, обхождайки с лъча водата, Кишка сви ръце около устата си, пое дълбоко въздух и издаде характерния блеещ и жален звук на женски лос. Такива звуци бяха чували периодично през цялата нощ. Сега Монк си спомни как по-рано момичето беше демонстрирало таланта си да имитира до съвършенство песните и чуруликането на различни птици. Лъчът на прожектора продължи да обхожда водата още минута, после лодката продължи нататък.

Уви, не можеха да разчитат само на късмета. Още по-лошо, Монк си даваше сметка, че преследвачите бавно ги изтласкват към езерото Карачей и неговия радиоактивен саван. Надуваемата лодка

кръстосваше сравнително безопасните участъци на блатото, а Монк и децата нямаха друг избор, освен да навлизат все по-навътре към езерото.

На всеки час той рискуваше да запали клечка кибрит, колкото да провери цвета на дозиметрите. Предупредителният розов оттенък беше потъмнял до яркочервено. Константин делово го бе информирал, че дванайсет часа при такава радиация са смъртоносни. И докато изтласкваше сала през гъстата супа от водорасли и снопове блатна трева, Монк все по-осезаемо чувстваше онзи особен сърбеж по кожата, който беше знак за бавно отравяне.

А децата бяха по-уязвими и от него.

Тримата спяха на пресекулки, сгъшени до Марта. Напрежението и постоянният страх ги караха да подскочат при всеки по-силен звук, а блатото гъмжеше от нощни обитатели и звуци не липсваха. Накрая Марта пое по клоните на дърветата. И преди го беше правила, веднъж дори отклони преследвачите, подмамвайки ги с дюдюкането си в грешна посока — диверсия, която осигури на спътниците ѝ цял час относително спокойствие.

Изобщо Марта беше една адски умна маймуна.

Дали беше достатъчно умна обаче, тепърва щяха да разберат — защото се очертаваше заплаха по-голяла и от радиационното отравяне.

Тъмното небе на изток изсветляваше с приближаването на зората. Без прикритието на нощта бързо щяха да ги открият. Единствената им надежда беше да се отърват навреме от опашката си.

А това означаваше да оставят следа, Като Хензел и Гретел в гората.

Константин и Кишка бяха махнали обвивките на протеиновите кубчета, бяха събрали празните шишета от вода, и докато Монк придвижваше сала през гъстата растителност, така че да остави ясна пътека след себе си, децата се редуваха да хвърлят дребни отпадъци във водата.

— Не прекалявайте — предупреди ги шепнешком Монк. — Гледайте да не са прекалено нагъсто.

През последния час беше търсил идеалното място в тъмното мочурище и накрая го беше намерил — дълъг, извит участък, обточен с гъст върбалак и потъмни групи от елши. Най-важно беше да уцелят момента. Щяха да имат само един шанс. До другия край на блатото

имаше още поне три километра, зазоряваше се бързо и ако не поемеха риска, бяха обречени.

Най-малкият член на групата им, Пьотър, седеше в средата на сала, обвинил с ръце коленете си. Люлееше се напред-назад с поглед, вперен в кърмата — човек би помислил, че гледа как приятелите му залагат стръвта, но Монк знаеше, че погледът му стига много по-далеч.

При края на извития воден участък той премести пръта пред сала и го заби дълбоко в тинестото дъно. Натисна с цяло тяло и салът спря. Тук щеше да се реши всичко.

Борсаков седеше до кормчията. Седалките стърчаха високо над плоския алуминиев корпус. Пред тях клечаха двама от войниците — единият отговаряше за прожектора при носа на лодката, другият стискаше готова за стрелба карабина.

След петте часа в блатото ушите на Борсаков бяха като изтръпнали от несекващия шум. Зад него двигателят ръмжеше, привеждайки в движение огромната перка. Счупеният метален предпазител над нея дрънчеше при всеки завой. Завихрената вода клатеше тръстиките и ниските клони.

Имаха само едни слушалки и те се падаха на кормчията. Едната му ръка не се отделяше от лоста за управление, другата — от дросела, с който контролираше мощността на двигателя. Миризмата на дим и дизелово гориво маскираше тежката воня на блатото. Движеха се бавно през плитък участък открита вода. Прожекторът облизваше тръстиките по краищата му.

Досега в лъча му бяха попадали лосове и диви прасета, орли бяха излитали панически от гнездата си, лодката бе минавала покрай бентове на бобри и през облаци от насекоми. Лъчът на прожектора им се бе отразявал в хилядите по-големи и по-малки очички на блатните обитатели.

Само от бегълците не бяха видели и следа.

А горивото им беше на привършване, така че...

Маймунски кръсък надвика громоленето на двигателя. Дойде отдясно. Войниците при носа също го чуха. Прожекторът и карабината се обърнаха едновременно. Борсаков докосна кормчията по рамото и посочи.

Нещо едро се залюля в обсега на прожекторния лъч, прехвърли се през пролуката между две дървета и изчезна в гъстака. Борсаков знаеше, че е децата е изчезнало и едно от лабораторните животни. Шимпанзе.

Кормчията придвижи напред дросела и двигателят изрева по-силно. Лодката се стрелна на въздушната си възглавница към пролуката между дърветата, после бързо намали, стигнала гъстата растителност, която тук минаваше за „бряг“. Тръстиките бяха приведени, явно някой беше минал направо към съседен канал.

Най-последно...

Борсаков посочи напред.

От другата страна на пролуката се точеше тесен канал с върби по края и наполовина задръстен от водорасли. Лодката пое натам. Прожекторът се въртеше наляво-надясно, пронизвайки мрака. Другият войник, онзи с карабината, протегна ръка към водата и извади оттам празна пластмасова бутилка за вода.

Някой определено беше минал оттук.

Борсаков даде знак на кормчията да увеличи скоростта. Усещаше, че пляквата им не може да е далеч. Тесният канал се виеше непрекъснато. Лодката следваше с висока скорост курса му, като завиваше ту наляво, ту надясно.

Прожекторът улови още боклуци във водата — хартийки и няколко шишета като първото. Твърде много всъщност. Нещо не беше в ред. Досега бегълците не бяха проявявали подобна непредпазливост. Изпълнен с подозрения, Борсаков стисна кормчията за рамото и му даде знак да намали.

Монк чу как звукът на двигателя утихва.

Клекнал заедно с децата, той видя как лодката се появява иззад последния завой на канала — бавно и с все по-намаляваща скорост.

Лошо.

Лъчът на прожектора пълзеше по водата право към тях. След миг щяха да попаднат в обсега му. Единствената им надежда...

... От тъмната гора вляво над лодката се стрелна тъмен силует. Скочи високо над витлата на ротора но не толкова, че да пропусне

мишената си — от свитите на юмруци крака се изсипаха шепа тъмни предмети.

И попаднаха между витлата.

Едрокалибрените патрони от хижата.

Чу се серия от припуквания. Витлата срязаха външната обвивка на попадналите в ротора патрони и макар че това не ги възпламени, пръсна облак от дребни жилещи осколци.

Хората на лодката се разкрещяха, къде от изненада, къде от болка. Кацналият на високата си седалка кормчия се наведе рязко от страх, натисна с тяло дросела и двигателят ревна. Лодката подскочи напред като подплашен заек, още не излязла изцяло от завоя. Кормчията задърпа отчаяно лоста за управление.

Лъчът на прожектора разсече мрака и ги обля в светлината си. Монк видя как мъжът до кормчията надава вик и сочи към тях.

Твърде късно, приятел.

Двамата войници при носа политнаха внезапно назад и събориха спътниците си. После цялата плетеница от тела се удари в металния предпазител на ротора. Носът на лодката щръкна във въздуха и цялата конструкция започна да се преобръща.

Монк чу писък на агония и ужасяващо хрущене откъм витлата. Кръв и натрошени кости изригнаха от ротора... а после лодката се плъосна по корем във водата, откъм двигателя се издигна дим с миризма на дизел, моторът се задави и млъкна. Прожекторът светеше под мътната повърхност.

Монк извърна поглед. По-рано с помощта на децата беше сплел рибарското влакно от хижата в прозрачно въже, дебело колкото пръста му, а когато пристигнаха тук, го опъна напъряко на канала. Именно то беше повалило двамата войника отпред и бе преобърнало нестабилната лодка.

Марта се появи между клоните над сала и скочи тежко на дъските. Пьотър се хвърли моментално в прегръдките ѝ. Тя се отпусна на хълбок, изплези език от умора. Въпреки това побърза да прегърне детето. Но очите ѝ следяха Монк, оцъклени на лунната светлина.

Той ѝ кимна благодарно, макар вътрешно да потръпна.

Планът беше преследвачите им да навлязат в канала, подмамани от оставените следи. Каскадърското изпълнение на Марта имаше за

цел да им отвлече вниманието, колкото да не забележат опънатото над водата въже.

И тя се беше справила отлично със задачата си.

Пьотър не я пускаше. Когато Монк им обясни плана си, детето беше седнало при Марта с патроните в шепата. Заговори й бавно на руски, но Монк подозираше, че комуникацията между двамата тече на много по-дълбоко ниво. Така или иначе, накрая Марта награби патроните между пръстите на краката си, покатери се на близкото дърво и изчезна.

Монк се зае отново с пръта и изведе сала им в съседен канал, където бавното течение ги понесе към далечния бряг. Макар капанът му да беше сработил, краят на изпитанието им се губеше в неясното бъдеще. Тепърва ги чакаха още по-големи опасности.

Не че имаха някакъв избор, мислеше си мрачно Монк.

От успеха им зависеше живота на милиони.

Той плъзна поглед по Марта и децата. За него, човекът без спомени от предишния си живот, те бяха Целият свят. Те бяха най-важните. Тях трябваше да опази с цената на всичко.

Докато насочваше сала по бавното течение, Монк се върна мислено към болезнения проблясък, споходил го на границата на съня, докато бяха в хижата.

„Вкусът на канела, допирът на меки устни...“

Какъв ли живот му бяха откраднали?

И щеше ли да си го върне някога?

12:04

Вашингтон

Минаваше полунощ, когато Кат затвори телефона. Стана от масата и погледна през прозореца към съседната болнична стая. Току-що беше говорила с директор Кроу и Шон Макнайт. Двамата бяха горе в кабинета на Пейнтър и водеха междуведомствена война от подземния бункер на Сигма. Борбата за надмошние между различните разузнавателни агенции се вихреше с пълни сили.

И всичко това заради момиченцето в съседната стая.

Кат беше предложила едно-две неща в качеството си на бивш агент от разузнаването, но повече от това не можеше да стори. Пейнтър и Макнайт трябваше с общи усилия да извият някак ръцете на Джон Мейпълторп.

Колкото до нея, знаеше къде може да е най-полезна в момента.

Тръгна към вратата на болничната стая, която се охраняваше от въоръжен пазач. До прозореца от едноразлично стъкло спря и се загледа в стаята отвъд.

Подпряна на възглавници, Саша седеше в леглото с книжка за оцветяване в скута и кутия меки моливи отстрани. Рисуваше нещо въпреки интравенозната система, която все още беше включена в ръката ѝ. Лицето ѝ беше съсредоточено, но спокойно.

А после вдигна глава и погледна право към Кат. От другата страна стъклото беше огледално и детето не би могло да знае къде точно се намира тя. Но Кат изпита острото усещане, че момичето я вижда.

На стол до леглото седеше Юри. Благодарение на неговите умения детето беше оцеляло. Доволен от успеха и повален от умора, той седеше отпуснат с брадичка на гърдите и дремеше.

Кат се обърна и кимна на пазача. Той вече беше отключил вратата и я отвори пред нея. Кат влезе в стаята. Макбрайд не беше мръднал от стола си до вратата, освен за да отиде до тоалетната и да проведе няколко разговора по телефона — и в двата случая под охрана.

От другата страна на леглото стояха Лиза и Малкълм. Държаха папки с медицинска документация и сравняваха на глас резултати и стойности, които не говореха нищо на Кат.

Лиза вдигна глава и се усмихна.

— Възстановяването ѝ е забележително — каза тя на Кат. — А лечението, на което я подложи д-р Раев, е достойно за дисертация.

— Не бих го нарекла лечение — възрази Кат и кимна към Юри. — По-скоро поддържаща терапия.

Усмивката на Лиза се стопи и тя обърна поглед към момичето.

— Така е.

Юри им беше обяснил какви са дългосрочните прогнози за състоянието на Саша. Имплантът съкращавал живота на пациентите. Бил като пламъка на свещ, който ги стапял отвътре. И колкото по-

голям бил талантът, толкова по-горещ — пламъкът, и толкова по-бързи пораженията.

Кат го беше попитала колко според него ще живее детето. И отговорът му я беше смразил. „С талант като нейния, още четири до пет години най-много“.

Прогноза, която тя не искаше да приеме.

За разлика от нея Макбрайд сякаш намери тази новина за окуражаваща, дори заяви, че американските учени несъмнено ще открият начин да удвоят този срок. Дори и така обаче, Саша нямаше да доживее до двайсетия си рожден ден. Лиза продължи:

— Единствената ѝ надежда е да се отстрани имплантът. Така ще загуби способностите си, но ще спечели още години живот.

— Години живот, да, но в какво състояние? — обади се иззад гърбовете им Макбрайд. — Освен че засилва таланта ѝ на савант, имплантът значително облекчава симптомите на аутизма ѝ. Махнете ли го, тя ще загуби всяка връзка е околния свят.

— По-добре, отколкото да е в гроба — каза Кат.

— Така ли? — възрази Макбрайд. — Коя сте вие да преценявате? Благодарение на импланта момичето води пълноценен живот, пък бил той и кратък. Много деца се раждат обречени, със заболявания като доживотна присъда. Левкемия, СПИН, вродени недъзи. Нима не е по-разумно да насочим усилията си към подобряване на живота им, вместо към удължаване на агонията им?

— Вие просто искате да я използвате — озъби му се Кат.

— И откога взаимната полза е нещо толкова лошо?

Кат му обърна гръб. Доводите му я вбесяваха и объркваха едновременно. Бяха чудовищни. Как изобщо можеше да теоретизира на такава тема? Особено когато на кантар беше животът на едно дете.

Саша се беше върнала към книжката за оцветяване. Тъмнозеленият молив се движеше бързо по страницата, ту тук, ту там, на пръв поглед без никаква система.

— Редно ли е да рисува точно сега? — попита Кат.

Юри се размърда на стола си.

— След криза е добре да изхвърли малко напрежение — измърмори той и се изкашля да прочисти гърлото си. — Като клапата на парен локомотив, ако щете. Стига имплантът да не е задействан дистанционно, спонтанната активност ѝ действа успокояващо.

— Наистина изглежда доволна — призна Кат. Лицето на Саша излъчваше покой, дори нещо като усмивка повдигаше крайчетата на устните ѝ. После детето изправи гръб и протегна ръка към Кат. Заговори на руски и я дръпна за ръкава.

Кат погледна към Юри.

Той ѝ отвърна с уморена усмивка.

— Каза, че и ти трябва да си доволна.

Саша побутна книжката си към Кат, все едно я канеше да се включи в оцветяването. Кат се отпусна на един стол и взе книжката. Сведе поглед и се намръщи — детето не беше оцветявало, както мислеха всички. Намерило беше празна страница и сега там имаше рисунка, удивително прецизна и детайлна. Мъж направляваше дървен сал през тъмна гора, а на заден план бяха загатнати и други фигури.

Ръцете на Кат се разтрепериха. Мъжът на сала. Приличаше на Монк. Кат се взираше в рисунката и се мъчеше да намери обяснение. Защото не помнеше Монк някога да е управлявал сал. Откъде беше хрумнало на Саша да го нарисува точно на сал?

Саша изглежда долови силните ѝ чувства. Усмивката ѝ се стопи. Устните ѝ потрепнаха, сякаш от страх че е направила нещо лошо. Погледна към Юри, после отново премести погледа си върху Кат. Сълзи напълниха очите ѝ. Каза нещо на руски, тихо, уплашено и виновно.

Юри премести стола си по-близо и заговори утешително като дядо, който бърза да прогони страховете на внучето си. Кат се постара да овладее реакцията си — заради детето. Въпреки това сърцето ѝ се блъскаше като полудяло. Добре помнеше как застина Юри, когато зърна предишната рисунка на Саша. Тогава за част от секундата ѝ се бе сторило, че възрастният руснак е познал скицираното на листа лице, но това, разбира се, не беше възможно.

Макбрайд стана от стола си и се приближи към леглото. Явно му беше станало любопитно.

Кат не му обърна внимание. Не беше негова работа. Затова пък гледаше втренчено Юри. Руснакът срещна погледа ѝ над главата на Саша. И неговото изражение изглеждаше виновно, също като на детето.

Защо ще...

Приглушена експлозия откъм горните нива разтърси подземния комплекс. Завиха сирени. Всички вдигнаха очи към тавана освен Кат, която скочи на крака. Закъсня с част от секундата.

Макбрайд се хвърли върху д-р Лиза Камингс и я сграбчи за русата плитка. После заотстъпва към стената, като я влачеше със себе си. Кат Брайънт посегна да го спре, но късня. Макбрайд опря гръб в единия ъгъл, към който нямаше пряка видимост нито от вратата, нито от прозореца.

Със свободната си ръка измъкна телефона си от джоба на сакото. Натисна някакво копче отстрани, при което горната част на апарата се отвори и разкри малко дуло на огнестрелно оръжие. Притисна силно дулото в гърлото на Лиза, отдолу нагоре, към черепа.

— Не мърдай — прошепна в ухото ѝ той.

Замаскираните като мобилни телефони пистолети бяха последен писък на модата сред силите за сигурност, но устройството, което Мейпълторп му беше дал, бе истинско произведение на изкуството. Можеше дори да говори по него. А през обиска и скенера беше минало, без да предизвика и сянка на съмнение. Заредено с патрони двадесет и втори калибър, оръжието, уви, имаше и един недостатък — малкото амуниции.

— Имам пет патрона! — извика той на шокираната публика. — Първо ще убия лекарката... после детето!

Пазачът при вратата го беше взел на прицел, но Макбрайд държеше Лиза като щит между себе си и линията на куршумите.

— Хвърли оръжието! — извика той на пазача.

Мъжът остана на позиция, сякаш не го беше чул.

— Не е нужно да умираат хора! — каза Макбрайд и кимна към тавана. — Искаме само детето. Така че свали пистолета, по дяволите!

Кат се изправи на крака. Едва не го беше спряла. Оттук нататък трябваше да я наблюдава по-внимателно. Тя от своя страна го фиксираше с поглед, сякаш разглеждаше интересна книга или нещо такова. Въпреки това даде знак на пазача да свали оръжието си.

— Пусни го и го ритни към мен! — нареди Макбрайд.

Пазачът погледна към Кат и тя кимна отново. Пистолетът се хлъзна към краката на Макбрайд.

Задачата му беше проста — да задържи детето, докато Мейпълторп и хората му пристигнат.

— Сега ще чакаме! — каза той. — И без резки движения, ако обичате, никой да не се прави на герой.

Когато експлозията разтърси подземния бункер Пейнтър инстинктивно обърна поглед към стенния монитор вляво от себе си. Големият екран предаваше картина в реално време от стаята на Саша.

Той скочи на крака. Сърцето му се качи в гърлото, зрението му се стесни от пристъп на ярост. Натисна слепешката бутон на клавиатурата. Към видеото се прибави и звук.

„И без резки движения, ако обичате, никой да не се прави на герой!“

Шон се изправи откъм другата страна на бюрото. Някъде от горните етажи се чуваше стрелба. Пейнтър прехвърли към монитора зад бюрото си картина от камерите на най-горното ниво. Откъсна поглед от Лиза, колкото да провери какво става на другия монитор. Коридорът беше пълен с дим. Мъже с шлемове и кевларни жилетки тичаха приведени с пушки в ръце.

— Гадното копеле премина всякакви граници — каза Шон.

Нямаше нужда да обяснява кого има предвид. Мейпълторп.

— Заради момичето са тук — изръмжа Шон.

От най-горното ниво на Сигма проехтя рупор: „ВСИЧКИ НА ПОДА! ПРИ НАЙ-МАЛКАТА СЪПРОТИВА ЩЕ СЕ СТРЕЛЯ БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ!“

Шон застана до Пейнтър.

— Няма начин да е получил разрешение за такова нещо. Иначе щяха да ни уведомят. Копелето действа на своя глава. — Шон се обърна към него. — Знаеш какво да правиш.

Пейнтър погледна отново към Лиза. Видя дулото, притиснато под брадичката ѝ, същото нежно местенце, което обичаше да целува сутрин. Въпреки това кимна бавно. Съществуваше предварително подготвен сценарий за действие в случай на вражеска атака срещу централата на Сигма.

Преди това обаче трябваше да измъкне хората си от непосредствената опасност. Тази война беше между Пейнтър и

Мейпълторп. Той взе слушалката на телефона.

— Брант.

— Сър! — Гласът на секретаря му прозвуча отсечено и в готовност.

— Обяви протокол Алфа.

— Слушам, сър.

Чу се нов звуков сигнал, който беше знак наличният персонал да се евакуира през най-близкия аварийен изход. Мейпълторп искаше свободен път до момичето и за да защити хората си, Пейнтър смяташе да му го осигури.

Шон тръгна към вратата.

— Отивам горе. Ще се опитам да стигна до някакво споразумение, но ако не успея...

— Знам. — Пейнтър се обърна, отвори някакво чекмедже и извади оттам един зиг зауер Р220. — Вземи това.

Шон поклати глава.

— С оръжия няма да се измъкнем от тази каша — каза той и излезе.

Пейнтър сви пръсти около приклада на пистолета и впери поглед в екрана. Имаше още един последен Дълг към Сигма. Обърна се към компютъра и въведе кода на извънредния протокол, после притисна палец към пръстовия четец.

На компютърния монитор се появи червен квадрат върху синята схема на вентилационната система. Обратното броене беше зададено на петнайсет минути. Пейнтър удвои това време и го синхронизира с часовника си. Погледна към вратата, после към стенния екран. Имаше да свърши много неща за този половин час. И въпреки това...

Наведе се над клавиатурата и въведе последния код, който активираше системата. Обратното броене започна.

С пистолет в ръка, той хукна към вратата.

19:05

Южен Урал

Слънцето вече надничаше над околните планински върхове, когато Монк натисна силно пръта и вкара сала дълбоко сред

тръстиките. Носът заора в разкаляна пръст. Най-накрая бяха стигнали до брега, нищо че не приличаше на такъв.

— Стойте тук — нареди той на децата.

Като пробваше с пръта твърдостта на земята пред сала, той се прехвърли на брега, после се върна да изведе Пъотър и Кишка на една обрасла с трева могила встрани. Константин реши да скочи сам, но падна тромаво и се удари. Силната умора си казваше думата — личеше по тъмните кръгове под очите му и по усилието, с което момчето се изправи на крака. Дори Марта не се справи много добре — отблъсна се със задните си крака и се приземи на кълбо.

Монк им махна да тръгват. Още половин километър джапаха през локви и кал, но теренът се издигаше и земята под краката им ставаше все по-твърда. Върбите постепенно останаха зад гърба им, заменени от брези и смърчове. Появиха се дори зелени полянки, нашарени от дива тинтява и еделвайс.

Стигнаха до билото на едно възвишение и пред тях се откри широка гледка.

На километър и половина от тях — в подножието на поредното планинско възвишение, се виждаше градче или голямо село, пръснало се по двата бряга на пълноводен поток. Монк се взираше напрегнато. Мястото изглеждаше пусто и отдавна изоставено. Руини на каменни и дървени сгради клечаха по склоновете от двете страни на лъкатушен чакълест път. Край потока имаше стара мелница. Водното ѝ колело лежеше строшено напреки на потока като мост. Повечето сгради се бяха сринали и обрасли с високи треви. Цялото село беше потънало в хвойнови храсти и иглолистна растителност.

— Старо миньорско градче — обясни Константин. После разгъна картата и плъзна пръст по нея. — Вече никой не живее тук. Не е безопасно.

— Още колко има до миньорската шахта? — попита Монк.

Момчето премери с палец по картата, после посочи потъналото в руини село.

— По-малко от километър оттатък градчето. Не е далеч.

След това плъзна поглед вдясно от руините и свъси вежди. Не беше нужно да казва каквото и да било. Скрит наполовина зад възвишението, голям воден басейн със зеленикаво-черен цвят се проточваше чак до хоризонта.

Езерото Карачей.

Монк провери значката си. Цветът ѝ все така червенееше. А за да стигнат до градчето, трябваше да навлязат още по-навътре в радиационната сянка на езерото.

— Колко опасно е онова място? — попита той и кимна към градчето.

Константин сгъна картата и стана.

— Достатъчно, за да не спираме за пикник.

Монк обърна поглед към момчето в знак, че е оценил по достойнство опита му да се пошегува. Само дете никой от двамата не се засмя. Въпреки това Монк праметна ръка през раменете му, когато тръгнаха отново. Стисна го окуражително и получи в отговор глуповата усмивка. Кое то си беше рядък подвиг.

Пъотър и Кишка вървяха зад тях заедно с Марта.

Бяха стигнали дотук.

Път назад нямаше.

От близо километър разстояние Борсаков гледаше как мишените му се скриват зад поредния хребет. Като ругаеше мислено американеца, той коленичи до заседналия в разкаляния бряг сал и свали пушката от рамото си. Трябваше да почисти оръжието преди да продължи. От дългото плуване и газене през тинята пушката му беше пълна с вода и кал. Разглоби я и прегледа внимателно всяка част — дулото, патронника, затвора. После ги изплакна и подсуши грижливо. Накрая сглоби отново пушката. Тази рутинна и позната до болка дейност му помогна да проясни ума си.

Готов да продължи преследването, той стана и праметна пушката през рамо.

Единствен оцелял от корабокрушението и без радиостанция, Борсаков можеше да разчита единствено на себе си. Ръката на кормчията беше отрязана от витлата на ротора. При преобръщането си лодката беше смазала черепа на единия войник. Другия Борсаков беше намерил да се носи по лице във водата, удавен.

Единствено той беше оцелял, макар и с дълбока рана на прасеца, буквално до кокал. Беше пристегнал раната с ризата на един от мъртвите си другари. Без лекарска помощ най-вероятно щеше да

получи инфекция заради мръсната вода в блатото и да му отрежат крака.

Но преди това имаше да свърши нещо. Да се откаже просто така беше немислимо. Борсаков потегли, куцукайки след плячката, като щадеше ранения си крак.

16.

7 септември, 08:11

Припят, Украйна

— Събуди се!

Грей чу думите, но в първия миг мозъкът му не успя да ги дешифрира. А после силен шамар прогони сънливостта му. В черепа му избухна светлина, после мястото ѝ заеха неясни образи.

Лука се беше навел над него и го разтърсваше за раменете.

Грей се закашля, избута го назад и се надигна на лакът. Огледа се. Намираха се в голя бетонна килия с напукана боя по стените и червеникав от ръжда под. Единствената светлина идваше от зарешетено прозорче високо в стената. Под прозорчето, на тънък мухлясал сламеник и с повесена между коленете глава седеше Ковалски и пъшкеше изразително, сякаш всеки момент ще повърне.

Грей си пое дълбоко дъх, събра остатъците от самообладанието си и се замисли за последните събития. Помнеше как напуснаха на бърз ход клисурата под дулата на оръжия, после ги качиха на хеликоптер, а след кратък полет до някаква брулена от дъжда писта ги прехвърлиха на товарен самолет. Опипа врата си отстрани — нещо там го болеше. На борда на самолета ги бяха упоили.

Къде са ги откарали след това Грей нямаше идея.

— Елизабет... Росауро...? — попита дрезгаво той.

Лука поклати глава. Опря гръб на стената и се плъзна надолу.

— Не знам къде са. Може би в друга килия.

— А някаква идея къде сме ние?

Лука сви рамене. Ковалски изпъшка.

Грей се изправи на крака, изчака световъртежът да премине, после се приближи до прозорчето. Беше твърде високо, за да погледне през него без чужда помощ.

Ковалски вдигна глава и видя накъде гледа Грей.

— Пиърс, хич не си го и помисляй.

— Ставай — нареди му той. — И ми помогни.

Ковалски стана неохотно с ръка на стомаха и сплете пръсти в люлка.

— За к'во ме земаш? За личната си стълбичка?

— Стълбите се оплакват много по-малко от теб.

Грей се отгласна, стъпил с един крак върху импровизираната стъпенка, стигна долния ръб на прозорчето и с помощта на Ковалски успя да се хване здраво за решетките. Плъзна поглед по непознатия пейзаж отвън. Град, погълнат наполовина от гора. Мястото изглеждаше изоставено, като след бомбардировка. Малкото непропаднали покриви бяха обрасли с мъх, от прозорците бяха останали празни и разкривени черчевета, противопожарните стълби бяха ръждясали до неузнаваемост, в цепнатините на пропукания асфалт растяха бурени и цели храсти. От другата страна на улицата голямо избеляло табло съобщаваше за нещо като панаир, бяха нарисувани виенско колело и детски въртележки, а на преден план ухилено до уши семейство крачеше бодро към карнавалните атракции.

В далечината Грей зърна и самото виенско колело. Самотна реликва от минала слава. Кръвта му се смрази. Знаеше къде са. Изоставеният панаир се беше превърнал в емблема и символ на този град.

— Чернобил — измърмори той и скочи на пода.

Защо ги бяха довели тук?

После си спомни доклада от аутопсията на д-р Полк. Радиационната сигнатура говореше, че професорът е бил облъчен именно в Чернобил. Макар че по-нататъшните тестове, направени от Малкълм Дженингс, бяха поставили под въпрос това заключение.

Какво ставаше, по дяволите?

В течение на следващите десет минути Грей обикаля килията, пробва и вратата. Макар и с ръждясали панти, тя изглеждаше достатъчно здрава. Откъм другата ѝ страна се долавяха звуци — провлачени стъпки, тиха кашлица. Най-вероятно пазач. Явно ги беше чул да говорят и беше съобщил където трябва по радиостанцията си, защото малко по-късно към килията им се приближиха тежки стъпки.

Стъпки на твърде много хора.

Грей отстъпи назад миг преди вратата да се отвори. С насочени пистолети вътре нахлуха войници в черно-сиви униформи и бързо оформиха шпалир за високия непознат мъж, който чакаше на прага.

Лицето му не се различаваше много от чертите на нарисувания баща от рекламното табло навън. Лицето му беше ъгловато, като изсечено, грижливо подрязаната брада му стоеше добре. Беше с моркосин костюм и червена копринена вратовръзка, костюмът очевидно шит по поръчка, за да легне идеално на поддържаната му фигура. Изобщо всичко беше като по каталог, чак до...

— Хубави обувки — отбеляза Ковалски.

Мъжът сведе поглед към лъснатите си черни половинки и смръщи вежди при този неочакван комплимент към облеклото му.

— Еми така си е, к'во — добави с доза предизвикателство в гласа Ковалски.

Новодошлият премести погледа си върху Грей.

— Доброе утро, командир Пиърс. С вас трябва да поговорим за някои неща, а времето ни е малко, така че ако обичате, да ме последвате.

Грей не помръдна от мястото си.

— Не и докато не ми кажете къде са двете жени, които...

Мъжът махна отегчено с ръка.

— Елизабет Полк и д-р Шей Росауро. И двете са добре, уверявам ви. Всъщност те се радват на повече лукс от вас. Уви, нямахме много време да се подготвим. Последвайте ме моля.

Шестимата въоръжени войници отнеха до голяма степен любезността на поканата. Изведоха го в коридора и Грей огледа преценяващо мизансцена. От двете му страни се редяха килии — мястото явно е било затвор, сега изоставен. През отворените врати се виждаха ловки застояла вода, прекатурени и ръждясали кревати, купчини боклук в ъглите. В сравнение с тези килии тяхната изглеждаше направо луксозна.

Коридорът свърши при стаята на надзирателите. Оттам се откриваше гледка към обраслия с буренаци затворнически двор. Далеч, на границата на хоризонта, Грей различи високата вентилационна кула на чернобилския реактор.

Много по-близо изскърца стол, нервно някак.

Грей се обърна. В средата на стаята имаше маса. Зад нея седеше Мастерсън, с изправен гръб, целият в бяло — както винаги, отпочинал и със самодоволна физиономия. Грей с мъка потисна желанието си да скочи и да му скърши предателския врат. Само че му трябваша

отговори, а съдействието изглеждаше най-обещаващата политика за момента.

Посочиха му стол от другата страна на масата и той седна. С почти опряно в тила му пистолетно дуло.

В стаята имаше и друг непознат. Непозната. И тя седеше на масата. Черната ѝ коса обточваше смугло лице, неподвижно и търпеливо. И тя беше с костюм, черен, в същия стил като костюма на мъжа, който го беше взел от килията. Мъжът зае своето място на масата почти без да обръща внимание на Мастерсън.

Скръсти ръце и ги подпря на плота.

— Казвам се Николай Солоков, депутат. Вероятно сте чували за мен.

Грей не каза нищо, при което другият мъж изкриви разочаровано уста.

— Не сте, така ли? Е, това скоро ще се промени — каза той. После даде знак на слабата жена. Тя тръгна към Грей. Движенията ѝ бяха едновременно вдървени и изящни. Отпусна се на едно коляно до стола му, кривна глава и посегна с ръката си. Преди да го е докоснала, вдигна въпросително вежда, все едно му иска разрешение.

Грей сви рамене. Тя повдигна внимателно ръката му и пъхна своята под нея с дланта нагоре. Върховете на пръстите ѝ го гъделичкаха по китката. Очите ѝ се вгледаха дълбоко в неговите.

— Вече разговаряхме с Елизабет Полк — каза Николай. — Дъщерята на д-р Полк ни информира за откритието ви в Индия. Невероятно наистина. Дори само тази информация оправдава транспортирането на цялата ви група до тук. Удивително е, че наследството ни стига чак до древна Гърция и прословутия Делфийски оракул.

Грей се изкашля.

— Вашето наследство?

Николай махна към жената.

— И на Елена. Всички ние сме от една и съща генетична линия.

Грей се сети за историята, разказана им от Лука.

— От изгубените цигански деца.

— Да. Д-р Мастерсън каза, че сте наясно с този злощастен, но неизбежен факт от миналото. Моят баща е бил едно от отвлечените

деца. А ако не се лъжа, вие сте се запознали и с друг член на нашето голямо семейство. Малката Саша. Момиче със специален талант.

Грей знаеше за кого говори мъжът, но се постара изржението му да остане празно, все едно няма представа за какво иде реч.

Елена се обърна към Николай и каза нещо на руски.

Депутатът кимна.

— Значи наистина познавате Саша. И не си правете труда да лъжете, моля — каза той и кимна към жената до стола му. — Елена е силно... възприемчива, така да се каже. Способна е чрез докосване да определи температурата на кожата ви и скоростта, с която бие сърцето ви. Не й убягват също дишането и ширината на зениците. Всъщност нищо не й убягва. Тя е личният ми детектор на лъжата.

Николай посочи ухото си. Елена се обърна леко и раздели с ръка косата зад ухото си. Грей зърна познатата му вече пластинка от хирургическа стомана. Същият имплант като на момичето. Жената беше по-възрастен вариант на Саша, само че с различен талант.

— Тя е забележителна, уверявам ви — изржмжа Николай. В думите му прозвуча топлота и гордост, но и нещо по-мрачно на заден план.

Грей се вгледа внимателно в него и откри, че нещо липсва.

— Тогава къде е вашият имплант?

Николай отвърна на погледа му с присвити очи Грей с удоволствие отбеляза сянката на раздразнение, прекосила лицето му. Явно беше уцелил слабо място. Мъжът прокара пръсти през косата си над дясното ухо.

— Боя се, че моят път лежи другаде.

Грей се замисли за значението на този факт. Щом няма имплант, няма и талант — явно при Николай природата си беше взела почивка. Въпреки това някой му беше осигурил висок политически пост в Русия. Защо? Каква игра се разиграваше тук и каква беше крайната цел?

Николай продължи:

— Да се върнем на Саша. При цялата бъркотия във Вашингтон е трудно да получим достоверна информация за местонахождението й. Именно по тази причина ви доведохме тук.

„Вместо да ни застреляте още в Индия като Аби Банджее“.

— Тревожим се за Саша и искаме да си я върнем. Така че първият ми въпрос е къде е тя и кой я държи?

Грей го погледна право в очите.

— Не знам.

Клекнала до него, Елена поклати глава.

— Хайде да опитаме още веднъж. Предпочитам да запазя добрия тон. Не забравяйте обаче, че четирима от приятелите ви са тук, при нас.

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна Грей. — Когато я видях за последно, за Саша се грижеха хора от моята организация.

Николай погледна към Елена, която кимна. Грей беше казал истината.

— Предполагам, че не работите за Джон Мейпълторп, иначе едва ли би организирал опита за покушение върху вас и д-р Мастерсън в хотела в Агра.

— Да. Тъкмо обратното всъщност — опитваме се да опазим детето от него.

— И добре правите. Този човек е крайно неблагонадежден. Е, значи бихме могли да преговаряме все пак. Особено сега, когато имаме какво да предложим в замяна.

— За какво всъщност ви е момичето? — попита Грей — Мястото ѝ е тук. При семейството ѝ. Ние можем да се грижим за нея много по-добре от всеки във вашата страна.

— Вероятно. Но това не отговаря на въпроса ми. За какво ви е нужна Саша? За какво може да ви послужи?

Николай го гледаше изпитателно. В очите му Грей долови прагматизъм и изобретателност в добавка към патологично самомнение, видя човек, който всячески се стреми към признание, навярно като компенсация за липсата на талант другаде.

И реши да се възползва от тази слабост.

— Имате ли план, който отива отвъд експлоатацията на деца като Саша?

Очите на депутатата хвърлиха искри.

— Не подценявайте мащабите на нашето начинание. И не търсете в него лоши намерения. Целите ни са единствено хуманитарни и в името на всеобщото добруване. Използването на няколко деца е

несравнимо по мащаби с жестокостите, които терзаят света ежедневно и на които никой не обръща внимание.

Зад разгорещената риторика Грей разпозна нуждата на депутата да оправдае сам пред себе си своите действия.

— И какво целите?

— Да променим курса на човешката история, ни повече, ни по-малко.

В този миг суетата на този тип грейна като слънце. Той дори изправи гръб и се наведе към Грей.

— На всеки няколко века се появява по една велика фигура, която рязко променя хода на историята, променя фундаменталния път на човечеството. Говоря за великите пророци. Буда, Мохамед, Исус Христос. Хора, чието мислене е толкова уникално, които виждат света по толкова различен начин, че самата им гледна точка повежда човечеството в нова посока. Откъде се появяват тези хора? Откъде идва уникалността на тяхното мислене?

Мастерсън се размърда, сякаш да разкърши схванатия си гръб.

Грей си спомни какво им беше казал професорът за аутизма и неговата роля в човешката история. И цитата, който беше използвал, за да илюстрира твърдението си. „Ако по някакъв начин аутизмът е бил заличен от човешкия генотип, хората още щяха да се събират около лагерен огън пред входа на пещерата“.

— Защо да чакаме произволната игра на генетичния зар? — попита Николай. — Щом уникалност от подобен мащаб може да бъде разпозната, отгледана и впрегната за всеобщото добруване, представете си новото просвещение, което може да доведе след себе си. Особено когато въпросната уникалност може да бъде подсилена до удивителни нива.

Николай спря погледа си върху Елена.

Грей започваше да се досеща за мащаба на замисления проект. Не ставаше въпрос за обикновена шпионска програма. Организацията на Николай искаше да поеме юздите на човешката история, използвайки изкуствено подобрени индивиди като впрегатни коне. Започна да се досеща и защо именно Николай е бил изтикан до сегашната си политическа позиция. Някой го беше превърнал в съвършения фигурант, подкрепян зад кулисите от група талантливи

деца с импланти в главите. Опитва се да си представи контрола над целия този талант в ръцете на един-единствен човек.

Представи си го и не успя да скрие ужаса си.

— И как смятате да...?

— Достатъчно! — излая Николай. — Сега, когато разбирате в някаква степен намеренията ни, вярвам разбирате и защо искаме да си върнем Саша. Тя е важна за нашата програма... и особено важна за мен.

Грей зърна нещо в очите му.

— За вас? Защо?

— Защо ли? — Той погледна втренчено Грей. — Защото тя е нещо повече от тестови обект, тя е моя дъщеря.

Ноктите на Елена се забиха в китката на Грей и тя се обърна рязко към Николай. Явно изявлението беше ново и за нея. Нищо чудно, че бяха довели Грей и хората му чак тук, в Чернобил.

— Преди денят да е свършил, ще знаеш на какво съм способен — каза Николай и се наведе още към Грей с пламнали от решителност очи. — Колкото до дъщеря ми — ще си я върна.

08:20

Южен Урал

Генерал-майор Савина Мартова стоеше в сърцето на операция Сатурн. Зад нея основният влак чакаше на релсите, потракваше и свистеше, миришеше на дим и нефта. Спрял беше на стотина метра от края на релсовия път при минен комплекс 337, изоставена уранова мина, надупчила с галериите си планината наоколо. МК 337 беше мястото, където настанените в Челябинск 88 затворници се бяха трудили по осемнайсет часа на ден в мрака, а радиацията бавно ги беше убивала.

Сега служеше като сметище на операция „Сатурн“, където изхвърляха счупено минно оборудване и скални отломки. За последните пет години малък екип миньори и експерти по взривове бяха напълнили догоре няколко стари шахти с камънака, изкопан от това място.

Операция „Сатурн“ заемаше малка изкуствена пещера встрани от релсовия път; Издълбаното с взривове помещение имаше размерите на хотелско фоайе, а покрай стените му се редяха напоени с машинно масло скелета. Пълно беше с миньорско оборудване — конвейерни ленти, хидравлични макари, каменотрошачки, водни помпи, маркучи, и всичко това отрупано около компактна сонда с волфрамово-карбиден свредел. По-голямата част щеше да остане тук или да бъде откарала със следващия влак.

Савина гледаше как малко багерче изсипва товара си от камъни и чакъл в една от откритите вагонетки. Влакът щеше да направи последен курс до МК 337.

Всичко се движеше по план.

Въпреки това ето я тук, стои с ръце на кръста и наблюдава лично операцията. Още не можеше да се успокои след разговора си с Николай. Момчето открай време си беше твърдоглаво и склонно към прибързани и драматични решения. Изобщо не трябваше да му казва за Саша, но откъде би могла да знае, че Николай ще постъпи толкова глупаво. Нали уж трябваше да запазва самообладание и безпристрастност по тези въпроси. Все още разполагаха с цели десет омеги, предостатъчно за новия им проект в Москва. Десетте бяха достатъчно силни, за да му поднесат света на тепсия, да тласнат човечеството към нов ренесанс, предвождан от една възродена руска империя. А бъдещият цар щеше да има не един, а цели десет Разпутиновци, които да го съветват. Десет гениални саванти, които с общите си усилия и с помощта на имплантите си можеха да огъват времето и пространството в името на своя предводител.

Толкова ли не можеше да го разбере Николай?

Какво значение имаше едно дете в сравнение с цел от подобен порядък?

Две, ако се броеше и синът на Николай, Пьотър. Само че талантът на момчето, макар и силен, не беше особено ценен. Каква полза от емпатията, когато ти предстои да изковеш цял един нов свят? Безполезна, вредна дори. С бягството си Пьотър ги беше лишил единствено от генетичния си потенциал. Значителна загуба, вярно, но не и непрежалима. А и все още имаше надежда да го върнат. За последно лейтенант Борсаков ѝ беше докладвал, че навлиза в Асановите блата. През нощта трудно щяха да хванат дирите на

бегълците, но слънцето вече беше изгряло и резултатите едва ли щяха да закъснеят. Така поне беше казала на Николай.

Макар че в крайна сметка това нямаше особено значение. И Николай рано или късно щеше да се примири.

Техник в бяла престилка, каска и респираторна маска се приближи към нея. Беше инженер от държавния рудодобивен институт в Санкт Петербург.

— Готови сме да тестваме диафрагмата.

Тя кимна. След този последен взрив теренът щеше да се евакуира. Последните два дни екипът ѝ беше работил извънредно, за да се вмести в съкратения срок. Операцията на Николай беше предвидена за днес, а тази на Савина — за след две седмици. Но след предателството на Мейпълторп беше решено двете операции да се проведат едновременно. Пристигна ли съобщение за успеха на Николай, Савина щеше да даде зелена светлина и за своята част от плана.

— Някакви проблеми? — попита тя инженера. Макар да вървяха един до друг, гласът му едва се чуваше, приглушен от респираторната маска.

— Направихме пълна диагностика, проверихме за пореден път концентрацията на амониевия нитрат, извършихме последно замерване на свръхтовара с дълбокия радар и проверихме основно електрическата система. Чакаме заповедите ви да евакуираме терена и да отворим диафрагмата. Сега ще направим пробен запуск.

— Добре.

Савина последва мъжа под арката на скелето. Преносимата сонда вече беше откарана настрани. Мъже работеха в тясното пространство — по пода, по въжетата, сред оборудването. Савина вдигна поглед към тавана. Широка два метра шахта пробиваше скалата, под остър ъгъл нагоре, с монтирана по цялата ѝ дължина и оводнявана с маркучи конвейерна лента. Сега конвейерът бездействаше и последната вода се източваше постепенно. В другия край на шахтата, почти на половин километър разстояние, прозираше светлина. Миниатюрни сенки се движеха на фона на светлината като мушици около лампа. Екипът по взривяването провеждаше последната си проверка.

Не пестяха усилията си и това определено се харесваше на Савина.

Повече от петдесет дупки — дебели колкото палеца ѝ и метър дълбоки — бяха пробити в края на шахтата и натъпкани с експлозиви на основата на амониев нитрат. Дупките бяха пробити в разлом под езерото Карачей. Взривовете щяха да се възпламенят последователно, да отворят дупка в дъното на отровеното езеро и радиоактивният коктейл от stronций и цезий щеше да потече по шахтата.

— Насам, генерал-майоре. — Техникът ѝ даде знак да се отстрани от центъра на пещерата.

В пода беше вкопан кръгъл шлюз с диаметър три метра. Беше се сдобила с него от морската корабостроителница в Мурманск. Не беше обикновен шлюз, а последен модел торпеден затвор, състоящ се от шест елемента дебела половин метър стомана, които се отваряха и затваряха на принципа на ирисовата диафрагма.

Савина се отдръпна от шлюза и тръгна към диагностичния лаптоп, който стоеше отворен на портативната маса. Техникът беше извикал инженерната схема на екрана. Бяха се събрали още хора да гледат.

Инженерът се обади по радиостанцията си, изслуша отговора и кимна на Савина.

— В контролната зала са готови. Десет секунди до запуск.

Савина скръсти ръце. Контролната зала беше в Челябинск 88 в едно от изоставените общежития от съветската ера. Представляваше малка стая, пълна с компютри, монитори и техници. След като евакуираха хората тук, районът щеше да се наблюдава от тридесет различни видеокамери.

Инженерът отброяваше секундите:

— Три... две... едно... нула.

Електрическо прашене се чу откъм торпедния затвор и металните елементи започнаха да се разтварят като блендата на телеобектив. С разширяването на отвора басовият рев на водата ставаше все по-осезаем. Савина пристъпи към шлюза и надникна през ръба. Вертикалната шахта се спускаше на двеста метра в скалата.

Инженерът застана до нея и насочи силен фенер към гърлото на миньорската шахта. Дълбоко долу нещо сребристо и подвижно отрази светлината. Голяма подземна река. Няколко такива пресичаха Урал, от високите върхове към скалните недра, побрали оттока от снежното топене. От другата страна на планината водата се оттичаше към

Каспийско море, но тук подземните реки обираха излишната вода от редица свои надземни посестрими, най-вече Теча и Об, и се вливаха чак в далечния Арктически океан.

Савина се обърна и вдигна поглед към наклонената шахта, която водеше до разлома под езерото Карачей. Във водите на езерото имаше сто пъти повече стронций и цезий, отколкото беше изтекъл в Чернобил. А чернобилският токсичен облак беше обиколил планетата. Савина сведе отново поглед към вертикалната шахта и плискащата се подземна река долу.

За риска се знаеше отдавна. Геолозите добре познаваха разломите под Карачей. Беше само въпрос на време кога поредното земетресение ще разшири някоя от цепнатините и ще излее радиоактивния езерен коктейл в отточната подземна система на Уралските планини. Норвежки геофизици бяха изчислили, че такава катастрофа би унищожила живота в голяма част от Арктическият океан, един от последните девствени и незасегнати от човешката дейност райони на Земята. Оттам отровният облак щял да обхване половината планета, като най-засегната щяла да се окаже Северна Европа. Според най-консервативните преценки смъртността от първичната радиация и вторичните ракови заболявания щяла да надхвърли сто милиона души. А тази цифра най-вероятно щяла да се удвои и утрои в следствие на икономическия и екологически крах в първите години след катастрофата.

Савина местеше поглед между шахтата горе и реката долу. Рискът от подобна катастрофа съществуваше отдавна, но не вълнуваше почти никого. А беше нужно толкова малко — някой просто трябваше да подбутне природата.

И тогава светът щеше да пламне.

Дишането ѝ се учести при мисълта за мащаба на предстоящото. Защото от радиационния пожар щеше да се роди една нова руска империя, като феникс от пепелта на собственото ѝ атомно наследство.

Нищо не биваше да попречи на плановете ѝ, нищо нямаше да я спре.

Беше прекарала живота си тук, в Зайчарника, беше вложила душата си в името на Отечеството. И след толкова много жертви, след толкова кръвопролития, какво беше останало от Русия? Пред очите ѝ в рамките само на няколко десетилетия Отечеството се беше стопило до

корумпирана и жалка сянка на прежното си величие. И сега, в края на живота си, Савина щеше да възроди надеждата. Това щеше да е нейната дан, нейният дар, и Николай щеше да развее знамето му.

Савина щеше да изпепели развалата и да създаде един нов свят.

— Генерал-майоре? Имате ли други въпроси?

Тя поклати глава и овладя вълнението си.

— Не, видях достатъчно.

Инженерът кимна и тръгна към една стоманена ръчка до масата с лаптопа. Приличаше на огромна ръчна спирачка. Мъжът натисна копчето, дръпна ръчката нагоре и я натисна с цяло тяло в противоположната посока. Диафрагмата се затвори рязко и запечата шахтата. Имаше още работа да се свърши, разбира се. Миньорите, спрели да видят как се отваря шлюзът, сега се върнаха към задачите си. Минаваха по затворената диафрагма, както го бяха правили хиляди пъти през последните две години, откакто бяха прокопали тази първа шахта.

Операция „Сатурн“ можеше да започне.

Савина се обърна и тръгна към чакация влак. Тя също имаше работа — неща за довършване в Челябинск 88. Погледна часовника си. След час Николай би трябвало да потегли за церемонията в Чернобил. Въпреки последните си прибързани действия той все още държеше ситуацията под контрол. Със или без него, системите бяха инсталирани и щяха да свършат своята работа. Всичко беше наред. Нищо не можеше да ги спре.

Вратите на вагона се затвориха след нея и тя погледна през прозореца към сърцето на операция „Сатурн“. Замисли се за милионите, които щяха да умрат, но броят им беше толкова голям, че ги превръщаше в абстракция, в нещо, което можеш да осмислиш единствено като статистика. Савина обърна поглед напред, докато влакът набираше скорост към Зайчарника в Челябинск 88. Учителите и научният екип сигурно вече приключваха с подготовката за собствената си евакуация. Данните в компютрите се изтриваха, архивите потъваха в бумтящите пещи. И при децата вървеше подготовка — но не за евакуация. На тях им предстоеше едно последно пътуване с влак.

На всички с изключение на десетте, които щяха да останат с нея.

Савина си представи лицата на другите деца. Шестдесет и четири, включително и най-малките. Броят им беше твърде малък, за да го приемеш абстрактно. На повечето знаеше имената. И докато влакът тракаше в мрака към Зайчарника, Савина опря ръка на стената. Коленете ѝ се подгънаха и я заля вълна от чувства. Тя не се опита да я спре. Вълната изпълни гърдите ѝ, заприщи гърлото ѝ. Няколко горещи сълзи потекоха по бузите ѝ. В този рядък миг на усамотение Савина даде воля на чувствата си. Призна слабостта на човешката си природа и си позволи миг на печал.

Но само този миг.

Когато влакът започна да забавя, тя изтри лице, после си удари няколко леки шамара, колкото да дойде на себе си. Вдиша дълбоко, издиша, после пак. Връщане назад нямаше.

Необходимостта беше жесток господар.

И Савина нямаше друг избор, освен да прояви същата жестокост.

09:32

Припят, Украйна

Николай се качи в лимузината с Елена. Керван от луксозни автомобили се изтегляше от сцената пред хотел „Полисия“. Официални лица и политици потегляха с частните си кортежи. Още от полунощ новинарски екипи от целия свят разполагаха камерите си и подготвяха подвижните си станции — просторни ванове с щръкнали сателитни антени. От зазоряване знаменитости и разни особи от политическия и икономически елит се стичаха насам за интервюта, обиколки или просто за да издебнат своя миг в светлината на прожекторите.

В следващите часове светът щеше да следи отблизо запечатването на Чернобил, този последен акт, който трябваше да сложи край на старата атомна ера и да положи началото на нова визия за бъдещето, Николай обаче имаше свой собствен дневен ред.

Вратата на лимузината щракна и му осигури миг насаме с Елена — за пръв път от часове. Той се обърна към нея.

— Съжалявам. Трябваше да ти кажа за Саша и Пьотър.

Елена поклати едва доловимо глава — беше бясна. След разпита на американците не му беше казала и дума. Дори сега се отдръпна от него и впери поглед през прозореца на лимузината. Саша и Пьотър открай време ѝ бяха особено близки. Чувствата ѝ към тях надскачаха обичайната привързаност към другите деца. Помежду им съществуваше специална връзка, кръвна връзка. Саша и Пьотър бяха деца на по-голямата ѝ сестра, Наташа, която беше починала при раждането.

— Знаеш каква е политиката на Зайчарника — продължи Николай, докато лимузината се изтегляше към шосето. — Актовете за раждане са секретни.

Това беше един от водещите принципи на Зайчарника още от създаването му. Кръвното родство се пазеше в тайна, с малки изключения. Децата знаеха кои са братята и сестрите им, за да не се стига до неволно кръвосмешение в бъдеще, но това беше всичко. Заплождането се контролираше и диктуваше от генетиците.

Само че Николай беше специален случай. Като син на основателката, той се беше сдобил с изфабрикувани документи и фамилна история още от Екатеринбург, където майка му го беше родила в местна болница и му беше осигурила фалшивото презиме Солоков. Първо мислела да го запише като Романов, но решила, че твърде много ще бие на очи. От самото начало готвела сина си за велики дела, а това му осигурило определени привилегии.

— Един ден се разрових в архивите на клиниката — каза той. — Беше ми любопитно дали имам свои деца. Така разбрах за Саша и Пьотър. Но ми забраниха да казвам на когото и да било.

Той посегна да сложи ръка на коляното ѝ, но в последния миг се поколеба.

— Всъщност точно заради изключителния резултат в лицето на Саша и Пьотър майка ми одобри нашата връзка с теб. С надеждата че и тази генетична кръстоска ще се окаже също толкова успешна.

Елена упорито не го поглеждаше. В някакъв смисъл Николай се възхищаваше на студенината ѝ, на завидния ѝ самоконтрол. Искаше му се да я докосне, но предпочиташе да изчака позволениято ѝ.

— Хайде, милая моя, прости ми.

Тя не му обърна внимание.

Николай въздъхна и се обърна напред.

Загледа се през прозореца. Комплексът на чернобилската атомна централа бавно растеше пред погледа му. Вентилационната кула със сервизните скелета стърчеше високо в небето сред ниските бетонни сгради. От едната ѝ страна се издигаше масивна ъгловата крипта от черна стомана и бетон. Изглеждаше влажна, сякаш се потеше. Нищо чудно, че наричаха конструкцията саркофаг. Приличаше на черна гробница, а в утробата ѝ лежаха останките от четвърти реактор.

Николай беше виждал снимки от вътрешността — страховит миш-маш от обгорен цимент и разкривена стомана. В една от стаите имаше часовник — почернял и наполовина стопен, спрял завинаги в мига на експлозията. Сред руините под саркофага бяха погребани и над двеста тона уран и плутоний, по-голямата част под формата на втвърдена лава, образувала се от радиоактивния синтез на стопено гориво, бетон и две хиляди тона запалими вещества. Парчета от експлодиралото ядро можеха да открият навсякъде, някои се бяха забили във външните стени. В ниските нива на комплекса се беше оформила радиоактивна супа от просмукващата се дъждовна вода и слегналия се радиоактивен прах.

Едва ли някой се съмняваше в необходимостта от ново решение на проблема.

И отговорът се издигаше вляво.

Наричаха го с много имена — убежището, арката, новия саркофаг. Оформената като хангар арка се издигаше на височина колкото тридесет и седем етажна сграда. Тежеше над двадесет хиляди тона, широка беше триста метра и наполовина толкова дълга. Вътрешното ѝ пространство беше толкова голямо, че инженерите не изключваха възможността за пораждаване на облаци и валежи вътре в конструкцията. По вътрешната ѝ повърхност бяха монтирани роботизирани подвижни кранове, които да разглобят стария саркофаг парче по парче, направлявани от техници, чиито контролни станции бяха на безопасно разстояние извън убежището.

Но нещата вече бяха задвижени.

Цялата широка арка лежеше върху добре смазани стоманени релси и дори в момента две огромни хидравлични машини я теглеха бавно по тях. Новият саркофаг беше най-голямата подвижна конструкция, строена някога от човека. И в единайсет часа тази сутрин убежището щеше да се придвижи над стария саркофаг, да го покрие

изцяло, да бъде запечатано към съседните бетонни сгради и по този начин да затвори окончателно една от най-грозните страници на руската история, давайки същевременно надежда и знак за ново начало.

Нищо чудно, че събитие от такъв мащаб беше избрано за прелюдия на предстоящата международна среща от най-високо ниво. Срещата, която така и нямаше да се състои.

Лимузината се отправи към трибуните, издигнати докрай южната страна на стария саркофаг. Високопоставените гости вече заемаха местата си. На сцената пред амфитеатралните трибуни бяха започнали речите, които щяха да завършат с общото официално американско-руско изявление, което по план трябваше да съвпадне с окончателното запечатване на Чернобил. Цялата поредица от събития беше съобразена до минута с придвижването на гигантската арка.

Същото важеше и за плана на Николай.

За миг го обзе страх. Същото беше изпитал и на новинарския подиум, докато даваше изявление с мисълта, че там някъде стрелецът се цели в него. Само дето тази сутрин рискът беше стократно по-голям.

Някой стисна отпуснатата му на седалката ръка. Николай се обърна и видя ръката на Елена върху своята. Тя още гледаше през прозореца, още беше ядосана — даваше му да разбере, че още не му е простила докрай. Ноктите ѝ се забиха в дланта му като обещание, че по-късно ще си понесе наказанието.

Той се облегна назад, понасяйки безропотно все по силния натиск.

Болката му помогна да се съсредоточи.

Гигантската арка бавно приближаваше Чернобил.

Николай знаеше какво предстои.

И определено си заслужаваше наказанието.

10:04

Грей крачеше напред-назад из килията, когато чу нещо тежко да се удря във вратата. Ковалски се надигна, Лука се оттласна от стената.

— Сега пък к'во става, мамка му? — измърмори Ковалски.

Изстърга метална решетка и вратата се отвори. Някой прекрачи обутите в ботуши крака на проснатия по очи пазач.

— Бързо — каза мъжът и размаха бастунчето си с дръжка от слонова кост. — Трябва да се махаме оттук.

Грей зяпна невярващо.

Д-р Хейдън Мастерсън.

Дълбоко объркан, Грей не помръдна от мястото си. Не знаеше дали да удуши мръсника, или да му стисне ръката.

Мастерсън изглежда се досети за дилемата му.

— Командире, работя за МИ6.

— Британското разузнаване?

Онзи кимна с нетърпелива въздишка.

— Обясненията ще почакаат. Трябва да тръгваме, веднага.

Мастерсън пое по коридора, другите го следваха по петите. Грей спря колкото да вземе оръжието на пазача — руски пистолет „Грач“. Пазачът беше в безсъзнание и със счупен нос. Бастунчето на Мастерсън май имаше и други приложения освен декоративните.

Грей настигна професора.

— Ти? — с подозрение в гласа възкликна той. — Ти си агент на МИ6?

Ковалски се обади нацупено иззад него:

— Не мяза баш на Джеймс Бонд, нали?

Мастерсън продължи да куцука по коридора, само хвърли поглед през рамо към Грей.

— Бивш агент, ако трябва да сме точни — каза той и сви рамене. — Нещо като пенсионер.

Грей остана нащрек, но не виждаше с каква друга освен очевидната цел можеше да ги е освободил Мастерсън.

Бившият агент на британското разузнаване продължи в скороговорка:

— Вербувах ме след като завърших Оксфорд и ме пратиха в Индия по време на съветската окупация на Афганистан. Преди десет години се оттеглих от активна дейност, а после ми предложиха много пари да шпионирам Арчибалд и така се забърках в тази каша. Бързо разбрах, че руснаците стоят зад цялата история, така че се свързах с МИ6 и ги информирах как стоят нещата. Операцията получи гриф нисък приоритет. Никой не сметна, че работата на Арчибалд е заплаха

за световната сигурност. Честно казано, аз бях на същото мнение. Поне докато не го отвлякоха и накрая не го убиха във Вашингтон. Опитах се да бия тревога в МИБ, но кой ти слуша стара кримка като мен. Не можех да стоя и да чакам. Наречете го вкоренен инстинкт, навик от доброто старо време. Усещах, че се готви нещо дяволски голямо. Така че след като изгубих Арчибалд, нямах друг избор, освен да използвам вас, за да ускоря нещата.

— Използвал ни бил — каза Ковалски. — Ония убиха Абе.

Мастерсън примижа.

— Опитах се да ги спра, но той беше твърде бърз с онзи свой бич. — Поклати тъжно глава. — Може пък тази игра наистина да е за младоци.

— Я чакай малко! — възкликна Ковалски, наредил някое и друго парченце от пъзела в главата си. — Ти и мене искаше да застреляш!

Грей махна с ръка.

— Онова беше театро.

Мастерсън кимна.

— Трябваше да изглежда убедително.

— Е, мене определено ме убеди, да знаеш! — възкликна с възмущение Ковалски.

— И слава Богу, че докарах нещата дотук. — Мастерсън се обърна към Грей. — Тъпото копеле се кани да свети маслото на половината световни лидери. Днес.

— Какво?

Мастерсън ги поведе към стълбищна клетка до старата стражева будка и сниши глас:

— Долу има още пазачи. Мен ме оставиха тук, на сигурно място. Затворник също като вас, макар и неофициално. Отивам да изведе Елизабет и д-р Росауро. — Той махна към продължението на коридора след стражевата будка. — С помощта на тази ваша снажна колежка току-виж сме се добрали до телефон, за да вдигнем тревога.

— Вземи и Лука — каза Грей. Колкото повече снижеше риска за цивилните в групата си, толкова по-добре. А и присъствието на циганина можеше да се окаже решаващият фактор, който да убеди Росауро, че Мастерсън е на тяхна страна.

Лука кимна в знак на съгласие.

— Добре. И той ще ми е от полза — каза Мастерсън. Измъкна руско военно уоки-токи от джоба на самото си и го връчи на Грей, за да държат връзка. — А междуременно...

Грей довърши вместо него:

— Аз трябва да спра сенатор Солоков.

Мастерсън кимна.

— Имаш по-малко от час. Не знам какво е замислил, но е свързано с церемонията при саркофага.

— Каква церемония?

Мастерсън извади лист хартия от джоба си, разгъна го и го подаде на Грей.

— Ще похлупват стария чернобилски саркофаг — каза той и посочи листа. — С огромен стоманен хангар.

Докато Грей разглеждаше схемата, Мастерсън изреди високопоставените официални лица, които щяха да присъстват на събитието и обясни накратко какво представлява церемонията.

— Колкото до личните планове на Николай, разбрах само името. Операция „Уран“.

— Уран ли? Да не смятат да опикаят световните лидери? — изтърси Ковалски.

Грей не му обърна внимание, а тръгна към стълбището.

— Къде е Солоков сега?

— На път за Чернобил.

Докато се спускаше с Ковалски по стълбите, Грей мислеше за високата вентилационна шахта. Каквото и да беше намислил онзи тип, със сигурност включваше реактора. Името на операцията обаче... защо точно Уран? От часовете по военна история и стратегия в подготвителния курс към армейските рейнджъри знаеше, че това име е било употребявано и преди. Операция „Уран“ се е наричала руската офанзива по време на Втората световна война, която сложила край на най-кръвавата битка в човешката история — битката за Сталинград.

Така че защо е избрал това име?

Нещо го притесняваше, гризеше го отвътре, но напрежението не му позволяваше да изплува. Двама пазачи охраняваха изхода на затвора пред тях. Обърнати с гръб към Грей.

Той вдигна откраднатия руски пистолет.

Притесненията щяха да почакаат.

17.

7 септември, 10:07

Южен Урал

Монк крачеше по черния път през призрачното градче, чакълът хрущеше под краката му, а слънцето напичаше хладния въздух. Всичко наоколо беше обрасло с бурени и храсти до кръста, все едно газеха в зелена вода. Константин вървеше пред него, Пьотър и Кишка се влачеха отзад. Марта беше последна в редицата, почти невидима в зеленото море.

— В тукашната планина няма много въглища — обясняваше Константин и току се прозяваше. — Всички мини тук са за метални руди.

Монк разбираше, че хлапето е изтощено и уплашено до крайност. Лекцията на тих глас имаше за цел колкото да го държи буден, толкова и да снижи тревожността му.

— Кобалт, никел, волфрам, ванадий, боксит, платина...

Монк го остави да изрежда и съсредоточи вниманието си върху градчето. Сградите изглеждаха построени набързо, по-скоро сглобени от дървени плоскости, а покрай пътя бяха издигнати дървени тротоари. Минаха край миниатюрно училище с една-единствена класна стая — прозорците бяха устояли непокътнати на времето, а в стаята още имаше дървени чинове. Два стари зелени камиона от съветско време ръждясваха на банкетата. Единствената тухлена сграда в селото имаше табела с надпис на фасадата. Беше на кирилица и Монк нямаше идея какво гласи, но ако се съдеше по рафтовете вътре, сградата най-вероятно е била магазин и поща едновременно. Отстрани имаше кръчма с прашни бутилки по лавиците.

Сякаш един ден хората просто са излезли от къщите си и не са се върнали повече.

Нямаше нужда да гадае за причината. От това сравнително високо място езерото Карачей се виждаше като на длан с калните си брегове — искреше бодро под слънцето, скрило от погледа токсичната

си сърцевина. Монк сведе очи към значката на раницата си. Червеният цвят беше станал една идея по-наситен. А той го проверяваше през няколко минути.

Константин видя накъде гледа.

— Можем да останем тук още най-много час. Много е опасно. Трябва да се спуснем под земята.

Монк кимна и вдигна поглед. До входа на мината имаше още километър и повече. Вече различаваше стоманените сгради отпред и скелетите на крановете при по-голямата конструкция, залепена за скалната стена. От двете ѝ страни имаше по едно голямо метално колело, с чиято помощ миньорите бяха издигали отломките от изкопните работи долу. Чакълът, с който беше настлан пътят, сигурно беше дошъл от същото място.

Монк ускори крачка.

Другата стабилна сграда в селото се появи след остър завой и стръмно нанагорнище. Триетажна мелница, най-високата сграда тук. Построена беше от дървени трупи, покривът беше от ламарина. Водното ѝ колело, зелено от мъхове и лишеи, се беше отчупило от подпорите си и лежеше напреко на потока. Явно придошлите води го бяха повалили преди години.

Вървяха натам, когато Кишка извика.

Монк се завъртя. Пьотър стоеше като истукан, очите му — разширени от ужас.

Монк затаи дъх.

„О, не... пак ли...“

Марта заподскача в кръг около момчето, доловила на свой ред тревогата му. И тя като Монк не знаеше къде се крие опасността и от коя посока може да ги връхлети... но и двамата знаеха какво беше усетило момчето.

Монк си спомни нападащия го тигър, онзи с нагризаното ухо.

„Захар“

Не разбираше как ги е проследило животното през блатото. Но пък тигрите бяха умели плувци. Явно беше преплувал заблатената низина, изпреварил беше пляквата си и сега ги дебнеше от засада. Подобна хитрост определено беше по възможностите на Захар.

Монк оглеждаше трескаво високите треви и порутените сгради. Създанието можеше да е къде ли не. Космите по ръцете на Монк

настръхнаха, сякаш тялото му усещаше погледа на котешките очи. Бяха на открито, далеч от всякакво убежище. Нямаха и оръжия, никакви. Бяха изгубили единствения си нож, когато Марта нападна Аркадий.

— Назад — каза Монк и посочи тухлената сграда. — Движете се бавно. Към магазина.

Въпреки големите си прозорци той изглеждаше най-подходящ за защита. А и по рафтовете можеше да намерят нещо, което да им послужи за оръжие.

Монк дръпна Пьотър до себе си. Момчето се тресеше. Петимата се изтеглиха в група обратно по пътеката, която бяха отъпкали в тревата.

Монк току поглеждаше назад, най-вече защото Пьотър правеше същото. Интуицията на момчето не беше за подценяване. Мелницата стърчеше от другата страна на потока при завоя към мината. Монк знаеше, че тигрите предпочитат най-високата позиция — канара, клон, скален корниз, изобщо високо място, от което да скочат върху плячката си.

Сякаш усетило, че са го разкрили, раираното животно се плъзна като сянка от един от крайните прозорци на третия етаж. Ако не се оглеждаше съсредоточено, Монк сигурно нямаше да го види. След миг тигърът изчезна във високата трева.

— Тичайте — извика Монк на Константин и Кишка и грабна Пьотър под мишница.

Двете деца пред него си плюха на петите, подгонени от страха и адреналина. Той хукна след тях. Марта тичаше до него.

Тежко изскърцване долетя иззад тях — тигърът беше скочил на водното колело, за да прекоси потока. Вратата на магазина беше отворена — само на трийсетина метра от тях. Шансът им висеше на косъм. Не му оставаше друго, освен да се моли за някакво складово помещение, голям фризер например, където да се барикадират.

Пукот на огнестрелно оръжие ужили страха му.

Чакъл се разхвърча сред белезникави искри на сантиметри от краката му.

Монк се метна настрана и се претърколи в тревата, притиснал Пьотър към гърдите си, за да го предпази. Продължи да се търкаля,

докато не се озова зад ръждясалия корпус на единия от изоставените камиони.

Изстрелът беше дошъл от долната част на улицата.

Явно някой от руските войници ги беше последвал дотук.

Монк се обърна и видя Константин и Кишка да препускат като подплашени еленчета по дъсчения тротоар. След миг хлътнаха през вратата на магазина, Марта ги последва със скок. Нов изстрел и един от прозорците на сградата се пръсна. Но тримата вече бяха на сигурно място в магазина.

Монк се сви превит зад камиона. Нямаше как да стигне до тях, без да се открие за стрелеца.

Погледна нагоре по пътя.

От тигъра нямаше и следа. Тревата не помръдваше, не се чуваше и хрущене на чакъл под тежки лапи. Неочакваният изстрел явно беше стреснал котката колкото и тях. И сега тя чакаше и дебнеше някъде там.

Монк клечеше зад камиона, хванат в капан между стрелеца и тигъра. И това не беше единствената опасност. Друга заплаха също ги дебнеше. Езерото Карачей искреше на слънцето от долната страна на градчето и излъчваше отрова. Дори да стоиш тук беше равносилно на сигурна смърт.

00:30

Вашингтон

Под непрестанния вой на алармата Юри стоеше до леглото на Саша и я прикриваше с тялото си от Макбрайд. Свръхчувствителното към силен шум и крясъци дете се беше сгушило в завивките и притискаше с длани ушите си. От другата страна на леглото Кат Брайънт се опитваше да успокои Саша, като я галеше по главичката. Зад нея стояха патологът Малкълм Дженингс и един от охраната.

Юри не изпускаше от поглед Макбрайд. Той беше само на няколко стъпки от него, приклепнал в ъгъла с гръб към стената, увил около ръката си русата плитка на заложицата си, д-р Лиза Камингс. Маскираният му като мобилен телефон пистолет беше опрян в гърлото ѝ.

Ситуацията беше патова.

А Мейпълторп вече си пробиваше път насам със своите командоси. Кръвта на Юри възвираше от гняв при мисълта, че гадното копеле ще сложи мръсните си ръце върху Саша. Това не биваше да става.

Пристъпи към металната масичка за инструменти и взе спринцовка измежду флакончетата с медикаменти, с които бяха лекували Саша.

— Юри! — предупреди го остро Макбрайд.

Той отговори на руски. Знаеше, че Макбрайд го разбира.

— Няма да ви позволя да вземете Саша — каза той и заби иглата на спринцовката в торбичката на интравенозната ѝ система.

Докато натискаше буталото, видя как Макбрайд насочва пистолета си към него. Спринцовката беше пълна с физиологичен разтвор — напълно безвреден за детето, но явно успешен като уловка. Юри се завъртя на пета и се метна право към ъгъла. В същия миг Лиза стовари токчето си върху крака на Макбрайд и заби глава в лицето му.

Пистолетът гръмна оглушително в тясното затворено пространство.

Улучен в рамото, Юри залитна, но болка почти не усети. Налетя върху Макбрайд, като изблъска Лиза встрани. После замахна към гърлото му и заби там другата спринцовка, която беше взел скришом от масичката. Заби я право в югуларната вена. Спринцовката съдържаше неразреден концентрат от медикаментозния коктейл на Саша. В този си вид той представляваше токсична смес от химиотерапевтици, епинефрин и стероиди.

Докато се боричкаха вкопчени, Макбрайд изпразни пълнителя на пистолета си в стомаха на Юри. Заглушените от тялото му изстрели прозвучаха като силно ръкопляскане, а усещането беше все едно някой го удря с юмруци в стомаха. Въпреки всичко Юри натисна докрай буталото на спринцовката и отровният коктейл пое право към сърцето на другия мъж.

Макбрайд изкрещя.

Юри се свлече на пода, като повлече и него. Знаеше какво чувства Макбрайд в момента — течен огън във вените си, непоносимо налягане в черепа, агонизиращо сърцебиене. Някой издърпа Юри и го претърколи на пода. Той зърна в движение Кат, която се беше проснала

върху Саша, защитавайки я от стрелбата, обърнала главицата ѝ настрани, за да не гледа.

До него Макбрайд се гърчеше в конвулсии, от устата му хвърчеше слюнка, обагрена в червено от прехапания език. Тялото щеше да оживее, но не и мозъкът. Лекарствата щяха да прогорят мозъка му и да превърнат Макбрайд в празна черупка.

Лиза се наведе над Юри.

— Помогнете ми!

Появиха се още ръце, нещо притискаше стомаха му. По пода потече кръв. Кат дотича и прихвана главата му. Той се закашля. Още кръв. Протегна ръка към жената, защото знаеше, че тя ще помогне.

— Саша... — прошепна той.

— Ще я защитим — каза Кат.

Юри поклати глава. Това вече го знаеше, не се съмняваше в сърцето ѝ.

— Има още... още ребънки.

Беше му трудно да се фокусира — както съзнанието, така и погледа си. Светът потъмня, а болката се претопи в студ.

Опита се да проговори, да ѝ каже къде.

— Челя... инс... — Ръката му се плъзна по пода и изписа с пръст две цифри в собствената му кръв — 88, ръката ѝ стисна силно неговата.

— Дръж се, Юри.

Би искал заради Саша, заради всички.

Мракът се сгъстяваше; гласовете заглъхваха като от края на дълъг тунел. С последния си дъх той ѝ направи единствения подарък, с който разполагаше.

Надежда.

Стисна ръката на Кат и се напрегна да изрече последните си думи:

— Той е жив...

Заше метена, Кат седеше с главата на Юри в скута си. Добре ли го беше чула? Сведе поглед към отворените му очи, вече безжизнени и помътнели. Последните му мигове бяха трескави, сякаш руснакът се стремеше към покаяние в самия край на живота си, дотам, че

несъзнателно беше смесил двата езика. Кат беше учила руски, докато служеше във военноморското разузнаване, и смяташе, че е разбрала част от казаното.

Още ребьонки.

Още деца.

Като Саша.

Погледна към момичето в леглото. Малкълм стоеше на пост отстрани.

Юри беше казал още нещо след това, опитал се бе да напише нещо, но Кат не откри никакъв смисъл в думите, нито в драскулките. Не беше така с последното му изречение обаче.

Обърна се към Лиза.

Приятелката ѝ беше коленичила в локвата кръв.

— Той ми спаси живота — измърмори тя и сложи ръка върху гърдите на Юри. Погълната от собственото си вълнение, Лиза едва ли беше чула последните думи на руснака.

От другата страна на русата лекарка лежеше Макбрайд. Конвулсиите му бяха престанали, очите му бяха отворени, погледът — неподвижен, безжизнен и помътнял като на мъртвеца в краката ѝ, само дето неговите гърди се повдигаха и спадаха.

Кат седеше, неспособна да се изправи и да отдели погледа си от Саша и купчинката рисунки.

Последните думи на Юри кънтяха в главата ѝ.

„Той е жив“.

Пръстите му бяха стиснали силно ръката ѝ.

Сякаш посланието беше предназначено само и единствено за нея.

Знаеше кого е имал предвид, само че това беше невъзможно, нали?

Въпреки това последните му думи отприщиха нещо в сърцето ѝ, подкладоха огън, който така и не беше изгаснал напълно. Дишането ѝ се учести и с всеки дъх огънят набираше сила, прогонваше съмненията, хвърляше светлина в тъмните кътчета на сърцето ѝ. В някакъв смисъл я беше страх да се освободи окончателно от тъмнината — сенките ѝ носеха чувство за сигурност. Но тези нови пламъци, тях тя нямаше да угаси, за нищо на света.

И новият огън я изправи на крака.

Тя грабна пистолета, който пазачът беше оставил на пода по заповед на Макбрайд и заговори бързо, обръщайки се към всички в стаята:

— Тук не е безопасно. Трябва да потърсим изход... или поне място, където да се барикадираме.

Докато Лиза сваляше системата на момичето, погледът на Кат падна върху книжката за оцветяване, която още лежеше отворена на нощното шкафче. Отворена на рисунката със зелен молив — мъжът на сала.

Макар да беше невъзможно, Кат знаеше, че е истина.

Монк.

„Той е жив“.

10:07

Южен Урал

Американецът трябваше да е мъртъв.

Борсаков прокле наум пропуска си. Лежеше по корем в сенките на една миньорска барака с пушката пред себе си и буза опряна в приклада.

Бегълците го бяха изненадали с внезапната си маневра — вместо да избягат, бяха хукнали право към него. Наложило се бе да смени позицията си. На всичкото отгоре подозираше, че мерникът на пушката се е изместил от преめждията в блатото. Би трябвало да стреля пробно и да калибрира мерника, но не го беше направил, защото изстрелите щяха да предупредят бегълците за присъствието му.

Е, все пак ги беше сгащил в ъгъла, образно казано.

Шимпанзето и две от децата се бяха скрили в тухлената сграда. Американецът и момчето бяха зад камиона. Борсаков запълзя назад през тревата. Трябваше само да пресече улицата и американецът щеше да му легне отново на мушката.

И този път нямаше да пропусне.

Тръгна приведен през пътя, придържайки се към сенките, където това беше възможно. Стигна другия тротоар и клекна зад катурнат варел. Надзърна предпазливо с готово за стрелба оръжие.

Вече имаше пряка видимост към камиона.

Само че пръстите му се стегнаха около пушката в пристъп на гняв и объркване.

Зад камиона нямаше никой.

Американецът и момчето бяха изчезнали.

Пьотър се беше свил на топка под седалката в кабината на камиона. Монк го бе вдигнал и промушил през отворения наполовина прозорец, а после беше изчезнал между сградите зад камиона. Преди да тръгне, беше дал знак на детето да се свие под седалката и да не се показва. Скривалището му се оказа пълно с изсъхнали листа и буболечки. Пьотър обви с ръце коленете си.

Някъде в тъмните кътчета на мозъка му, където го беше страх да поглежда, се криеха спомени за друго подобно изпитание — спомени как е сврян натясно преследван, затаил дъх. В друг живот. Не неговия. Тогава наоколо е имало камък, а не ръждив метал.

Прескачайки между тогава и сега, той усети трънчета светлина да се появяват в мрака. Звезди в нощно небе. Взреше ли се по-дълго, светликът им се засилваше и те започваха да падат към него. Само дете нощното небе винаги го беше плашило. Затова се отдръпна и се върна към настоящето.

И изведнъж изпита силен глад. Но също като спомена отпреди малко, и този глад не беше негов. Нејде наблизко биеше голямо сърце и поглъщаше тъничкия пулс на Пьотър. Странни миризми изпълниха сетивата му — влажна трева, пипалцата на гореща кръв във въздуха, усещането за ръбат чакъл под краката. Тежко дишане, с обем многократно по-голям от неговите малки гърди. Миризмата на лова запали огън във вените му.

А после се появи още един мирис.

Нов.

Имаше още един ловец в околността.

Само че този мирис беше нещо повече от сърбеж в ноздрите.

С него дойде спомен за непоносима агония.

И гладът се смеси с ярост, от която космите настръхваха.

Пьотър се сви още повече, а голямото сърце тръгна напред, към него.

Монк тичаше зад къщите покрай пътя към долната част на улицата. Гърбът и гърдите му горяха, издрани до кръв от промушването между двете почти долепени дървени бараки. Беше оставил Пьотър в камиона, където тигърът не можеше да го достигне... това, уви, не важеше за стрелеца. Първата му задача беше да отдалечи стрелеца от децата, да го подмами в гонитба между сградите в долната част на улицата.

Собственото му оцеляване и елиминирането на войника щяха да почакаат.

Монк тичаше приведен. Придържаше се близо до сградите и избягваше купчините сухи листа и строителен чакъл. Скоро стигна до първия остър завой, където пътят се спускаше рязко надолу. Заобиколи последната сграда и излезе на главната улица. Беше ли се отдалечил достатъчно?

Затаил дъх, той надникна зад ъгъла и огледа улицата. Ето ги тухлената сграда на магазина, ръждясалият камион и обраслият с бурени и висока трева път. Нищо не помръдваше. Откъм планината подухваше лек вятър и разклащаше тревата.

Но от стрелеца нямаше и следа.

Трябваше да е някъде там, навярно се промъкваше към децата. Ситуация със заложник беше абсолютно неприемлива, а точно до това щеше да се стигне, ако стрелецът успееше да грабне някое от хлапетата. Монк приклепна, готов да скочи. Трябваше да пресече на бегом улицата и да се скрие между сградите от по-ниската страна. Хрущенето на чакъла щеше да се чуе надалеч.

Но трябваше да е убедителен, ако искаше да подмами войника.

Монк си пое дълбоко дъх, изскочи от прикритието на бараката и хукна по чакъла.

— Тичайте! — изкрещя той и махна енергично на въображаемите деца. — Не спирайте!

Нека стрелецът си мисли, че всички деца са със...

... тряс...

Огън прониза бедрото му. Левият му крак се под гъна.

Той падна тежко, протегнал ръце да омекоти удара. Чакълът раздра кожата на дланта му и чуканчето на другата ръка. Остави

инерцията да го търкулне надолу по улицата. Втори изстрел просвири остро през тревата над него.

Монк се прилепи към земята, надигнал глава, колкото да вижда през тревата. И видя как войникът се надига. Беше се крил нагоре по улицата, на половината път до тухлената сграда. И сега идваше право към Монк с готова за стрелба пушка.

Явно се беше досетил за плана му да заобиколи зад сградите и го беше чакал в засада.

Но войникът не беше единственият ловец тук.

Петдесетина метра нагоре по улицата тревата се раздели и V — образната диря се спусна към стрелеца като торпедо през вода.

Борсаков не даде външен израз на задоволството си, но тъмното чувство пееше в гърдите му. Беше свалил американеца, оставил го бе неподвижен и беззащитен. И сега щеше да сложи край на гонитбата, да отмъсти за другарите си на лодката. Нещо повече — американецът щеше да страда, о, да. Един куршум в коляното, а може и в рамото да го простреля, преди да го довърши.

Само че някъде зад него изхрущя чакъл, чакъл, който не той беше разместил. Тревата зашумя като от повей на силен вятър.

Но не беше вятър.

Разбра го веднага.

Завъртя се мълниеносно. Започна да стреля, преди да е завършил движението. Задържа спусъка — карабината се тресеше в ръцете му, описвайки широк откос автоматичен огън. Яростен котешки врясък се чу през пукота на куршумите. Захар изригна като снаряд от тревите и скочи право към него — широко разтворени крака, оголени черни нокти, раззината паст, пълна с извити жълти зъби.

Борсаков стреляше ли, стреляше. Кръв изригна на струи от раираната козина... но човекът знаеше, че няма начин да спре чудовището.

Тласкаха го ярост и болка, отмъщение и глад, жажда и настървение.

В лицето на този ужас от гърлото на Борсаков се изтръгна писък, гърлен и див, първичен крясък на смъртен страх.

А после тигърът го събори на земята.

Монк се понадигна. Тигърът разкъсваше тялото на войника пред очите му. Беше същото като вчера, когато мечката разкъса едрите вълци. Чу се влажен пукот на скършена кост и писъците на мъжа пресекнаха. Тигърът беше захапал гърлото и разтърсваше трупа на войника като парцалена кукла, само дето от парцалените кукли не хвърчаха пръски кръв.

Решил, че е видял достатъчно, и въпреки изгарящата болка в левия крак, Монк скочи право към тигъра.

Оръжието на войника бе изхвърчало настрани при сблъсъка с четиристотинкилограмовия звяр и сега лежеше на половината разстояние между Монк и тигъра. Пушката беше единственият им шанс да оцелеят.

Ниско ръмжене смрази кръвта му.

Захар го гледаше. И в черните му очи Монк прочете, че тигърът го е познал, познал е него — убиеца на брат му. Тигърът приклепна върху смазания труп на руснака, мускулите играеха, козината му беше настръхнала във всички посоки. Кръв се стичаше по гърдите и хълбоците на животното, загрозявайки пъстрите райета. Отдавна трябваше да е умряло от раните си, но бездънната ярост явно вършеше чудеса.

Монк се плъзна по колене, протегна се и грабна оръжието. Заплете се в каишката, докато се мъчеше да го насочи и едновременно да открие спусъка с една ръка.

Нямаше да успее навреме.

Задните крака на Захар се присвиха за скок...

... когато друг котешки врясък отекна надолу по улицата. Не беше силен, но звънна отчетливо с перфектна смесица от ярост и скръб. Същия писък Монк беше чул само преди няколко часа.

Предсмъртният вик на Аркадий, другия тигър.

Захар също го позна и скочи високо, обръщайки се във въздуха, приземи се приклепнал и с високо вдигната опашка. Огромната котка изсъска, не толкова от гняв, колкото от объркване.

Монк вдигна пушката и се прицели в металната пластина отзад на главата. После свали мерника си една идея по-надолу.

Само на крачки от него, Захар извиси глас в пронизителен вой на болка и скръб, сякаш да призове изгубения си брат.

Монк затаи дъх и натисна спусъка.

Откатът на карабината едва не му счупи челюстта.

Тигърът подскочи, после се срина в тревата.

Монк се отпусна на хълбок, като се подпираше на чукана си, и праметна тромаво пушката през рамо. Знаеше, че се е прицелил добре — изстрел на милосърдие в основата на черепа, който да прекрати мъките на животното. Провери собствената си рана. Куршумът беше разкъсал бедрото му, но бе излязъл чисто от другата страна.

Раната нямаше да го убие.

Пое си няколко пъти дълбоко въздух и се насили да стане.

На улицата долу се появиха Константин и Кишка. Монк знаеше, че дължи живота си на малкото момиче и удивителното му умение да имитира звуци. Чула веднъж вика на Аркадий, сега Кишка го беше повторила, усилвайки го през огънатото като рупор парче ламарина, което Константин тъкмо захвърляше в тревата отстрани.

Марта изскочи от магазина и хукна към камиона.

Щяха да вземат Пъотър и да продължат нататък. Накуцвайки, Монк плъзна поглед по миньорския комплекс над градчето. Чакаше ги трудно изкачване, но преди това той имаше да свърши още нещо. Приблужи се до Захар и сложи ръка на окървавения му хълбок. Надяваше се сега тигърът да открие спокойствието, което не беше познавал в живота си тук.

— Хайде, приятел... иди да намериш брат си.

00:43

Вашингтон

Пейнтър тичаше по празния коридор към стълбите. Дрънчаха аларми, виеше и сирената на протокол Алфа. Евакуацията на комплекса беше към края си. Изходите водеха към един подземен паркинг в съседство. Пейнтър не се и съмняваше, че Мейпълторп е заложил свои хора на изходите, за да е сигурен, че детето няма да бъде изведено оттам. Но поне основният персонал щеше да се измъкне от подземния бетонен бункер.

Всички освен онези, които бяха попаднали в обсега на първоначалното нападение.

След като задейства резервния протокол за действие в извънредна ситуация, Пейнтър беше отскочил до комуникационното гнездо, за да прегледа постъпващите от камерите данни. Там откри, че външните комуникации са били прекъснати — доказателство, че някой е разполагал с подробни данни за командната структура, но поне вътрешните линии все още функционираха. Камерите на най-горния етаж му показаха как хората на Мейпълторп вземат заложници — десетина служители на Сигма, чиито китки бяха стегнати с пластмасови белезници зад гърба.

Можеше да е и по-лошо. В този късен час персоналът беше сведен до минимум. Доволен от видяното Пейнтър подготви необходимото, а когато приключи и с това, насочи вниманието си към опасността която го засягаше лично. Отвори рязко вратата към стълбището и едва не събори Кат Брайънт.

Кат носеше Саша на ръце.

Пейнтър смръщи вежди в опит да проумее това странно развитие на ситуацията.

Зад Кат видя Малкълм Дженингс и един пазач от охраната.

— Какво? Как? — заекна той.

Лиза се промуши покрай Малкълм и хукна по стълбите към Пейнтър. Цялата беше в кръв. Сърцето му се качи в гърлото, но въпреки многото кръв Лиза изглеждаше добре. Хвърли се на врата му и го прегърна силно. Трепереше от облекчение, което беше като ехо на неговото. А после се разделиха, превключили отново на работен режим.

— Какво стана? — попита той.

Кат обясни сбито основното и накрая каза:

— Идеята е да се евакуираме някак.

— Няма начин да се измъкнете със Саша — каза той. — Всички изходи без съмнение се охраняват.

— Какво да правим тогава? Пейнтър си погледна часовника.

— Е, с бягството си така или иначе ми улеснихте живота. — Той посочи надолу по стълбището, по което бяха дошли. — Отнесете Саша в съблекалнята на гимнастическия салон и се барикадирайте там. Всичките.

— А ти? — попита Кат.

Той целуна Лиза по бузата, обърна се към вратата и каза през рамо, преди да излезе:

— Имам да свърша още нещо, после ще дойда при вас.

— Внимавай — каза Лиза.

Кат извика след него:

— Директоре! Монк е жив!

Пейнтър спря, обърна се, но вратата на стълбището се затръшна.

„Какво?“

Нямаше време да пита за подробности. Щеше да го направи по-късно. Хукна назад по коридора и се върна там, откъдето беше тръгнал — в комуникационното гнездо. Забави крачка и подуши въздуха. Усещаше се слаба сладникава миризма — тук, а и в целия бункер, ако нещата вървяха по план.

Това беше първата фаза на програмата за извънредни ситуации — изпускането на газов катализатор във въздуха. Критичните нива се достигаха след минимум петнадесет минути. И макар че въздухът можеше да се диша без опасност за здравето още час-два, те не разполагаха с толкова време. След десет минути програмата щеше да запали искри и да предизвика пожар във всички нива на централното командване. Пожарът щеше да продължи само няколко секунди, подхранван от катализатора във въздуха и да обгори всички повърхности в бетонния бункер. След това щеше да се включи противопожарната система и да загаси пламъците моментално.

Пейнтър се зае да провери мониторите, които получаваха картина от всички нива.

Тръгна покрай редицата от екрани, докато не откри онзи, който търсеше. Мониторът показваше Мейпълторп и Шон Макнайт, застанали един до друг. Мейпълторп беше опрял пистолет в гърба на Шон. Зад тях група командоси изчезваха през отворената врата на стълбище.

Пейнтър включи аудио от камерата.

— ... Лудост — казваше Шон. — Не можеш да свое волничиш по този начин. Наистина ли вярваш, че подобно несъгласувано и неodobreno нападение над друга агенция ще ти се размине?

— Правил съм го и преди — изръмжа Мейпълторп — Номерът е резултатът да е по-голям от провинението.

— С други думи, целта оправдава средствата — изсумтя Шон. — Никога няма да ти се размине. Двама души са мъртви.

— Само толкова? Както казах, правил съм го и преди, неведнъж. И тук, и в чужбина.

Пейнтър реши, че е крайно време да се включи в разговора. Наведе се към микрофона, който предаваше звука през високоговорители на тяхното ниво.

— Мейпълторп!

Мъжът подскочи стреснато, но не свали, нито отклони пистолета си от гърба на Шон. Огледа се и видя камерата на стената. Възвърна самообладанието си и устните му се разтеглиха в подигравателна гримаса.

— А, директоре, значи не сте се евакуирали с хората си все пак. Браво. Хайде да приключваме тогава. Доведете момичето и никой друг няма да пострада.

Пейнтър каза в микрофона:

— Вече елиминирахме твоя човек, Мейпълторп. А момичето е скрито там, където няма да го намериш.

— Сериозно? — Мейпълторп подуши въздуха. — Виждам, че сте активирали извънредната програма на Сигма.

Тръпки побиха Пейнтър. Този тип явно се беше сдобил с нещо повече от основните параметри — добрал се бе и до най-секретните протоколи на Сигма. Шон го беше предупредил за Мейпълторп. Копелето беше пуснало пипалата си навсякъде като черен паяк, таяцуващ по паяжината на разузнаването. Зад мазнишките му, свръхчувствитиви маниери се криеше един много опасен човек.

— И ако не греша, сте нагласили таймера за един след полунощ — каза Мейпълторп, потвърждавайки достоверността на разузнавателната си информация. — Не успяхме да разшифроваме кодовете, с които да спрем програмата ви, но нещо ми подсказва, че няма и да се наложи. Заради двайсетината заложници, които държа горе. Двайсетина ваши служители, мъже и жени, със свои семейства и живот извън стените на подземния ви бункер. Не мисля, че притежавате необходимата твърдост, за да ги пожертвате, да подпечатате смъртната им присъда със собствената си ръка. Аз обаче... — Мейпълторп вдигна пистолета си към главата на Шон. — ... нямам подобни задръжки.

И стреля. Гърмежът претовари микрофоните и комуникационното гнездо се изпълни с дигитален пукот и вой. Шон се свлече на колене, после падна на пода.

Гърдите на Пейнтър се стегнаха като в обръч, не можеше да си поеме дъх. Не вярваше на очите си. Струваше му се, че Шон ей сега ще стане и ще се отърси от шока. В същото време истината го прогори с пламък, нажежен до бяло като предстоящата огнена буря. Потресен от жестокостта и безочието на Мейпълторп, Пейнтър мълчеше, останал без думи.

За разлика от противника си.

Мейпълторп определено нямаше проблем с говоренето.

— Идваме за момичето, директоре — каза той. — И никой няма да ни спре.

18.

7 септември, 10:38

Припят, Украйна

Грей пристегна черния колан върху руската камуфлажна куртка и раздвижи пръсти в ботушите. Ковалски му метна и шапка — странен модел с козината навън. Откраднатата униформа му ставаше що-годе, но тази на Ковалски се пукаше по шевовете. Двамата руски войници, в момента само по бельо, допреди пет-шест минути стояха на пост пред затвора. Нападението ги беше сварило напълно неподготвени, което значително улесни задачата на Грей и партньора му — да ги обезвредят и да им вземат униформите.

— Хайде — каза Грей и се отправи към един мотоциклет.

— Трепач — възкликна Ковалски.

Грей го погледна през рамо — знаеше, че Ковалски не говори за него, нито за руските карабини AN-94, които вървяха в комплект с униформите.

Мъжжата оглеждаше доволно страничния кош на мотоциклета модел „ИМЗ-Урал“.

— Открай време ми се ще да се повозя на таквоз нещо — каза той и се метна в коша.

Грей нагласи карабината през рамото си и яхна мотоциклета.

Секунди по-късно двамата се изстреляха с мощен рев през портите на стария затвор и поеха по обраслите с буренак улици на Припят. Грей хвърли поглед на часовника си.

Двайсет минути.

Приведе се напред и даде газ през избелелия, ръждив град. Асфалтът беше износен и напукан, парчета стъкло хрущяха заплашително под гумите. Зад всеки завой налитаха на неочаквани препятствия — разядени от ръжда скелети на изоставени автомобили, обрасли с мъх вехти мебели, а на едно място дори и сюрреалистична купчина ударни инструменти.

Въпреки всичко това обаче Грей караше с главоломна скорост, толкова бързо, че на завоите гумата на коша се отделяше от земята, което пък караше Ковалски да надава въодушевени крясъци. От време на време подминаваха патрулиращи по улицата войници, които вдигаха ръка за поздрав; друг път Грей мерваше изпосталели лица да надничат през счупени прозорци — явно дори този призрачен град се беше сдобил със собствени клошари.

В покрайнините на Припят три сърни побягнаха с дълги скокове, подплашени от рева на мотоциклета, и Грей даде още газ право към хоризонта и стърчащата вентилационна кула на реактора. Отделни думи и части от изречения, подсилени от високоговорители, достигнаха до тях откъм трибуните дори през рева на мотоциклета. Според Мастерсън сенатор Николай Солоков беше планирал някакво нападение срещу гостите, събрали се тук по случай запечатването на чернобилския реактор.

Какъв беше планът обаче?

Какво се криеше зад операция „Уран“?

Докато се носеха с още по-висока скорост по прясно асфалтирания участък от пътя, Грей оглеждаше напрегнато приближаващата се грамада на чернобилския комплекс. Най-напред на очи се набиваше странната конструкция встрани, нещо като несъразмерно голям закръглен навес. Дъговидният стоманен хангар отразяваше слънчевата светлина като огледало.

И се движеше.

Лъчите на слънцето се плъзгаха по извитата му външна повърхност като олио по вода. Конструкцията пълзеше към чернобилския реактор. В голямата си част комплексът беше от сив бетон и варосани повърхности, но в единия му край изпъкваше голяма изгърбена конструкция, почерняла като изгнил зъб. Гробницата на четвърти реактор, масивният черен саркофаг. Пълзящият, отворен от едната си страна хангар трябваше да погълне стария саркофаг под високата си арка.

Докато скъсяваха бързо разстоянието, Грей обмисляше трескаво възможностите. Арчибалд Полк беше умрял от тежко радиационно отравяне, което най-вероятно бе получил именно тук. Каквото и да беше намислил Николай, то несъмнено включваше стария реактор. Това беше единственото логично предположение.

Мастерсън го беше предупредил, че охраната на мястото на събитието ще е на ниво, особено при толкова много официални лица. Трибуните бяха издигнати на няма и половин километър от реактора. Грей се колебаеше накъде да поеме — към тях или към реактора. Ами ако грешеше за него? Дали пък някъде под трибуните не беше заложена бомба?

Докато мотоциклетът летеше през откритата равнина между града и Чернобил, усилен от високоговорители глас възпяваше кухо и екливо ползата от ядреното сътрудничество в новите глобални реалности. Гласът му беше познат. Чувал го беше на живо при няколкото си посещения в Белия дом.

Говореше президентът на Съединените щати.

Грей включи и тази величина в уравнението. Секретните служби със сигурност бяха покрили района, прекарали го бяха през ситен гребен многократно, заложили бяха строг протокол на действие и противодействие. Агенти на Секретните служби със сигурност имаше и при реактора — за всеки случай.

Грей плъзна поглед по мравуняка от паркирани автомобили и ванове, по гората от сателитни антени, районът на трибуните беше заобиколен отвсякъде с подвижни заграждения, пропускателни пунктове и патрулираща охрана — пеша и в открити джипове. Макар дегизировката им да бе издържала дотук, едва ли щеше да ги вкара през загражденията. Нямаха нужните документи за самоличност, нито пропуски за събитието.

Докато претегляше възможностите си, а комплексът и новоиздигнатите трибуни бързо растяха пред него, Грей неволно се изпълни със страхопочитание пред самия мащаб на проекта. Гигантският стоманен хангар се плъзгаше бавно по релси, теглен от тежки хидравлични влекачи с размера на китове. Вече беше стопил разстоянието до мъртвия реактор и се приплъзваше над него, извил арката си високо в небето, лъскавата му стомана грееше ослепително под лъчите на слънцето, толкова висок, че Статуята на свободата можеше да стъпи на собствените си рамене и пак да не стигне до тавана му.

Дори Ковалски подсвирна одобрително, впечатлен от габаритите на плъзгащата се конструкция. После се наведе към Грей и извика:

— И какъв е планът, когато...?

Грей вдигна ръка в знак да замълчи. Нов глас се беше намесил в речта на президента. Този глас също му беше познат. Говореше на руски, после повтаряше казаното на английски заради интернационалната публика.

Гласът на сенатор Николай Солоков гърмеше по високоговорителите:

— Възразявам срещу тази перверзия! — крещеше той. — Събрали сме се тук и се тупаме по раменете, задето сме изтрили тази срамна страница от руската история — не, защото сме я скрили, все едно никога не я е имало, засмели сме я под стоманена черга. А онези, които загинаха по време на експлозията, и другите — стотиците хиляди, които умряха и тепърва ще умират от рак и левкемия, а хилядите бебета с вродени деформации и умствено изоставане? Кой ще говори от тяхно име?

Вече бяха достатъчно близо, за да виждат сцената, издигната пред амфитеатралните трибуни, но не и да различат лицата на хората. Не беше и нужно да напрягат очи, защото от двете страни на сцената бяха издигнати огромни екрани. Единият показваше руския президент, другият — американския. Двамата стояха на сцената, всеки зад своя катедра. Насред хаоса в центъра обаче се различаваше друга фигура. Николай Солоков. Служители от охраната се опитваха да смъкнат сенатора долу, други го бранеха, така че да продължи да говори. Ако се съдеше по всеобщото объркване, Николай се беше качил на сцената по своя инициатива, извън предварителния сценарий на събитието, явно с цел да засили драматизма на своя излъчван по хиляди телевизионни канали протест.

Встрани от мелето мъже в черно бяха обградили президента като жив щит.

Каквото и да бе намислил Николай, то вече беше започнало. Грей се прегърби още повече и даде газ. Мотоциклетът се стрелна по черния асфалт към трибуните.

Високоговорителите нададоха кратък пронизителен вой на микрофония, после отново се чу гласът на Солоков:

— Всички вие вярвате, че красив ковчег като този бележи края на едно изтерзано минало, но грешите — всичко това е само измама и нищо повече! Чудовището вече е избягало от клетката си! Без значение колко здрав е катинарът и колко яка стоманата, не можете да го върнете

зад решетките. Единственият начин да сложим край на изтерзаното минало е като променим фундаментално отношението си, като водим откровена и трайна политика. Тази церемония е само една нелепост! Поза и нищо друго! Срам за всички ни!

Най-накрая охраната надви поддръжниците на сенатора. Изтръгнаха микрофона от ръцете му и го смъкнаха грубо от сцената.

Руският президент заговори на родния си език. Тонът му беше едновременно гневен и извинителен. Американският му колега даде знак на агентите да се отдръпнат — явно не искаше да изглежда изплашен от непредвидената телевизионна изява на откачения руски сенатор. Лека-полека речите се възобновиха.

Зад трибуните и сцената, арката все така бавно поглъщаше реактора.

Грей намали скоростта. Все още не беше решил — към трибуните ли да продължи, или към реактора? Замисли се за протеста на сенатора, драматичен от началото до края си. Всичко беше майсторски режисирано. Очевидно целта беше да се създаде благовиден предлог, под който сенаторът да не присъства на събитието, да бъде отведен. Къде обаче? Едва ли би оставил тази подробност на случайността. Не би рискувал собствената си безопасност. Който и да го беше смъкнал от сцената, несъмнено работеше за него и го бе отвел на сигурно място.

Оттатък шумната група на телевизионните ванове един зелен военен джип се отдалечаваше с висока скорост. Движеше се по черен път, успореден на високите по два метра и половина релси на гигантската арка. Отъпканите коловози се отклоняваха от реактора, завивайки в широка дъга към дъното на комплекса.

На задната седалка имаше човек с костюм.

Николай.

Грей погледна нагоре. Ослепителната стоманена конструкция вече беше покрила наполовина черния корпус на саркофага. Още петнайсетина минути и щеше да го погълне изцяло. Трибуните бяха на четиристотин метра от реактора.

Трябваше да реши най-после.

Представи си Николай Солоков, седнал зад бюрото в охранителната будка по време на разпита. От кройката на дрехите си до подбора на изразни средства той беше човек арогантен и

самоуверен, човек с его, което можеше да се равнява единствено с нуждата му да контролира всичко около себе си. Опасен коктейл, който се излъчваше от него на вълни.

Николай несъмнено би искал да види онова, което щеше да последва.

Тогава защо се криеше зад реактора?

Освен ако...

Грей насочи мотоциклета встрани от прясно асфалтирания път и пое през полето, право към края на релсите с намерение да пресрещне джипа там.

— Пиърс! — изкрещя Ковалски. — Къде отиваме?

— Да спасим президента.

— Но трибуните са натам! — Ковалски посочи в обратната посока.

Грей не си направи труда да му отговори, зает да направлява мотоциклета през неравния терен. Ковалски стискаше здраво страничните дръжки на коша. Грей даде още газ с риск да обърне машината в някоя по-голяма бабуна. Кал и трева хвърчаха зад мотоциклета.

Пред тях джипът летеше успоредно на четиристотинте метра релсов път. Вече беше почти в края на паралелния участък. А Грей — на цяло футболно игрище разстояние от черния път. Ако успееше, щеше да е на косъм.

На всичкото отгоре ги бяха забелязали.

Някой сочеше към мотоциклета им. От разстояние двамата с Ковалски сигурно приличаха на руски войници, решили да си организират оф-роуд приключение. Кратко объркване в джипа, на друго не можела да се надяват.

— Ковалски?

— Какво?

— Ще можеш ли да уцелиш някоя от задните им гуми, когато навлязат в завоя?

— Ти да не си луд? — възкликна мъжагата, гласът му беше накъсан от тракане на зъби. В коша друсането явно се усещаше доста по-силно.

— Дръж се.

Грей зави и изведе мотоциклета на суха пясъчна ивица. Дъждовете бяха отмили горния слой на почвата и теренът тук беше значително по-равен и гладък.

— Стреляй! — извика той на Ковалски.

Едрият мъж вече беше освободил карабината си. Надигна се, запъна крака и гръб в ограничителите на коша и вдигна пушката на рамо. Грей го чу да мърка на оръжието:

— Хайде, татъвото, дай да не се излагаме.

Джипът беше стигнал края на релсите. Преди острия завой намали, но въпреки това едва не излетя от пътя.

Грей чу двоен пукот откъм коша. Руската AN-94 изстрелваше по два патрона с всяко натискане на спусъка. След част от секундата джипът внезапно се завъртя — шофьорът бе загубил контрол над машината, лявата задна гума димеше, раздрана на парцали. Джипът се хлъзна встрани и се натресе в бетонен стълб в края на релсите.

Ковалски извика възторжено и погали оръжието.

— Благодаря ти, миличко!

По-нататъшните му хвалебствени излияния бяха прекъснати без време, когато мотоциклетът стигна края на пясъчната ивица и отново пое по неравен терен. С хвърчащи изпод гумите камъчета, машината им се стрелна напред и след секунди излезе на пътя.

Руският джип не беше помръднал след сблъсъка едната му страна бе хлътнала, смазвайки до смърт войника на седалката до шофьора. Останалите трима бяха избягали от катастрофиралата кола към лабиринта от бетонни заграждения и ниски метални бараки, които изпълваха пространството между двете релси.

Грей тъкмо бе взел завоя, когато откъм трибуните долетя вълна от силни ръкопляскания и възторжени викове. Церемонията приближаваше своята кулминация. Шумът беше толкова силен, че изстрелите почти се загубиха в него. Предната гума на мотоциклета се пръсна, но Грей беше очаквал атаката и предвидливо бе насочил машината така, че катастрофиралият джип да остане между тях и бегълците. Наби спирачка и скочи от мотоциклета.

Ковалски се измъкна от коша и двамата клекнаха зад джипа.

Още куршуми рикошираха от смазаната машина.

Грей надникна иззад задната броня. Мерна човек в костюм да се отдалечава на бегом между масивните релси от бетон и стомана, които

се издигаха от двете страни — почти на три метра височина.

Николай Солоков тичаше като спринтьор на триста метра — в случая те го водеха до задния край на плъзгащата се арка. Грей се опита да стреля по него, но в бронята на джипа се заби куршум, на сантиметри от ухото му. Преди да се дръпне, зърна димящ пистолет в ръцете на чернокоса жена.

Елена.

Грей се скри зад джипа, като псуваше наум.

Ковалски извика — куршум беше одраскал рамото му. Жената и войникът ги бяха хванали в капан. Грей си погледна часовника. Десет минути.

Николай чу стрелбата зад себе си. Инстинктите го пришпорваха да затича още по-бързо по пистата между издигнатите релси, но беше изкълчил левия си глезен при катастрофата. Не му оставаше друго, освен да разчита на Елена.

Двама работници вървяха зад плъзгащия се стоманен бункер. Масивната конструкция се придвижваше бавно по релсите с трийсетина сантиметра в минута, теглена от тежки хидравлични влекачи.

Сервизен люк с размерите на гаражна врата осигуряваше достъп до вътрешността на хангара. Той беше и основната причина Николай да се отдели от другите. Не можеше да стои пред отворената врата, когато операция „Уран“ започнеше.

Закуцука възможно най-бързо по настланата с пресован чакъл писта между релсите. Трябваше да мине през люка, да прекоси вътрешността на хангара и да излезе от другата му страна преди запечатването.

Дори той не можеше да спре операция „Уран“.

Можеше само да се махне от пътя ѝ.

Планът беше формулиран още през хиляда деветстотин деветдесет и девета, когато започна проектът по изграждането на новия саркофаг, който да стабилизира и покрие стария. Инженерните проучвания отдавна показваха, че старата крипта може да се срине всеки момент, оставяйки на открито двеста тона Радиоактивен уран. Части от стария саркофаг вече се ронеха. В корпуса му се бяха

образували миниатюрни пукнатини и дупчици. Затова първата фаза на проекта предвиждаше стабилизирането на старата крипта — запечатване на пробойните, укрепване на носещите колони и обезопасяване на вентилационна та кула. Всичко това беше направено, докато масивната арка на новото убежище се строеше на четиристотин метра от мястото на укрепителните работи.

Въпросните ремонтни дейности приключиха още през деветдесет и девета, както и други неща покрай тях, тайни неща. След разпадането на Съветския съюз корупция обхвана всички нива на държавата. Срещу сравнително скромна сума в новите укрепващи колони бяха поставени четири взривителни заряда. Заряди, които бяха кротували до вчера. Снощи един от хората на Николай беше пратил сигнал, който да активира таймерите на детонаторите, така че взривовете да съвпаднат по време с края на церемонията — с мига, в който новият саркофаг ще покрие докрай стария. Нямаше начин таймерите да бъдат спрени.

Точно две минути преди хангарът да бъде запечатан, бомбите щяха да се взривят. Никой нямаше да ги чуе дори. Щеше да се разнесе само трясъкът на бетон, а после от корпуса на стария саркофаг щеше да се срине цял участък — онзи, който гледаше към трибуните. В продължение на цели две минути трибуните щяха да се къпят в огромни количества радиация преди убежището да измине последните сантиметри до бетонната стена зад саркофага и да се samozапечата окончателно. Облъчването нямаше да е достатъчно, за да предизвика смърт на място. Всъщност присъстващите нямаше да почувстват нищо особено. Но за тези две минути всички наоколо щяха да получат смъртоносна доза радиация.

И до няколко седмици щяха да са мъртви.

Сред тях президентът и министър-председателят на Русия и чуждестранни политици от най-висок ранг — от Европейския съюз, от Северна и Южна Америка. При успех мисията на Николай щеше да хвърли в хаос правителствата на водещите държави по света, а когато радиационната зараза на другата операция — тази, която майка му ръководеше от Челябинск 88, придобиеше глобални размери, светът щеше да изпита остра нужда от силен глас, от човек, който отдавна е предупреждавал за опасността от точно такава катастрофа, но не е имало кой да го чуе.

И хората щяха да се обърнат към единствения оцелял от операция „Уран“.

А през идните месеци — с помощта на тайната си секта от саванти — Николай щеше да демонстрира забележителна далновидност и безпогрешна интуиция.

И от руините на предстоящата катастрофа бързо щеше да се издигне до върховете на властта в Русия, а оттам влиянието му щеше да се разпростре върху целия свят. Руската империя щеше да се въздигне от радиоактивната пепел и да поведе света в нова посока.

Именно тази мисъл го тласкаше напред сега.

Докуцука до двамата мъже, които вървяха след стоманената арка. Извади пистолет от джоба си. Два изстрела в главата. Почти от упор. Работниците се свлякоха върху чакъла. Наличието на очевидци беше недопустимо.

Николай се вмъкна в отворения сервизен люк в задната стена на хангара. Стъпките му ехтяха в тунела — стоманените стени на убежището бяха дебели дванайсет метра и люкът беше по-скоро тунел през метала.

След десетина крачки Николай се озова в сърцето на арката.

Въпреки отчаянието си той зяпна невярващо, изумен от размерите на това затворено пространство. Стоманената арка се издигаше на сто метра над него и беше два пъти и половина по-широка. Не съществуваше дума, която да опише великанските ѝ размери. Като звезди в нощно небе, стотици лампи осветяваха неизбродната сърцевина, монтирани по протежение на стоманеното скеле, което обточваше вътрешността на арката. Лабиринт от жълти релси кръстосваше тавана високо горе. Гигантски роботизирани кранове чакаха неподвижни, готови да разрушат стария саркофаг. Гигантски куки с размерите на корабни котви и тежки стоманени щипци висяха от водачи прикрепени към релсите.

Николай се отърси от мига на благоговение и побърза да натисне големия червен бутон, който затваряше сервизния люк. Отворът зад него започна да се затваря, капакът се спускаше бавно, задвижван от сложна хидравлична система.

Според първоначалния план двамата с Елена трябваше да се скрият в контролен павилион навън. Павилионът, от който се насочваха дистанционно крановете и водачите във вътрешността на

хангара, се намираше близо до срещуположния спрямо експлозивите край на арката и имаше дебела оловна обшивка, която да защити техниците от евентуално изтичане на радиация. А и отдалечеността му от мястото на взривовете щеше да намали допълнително опасността за него и Елена.

Николай трябваше да стигне до този павилион, а трябваше и да защити някак Елена, която бе останала на открито в края на релсите. Макар и извън обсега на пряката радиационна вълна, тя можеше да попадне в разсеяното лъчение, проникващо през отворения сервизен люк. Дозата едва ли щеше да я убие, но можеше да навреди сериозно на способността ѝ да роди здрави деца.

Така че Николай затвори люка, за да защити бъдещото си генетично наследство. Трябваше да си признае обаче, че решението му беше продиктувано и от друг фактор — жената не му беше безразлична. Майка му би сметнала подобни нежни чувства за проява на слабост, но той не можеше да отрече гласа на сърцето си.

Затвори шлюза след себе си и продължи напред.

— Елена! — извика Грей иззад джипа. — Трябва да ни помогнеш!

Отговор не последва. Поне не от Елена.

— Пиърс, с приказки няма да се измъкнеш от тия говна, уверявам те — каза Ковалски, който клечеше на няколко крачки от него. Кръв сълзеше от плитката рана на рамото му и избиваше през материята на якето. — Оная кучка е луда. Само не разбирам защо на най-добрите стрелци непременно трябва да им хлопа дъската.

— Не мисля, че е луда — измърмори Грей. Поне се надяваше да не е.

Не му беше убягнала реакцията ѝ при новината, че Саша е биологично дете на Николай. Реакция, в която се преплитаха шок и искрена загриженост. Имаше някаква връзка между Елена и момичето, нещо по-силно от обичайната привързаност между хора с еднаква съдба.

Не му оставаше друго, освен да разчита, че е прав.

— Саша дойде при мен! — извика Грей. — Сама ме намери. Не случайно ни прати тук.

Мълчанието се проточи. А после Елена най-последно проговори:

— Как? Как по-точно ви е насочила Саша?

Изпитваше го.

Грей си пое дълбоко дъх. Вдигна пушката си във въздуха и я хвърли настрана.

— Пиърс... — изръмжа Ковалски. — Ако си мислиш, че ще си хвърля пушкालото, значи си луд колкото нея.

Грей се изправи.

Видя как пушката на руския войник се обръща към него. За щастие Елена също стана, извика нещо и го спря, преди да е натиснал спусъка. Явно Грей я беше заинтригувал достатъчно с думите си за Саша. От другата страна на пътя Елена и войникът се бяха окопали зад истинска крепост от бетонни стълбове. Тя държеше пистолета си насочен към него.

Грей отговори на зададения преди малко въпрос:

— Как ни е насочила Саша? С рисунки. Най-напред доведе циганите до прага ми. После нарисува картина на Тадж Махал, която ни заведе в Индия. Там открихме истинското ви наследство и история. Сама се запитай защо. Саша е специална, нали така?

Елена само го гледаше с непроницаемите си тъмни очи.

Грей прие това за потвърждение и продължи нататък с надежда жената да чуе истината в думите му.

— Защо ни прати в Индия? Защо изобщо ни забърка в тази история? И защо сега? Трябва да има причина. Според мен Саша — съзнателно или не — се опитва да спре онова, което вие сте замислили.

Елена продължаваше да не реагира на думите му, но пък Грей още беше жив, така че...

— Саша ни тласна по пътя, който ни отведе до вашите корени — от Делфийския оракул през циганските кланове, та до ден днешен. Мисля, че кръвната ви линия не е възникнала току-така, без причина. Може би съществува велико пророчество, което още не се е сбъднало.

— Какво пророчество? — попита Елена.

В гласа ѝ се прокрадна страх, сякаш знаеше какво има предвид Грей и това я плашеше до смърт. Дали пък в психиката им не беше запечатан някакъв кошмар? Грей си помисли за мозайките, които бяха открили по стените на гръцкия храм в Пенджаб. Особено последната, онази с огнената фигура, издигаща се сред кълба дим от омфалоса. Той

реши да рискува и набързо описа какво са открили, като завърши с думите:

— Фигурата приличаше на момче с очи от пламък.

Пистолетът в ръката на Елена започна да трепери... макар и не толкова, че да се отклони от целта си. Грей я чу да изрича някакво име, нещо като „Питър“.

— Кой е Питър? — попита Грей.

— Пьотър — поправи го тя. — Братчето на Саша. Понякога има кошмари. Събужда се с писъци и казва, че очите му горят. Но... но...

— Какво? — настоя Грей, заинтригуван въпреки натиска на изтичащото време.

— Когато той се буди, се будим и ние, всички. И за част от секундата виждаме как Пьотър гори. — Тя поклати глава. — Само че неговият талант е емпатията, съпричастието. Много е силен. Обяснявахме си кошмарите му с някакъв страничен ефект на дарбата му, който се излъчва и към нас. Нещо като емпатично ехо.

— Ехото не е било само от Пьотър — изрече на глас мислите си Грей. — Било е ехо, идващо от самото начало.

„Къде свършваше обаче?“

Грей погледна изпитателно към Елена.

— Не вярвам, че дълбоко в себе си одобряваш онова, което ще се случи. Саша категорично не го иска. Тя ме доведе тук. Ако искаше планът на Николай да проработи, просто трябваше да си замълчи. Но не го направи. Доведе ме при теб, Елена. При теб. Сега, в този момент. От теб зависи да помогнеш на Саша или Да унищожиш започнатото от нея. Изборът е твой.

Решението ѝ дойде мълниеносно, сякаш по инстинкт. Завъртя се на пета и стреля. Руският войник се строполи мъртъв на земята.

Грей тръгна бързо към нея.

— Как да спрем операция „Уран“?

— Никак — отвърна тя. Изглеждаше леко замаяна, сигурно от внезапната смяна на ролите или просто се събуждаше от дълъг сън.

Елена даде пистолета си на Грей, сякаш разбираше къде трябва да отиде той. И той тръгна по пистата между релсите. Щом тя не знаеше как да спрат операция „Уран“, може би Николай щеше да знае.

— Трябва да побързаш — каза тя. — Аз... може би имам начин да помогна.

Обърна се и погледна към задната част на комплекса, накъдето се бяха отправили с Николай преди намесата на Грей и Ковалски.

Грей посочи мотоциклета. Макар и със спукана предна гума, пак щеше да е по-бързо отколкото пеша.

— Ковалски, помогни й.

— Ама тя ме простреля.

Грей нямаше време да спори с него. Обърна се и хукна през гората от бетонни стълбове. Пътят се отвори пред него между високите релси. В другия край на пистата Николай вече се беше прехвърлил през голямата врата в металната стена на арката и изчезваше в мрака.

Грей тичаше с всички сили.

Оставаха шест минути.

А после видя как черният отвор в стоманената стена започва да се стеснява. Вратата се затваряше.

Избягали бяха от затвора, но какво щяха да правят сега?

Елизабет подтичваше след Росауро, а Лука вървеше най-отзад и пазеше с пистолета си гърбовете им. Мастерсън куцукаше с помощта на бастунчето си и се мъчеше да не изостава от Елизабет, която го придържаше за лакътя като допълнителна опора.

Първата им задача беше да намерят телефон и да вдигнат тревога. Само че целият град изглеждаше изоставен и пълен с призраци. Бреси издигаха снагите си сред разбития уличен паваж, бурени растяха навсякъде, сградите бяха покрити с мъхове и лишеи. Как щяха да намерят работещ телефон тук?

— Следващата пресечка! — изхъхри Мастерсън и размаха бастунчето, прехвърлил тежестта си върху здравия крак. — Вляво. Хотел „Полисия“ би трябвало да е в края на улицата.

Идеята беше негова. Явно хотелът е бил реновиран за галавечерята предния ден, а тази сутрин е бил отправна точка за поканените на церемонията.

Как стоеше въпросът с неканените гости обаче?

Докато се измъкваша от затвора, Елизабет беше зърнала Грей и Ковалски да се отдалечават с главоломна скорост, яхнали смешен мотоциклет. Надяваше се, че са добре и че ще успеят някак да спрат

онзи мръсник. Самата тя се чувстваше ужасно — главата я болеше, очите ѝ сълзяха от виждане. Напрежението и страхът ѝ идваха в повече.

— Съжалявам, Елизабет — промълви Мастерсън, като с мъка си поемаше дъх.

Тя хвърли поглед към него. Знаеше, че извинението му не е само заради опасното приключение, в което беше забъркал нея и спътниците ѝ.

— Наистина не знаех, че баща ти е в опасност — обясни той. — Мислех, че интересът на руснаците към работата му е обикновен индустриален шпионаж, че просто искат да откраднат това-онова от изследванията му. Не съм си и помислял, че може да пострада, камо ли да умре заради това.

Макар да разбираше обстоятелствата, ръководили действията на професора в миналото, и да си даваше сметка за международната заплаха в момента, Елизабет не намираще в сърцето си сили да му прости. Нито заради баща си, нито задето ги беше забъркал в тази история без тяхно съгласие. Писнало ѝ беше от тайни — и от неговите, и от тези на баща ѝ.

Тъкмо приближаваха пресечката, когато от един вход излязоха двама руски войници. Единият хвърли догоряла цигара на земята и я смачка с крак. Другият вдигна пушката си и излая на руски:

— Как тебя зовут?

— Оставете на мен — прошепна им Мастерсън и даде знак на Росауро и Лука да свалят оръжията си.

После нагласи бялата си шапка и се облегна тежко на бастуна си. Изкуцука най-отпред и извика на руски:

— Доброе утро!

И продължи без никакво запъване, явно владееше езика добре. Елизабет разбра само две думи — „Лондон Таймс“. Мастерсън се опитваше да ги представи като специални пратеници на вестника.

Войникът свали оръжието си.

— Вие сте англичанци.

Мастерсън кимна, изобразил широка и леко смутена усмивка на лицето си.

— Говорите английски. Чудесно. Загубихме се и не знаем как да стигнем до хотел „Полисия“. Дали не бихте били така добри да ни заведете там?

Ако се съдеше по усилено набръчканите им чела, войниците май не го бяха разбрали докрай. Мастерсън използваше слабото им познаване на английския език, за да ги обърка и отклони от подробностите на съшитото си с бели конци прикритие. Ако не друго, войникът с пушката поне беше схванал накъде са тръгнали.

— Гостиница „Полисия“? — попита той.

— Да! Браво. Бихте ли ни завели там?

Войниците си размениха няколко бързи фрази на руски. Накрая единият сви рамене, а другият кимна и се обърна.

В същия миг някъде зад тях мотоциклетен двигател раздра тишината на призрачния град. Мотор с мигаща синя лампа и страничен кош изскочи на улицата откъм затвора, понесъл двама войници с кожени шапки. Е, дотук с късмета ни, горчиво си помисли Елизабет. Двамата на мотора крещяха на руски към тях.

И войниците, които щяха да ги водят в хотела, застинаха на сред крачка.

— Загазихме — каза Мастерсън и бутна Елизабет към улицата. — Бягай!

Росауро се завъртя на пета и изрита по-близкия войник в лицето. Чу се пукот на счупена кост и мъжът залитна тромаво назад. Другият вдигна оръжието си, но Лука го изпревари. От рамото на войника бликна кръв, инерцията на куршума го завъртя, все едно го е ритнало муле, но оръжието оживя в ръцете му и стакатото на автоматична стрелба се плисна към тях в полукръг.

Мастерсън се обърна да прикрие Елизабет с тялото си, а Лука и Росауро се проснаха на земята. Професорът връхлетя отгоре ѝ и я събори на колене. Пистолетът на Лука изтрещя отново и автоматичната стрелба секна.

Мастерсън се плъзна настрани и се свлече на пътя. Елизабет беше усетила куршумите, които разкъсаха тялото му. Той се търколи по гръб. Под него кръвта се събираше на локва.

— Хейдън!

Той ѝ махна да върви, като все така стискаше бастуна си.

— Бягай!

Мотоциклетът ревеше по улицата към тях.

Росауро я издърпа на крака.

Лука стреля по мотоциклета, но машината свърна и намери прикритие зад някакви изоставени коли. Войникът в коша отвърна на стрелбата и куршумите се забиха в паважа до краката им.

— Съжалявам, Елизабет — повтори Мастерсън. На устните му изби кървава пяна.

— Хейдън... — Тя вдигна ръка пред устата си, неспособна да намери думи, с които да му благодари и прости.

Ала той изглежда го прочете в очите ѝ, защото кимна едва доловимо и спокойна усмивка разведри за миг лицето му.

— Върви... — изрече с последни сили той и очите му се затвориха.

Росауро я повлече по улицата към следващата пресечка. Лука продължи да стреля в движение... а после пистолетът му замлъкна, останал без патрони. Стрелбата откъм мотоциклета все така ги гонеше по петите.

Росауро тичаше покрай сградите и насърчаваше с викове спътниците си, докато един ръждясал камион не ги прикри временно от куршумите.

— Зад ъгъла! — извика тя.

Само че нямаше как да стигнат дотам.

Мотоциклетът изрева отново зад тях — бързо щеше да ги догони сега, когато стрелбата откъм бегълците беше секнала.

Елизабет погледна през рамо. Докато мотоциклетът лавираше между трупове по улицата, Мастерсън се претърколи с последни сили и мушна бастуна си в предните спици. Яката дървесина се сцепи, а мотоциклетът се изправи на предната си гума и се преобърна. Плъзна се по неравния паваж, като хвърляше искри и оставяше кървава диря след себе си.

— Бързо! — пришпори ги Росауро.

Ревът на мотоциклетния двигател навярно беше прикрил стрелбата, но така или иначе трябваше да се махнат оттук по най-бързия начин. Стигнаха до завоя и продължиха по пресечката. На триста-четиристотин метра По-нататък се издигаше голям хотел, прясно боядисан и ярко осветен. Няколко лъскави черни лимузини бяха паркирани до бордюра.

Забързаха натам. Лука захвърли празния пистолет и всички се постараха да пооправят и изтупат дрехите си от прахта. Когато

наближиха хотела, забавиха крачка и поеха спокойно към входа. Никой не ги спря. Хотелът беше почти празен — двама от шофьорите на лимузините седяха във фойето, а на рецепцията се размотаваха няколко служители. Изглежда всички други бяха отишли на церемонията. Росауро тръгна към рецепцията.

— Мога ли да използвам някакъв телефон? Ние сме... от „Ню Йорк Таймс“.

— В пресцентъра... ей там — каза на колеблив английски омърлушеният млад мъж и посочи към една врата в дъното на фойето.

— Спасибо — благодари му Росауро.

Поведе ги към вратата. Пресцентърът беше квадратно помещение с тесен плот покрай стените. В средата на залата имаше голяма маса с всички необходими офис консумативи — пакети хартия, тефтери, химикалки, телбодове. Но погледът на Елизабет се спря върху двайсетината черни телефона, подредени в редица на плота при стената.

Росауро отиде при най-близкия, вдигна слушалката и кимна доволно — телефонът работеше. Тя започна да набира и каза:

— Ще предупредя централното командване. Те ще вдигнат тревога и с малко късмет евакуацията ще започне навреме.

Елизабет се тръсна на един стол. В очертаващото се временно затишие тялото ѝ реши да напомни за себе си. Побиха я тръпки, а после започна да се тресе. Цялата. Не можеше да спре. Смъртта на Мастерсън... смъртта на Мастерсън бе пречупила нещо в нея, беше отворила пробойна. И сега сълзите потекоха на воля — изливаха скръбта ѝ за професора, за баща ѝ също.

Росауро набра последната цифра и зачака. Между веждите ѝ бавно се вдълба бръчка на недоумение.

— Какво има? — попита Лука. Тя поклати смутено глава.

— Никой не отговаря.

00:50

Вашингтон

Пейнтър почука леко на вратата на съблекалнята и я отвори предпазливо. Посрещна го насочен в лицето пистолет. Кат свали

оръжието и се отпусна облекчено.

— Как са всички? — попита той и влезе след нея.

— Засега добре.

Охранител на Сигма зае мястото ѝ при вратата. Кат поведе Пейнтър към централното помещение, пълно с пейки и метални шкафчета. В дъното имаше вход към душовете и сауната.

Кат тръгна по една от страничните пътеки. Пейнтър я последва и видя Малкълм на една от пейките. Лиза седеше на пода, прегърнала Саша през раменете. Момичето вдигна към него големите си сини очи и се залюля леко напред-назад. После видя Кат и видимо се отпусна.

Лиза стана. Беше сменила престилката си и от кръвта нямаше и помен. Кат се наведе, вдигна Саша и седна на пейката, като нагласи детето в скута си. После прошепна нещо в ухото ѝ, нещо, което накара момичето да се усмихне.

Лиза прегърна за миг Пейнтър, после вдигна очи към него.

— Какво има? — прошепна разтревожено тя.

Той смяташе, че се прикрива добре, но как да скриеш докрай толкова гняв и мъка?

— Шон — промълви той.

Кат и Малкълм погледнаха към него. Пейнтър си пое дълбоко дъх.

— Онзи мръсник го уби. — Още чуваше изстрела, воя на претоварените високоговорители. Още виждаше как приятелят му пада на пода.

— О, Боже... — ахна Лиза и се притисна към него.

— А сега слиза насам. Претърсва комплекса за момичето — каза Пейнтър и си погледна часовника.

Кат се досети първа:

— Извънредният протокол?

— Остават четири минути. — Молеше се да не е пропуснал нещо. Въздухът вече тежеше от сладникавата миризма на катализатора.

— А ако се наложи да защитаваме това помещение? — попита Кат — Изстрелите могат ли да възпламенят въздуха?

Пейнтър поклати глава — Съединението действа като аерозолиран С4. Нужна е силна електрическа искра, за да се възпламени, а не обикновена.

Лиза не се отделяше от него.

— Какво ще правим?

Пейнтър им даде знак да стават. Решен беше да ги защити на всяка цена. Повече жертви не би могъл да понесе. Уви, възможностите му бяха на изчерпване.

— Ще се скрием.

Мейпълторп вървеше след отряда командоси по коридора.

Прибягвал бе до услугите на същата група много пъти в миналото — наемнически отряд, включващ бивши членове на британските специални военновъздушни сили и южноафриканските бригади със специално предназначение. Те бяха ръженът, с който разместваше фигурките върху световната политическа карта. Готови бяха на всичко — покушения, отвличания, изтезания, изнасилвания. Това бяха хората, които привеждаха в действие всяка негова секретна операция.

А най-ценното им качество беше способността им да изчезват без следа след края на всяка мисия.

Страната оцеляваше благодарение на корави мъже като тях. Защото отиваха там, където други не смееха да пристъпят.

Водачът стигна до една врата в дъното на коридора. Съблекалня, ако се съдеше по табелката. Войникът вдигна свита в юмрук ръка. В другата държеше електронен следотърсач.

Трент Макбрайд беше докладвал, че предавателният микрочип на момичето все още функционира. Нямаше къде да я скрият. Уловили бяха сигнала ѝ на това ниво.

Командосът го погледна въпросително — чакаше заповед да действат.

Мейпълторп му махна да продължава, после си погледна часовника. Извънредният протокол щеше да се задейства след три минути. Искаше да приберат и евакуират момичето преди това, в случай че Пейнтър Кроу реши да не отмени огнената буря. Ако действаха достатъчно бързо, не би трябвало да има проблем. В другия край на коридора имаше авария изход към подземен гараж.

Войниците пред него разбиха вратата и нахълтаха приведени в помещението. Мейпълторп ги последва и затвори след себе си.

Войниците си разменяха кратки кодирани реплики, докато се развързаха да покрият редиците от пейки и шкафчета.

Мейпълторп тръгна след командоса с проследяващото устройство и двамата войници, които го прикриваха по фланговете. Водачът тичаше приведен между шкафчетата, вдигнал ръка пред себе си. Накрая стигна до източника на сигнала и посочи.

В последвалата тишина Мейпълторп чу тихо скимтене иззад вратата на едно от металните шкафчета.

„Най-послед“.

Вратата беше заключена с малък катинар, но един от другите войници извади компактна резачка за болтове и след миг катинарът издрънча на пода.

Мейпълторп махна нетърпеливо. Времето им изтичаше.

— По-бързо!

Водещият командос отвори вратата на гардеробчето. Мейпълторп зърна цифров диктофон, радиопредавател... и свързан към вратата пистолет-тазер.

Капан.

Завъртя се и си плю на петите.

Зад него пистолетът стреля. Чу се силен пукот на електричество.

Мейпълторп изпищя, чул характерния всмукващ звук на възпламеняващ се газ. Застигна го гореща вълна, после въздухът се подпали. Огнената топка го подхвана и го захвърли по пътеката между гардеробчетата. Дрехите му се овъглиха за миг. Огън изпълни дробовете му, скалпът му изгоря до кост. Ударната вълна го запрати в стената и той се срина, загубил всяка прилика с човешко същество — запалена факла от чиста агония.

Търколи се отчаяно. Горя цяла вечност... докато мракът не го отнесе.

Един етаж по-надолу, в съблекалнята на гимнастическия салон, Пейнтър слушаше писъците, долитащи от лазарета точно над тях. Беше нагласил капана горе, сигурен, че Мейпълторп ще тръгне по електронната следа на микрочипа. Заложил беше един от радиопредавателите „Кобра“, които бяха използвали, за да отвлекат

хеликоптерите от обезопасената квартира. Както и преди, беше нагласил устройството да имитира сигнала на момичето.

Като малък Пейнтър често ходеше на лов с баща си в резервата „Машантукет“, племенните земи на неговия народ. Още тогава умееше да залага капани и да подвежда плячката. Днес беше направил същото Мейпълторп и хората му бяха налетели на фалшивата следа като молци на пламък.

И също като молци бяха изгорели.

Пейнтър не чувстваше угризения заради стореното. Шон Макнайт още му беше пред очите — как се срива безжизнено на пода. Други двама служители на Сигма също бяха загинали. Пейнтър погледна часовника си. Минутната стрелка премина дванайсет. Току-що беше станало един през нощта — часът, заложен в извънредния протокол.

Той затаи дъх, но не се случи нищо.

По-рано, след като зареди протокола, беше изтичал до центъра за машинен контрол и бе обезвредил ръчно електронната система за подаване на искра. Планът му изискваше комплексът да се изпълни с катализаторния газ, но за другото Мейпълторп беше прав — Пейнтър не можеше да обрече на мъчителна смърт пленените от командосите свои колеги, дори и за да защити момичето. Затова беше заложил капана, локализирайки огнената буря до едно-единствено помещение и подмамвайки Мейпълторп и отряда му натам.

Сега, когато голяма част от войниците бяха обезвредени, а водачът им — мъртъв, останалите най-вероятно щяха да се оттеглят, без да създават проблеми.

Лиза се облегна на него.

— Има ли опасност огънят да се разпространи?

Отговорът дойде незабавно. Противопожарната система се задейства и от тавана се заизливаха щедри количества вода и пяна.

— Свърши ли се? — попита тя.

Пейнтър кимна.

— Тук да.

Другаде обаче играта още продължаваше.

10:53

Припят, Украйна

Грей тичаше към затварящата се стоманена врата в задния край на гигантския хангар. Стъпките му отекваха по пистата между високите релси. Мина покрай трупове на двама застреляни в главата работници.

Пулсът гърмеше в ушите му, но не успяваше да заглуши докрай аплодисментите откъм далечните трибуни — за миг го обзе абсурдното усещане, че е атлет, който спринтира към финаша в състезание на четиристотин метра, а публиката на стадиона го насърчава с викове и ръкопляскания. Само че в това състезание животът на публиката зависеше от това дали той ще пресече финаша навреме.

С последен напън на мускули, сърце и дробове, Грей стигна до люка и се метна по корем под спускащата се врата. Само дето не беше врата като врата, а стоманен сегмент с дебелина десетина метра. Грей лазеше трескаво напред, а стоманата се спускаше неумолимо към него. Обзе го паника. Дращеше с ръце и риташе с крака под стоманената тежест, която вече облизваше дрехите му.

Най-после стигна ръба и се претърколи през него. Не губи време в разглеждане на забележителности — хвърли само един поглед наоколо си, колкото да вземе мерките на гигантската, висока колкото десететажна сграда пещера от стомана с безкрайни скелета покрай стените, похлупила масивна конструкция от бетон и почернял метал. Позорно известният саркофаг, надгробната плоча на четвърти реактор. Хангарът го беше покрил почти изцяло. В другия край се издигаше бетонна стена. Стоманеният хангар всеки Момент щеше да се придвижи до нея и да запечата окончателно стария саркофаг.

Засега обаче арка от слънчева светлина обточваше саркофага като огнена дъга. Единствената пролука към външния свят, която се смаляваше пред погледа на Грей.

Нечий глас долиташе отляво, извън хангара. Говореше на руски, гордо и бойко, усилен от високоговорителите при трибуните. Чуваше се и постоянното фоново громолене на хидравличните влекачи, които теглеха хангара на метри от последната му спирка.

А после вдясно изтрещя пистолет.

Грей си спомни мъртвите работници вън.

Николай оставяше след себе си пътека от трулове.

Хукна по посока на изстрела, като лавираше ниско приведен между листове строителна стомана, купчини натрошен бетон и един изоставен мотокар. Въздухът миришеше на машинно масло и ръжда. Грей наближи ъгъла на саркофага и освободи пистолета от колана си.

Надникна зад ъгъла — Николай се отдалечаваше с накуцване към стесняващата се светла ивица. Оставаха му двайсетина метра. Грей се прицели.

— Николай! — извика той.

Другият мъж се стресна, подскочи и се обърна рязко.

— Не мърдай! — извика Грей.

Николай се огледа трескаво за миг, после се обърна отново и побягна. Грей не смееше да стреля, защото рискуваше да го убие. А не можеше да го убие, преди да е разбрал какво точно има да става. Но нямаше избор. Прицели се внимателно и стреля. Здравият крак на Николай се сгъна под него и той се срина на земята.

Грей хукна натам, но хора като Николай не се издигаха до върховете на властта без железен самоконтрол в моменти на стрес. Сенаторът се търколи зад куп стоманени греди и на свой ред откри стрелба, която принуди Грей да се метне встрани зад палета с дървен материал.

— Чортп! Родился через жопу! — изпсува го на руски Николай. Гласът му прозвуча пискливо, на крачка от истерията. После сенаторът изкрещя към Грей: — Де можем да останем тук, сволоч! Имаме по-малко от три минути.

Зад купчината стоманени греди светлата ивица между масивната бетонна стена и плъзгащия се хангар бързо се стесняваше. Пролуката се беше свила до метър-метър и двайсет. Нищо чудно, че Николай бързаше толкова.

— Тогава ми кажи как да спра операция „Уран“! — извика му Грей.

— Никой не може да я спре! Автоматична е и задейства ли се веднъж — край. Можем само да се махнем отгук... веднага!

— Кажи ми какво си направил.

— Добре! Заряди с детонатор! Заложени са в колоните от другата страна на саркофага. Те ще отворят пробойна в стената и ще изложат всичко живо от онази страна на смъртоносна доза лъчение. Нищо не може да се направи. Трябва да се махаме, веднага!

Грей се опита да осмисли чутото, да намери решение. Дори да изтичаше вън и да се разкрещеше, щеше да е късно.

— Не е нужно и ние да умираме — продължи Николай. — Светът се нуждае от нова посока. От силни мъже. Като мен. Като теб. Целта на нашата група е Да възродим човечеството, да изковем един нов ренесанс.

Грей си спомни какво му беше казал сенаторът по-рано, онова за нуждата от нов пророк на световната сцена. Значи така го беше замислил — да потопи света в хаос, а после да предложи решение, насочван от гения на деца-саванти с изкуствено подсилени умения.

— Дори да умрем тук — продължаваше Николай, — с нищо няма да променим нещата. Това не е краят. Вече са в ход планове, които не могат да бъдат спрени Смъртта ни няма да помогне на никого. Присъедини се към нас. Хора като теб могат да ни бъдат от полза Истината беше, че Грей не виждаше как би могъл да спре предстоящото.

Стените зад Николай все така се приближаваха една към друга.

— Две минути! — изкрещя той към Грей. — Оттатък пролуката има общит с олово контролен павилион. Все още имаме шанс да се измъкнем, ако тръгнем веднага!

Николай се размърда зад скривалището си — явно обмисляше дали да не рискува и да хукне към изхода. Но с един изкълчен и един ранен крак това си беше равносилно на сигурна смърт.

От друга страна, оставането тук не предвещаваше нищо по-добро.

Накрая той захвърли пистолета си и пристъпи на открито. С лице към Грей, разперил ръце встрани от тялото си, провлачил ранения си крак.

— Ако това е единственият начин да оцелея, така да е!

Грей изруга под нос. Неспособен да предотврати смъртта на толкова хора, можеше поне да задържи убиеца им. Грей пристъпи на открито с насочен към другия мъж пистолет.

В същия миг равномерно громолене на хидравличните помпи се извиси до пронизителен вой. Със стон на двайсет хиляди тона стомана гигантската арка се разтресе.

Сега пък какво?

Ковалски прекрачи мъртвия войник и застана до Елена пред контролния панел. След като Грей беше хукнал пешком, Елена подкара мотоциклета като надрусан до козирката професионален състезател.

Ковалски така беше стискал страничните дръжки на коша, че пръстите му още трепереха. Изминали бяха за нула време разстоянието да задната страна на стоманената арка, оттам продължиха към бетонен бункер, от който излизаха дебели кабели.

Контролният център на хидравличните влекачи.

Последва ожесточена, но краткотрайна престрелка.

Ковалски се бе опитал да помогне, но Елена се въртеше като балерина с картечница в ръцете. Танцуваше и връткаше пируети през дъжда от куршуми, сякаш предусещаше посоката на всеки изстрел. Свали четирима войници. Ковалски се отчете само с един.

„От хората на Николай“ — беше казала тя след като престрелката свърши.

А после влязоха в бункера и Елена се хвана на работа. Приведена над контролното табло, тя придвижи хидравликата към червената линия с идеята да затвори по-бързо хангара.

През прозореца на бункера се виждаше един от масивните двигатели — бълваше дим и изглеждаше на косъм да избухне. На един от екраните пък примигваха предупредителни червени светлинки.

Тази работа не изглеждаше добре.

Ковалски се дръпна назад и плъзна поглед по редицата от екрани. Предаваха в реално време от вътрешността на хангара. На монитора в средата се виждаха две дребни фигурки.

Грей и руснакът.

Камерата показваше нещо, което Грей не можеше да види.

„Ох, мамка му“.

— Елена! — извика той. — Я виж дали ще можеш да помогнеш тука!

Обърна се навреме, за да види как жената се свлича, сякаш краката ѝ внезапно са омекнали. Посегна и успя да я прихване през кръста. Ръката му под тъмното ѝ сако подгизна в нещо горещо. Той разтвори сакото и видя, че цялата ѝ лява страна е в кръв. Изглежда танцът ѝ не е бил чак толкова безупречен.

— Що не каза нещо? — попита той с болка в гласа.

Тя махна към мониторите.
— Покажи ми.

Грей не можеше да си обясни внезапната промяна в скоростта, с която се приплъзваше хангарът. Инерция от двайсет хиляди тона не се ускоряваше лесно но нямаше съмнение, че сега арката се движи по-бързо, а воят на хидравличните двигатели потвърждаваше впечатлението му.

— Не! — извика Николай.

Грей си даде сметка, че истерията в гласа на другия мъж има двойно основание — страх, че прозорецът за бягство се стеснява още повече, и смесица от гняв и неверие, защото ако хангарът се запечаташе по-рано от предвиденото, плановете му отиваха по дяволите.

— Тръгвай! — каза Грей, насочил пистолета си към руснака.

Николай свали протегнатите си ръце... и Грей видя онова, което досега беше останало скрито зад купчината стоманени греди заедно с едната ръка на сенатора.

Втори пистолет.

Който се насочи към корема му и гръмна.

Той съумя да се извие странично, но куршумът все пак прогори ивица напреко на стомаха му. Насочи оръжието си и стреля. Уви, мерникът му се беше изместил от неочакваното нападение и куршумът рикошира в пода. Още по-лошо, затворът на пистолета му се отвори автоматично.

Празен.

Същото не можеше да се каже за оръжието на Николай.

Руснакът насочи пистолета си към Грей.

Съсредоточен в непосредствените си действия, Николай не забеляза движението по тавана на дъговидния хангар. Масивен жълт плъзгач се придвижи над тях и пусна огромната си кука.

Свистенето от полета ѝ надолу най-сетне привлече вниманието на Николай. Той вдигна очи миг преди тежката стоманена кука, голяма колкото корабна котва, да се стовари върху купчината греди до него. Понечи да отскочи встрани, но сблъсъкът беше толкова силен, че половината греди се сринаха и затиснаха краката му.

Пистолетът му се хързулна по бетонния под.

— Помогни ми! — изпъшка той, отчаян, паникьосан.

Нямаше време.

Стесняващата се пролука между стоманената арка и бетонната стена беше не повече от петдесетина сантиметра широка. Грей прескочи сриналата се купчина греди и хукна към изхода.

Беше на крачка от слънчевия процеп, когато Николай изкрещя зад него:

— Не си спечелил, сволоч нещастна! Тепърва ще умрат милиони!

Грей нямаше време да го разпитва. Напъха се в процепа и продължи да се промушва трескаво през десетината и повече метра тунел — бетон от едната му страна, плътна стомана от другата. Изви се странично, но тунелът сякаш нямаше край, стените го притискаха, решени да го смажат помежду си.

Той си пое дълбоко въздух за последно, а после го издиша докрай, за да смали обема на гръдния си кош. Промуши се през последните метър-два, измъкна се навън, пое жадно въздух и се срина на ръце и колене.

Все едно се беше родил за втори път.

С периферното се зрение видя как някой се мушва в процепа, от който той току-що се беше измъкнал.

Обърна се и извика ужасено:

— Елена! Недей! Няма да успееш!

Скочи на крака и се хвърли след нея, но тя вече се беше навряла дълбоко в пролуката, по-навътре, отколкото можеше да стигне той. Движеше се бързо тънкото ѝ тяло се отдалечаваше все повече и повече.

Грей се надяваше да стигне невредима до другия край на прохода, макар че и там я чакаше сигурна смърт. И едва сега забеляза размазаната ивица кръв по стоманената стена на стесняващата се пролука.

Някой изръмжа зад него. Ковалски.

— Къде е Елена?

Грей се вираше напрегнато в пролуката, докато не видя жената да се изхлузва от другия ѝ край. После поклати глава.

Ковалски местеше глуповато поглед по гигантската снага на хангара.

— Заряза ме там. След като пусна котвата върху тъпото копеле. Рече, че идвала да помогне.

Грей се извърна.

— Сигурно точно това е имала предвид.

Николай лежеше по гръб, краката му бяха смазани под половин тон стоманени греди. През мъглата на болката чу нечии стъпки да бързат към нето. Обърна глава и видя Елена.

Очите му се присвиха от болка, по-силна от тази в натрошените кости.

— О, милая моя, какво правиш тук?

Тя се отпусна на пода до него. Ризата ѝ беше напоена с кръв.

— Любов моя... — прошепна той с болка и загриженост едновременно. Вдигна ръка и тя се сгуши в прегръдките му. Той я притисна към гърдите си и я залюля нежно, докато последните слънчеви лъчи се стапяха.

Оглушително стържене на стомана в бетон оповести запечатването на арката като финален акорд на погребален марш. Секунда-две по-късно се чу взрив и громолене — далечната страна на стария саркофаг се беше сринала. Запалителните заряди бяха изпълнили задачата си, но убежището вече се беше затворило, спасявайки живота на хората отвън.

Николай обаче не беше сред късметлиите.

Той вдигна поглед към осветения купол. Вътрешните повърхности на хангара бяха покрити с дебел слой поликарбонат, който да отрази радиацията ѝ да намали допълнително пропускливостта на стоманата.

Не че имаше значение, но вдигна капачето на дозиметърната значка, закачена за джобчето на сакото му. Сутринта повърхността ѝ беше бяла. Сега беше черна като катран.

Пусна капачето и посегна да прегърне Елена и с другата си ръка.

— Защо? — попита.

Много въпроси се съдържаха в тази едничка дума. Защо го беше предала Елена? Тя трябва да е била — това беше единственото логично обяснение. И защо се беше върнала при него?

Елена не отговори. Той надигна глава и видя стъкления блясък на очите ѝ.

Мъртва.

Както и той всъщност.

Жив мъртвец.

Знаеше какъв край го очаква. Проучил беше основно пораженията, които радиационното облъчване нанасяше върху човешкия организъм — от професионален интерес. Смъртта му щеше да е не само мъчителна, но и унижителна.

Притисна Елена по-близо до себе си и усети как от ръката ѝ се изхлузва нещо и пада на бедрото му. Пресегна се и стисна последния ѝ подарък.

Пистолетът му.

Явно го беше взела от пода.

Затова беше дошла.

Да се сбогува и да му предложи алтернативен изход, начин да избяга заедно с нея.

Той се сгуши в Елена и целуна за последно студените ѝ устни.

— Ти мое солнишко...

И тя наистина беше неговото слънчице.

Притисна я до себе си, после вдигна пистолета към устните си.

И избяга.

19.

7 септември, 11:00

Южен Урал

Преметнал пушката през рамо, Монк изкатери последния стръмен и остър завой на пътя. Право пред него минният комплекс клечеше пред гранитна скална стена. Ламаринените бараки и старият генератор отдавна бяха ръждясали. От покривите висеше ръжда на парцали, прозорците бяха изпочупени или заковани с дъски, навсякъде се валяха ръждясали инструменти — лопати, кирки, колички, повечето корозирали до неузнаваемост.

Покрай скалната стена се редяха високи купчини натрошен камънак. Сред купчините се издигаше сервизната кула с товарачните си стрели и рамена, макарите и асансьорните клетки за издигане и товарене на рудата.

Монк куцукаше, щадейки превързания си набързо крак, и се чудеше откъде знае толкова много за минното дело. Дали пък семейството му не се е занимавало със...

В главата му изведнъж избухна калейдоскоп от образи: възрастен мъж в работен комбинезон, целият покрит с прах... същият мъж в ковчег... някаква жена плаче...

Болка като от електрически удар сложи край на шеметния прилив от спомени.

Той примижа и поведе децата и Марта през лабиринта от конвейерни ленти, стари вагонетки и отпадъчни шахти. Чифт релси водеше към зейнал отвор в скалната стена. Главният вход на мината, целта на тяхното изпълнено с премеждия пътуване.

Монк хвърли поглед през рамо.

Езерото Карачей синееше в ниското. Монк се опита да прецени размерите му — на места три километра широко в тази си част и поне три пъти по-дълго. Плъзна поглед по гористите възвишения от другата му страна — някъде там беше започнало пътешествието им.

— Трябва да побързаме — напомни му Константин.

Монк кимна. Константин вървеше между двете по-малки деца, Марта се влачеше след тях. Той ги поведе към отвора.

Наближиха и пред тях се разкри нов проблем. Голяма дървена бариера, стъкмена от свързани с хоросан дървени трупи, преграждаше входа на шахтата от пода до тавана.

По състоянието на външните сгради и съоръжения личеше, че никой не е стъпвал тук от години. Само че пред дървената бариера имаше купчинка фасове и празни бутилки от водка. Скорошни следи от ботуши бяха разровили песъчливата земя. Мината долу явно не беше толкова изоставена, колкото изглеждаше на пръв поглед. Някой беше идвал тук, при това скоро.

Монк погледна зад себе си. Не видя скорошни следи от гуми, така че който и да е бил тук, явно си беше тръгнал по друг начин. Константин вече му беше обяснил как.

Подземен релсов път минавал под езерото от недрата на миньорски комплекс 337 до Челябинск 88. И онези, които имали работа в мината, обикновено излизали от другата страна.

Монк се надяваше, че никой не очаква посетители през задния вход.

Приблужи се до стоманената врата, вградена в бариерата.

— И какво да правим? — попита той. — Да почукаме?

Константин се намръщи и застана пред вратата.

Вдигна резето и бутна. Вратата се отвори свободно. Монк свали бързо пушката от рамото си и я насочи към отвора.

— Друг път предупреждавай, преди да правиш такива работи! — прошепна той.

— Тук не идва никой — каза Константин. — Много е опасно. Затова и не заключват. Входът е задънен, за да не влизат мечки и вълци.

— Както и някой и друг заблудил се тигър — измърмори под нос Монк.

Константин свали раницата си, отвори я и измъкна единственото им фенерче. Даде го на Монк, който праметна отново пушката на рамото си.

Привел глава под ниския горен праг на вратата, Монк пристъпи в главния тунел на мината и включи фенерчето. Тежки дървени греди поддържаха стените и тавана на дългия пробив в планинските недра.

Стоманените релси се губеха в далечината, отвъд обсега на светлия лъч. Близко да бариерата две стари вагонетки клечаха на релсите.

Обхождайки с лъча стените, Монк различи отвори на разклонения. Сигурно целият скален масив околоръст беше надупчен от малки и големи шахти. Нищо чудно, че миньорите, които се трудеха сега в подземния лабиринт, излизаха от време на време да подишат чист въздух на слънце, пък било то и в сянката на отровното езеро.

Тръгнаха напред и Монк попита:

— И сега накъде?

Константин мълчеше.

Монк се обърна към него.

Момчето сви рамене.

— Не знам. Знам само, че е някъде долу.

Монк въздъхна. Е, и това беше някаква посока. С фенерчето в ръка, той пое надолу в мрака.

Толкова много усмихнати лица, помисли си Савина. По-големите деца бърбеха развълнувано, а по-малките тичаха насам-натам в несъзнателен опит да се освободят от излишната нервна енергия. Съвсем различни от най-малките — онези под петгодишна възраст, които още си нямаха импланти и стояха тихи и отнесени като учебнически пример за различните степени на нелекуван аутизъм. „Бebetата“ седяха мълчаливо и зяпаха втречено, измъчвани от различни по естество и интензитет тикове.

Четирима учители се мъчеха да организират шейсетината си повереници.

— Не се отделяйте от групите си!

Влакът чакаше от другата страна на подсилените врати в дъното на Челябинск 88. Чакаше, за да отведе децата на кратко развлекателно пътуване. От време на време им позволяваха това разнообразие, но този път пътуването щеше да е еднопосочно. Влакът нямаше да се върне — последната му спирка щеше да е в сърцето на операция „Сатурн“.

Зад Савина старите работнически общежития от съветско време се вираха в децата с куките си очи. Учителите също изглеждаха измъчени въпреки бодрите си гласове и окуражителни думи.

— Всички ли си взехте лекарството? — извика една жена с вид на матрона.

Лекарството беше седатив, комбиниран с радиочувствително съединение. Колкото и да бяха превъзбудени сега, само след час децата щяха да се унесат в дисасоциативна дрямка. Така щеше да се избегне врявата когато зарядите в другия край на тунела избухнеха, отбелязвайки началото на операция „Сатурн“. Първият излив на езерна вода в тунела и придружаващото го лъчение щяха да трансформират радиочувствителното вещество в кръвообращението на децата в смъртоносен невротоксин, който да ги убие моментално.

Бяха обмисляли варианта дали да не ги евтаназират със смъртоносна инжекция, но така убийството би придобило твърде личен характер, непосилен и за най-професионалното отношение. Да не говорим, че след това всичките малки трупчета трябваше да бъдат натоварени и транспортирани до ядрото на операция „Сатурн“. Идеята беше натрупващата се със седмици радиация — докато езерото се изпразни — да унищожи труповете ѝ да денатурира ДНК-то им до степен на неразпознаваемост. Не че някой би посмял да стигне до тях, разбира се. Радиационните нива в тунела щяха да бъдат толкова високи, че поне десет години би било невъзможно да се влезе в него.

Така че накрая стигнаха до този план, който по всеобщо мнение беше ефикасен, милостив и осигуряваше на децата едно последно приятно преживяване.

Въпреки това Савина стоеше с ръце на гърба, стиснала пръсти до побеляване — иначе току-виж хукне да сваля децата от влака.

Но десет беше спасила.

И трябваше да си го напомня постоянно за утеха.

Десетте най-добри.

Те бяха останали в общежитието зад нея, където се намираше и контролният център на операция „Сатурн“. След като приключе тук, щяха да отведат десетте омеги в новия комплекс — в Москва. Време беше проектът да напусне подземния мрак и да излезе на светло.

Проектът, който Савина щеше да остави като наследство след себе си.

Това, естествено, си имаше цена.

Смях и весели подвиквания съпровождаха последните деца. Спореха кой да се вози в откритите вагонетки и кой да е в първия и

последния вагон. Само две-три от по-големите се чудеха на глас защо никой от възрастните няма да тръгне с тях, но дори и те звучаха по-скоро развълнувано, отколкото тревожно.

Когато и последните деца се качиха, влакът изсъска, хидравличните спирачки въздъгнаха и композицията навлезе с електрически пукот в тунела. Смях и викове се понесоха на вълни към изпращачите. След миг бронираните врати се затвориха бавно и от щастливите гласове остана само спомен.

Четиримата учители си тръгнаха. Мълчаливо. Не се поглеждаха дори. Само една пълна жена с престилка до глезените вдигна утешително ръка на минаване покрай Савина, но после побърза да я свали, явно решила, че идеята не е добра.

— Не беше нужно да идваш — измърмори жената.

Савина ѝ обърна мълчаливо гръб, защото нямаше вяра на гласа си.

„Напротив... трябваше да дойда“.

11:16

Припят, Украйна

Грей седеше отзад в лимузината. Зад волана беше Росауро, Лука седеше до нея. Изхвърчаха покрай първото КПП на излизане от града. Чернобилската забранена зона се простираше в радиус от трийсет километра около атомния комплекс и имаше два контролно-пропускателни пункта — един на десетия и още един на трийсетия километър.

Грей искаше да преминат втората бариера преди някой да е усетил, че има проблем с реактора. Скоро щяха да открият труповете и целият град щеше да бъде поставен под блокада.

По-рано, докато с Ковалски се връщаха през полето към Припят, Грей се беше обадил на Росауро по уоки-токито, което му беше дал Мастерсън. Росауро му докладва, че не е успяла да се свърже с командването на Сигма. Той я инструктира да продължи с опитите си. Докато се върнат при хотела, комуникационните линии с Вашингтон вече се бяха възстановили. Росауро си бе присвоила една от лимузините. Както и мобилния телефон на шофьора.

Сега Грей стискаше апарата и чакаше обаждане от директор Кроу. Пейнтър си имаше предостатъчно грижи във Вашингтон, но поне Мейпълторп беше извън сметките и нищо не заплашваше Саша.

Ковалски и Елизабет седяха до него на задната седалка. Партньорът му се беше съблякъл до кръста и Елизабет почистваше огнестрелната рана на рамото му.

— Стига си се въртял!

— Ами боли ме бе.

— Това е само йод, за Бога.

— Е, и? Щипе та се къса, мама му...

Млъкна наред ругатнята под смръщения поглед на Елизабет.

Грей трябваше да му го признае. Ако не беше той, сега щеше да лежи мъртъв в хангара. Вярно, че Елена беше насочила и пуснала половинтонната стоманена кука, но именно Ковалски бе забелязал навреме опасността и така му беше спасил кожата.

Не че тя беше преминала.

Грей се обърна и плъзна поглед по релефа на меките възвишения, изпъстрени с брезови горички. Пулсът му още беше ускорен. В главата му се блъскаха стотици различни сценарии. Добре беше, че се отдалечаваха от Чернобил, лошо беше, че не знаеше накъде са тръгнали.

Последните думи на Николай не му даваха мира:

„Не си спечелил... тепърва ще умрат милиони“.

Какво беше имал предвид? Явно не ставаше въпрос за празна заплаха, това поне беше сигурно. Още нещо предстоеше да се случи. Дори името, което Николай беше избрал за операцията си, глождеше Грей от самото начало. Операция „Уран“. Име, останало в историята покрай съветската победа над германците през Втората световна. Но победата им не беше извоювана благодарение само на тази операция, а чрез свършено приведен в изпълнение тандем от военни стратегии. Тандем от две операции — „Уран“ и малко след нея „Сатурн“.

Грей подозираше, че именно за това беше намекнал Николай, докато той бягаше от хангара. Насрочена беше втора операция, но къде и от какво естество?

Телефонът най-после иззвъня.

Грей отвори капачето и вдигна апарата до ухото си.

— Директор Кроу?

— Как се справяте? — попита Пейнтър.

— Добре, предвид обстоятелствата.

— Уредил съм ви транспорт. На няколко километра извън забранената зона има частна писта, където са кацнали самолетите на високопоставените гости, пристигнали за церемонията. От британското разузнаване предложиха да използваме един от техните самолети. Явно им се ще да компенсират отчасти грешката си с Мастерсън — ако бяха обърнали повече внимание на информацията, която им е свел... Както и да е. Между другото, вече вдигнах тревога. Вестта за неуспешната атака при Чернобил се разнася като горски пожар по разузнавателните канали. От съображения за сигурност вече организират евакуация, но поне засега вие имате преднина пред хаоса.

— Добре — каза Грей, давайки си сметка, че спокойният глас на директора е обрал най-лошата част от тревогите му. Хубаво беше да знае, че не е сам в кашата.

— Изглежда доста ти се е струпало днес, командире.

— Както и на теб... Но според мен това не е краят.

— В какъв смисъл?

Грей му обясни накратко за казаното от сенатора и за собствените си подозрения.

— Задръж така — прекъсна го Пейнтър. — Кат Брайънт и Малкълм Дженингс са при мен. Пускам те на високоговорител.

Грей повтори и продължи нататък, излагайки теорията си за втора операция, която ще причини много повече жертви.

Ковалски го слушаше напрегнато, докато Елизабет превързваше раната му.

— Кажи им за челиците — повиши глас той.

Грей го изгледа смръщено. На път към хангара Елена се опитала да предупреди Ковалски за нещо, преди да се мушне в пролуката между стените, но бившият моряк очевидно не я беше разбрал.

— Сещаш се — настоя Ковалски. — За осемдесет и осемте челяци.

Гласът на Кат се чу слабо от телефона:

— Какво каза той?

— Едва ли е разбрал пра...

— „Челя-инс“ ли каза?

— Не бе, челяци! Като чияк, ама в множествено число и малко завъртяно.

Ковалски кимна доволно. Грей поклати мислено глава. Не можеше да повярва, че води този разговор.

Настъпи кратко объркване, докато Пейнтър, Кат и Малкълм обсъждаха нещо в другия край на линията. Грей не схвана всичко. Чу Кат да казва нещо за числото осемдесет осем, изписано с кръв.

Гласът на Малкълм се чу по-силно. Звучеше развълнуван, насочен към Грей и Кат едновременно:

— Възможно ли е и двамата да сте чули думата „Челябинск“?

— Челябинск? — попита Грей на глас.

Ковалски подскочи на седалката и закима трескаво с глава.

Грей завъртя очи.

— Възможно било.

Кат потвърди на свой ред.

Малкълм заговори бързо, което при него беше знак за силно вълнение:

— Попаднах на това име, но покрай хаоса тук не му обърнах внимание.

— Казвай — подкани го Пейнтър.

— Ами, тялото на д-р Полк. Радиационната сигнатура на пробите от белите му дробове съвпаднаше със специфичното изотопно съдържание на урана и плутония, използвани в Чернобил. Но както вече знаете, следващите тестове не бяха толкова убедителни и ме накараха да се усъмня в първоначалната си преценка. Данните бяха странни, сякаш професорът е получил облъчване от няколко източника на радиация, макар най-силният да си оставаше горивната смес от Чернобил.

— Накъде биеш с всичко това? — попита Кат.

— Пуснах резултатите на д-р Полк в базата данни на Международната агенция за атомна енергия и оттам изскочи съпадението със сигнатурата на Чернобил. Но има едно място в света, което е толкова замърсено, че дори не може да му се определи сигнатура. И това място е Челябинск. Намира се в централна Русия. Най-големите уранови мини и производство на плутоний по съветско време били съсредоточени именно в този район на Урал. В продължение на пет десетилетия районът бил под най-строга охрана,

забранена зона от най-забранените. Ограниченията били вдигнати едва преди две години. — Тук Малкълм замълча за повече драматизъм. — Именно в Челябинск било добивано и съхранявано горивото за чернобилската атомна централа. Грей изправи гръб.

— И смяташ, че там е бил облъчен д-р Полк? Не при самия реактор, а на мястото, където се е произвеждало горивото? В Челябинск?

— Да. А и този номер, осемдесет и осем. Съветите построили неизвестен брой подземни миньорски градчета в Урал. Вместо с имена тези градчета били известни според пощенския си код. Челябинск четиридесет, Челябинск седемдесет и пет.

„И Челябинск 88“.

Пулсът на Грей отново се ускори. Вече знаеше къде трябва да отидат. Разполагаше дори с пощенския код на мястото.

Пейнтър също го беше разбрал.

— Ще уведомя британското разузнаване, че дестинацията на полета ти се променя. Смятам, че за малко повече от час ще успеят да ви доставят в Урал.

Грей искрено се надяваше, че времето ще им стигне.

„Милиони ще умрат“.

Междувременно лимузината беше стигнала до второто КПП. Докато един отегчен на вид войник им махаше да продължават, Пейнтър каза по телефона:

— Уви, за толкова кратко време няма как да ти осигуря наземно подкрепление на мястото, командире.

И докато лимузината напускаше забранената зона, Грей каза:

— Мисля, че въпросът ни така или иначе е на път да се уреди, шефе.

От двете страни на шосето, в плитките канавки и заравнени отбивки, бяха паркирали камиони. Поне десетина на брой, всичките стари модели. В каросериите и претъпканите кабинни седяха мъже.

На предната седалка Лука се наведе към Росауро и заговори бързо. Тя намали скоростта, а Лука се показа през прозореца и махна с ръка.

Жестът беше повече от ясен.

„Последвайте ни“.

И докато лимузината ускоряваше отново напред, камионите се изтеглиха на шосето и поеха в колона след тях. Подобно на директор Кроу, Лука Херн беше вдигнал тревога по своите си канали — използвал бе телефоните в хотела по времето, когато в Сигма не вдигаше никой.

Грей си спомни какво беше казал Лука за своя народ — „ние сме навсякъде“. И сега го беше доказал на практика.

Зад лимузината се придвижваше малка циганска армия.

11:38

Южен Урал

Колкото по-навътре навлизаха, толкова повече се убеждаваше Монк, че мината е изоставена. Не се чуваше ехо на гласове, нито грохот на далечни машини. И макар това да го успокои за непосредствената им сигурност, му се стори и някак притеснително. Тишината го изнервяше, сякаш цялото това място бе затаило дъх в очакване на нещо голямо.

Монк се спускаше по стръмния входен тунел, стиснал зъби заради болката в ранения крак. Нямаха карта, така че волю-неволю трябваше да следват дирята на човека, оставил фасовете и празните бутилки при входа на мината. А дирята се различаваше лесно. По песъчливия под следите от ботуши се бяха запазили непокътнати. Сигурно имаше и по-лек обходен маршрут, но техният миньор бе предпочел да се върне по прекия въпреки стръмните участъци.

И макар сега мястото да изглеждаше изоставено налице бяха множество следи от предишна дейност — зарязани купчини руден отпадък до шахтите, лъскаво ново оборудване, подпряно на стените, дори хладилна чанта, пълна до половината с вода, в която плуваха кутийки бира.

Константин и сестра му вървяха отзад, а Пьотър беше като залепен за Монк. Детето стрелкаше с огромни очи тъмните проходи и ръчичката му трепереше от сподавен страх в неговата. Плашеха го не тесните пространства, а тъмнината, особено когато Монк изключваше от време на време фенерчето, за да провери дали отнякъде не прозира издайническа светлина. Тогава Пьотър се впиваше с две ръце в него.

Марта също се движеше близо до момчето, но дори и нейната загриженост отстъпваше на треперлив страх в миговете на пълна тъмнина, сякаш шимпанзето споделяше ужаса на Пьотър.

Най-после стигнаха до дъното на стръмната галерия и се озоваха в друг дълъг тунел с релси и неподвижна конвейерна лента. Докато оглеждаше следите от ботуши, Монк долови едва забележимо изсветляване в дъното на тунела. Клекна, придърпа Пьотър плътно със сакатата си ръка и изключи фенерчето.

Мракът се спусна отгоре им като саван. Но в далечния край на тунела определено прозираше светлина.

Константин се примъкна до него.

— Повече няма да включваме фенерчето — прошепна Монк и го подаде на момчето. Ако грешеше и мястото не беше напълно изоставено, колкото изглеждаше на пръв поглед, по-добре беше да не известяват появата си с ярък лъч светлина.

Монк свали от рамото си пушката, която беше конфискувал от мъртвия руски стрелец.

— Тихо — предупреди той децата.

После тръгна бавно по тунела. Вървеше покрай релсовия път, за да не хрущи под стъпките му чакълът между траверсите. Децата го следваха. Марта се придвижваше майсторски по една от релсите. Монк напрягаше слух за далечни гласове, за шум от нечие присъствие, но чуваше само познатото ехо на падащи капки. Звукът се засилваше равномерно със спускането им в недрата на мината, сякаш да им напомня за близостта на отровното езеро.

От известно време се усещаше и засилваща се миризма, смес от машинно масло, мазут и дизел. Но когато стигнаха до завоя, Монк усети и друг мирис сред миш-маша от промишлени аромати. Той беше гаден и някак органичен.

Монк свърна предпазливо зад завоя и откри, че проходът свършва в централна камера, издълбана с взривове в масивната скала. Беше стотина пъти по-малка от Челябинск 88, но въпреки това се издигаше на височината на триетажна сграда, а площта ѝ беше колкото половин футболно игрище.

В по-голямата си част изкуствената пещера беше пълна с оборудване и купчини строителен материал — навит на макари кабел, струпани дървени греди, разглобено наполовина скеле и купчини

камънак. В каросерията на един от камионите беше монтирана висока сонда. Изобщо мястото изглеждаше евакуирано по спешност. Цареше хаос — като онзи, който настъпва, когато някой внезапно реши да тръгне на почивка и нахвърля багажа си как да е в караваната.

Поне осветлението бяха оставили включено.

Няколко натриев лампи светеха в другия край на помещението.

— Внимавайте — каза Монк. Даде знак на децата да останат на мястото си, да внимават и да се скрият някъде, ако се наложи.

Самият той продължи напред, ниско приведен и с готова за стрелба пушка в ръката. Прекоси на зигзаг мястото, затаил дъх, като внимаваше къде стъпва. В другия край откри високи бронирани врати, затворени и отразяващи светлината на лампите. Изглеждаха по-нови от минните съоръжения. Вдясно от вратите имаше малка будка с размерите на караулна. През отворената ѝ врата се виждаха няколко тъмни монитора, клавиатура и контролно табло с множество ключове.

Нямаше никого вътре.

Монк си даде сметка, че пушката потрепва в ръката му. Беше уморен и напрегнат до крайност. Пое си дълбоко дъх и установи, че тук миризмата на гнилоч е много по-силна. Зад куп оборудване вляво се виждаше локва черен мазут. Монк надзърна предпазливо зад ъгъла.

Не беше мазут. Беше кръв.

Откри и източника на миризмата. Купчина трупове до задната стена, някои с миньорски дрехи, други с бели лабораторни престилки. Стената зад тях беше оплискана с кръв.

Разстреляни като при екзекуция.

Някой се беше погрижил да разчисти къщата.

Константин изпълзя на открито зад него. Монк се обърна и поклати глава, после посочи контролната будка. Не искаше децата да виждат труповете. Погледна към Пьотър и Кишка и им даде знак да останат по местата си.

Константин го настигна при бронирани врати.

— И преди съм идвал тук — каза момчето. — Понякога ни позволяваха да се повозим на влака. Онова там е контролната подстанция.

— Покажи ми — каза Монк.

Константин вече му беше обяснил какво е намислила генерал-майор Савина Мартова и какво представлява така наречената операция

„Сатурн“. Каквото имаше да става, щеше да стане зад тези врати.

Двамата влязоха в тясната будка и Константин плъзна поглед по контролното табло с означения на кирилица. Тръпки побиха Монк — имаше чувството, че чува как мозъкът на детето щрака със скорост далеч над нормалната. Не бяха минали и няколко секунди, когато ръцете на Константин затанцуваха по контролното табло с увереността на човек, който познава процедурите до най-малката подробност.

Докато той местеше превключвателите, Монк го попита:

— Как разбра за операция „Сатурн“?

Момчето му хвърли смутен поглед.

— Моят талант са бързите изчисления и вторичният анализ. Често работех в компютърната лаборатория на Зайчарника — каза то и вдигна рамене.

Монк се досети за останалото. Може да превърнеш едно дете в гений, но то пак си остава момче — любопитно, непослушно, с бунтарски дух.

— Хакнал си файловете.

Константин сви отново рамене.

— Преди седмица Саша — това е сестрата на Пьотър — ми даде една своя рисунка. Даде ми я посред нощ — когато всички се бяхме събудили от поредния кошмар на Пьотър.

— Каква рисунка?

— На влака. Спрял зад тези врати, с много деца вътре, всичките мъртви и горят. Така че... така че на следващия ден аз разбих кодовете и влязох във файловете на операцията. Разбрах какво са намислили и кога трябва да стане. Не знаех какво да правя. На кого да се доверя. Саша тръгна с д-р Раев за Америка, така че аз говорих с Пьотър. — Константин поклати глава. — Нямам идея откъде е разбрал той... и дали изобщо е „разбрал“... но така или иначе знаеше — довърши момчето и вдигна поглед към Монк.

Макар и да нямаше ясна представа за какво говори детето, Монк все пак кимна.

— Какво е разбрал Пьотър? — попита той.

— Ами той е силен емпат. Сигурен беше, че ти ще ни помогнеш. Знаеше дори името ти. Каза, че Саша му го прошепнала насън. Двамата са много странни, и много силни също.

Монк долови следа от страх в гласа на момчето. Константин дори хвърли неспокоен поглед към Пьотър, после се залови отново с таблото.

— И тогава дойдохме да те измъкнем от болницата.

С преместването на един последен превключвател редицата от монитори над контролното табло се събуди. Картината беше черно-бяла, образите — от различни ъгли на малка пещера, опасана със скеле. В пода беше вкопана голяма стоманена диафрагма.

Сърцето на операция „Сатурн“.

Някакво движение привлече вниманието на Монк към екрана в средата. Мониторът показваше влак, спрял в края на малката пещера. Откритите вагонетки за руда бяха пълни с деца. Някои бяха слезли и пристъпяха объркано. Други се смееха и закачаха помежду си.

Константин стисна ръкава на Монк.

— Те... те вече са тук.

Савина седеше в ярко осветената контролна зала. С нея имаше двама техници, а компютърната система провеждаше последна диагностика. Залата се намираше в пригоден за целта бункер в мазето на едно от изоставените общежития. Прозорци нямаше. Информацията им за външния свят идваше от седем окачени на стената монитори. Картината се препращаше от камери в тунела и оперативния терен.

Савина задържа още миг погледа си върху спрелия влак, после стана. Не можеше да си намери място. Старата болка в гърба се обади отново. Покрай последните приготовления съвсем беше забравила за инжекцията си със стероиди. Обърна гръб на монитора с влака. Не защото гледката ѝ причиняваше болка — което си беше вярно — а заради внезапния пристъп на силна тревожност.

Погледна часовника си. Минаваше единайсет и половина, а още нямаше вест от Николай. Излезе от контролната зала, за да не я виждат техниците как кърши ръце. Жестът издаваше женска слабост и тя положи усилия да се овладее. Отправи се към стълбите и тръгна към горния етаж. Без конкретна причина, просто за да прави нещо.

По каналите на разузнавателната общност вече беше плъзнал слух за „инцидент“ в Чернобил. За изтичане на радиация. За трупове. В момента евакуираха хората там. Но ако Николай беше успял,

евакуацията нямаше да спаси никого. Може би синът ѝ беше попаднал в създалия се хаос и затова се бавеше с уговореното обаждане. Нейната част от плана щеше да започне след четиридесет и пет минути, но преди това трябваше да получи потвърждение от него.

Качваше се по стълбите и си представяше как се радва Николай на успеха си, най-вероятно в компанията на сладката Елена. Типично за него — първо да празнува, а после да се хване на работа. Ядът измести за кратко тревогата ѝ.

Тя изкачи стълбите и се озова на нивото над контролната зала, което беше преустроено в жилищно помещение за техниците — имаше спални, фитнес и голяма обща стая с дивани и маси за хранене. Сега тук бяха само децата. Десетте. Знаеше имената на всички.

Обърнаха се да я погледнат — едновременно, като птиче ято, което завива в полет. Савина усети как я побиват тръпки. Даваше си сметка колко са различни, чужди дори. Омегите бяха саванти, чийто изумителен талант прехвърляше границата на физическото и обитаваше царство, до което тя нямаше достъп.

Борис, тринайсетгодишен и с толкова сини очи, че изглеждаха покрити със скреж, я гледаше така, сякаш я претегля на кантар. Неговият талант беше фотографската памет в комплект с нечовешка способност за възпроизвеждане на всякакъв вид данни. Момчето помнеше дори собственото си раждане.

— Защо не ни позволиха да отидем с другите? — попита той.

Останалите закимаха с глави. Савина преглътна, преди да отговори.

— Вие ще тръгнете по друг път. Пригответе ли си багажа?

Те само я гледаха. Излишно беше да отговарят. Естествено, че са си приготовили багажа. Въпросът ѝ показваше до каква степен губи контрол над нервите си. Тези десет деца бяха силата, която щеше да изстреля Отечеството в нова ера. И дълбоко в себе си Савина знаеше, че силата им е нещо, което тя не е в състояние да проумее докрай.

— Тръгваме след час — каза им тя.

Десетте чифта сини очи продължаваха да я гледат втренчено.

Зад нея се чуха стъпки. Тя се обърна и видя един от техниците.

— Генерал-майоре — каза той, — появи се проблем с бронираните врати в другия край на тунела. Какво ще наредите?

Тя кимна доволна, че има нещо, върху което да съсредоточи мислите си.

Тръгна след техника към стълбите. Макар и с гръб към децата, още усещаше погледите им — следяха я студени и безстрастни. Ускори крачка, за да избяга от тях.

— Отвори вратите! — извика Монк към Константин.

Момчето кимна от контролната будка. Чу се вой на електрически двигатели и тежки стоманени макари задвижиха вратите в противоположни посоки. Процепът в средата се разширяваше бързо. Константин изтича задъхан при него.

— Пет минути — предупреди го момчето.

Монк кимна. Константин беше изключил системата от дигитални камери в тунела, задавайки протокол за диагностика и рестартиране. Така умното хлапе му беше осигурило петминутна пролука. Пет минути, в които да евакуират децата от влака преди камерите да заработят отново.

Повече от това не можеха да направят. Контролната станция майка беше в другия край на тунела. Разкриеха ли диверсията им, от станцията майка просто щяха да прекъснат захранването към будката на Константин.

Така че или това, или нищо.

Монк не изчака вратите да се отворят докрай — промуши се през пролуката, следван от Константин. Марта също тръгна с тях. Вярното шимпанзе хъхреше от изтощение, но това не му попречи да изпревари Монк.

Старото момиче разбираше, че няма време за губене.

Влакът чакаше на стотина метра от тях.

Монк затича натам, накуцвайки заради ранения си крак. Константин се развика на руски. Махаше с ръце и крещеше на децата да слязат от влака и да тичат към отворените бронирани врати.

— Важното е да слязат — каза му Монк. — Трябва да тръгна възможно най-бързо.

Монк тичаше и подрънкваше. През раменете му вече висяха две карабини, всяка с магазин от по шестдесет патрона. Константин му беше обяснил как да подкара ръчно влака. Не изглеждаше трудно.

„Качваш се на първия вагон и преместваш ръчката нагоре“.

Монк тичаше от едната страна на влака, Константин — от другата.

— Всички да слезат! — викна Монк. — Скачайте!

Константин повтори нарежданията му на руски.

Въпреки това настана хаос, макар и за кратко. Някои викаха, други плачеха. Ръце посягаха да го пипнат, телца се блъскаха в него. Но децата бяха свикнали да изпълняват заповеди. Скоро водовъртежът се канализира и децата поеха по тунела към вратите.

Сега, когато никой не му се пречкаше в краката, Монк бързо стигна до края на композицията. Скочи през вратата в закрития вагон и изтича до предния му край. Там имаше тясна седалка с две ръчки отстрани — червена и зелена. Зелената беше за потегляне. Червената — за спиращките. Малко табло показваше параметрите на движение и волтажа.

Монк нямаше време за подробности. Подаде глава през прозореца.

— Константин!

Гласът на момчето стигна до него:

— Чисто е! Тръгвай!

Дотук добре.

Монк премести зелената ръчка напред. Изпука електричество и в мрака се посипаха искри. Влакът се люшна напред, после потегли плавно по релсите.

Четири минути.

Трябваше да закара влака в другия край на тунела, преди камерите да се включат. Задачата на Константин беше да изкара децата и да затвори бронираните врати. Монк му бе обяснил как да заклепси зъбните колела, така че те да не могат да се отворят повече.

Константин имаше още една задача.

Монк беше намерил две миньорски радиостанции. Стигнаше ли до вратите в другия край на тунела, щеше да се свърже с момчето и то да ги отвори. Ако всичко вървеше по план, предимството на изненадата щеше да е на страната на Монк... както и двете заредени до дупка карабини. Мисията му изглеждаше самоубийствена, но имаше ли друг избор? Засега децата бяха в безопасност, но ако операция

„Сатурн“ успееше, колко милиони щяха да загинат? Нямаше друг избор, освен да щурмува с огън и жупел централната контролна зала.

Първоначалната му идея беше да саботира пещерата с мините, но когато я сподели с Константин, той поклати уплашено глава. Зарядите — цели петдесет — били свързани с радиодетонатори, обясни му момчето. Дори да съумеел някак да пролази по стръмната петстотинметрова шахта за четири минути, и най-малката грешка в обезвреждането на експлозивите можела да ги задейства.

Така бяха стигнали до сегашния си план.

Влакът се носеше с тракане по тъмния тунел. Голи крушки висяха на интервали по тавана и хвърляха локвички светлина. Първият вагон също си имаше лампа, нещо като фар, който осветяваше релсите отпред. Докато влакът набираше скорост, Монк забележа километричните маркери отстрани. Според Константин тунелът беше дълъг четири километра.

Монк откри, че е затаил дъх и брои наум. Изброи Цяла минута, преди да мерне цифрата 2 на стената вдясно.

Половината път.

В най-добрия случай щяха да му останат по-малко от трийсет секунди.

Не беше върхът, но не беше и за изхвърляне.

А после светлините угаснаха, сякаш Господ беше плеснал с ръце.

Монк усети въздишката на влака под краката си, сякаш машината изразяваше съпричастието си към неговото отчаяние. С прекъснато захранване, влакът забави и спря в катранения мрак.

А някъде зад Монк, в края на композицията, едно дете изпищя ужасено. Той изтръпна. Познаваше този глас.

Пьотър.

Савина гледаше редицата тъмни монитори в контролната зала. Поклати глава. Само преди минути един от техниците я беше повикал заради засечка в системата, нещо свързано с бронираните врати в далечния край на тунела. Когато слезе тук, камерите вече бяха угаснали, а контролиращият ги компютър провеждаше рутинна диагностика, която никой не му беше наредил.

Подозрение вдърви гръбнака ѝ. Нещо не беше наред. Вместо да седи и да гледа безучастно, тя заложи на предпазливостта и изключи

захранването към целия тунел.

— МК триста тридесет и седем — каза тя. — В минния комплекс там има подстанция.

Единият от техниците — електроинженер — кимна в потвърждение.

— И ако си спомням правилно, в контролната будка е монтирана камера. За да сте в контакт с техниците там.

Мъжът кимна отново... после очите му се разшириха.

— И захранването ѝ не е свързано с това на тунела. Нормална предпазна мярка, която да гарантира комуникацията между станциите дори когато захранването прекъсне заради авария.

— Дай образ от онази камера — нареди Савина и почука с пръст по един от мониторите.

Инженерът затрака бързо по клавиатурата. След няколко секунди на екрана се появи едрозърнеста чернобяла картина. Камерата беше малка и с ниска разделителна способност, предназначена за служебни нужди и монтирана под ъгъл над контролното табло в будката, за да хваща добре техника, който е на смяна там.

Савина се наведе към екрана. Камерата улавяше и част от вратата на будката. Сега вратата беше отворена, а през нея в пещерата се виждаха деца. Много деца. Децата от влака.

Савина се мъчеше да разбере какво е станало, когато едно по-голямо момче влезе в обхвата на камерата. Беше високо, тъмнокосо, с дълго и ъгловато лице. Ръцете ѝ се стиснаха в юмруци. Савина познаваше това момче.

Константин.

Какво ставаше, по дяволите?

Покрай всичко случило се от сутринта, не ѝ беше останало време да провери докъде е стигнал лейтенант Борсаков в преследването на американеца и тримата малки бегълци. Сега гледаше как Константин маха с ръка и говори нещо на тълпата от деца. Борсаков явно се беше провалил.

Но какво правеха бегълците в мината?

Савина огледа множеството за американеца и другите две деца. Особено за едното — онова, което искаше да си върне.

Пьотър крещеше, задушен от чернотата. Очите му се бяха ококорили в търсене на някакъв проблясък. Марта го люлееше нежно в

силните си ръце. Възползвайки се от хаоса в другия край на тунела, двамата се бяха скрили в последния вагон.

Пьотър знаеше, че трябва да остане с мъжа.

Но мракът...

Не му стигаше въздух, давеше се в черното море. Клатеше се трескаво напред-назад въпреки опитите на Марта да го удържи. Кошмарът му се сбъдваше. Често го беше сънувал — как сянката му се надига и го поглъща, изяжда го, докато не остане само мрак. Единственият начин да се защити беше да се подпали сам, да изгори като факла в мрака, срещу мрака... а после се събуждаше с писъци.

Другите деца казваха, че го виждали насън, виждали го да гори. Първо си беше помислил, че му се подиграват, но след като кошмарът се повтори и потрети, децата започнаха да го гледат странно, избягваха го и рядко го включваха в игрите си. Учителите пък се ядосаха. Караха му се, забраниха му да яде кексчета с мед, казваха, че разстройвал другите деца до такава степен, че дни наред всички се проваляли на тестовете. Виняха го, че ги плаши.

Кошмарът плашеше и него, вледеняваше го от страх... при това беше само сън. За разлика от мрака сега, който беше съвсем истински.

Изпаднал в дива паника, Пьотър се опита да избяга от тъмнината, но тя беше навсякъде. Той търсеше светлина там, където я нямаше. Дори и тази пътека го ужасяваше, но беше по-добра от задушавашото черно.

От материята на мрака се родиха трънчета светлина като надупчено с нажежени игли черно платно, призовани от силата на неговия ужас. Отначало няколко, а после още и още. Пьотър гледаше нагоре към звездната картина, която растеше и тласкаше мрака назад.

Но той знаеше истината. Това не бяха звезди.

Умът му се напрягаше, а сърцето му пърхаше като уловена птичка. Взираше се нагоре, звездите ставаха по-ярки, по-големи, по-наблизо. Знаеше, че трябва да отклони поглед. Но очите му се отваряха все повече... както и мракът вътре в него. Мракът също се стремеше към светлината, виеше от тъмната си яма, побеснял от глад.

Звездите падаха все по-бързо, отначало няколко, после се присъединиха и други. От всички посоки, право към него.

Пьотър чу виковете и усети туптящите сърца. Те го изпълниха със светлината си. Падна назад, а нощното небе се срина върху него и

подпали самата му същност.

Някъде отдалеч чу предупредителен крясък на шимпанзе.

Защото Марта знаеше тайната му.

Защото в онези мигове след кошмарите, когато се събуждаше с писъци... в онези мигове имаше не само страх, а и екстаз.

Нещо определено не беше наред с децата.

След като прекъсна захранването, Савина продължи да наблюдава картината, предавана от камерата в МК337. Дори и без звук беше ясно, че децата са все така превъзбудени, въртят се хаотично, някои плачат, други са изпаднали в шок и гледат втренчено в пространството. Единствен Константин бе запазил самообладание. Движеше се сред децата, като ту влизаше в обсега на камерата, ту излизаше.

Савина се взираше, търсейки Пьотър в мелето.

Вярно, че разполагаше с десет омеги, но ако момчето беше там...

А после едно от децата в обсега на камерата се срина на пода. Момичето до него се обърна да види какво става и също падна като подкосено. Последваха ги и други деца. Едно изпаднало в паника момче хукна нанякъде... после и то се озова на земята.

Техникът инженер също забеляза това.

— Това от невротоксина ли е? — попита той.

Савина гледаше и мълчеше. Не беше сигурна. Радиочувствителното вещество оставаше инертно, освен ако не влезе в досег с високи дози радиация. Показанията на МК337 никога не бяха достигали такива стойности. В същия миг Константин се появи на екрана. Носеше някакво момиче — отпуснато като мъртво в ръцете му. Сестра му Кишка. Той погледна право към камерата. В очите му се четеше неподправен ужас.

И тогава Савина видя — все едно някой изключи отведнъж светлината в очите му. Страхът се стопи в безизразност и Константин рухна на пода.

Не беше от невротоксина.

Константин и Кишка не бяха пили от лекарството.

От горното ниво се чу тупване. После още едно и още едно.

Савина погледна нагоре.

„О, не...“

Обърна се и хукна към стълбите. Вземаше стъпалата по две наведнъж. Гърбът ѝ се схвана, остра болка прониза сърцето ѝ. Тя влетя в стаята, където я чакаха десетте омеги.

Всички бяха в безсъзнание, някои на пода, други по столовете си с провиснали глави и отпуснати крайници. Савина се спусна към Борис, коленичи до него и сложи пръсти на шията му. Напипа пулс, макар и слаб.

Още беше жив.

Претърколи го и повдигна полупритворените му клепачи. Зениците на момчето бяха силно разширени и не реагираха на светлина.

Савина се изправи и огледа стаята.

Какво, за Бога, ставаше тук?

20.

7 септември, 02:17

Вашингтон

Пейнтър бързаше по коридора. Сякаш не му стигаха другите проблеми, а сега и това.

Целият команден бункер беше в режим на блокада след нападението. Както беше очаквал, след огнена 20 та смърт на Мейпълторп малцината оцелели командоси се бяха изпарили като духове в нощта. Пейнтър обаче беше решил да ги открие до последния човек, да изрови всеки канал и свързка, които бяха осигурили на Мейпълторп ресурсите и информацията за организирането на това нападение.

Междувременно трябваше да възстанови реда.

Спешен екип в минимален състав вече беше привикан обратно в комплекса. Ранените бяха транспортирани до местни болници. Мъртвите още не бяха пипани — Пейнтър държеше всичко да си остане непокътнато, докато не пристигне екипът му от криминалисти. Задачата им тази нощ не беше от приятните. Макар вентилационната система да работеше на пълна мощност, за да изчисти катализатора от въздуха, нищо не можеше да премахне миризмата на овъглена плът.

И сякаш не му стигаше работата по разчистването и привеждането на щабквартирата в нормален работен вид, непрекъснато постъпваха повиквания от различните клонове на разузнавателната общност — както за случилото се тук, така и за неуспешния терористичен акт в Чернобил. Повечето от тях Пейнтър отказваше да приеме. Нямаше време за разбори, нито да мери политическото си „достоинство“ с този и онзи. Единственият кратък разговор, който проведе, беше с един благодарен президент. Пейнтър се възползва от признателността му с молба да използва влиянието си, за да го отърве от всички останали.

Защото бяха изправени пред ново нападение.

Ситуация с най-висок приоритет.

И понеже последният възникнал проблем беше свързан с въпросната ситуация, той се зае с него лично и незабавно. Стигна до медицинското ниво и влезе в една от самостоятелните стаи. Лиза и Кат стояха от двете страни на леглото.

В него лежеше Саша. Лиза прикрепваше към слепоочието ѝ вендузата на електроенцефалографа.

— Влошила се е отново, така ли? — попита Пейнтър.

— Това е нещо ново — отговори Лиза. — Няма температура.

Кат стоеше до леглото, скръстила ръце пред гърдите си и свъсила тревожно чело.

— Четях ѝ — надявах се да заспи след всичко преживяно. Слушаше ме. А после изведнъж седна в леглото, обърна се към ей онзи празен ъгъл на стаята и извика името „Пьотър“, после се строполи като мъртва назад.

— Пьотър? Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Юри спомена, че има брат близък на име Пьотър. Сигурно е било халюцинация.

Докато течеше разговорът, Лиза се беше заела с настройката на медицинското оборудване. Саша беше свързана към ЕЕГ и ЕКГ апарати, които следяха неврологичната и сърдечната ѝ дейност.

— Активен ли е имплантът ѝ? — попита Пейнтър и кимна към Саша.

— Не — отговори Лиза. — Малкълм провери. Беше тук, но си тръгна, за да се обади тук-там. Нещо обаче определено е активно. Електроенцефалограмата ѝ показва големи колебания в латералната изпъкналост на темпоралния лоб. Особено вдясно, където се намира имплантът. Прилича на епилептичен припадък, само дето сърдечната ѝ дейност е силно забавена, а кръвното ѝ спадна до критични стойности. Сякаш ресурсите на цялото ѝ тяло са пренасочени към обслужването на един-единствен орган.

— Мозъкът — каза Пейнтър.

— Именно. Всичко друго кара на резервни мощности.

— Но с каква цел?

Лиза поклати глава.

— Нямам представа. Ще направя още няколко теста, но ако детето продължава да не реагира, виждам само едно възможно

решение.

— Какво? — попита Кат.

— Макар имплантът ѝ да не е активен в момента, отклоненията в ЕЕГ-то ѝ са концентрирани около него. Смятам, че невроелектродите в импланта допринасят за състоянието ѝ. Електрическата активност в този дял на мозъка ѝ е изключително висока — все едно електродите в главата ѝ действат като гръмоотводи. Ако не овладеем някак невралната ѝ активност, нищо чудно мозъкът ѝ да се изпече.

Кат пребледня при последните думи.

— Спомена за решение.

Лиза въздъхна. Каквото и да ѝ беше хрумнало, явно никак не ѝ харесваше.

— Може да се наложи да отстраним импланта. Малкълм затова излезе — да говори с един неврохирург в „Джордж Вашингтон“.

Пейнтър се приближи до Кат и я прегърна през раменете. Знаеше колко се е привързала към детето. Бяха дали не една и две жертви, за да го защитят. И да го изгубят след всичко това...

— Ще направим всичко възможно — обеща ѝ той.

Кат кимна.

Пейджърът, закачен на колана му, избипка. Пейнтър свали ръка от раменете на Кат и погледна номера, изписан на екранчето. Търсеха го от руското посолство. Това беше разговор, който трябваше да приеме. По план Грей щеше да кацне в Челябинск след няколко минути.

Когато вдигна отново поглед, Лиза му махна с ръка да върви.

— Ще ти се обадя, ако има промяна — каза тя с уморена усмивка.

Пейнтър тръгна към вратата... а после изведнъж се сети за нещо, нещо, което бе отложил за по-спокоен момент, но така и не му беше останало време. Погледна към Кат, свъсил въпросително вежди.

— По-рано ти каза нещо, но не знам дали съм те чул добре.

Кат вдигна поглед към него.

— Наистина ли каза, че Монк е жив?

12:20

Южен Урал

Монк се придвижваше странично покрай влака в непрогледния мрак. Плъзгаше сакатата си ръка по вагоните, а другата държеше протегнатата напред, за да не си фрасне главата в някое неочаквано препятствие. Като се спъваше в стърчащи траверси и по-големите камъни в чакълената настилка, той се придвижваше бавно към края на композицията.

Преди малко, тъкмо когато слизаше от влака, Пьотър спря да крещи. Ей така, изведнъж. И тишината, която последва, беше още по-лоша, защото пораждаше чувство за неподвижност и безжизненост, която можеше да се конкурира единствено с пълния мрак наоколо. Сърцето му се беше качило в гърлото и блъскаше като полудяло.

Стигна до следващата открита вагонетка, прехвърли се през ръба и размаха ръка в празното пространство.

— Пьотър?

Гласът му прозвуча неестествено силен, а ехото го разнесе по тунела. Монк не знаеше къде е момчето и дори дали още е във влака. Не му оставаше друго, освен да продължи към края на композицията и да провери всеки вагон.

Скочи обратно на земята и тръгна към следващия. Протегна дясната си ръка напред и я размаха като метла... когато нещо го сграбчи за китката.

Извика, уплашен до смърт. Топли, сухи пръсти се увиха около неговите. Той дръпна инстинктивно ръката си, но пръстите не го пускаха. А после чу характерен тих звук.

— Марта! — Монк клекна и я прегърна тромаво в мрака.

Тя отвърна на прегръдката му, притисна буза в неговата и изпухтя облекчено. Цялото ѝ тяло трепереше. Той усети ритъма на сърцето ѝ — забързан и тежък. Тя се отскубна от прегръдката, но не пусна ръката му. Вместо това го затегли напред.

Монк се изправи и тръгна след нея. Знаеше къде го води. При Пьотър. Скоро стигнаха до последния вагон. За разлика от откритите вагонетки в средата на композицията, този беше закрит.

Марта скочи през отворената врата.

Монк се качи след нея. Старото шимпанзе се обърна да го изчака, после го поведе към тъгла в дъното. Там намериха Пьотър, проснат по гръб на пода.

Монк плъзна ръце по телцето му в мрака.

— Пьотър?

Момчето не реагира.

Гръдният му кош обаче се вдигаше и спадаше. Монк плъзна пръсти по лицето му. Ранен ли беше? Паднал или нещо такова? Кожата му беше гореща на допир. А после мъничката ръка трепна като изгубено птиче, откри пръстите на Монк... и ги стисна здраво.

— Пьотър, слава Богу! — Монк го вдигна и приседна на седалката с детето в скута. — Намерих те. Няма страшно, успокой се.

Тънки ръчички се увиха около врата му. Детето буквално гореше, толкова, че Монк усещаше горещината през дрехите си.

Пьотър прошепна в ухото му:

— Тръгвай...

Ледени тръпки полазиха по гръбнака на Монк. Тембърът и тонът на гласа прозвучаха съвсем различно от нормалния неуверен фалцет на детето. Може да беше заради мрака или пък заради силния му страх. Само че телцето му не трепереше уплашено. А едничката дума беше прозвучала повече като заповед, отколкото като молба.

Не беше лошо като идея обаче. Монк стана с детето на ръце. Пьотър му се стори по-тежък, но пък той отдавна беше преминал границата на изтощението и умората гризеше костите му на крачка от припадъка. Марта го поведе назад към вратата. Монк скочи и едва не си изкълчи глезена. С детето на ръце, той забърза обратно към началото на влака. Едната пушка беше с него, но другата беше оставил в първия вагон.

Когато стигнаха там, Монк попита:

— Ще можеш ли да...

Преди да е довършил въпроса си, Пьотър се измъкна от ръцете му и стъпи на крака.

— Остани тук. — Монк се качи бързо във вагона, грабна втората карабина и я преметна през рамото си.

Върна се при Пьотър. Детето го хвана за ръка. Монк издиша продължително. А сега накъде? Влакът беше спрял по средата на тунела. Можеха или да се върнат при Константин и другите деца, или да продължат напред. Но ако искаха да спрат онази луда жена — колкото и нищожни да бяха шансовете им понастоящем, — нямаше смисъл да се връщат назад.

Изглежда Пьотър беше стигнал до същия извод. Момчето го поведе в избраната посока. Към Челябинск 88.

С две карабини на гърба и в компанията на едно хлапе и едно шимпанзе, Монк крачеше в непрогледния мрак на тунела. Бяха описали пълен кръг и се връщаха у дома. Как ли щяха да ги посрещнат там обаче?

Лекарят поклати глава.

— Съжалявам, генерал-майоре. Нямам представа какво им има на децата. Досега никога не са изпадали в подобна кататония.

Савина плъзна поглед из стаята. Две медицински сестри и двама войници бяха помогнали да положат децата на пода, наредени като отсечени дървесни трупи. Донесли от съседните стаи възглавници и одеяла. Тук бяха и двама лекари — д-р Петров беше невролог, а д-р Ростропович — специалист по биоинженерство.

Наметнал елече от стригана овча кожа, д-р Петров стоеше с юмруци на кръста. Медиците се евакуираха, когато Савина прати да ги извикат по спешност. Голяма колона от камиони и пикапи вече чакаха готови да потеглят.

— Няма как да разбера какво е станало без пълно медицинско оборудване — каза той. — А вече натоварихме...

— Да. Знам. Ще трябва да изчакаме, докато пристигнем в московския комплекс. Можем ли да транспортираме децата без опасност за живота им?

— Смятам, че да.

Савина впери поглед в лекаря. Отговорът му беше прозвучал твърде колебливо. Той кимна по-убедено.

— Стабилни са. Можем да ги преместим.

— Заемете се тогава.

— Да, генерал-майоре.

След като прехвърли тази отговорност на медицинския екип, Савина пое обратно към контролната зала в мазето. През цялото време беше поддържала контакт с връзките си в руското разузнаване и армията. Информационното затъмнение около Чернобил изглежда най-после се вдигаше. Носеха се какви ли не противоречиви слухове и догадки за случилото се на церемонията — от ядрен взрив до

неуспешно терористично нападение на чеченски бунтовници. Единствената потвърдена информация беше за изтичане на радиация, макар че как и колко оставаше неясно.

А и защо продължаваше да мълчи Николай?

Тревогата подклаждаше допълнително лютия ѝ нрав.

А сега и тази странна история с децата.

Трябваше да се абстрахира от хаоса и да се заеме с непосредствената си задача. Каквото и да беше станало в Чернобил, операция „Сатурн“ щеше да продължи. Дори Николай да се беше провалил, тя нямаше да допусне такова нещо в своята част от плана. Сама по себе си, нейната мисия щеше да разстрои световната икономика, да предизвика смъртта на милиони, да покрие половината планета с радиоактивен облак. Евентуалният провал на Николай щеше да затрудни задачата им, но с помощта на децата все още можеха да успеят.

Савина фокусира мислите си върху задачата, отърси се от объркването и се изпълни със студената безчувственост на решимостта. Знаеше какво трябва да направи.

Влезе в подземната зала и завари екраните все така тъмни, с изключение на зърнестата картина от МК 337. Камерата там показваше познат образ — проснати на земята детски телца. Никаква промяна.

Обърна се към двамата техници.

— Защо другите камери не работят?

Главният инженер стана от стола си.

— Диагностиката приключи преди малко. Чакахме заповедите ви да възобновим хранването.

Тя въздъхна и притисна с пръсти слепоочията си. Всички ли трябваше да води за ръчичка? Махна към контролното табло.

— Направете го.

Макар че ѝ идеше да се разкреши на глупака, тя съумя да запази самообладание. Истината беше, че след като лично изключи хранването, не бе оставила изрични разпореждания относно възстановяването му.

За да избегне бъдещи недоразумения, Савина посочи екрана, който показваше МК 337.

— Нека хранването към подстанцията остане изключено. Не искам там да работи нищо освен камерата. — Достатъчно изненади се

бяха появили откъм минен комплекс №337.

Двамата техници се заеха със задачата и след миг по таблото грейнаха светлинки, а на тъмните екрани се появиха образи от тунела и ядрото на планираната операция. Всичко изглеждаше наред... с едно ужасно изключение.

Влака го нямаше в края на релсовия път.

Савина посочи екраните.

— Включете последователно камерите в тунела. Намерете ми влака.

Ръцете на техника заиграха по клавиатурата на главния компютър и на екрана се появи серия от моментни изображения. Зави й се свят от бързата им смяна. А после някъде в средата на тунела се появи влакът. Клечеше неподвижно на релсите. Савина се приведе към монитора и се вгледа внимателно в закритите и откритите вагони. Не забеляза движение. Може би някой, се криеше в закритите вагони, но това й се струваше малко вероятно.

— Продължете нататък по тунела — нареди тя.

Заредиха се още дигитални образи. На един от тях Савина мерна движение.

— Спри!

Монтирана на стената лампа осветяваше мъждиво тази част от тунела. На разстояние приблизително двеста-двеста и петдесет метра от бронираните врати. И ето че от мрака се появиха фигури, рязко очертани в светлината на лампата.

Пръстите на Савина стиснаха до болка ръба на контролното табло.

Американецът... хванал дете за ръка.

След още няколко крачки Савина позна момчето.

Пьотър.

Тя се изправи и премести погледа си върху зърнестия образ от МК 337. Децата лежаха все така неподвижни. Защо Пьотър беше буден и в движение?

— Генерал-майоре? — обади се инженерът.

Савина мислеше трескаво, но обяснението й убягваше. Тръсна глава. Сякаш усетили, че някой ги наблюдава, американецът и момчето спряха под лампата. Мъжът хвърли поглед назад и очите му се присвиха в объркване.

Захранването се възстанови и лампите в тунела светнаха, следователно камерите също работеха. Без особена причина или възможност да се крие, Монк продължи още малко напред към най-близката лампа. И едва тогава осъзна, че нещо не е наред.

Или по-скоро, че липсва.

Погледна зад себе си. Марта я нямаше. Смятал беше, че ги е последвала в тъмното. Но пък тя се движеше толкова тихо. Присви очи, вглеждайки се гърлото на тунела. Нямаше и следа от шимпанзето. Във влака ли беше останала? Монк погледна и напред с идеята, че може да ги е изпреварила, за да разузнае обстановката например. Но тунелът свършваше с високи бронирани врати на двеста-триста крачки пред тях.

Марта не се виждаше никъде.

А после тонколонките над вратите изпрацяха внезапно и еквив глас каза на английски:

— Продължете напред! Доведи момчето до вратите, ако искаш да живееш.

Монк стоеше окаменял. Нямаше идея какво да прави оттук-нататък.

12:35

Киштим, Русия

В кабинката на стар фермерски камион, Грей беше в челото на колоната, която мина през портите на самолетната писта и пое по двулентовото шосе към планините. Стени от високи борове и смърчове растяха покрай пътя, превръщайки го в зелен коридор.

Грей погледна в огледалото за задно виждане. Малкото планинско градче Киштим се смаяваше зад тях, потъвайки в гъстата гора. Градчето се намираще на източните уралски склонове, само на тринайсет километра от Челябинск 88 — целта на тяхното пътуване. Като целия тукашен район, и Киштим пазеше осезаеми спомени от ядрена катастрофа и радиоактивно замърсяване. Намираще се от подветрената страна на друг атомен комплекс с официалното название Челябинск 40, по-известен като Маяк. Само дето Челябинск 40 далеч

не беше грейнал маяк, ознаменуващ руската ядрена безопасност. През 1957 — а вследствие на грешка в охлаждането един от резервоарите за отпадъчно гориво гръмнал и разпръснал осемдесет тона радиоактивен материал над околността. Евакуирани били стотици хиляди хора. Съветите бяха опазили тайната за инцидента чак до 1980 година. Шосето зави и Киштим изчезна по подобие на голяма част от руската ядрена история.

Грей се намести по-удобно на седалката. Пътят минаваше по мост с боядисани в яркочервено перила.

Предупреждение. Мостът минаваше над дълбока река, някогашна граница на територията с ограничен достъп. Шосето продължаваше нагоре в планината, завой след завой.

Зад Грей се движеха дузина камиони с различни марки и модели, но всичките стари и кални. Грей делеше предната седалка с Лука и шофьора, които си говореха на ромски. Лука посочи напред и шофьорът кимна.

— Наближаваме — обърна се към него Лука. — Пратили са хора напред да наблюдават входа. Докладват за значителна активност. Много коли и камиони се изтеглят надолу по склоновете.

Грей се намръщи. Описаното от Лука му приличаше на евакуация. Дали не бяха закъснели?

В каросерията на камиона клечаха четирима мъже, наполовина прикрити с одеяла. Грей беше останал впечатлен от арсенала, скрит заедно с тях под одеялата — сандъци с карабини, десетки пистолети, гранатомети дори.

Лука му бе обяснил, че на черния пазар в Русия можело да се купи всякакво оръжие. Малката войска, мобилизирана от местни цигански кланове, ги беше посрещнала в Киштим и се бе присъединила към хората, които Лука доведе от Украйна. Грей трябваше да му го признае — ако спешно ти потрябва опълчение, Лука Херн е твоят човек.

Ковалски и Росауро бяха в камионите отзад. Елизабет беше останала на сигурно място в самолета под охраната на трима войници от британските специални служби.

Най-важното сега беше да не губят време. Бързината беше от съществено значение за успеха на плана им — да щурмуват подземния комплекс, да го овладеят и да сложат край на каквато там операция

беше задвижена. Естеството на операция „Сатурн“ си оставаше неизвестно. Но фактът, че се намира в сърцето на съветската ядрена промишленост, на място, пълно с уранови мини и фабрики за производство на плутоний, говореше за някаква радиоактивна заплаха.

Последните думи на сенатор Николай Солоков не му излизаха от главата.

„Тепърва ще умрат милиони“.

Сенаторът беше роден на сто-сто и петдесет километра оттук, в град Екатеринбург, беше показало проучването на Грей. Пак тук беше избран и за народен представител, което означаваше, че познава добре района и неговите тайни. Ако човек искаше да организира тайно ядрена катастрофа, това място би било идеално за целта.

Какво точно бяха планирали обаче?

В това време Елизабет крачеше напред-назад из самолета, скръстила ръце пред гърдите си и навела глава в дълбок размисъл. Страхуваше се за другите, особено след като разбра какво смятат да правят. И какво трябва да спрат.

„Милиони ще умрат“.

Каква лудост.

Не можеше да си намери място от тревога и страх. На масата имаше отворен лаптоп. Опитала се бе да поработи, да разсее с нещо мислите си. Свързала беше дигиталния си фотоапарат към лаптопа и в момента снимките се прехвърляха. Професор Мастерсън беше взел апарата ѝ със себе си, когато руснаците ги отвлякоха, а след бягството им от затвора в Припят ѝ го върна.

Снимките се появяваха в бърза поредица на екрана в процеса на прехвърлянето.

Една привлече вниманието ѝ — снимка на омфалоса в средата на колелото с чакрите. Въпреки всичките ѝ тревоги в момента, сърцето ѝ отново потръпна от вълнение при мисълта, че онзи камък е оригиналният делфийски артефакт. Вече от две десетилетия учените знаеха, че по-малкият камък в музея е копие, но за съдбата на оригинала не беше известно нищо. Някои учени изказваха хипотезата, че последователи на оракулския култ са оцелели след разрушаването

на храма и са отнесли оригиналния омфалос, за да издигнат около него новия си таен храм.

Елизабет спря пред лаптопа. Извика на голям екран фотографията и впери поглед в нея. В снимката, която доказваше тази хипотеза. А после я облада внезапно прозрение и тя се тръсна като подкосена на стола. Спомни си релефа от вътрешната страна на копието в музея — извит в дъга надпис на санскрит.

Текстът беше древна молитва към Сарасвати, хиндуистката богиня на мъдростта и тайното познание. Не се знаеше кой и защо е изработил този надпис. Но пък древни „графити“ на една религия върху артефакт от друга се срещаха сравнително често.

Въпреки това Елизабет започваше да се досеща за истината. Дали пък копието на омфалоса не е било оставено като един вид километричен камък? Знак, който бележи пътя? Прегледа набързо другите снимки и се спря на онази със стенната мозайка, изобразяваща дете и млада жена, които се крият от римски войник под купола на омфалоса. Надписът на санскрит гласеше: „Нея, що няма ни начало, ни край, ни граница, нека богинята Сарасвати я пази“. Надписът като нищо можеше да се отнася за последната пророчица, молитва към богинята да защити кръвната и линия. Богинята Сарасвати, от друга страна, обитавала според легендите някаква свещена река. Много изследователи смятаха, че митичната река всъщност е реката Инд. Там гръцките бегълци бяха съградили новия си дом.

Може би някой е оставил това загадъчно послание като ключ, следа, подсказка. За да бъде открита истината. Така както я бяха разкрили Елизабет и баща ѝ.

Елизабет извика отново изображението на оригиналния омфалос. Беше направила няколко снимки, включително и на тройния надпис върху камъка, който предупреждаваше за капана — на харапски, санскрит и гръцки. Снимката с надписа изпълни екрана.

Друг троен надпис имаше и върху стените на пещерата. Под фигурата на момчето с огнените очи. Елизабет отвори и тази снимка. Надписът на харапски бе непокътнат, но половината от санскритския и гръцкия текст беше заличена от времето. Различаваха се само отделни символи.

Елизабет прочете началото.

„Светът ще изгори...“

Недовършеното изречение подсили рязко тревогата ѝ, защото се вписваше по странен начин в онова, което Грей и другите се опитваха да предотвратят. Гледаше втренчено образа на момчето, издигащо се в пламъци и дим от омфалоса. Отново я побиха тръпки. Трябваше да разбере как свършва посланието. Уви, единственият непокътнат текст беше на харапски, език, който учените още не бяха успели да разчетат. Нерешим пъзел от думи.

Освен ако...

Елизабет подскочи на стола, после се наведе към екрана, забравила тревогите си. Местеше поглед между двете отворени на монитора снимки. Започваше да проумява значението на онова, което виждаха очите ѝ. А очите ѝ виждаха текст на харапски, преведен на гръцки и на санскрит. Преведен! Дишането ѝ се ускори. От екрана на лаптопа я гледаше не друго, а началото на дигитален Розетски камък, ключ към разчитането на изгубения език.

Върна се към прекъснатия пасаж под горящото момче. Гледаше, сравняваше, отвори снимки и на надписа върху стената на стълбището. И скоро започна да различава общи елементи.

Дали би могла да го преведе?

Хвана се на работа с усещането, че е на път да открие нещо важно.

12:45

Генерал-майор Савина Мартова оглеждаше противника си. Не сваляше поглед от монитора. Американецът стоеше като истукан в светлината на лампата. Савина вдигна микрофона към устата си.

— Тръгни към вратите веднага! — излая остро тя.

Ако се съдеше по това как подскочи при думите ѝ, мъжът явно я беше чул — значи високоговорителите при бронираните врати работеха нормално.

— Генерал-майоре — каза инженерът. — Има спешно обаждане за вас от торпедната база в Архангелск.

Савина посегна назад и взе слушалката. Една от свързките ѝ работеше в базата.

— Мартова слуша.

— Генерал-майоре, от Украйна пристига крайно смущаваща информация. Изглежда депутат Николай Солоков е мъртъв.

Савина си пое рязко дъх. Остатъка от напирещите реакции успя да овладее. Въпреки това гърлото ѝ се сви. Свръзката ѝ в Архангелск не знаеше, че Николай е неин син, а само че са близки и че депутат Солоков подкрепя дейността ѝ в Челябинск 88.

Мъжът от другата страна на линията продължи:

— Подробности около инцидента остават неясни. Само слухове. Според някои е бил убит от терористи, други пък казват, че самият той е имал пръст в случилото се там. Единствената сигурна и потвърдена информация е тази за смъртта му. Трупът му и този на неговата асистентка се виждали на камери от вътрешността на запечатаната арка. Бил е застрелян в главата. Нивата на радиация все още са твърде високи, за да бъде извадено тялото, но по въпроса се работи. Не знам дали...

Мъжът продължи да говори, но Савина вече не го слушаше. Сълзи пълнеха очите ѝ. Наклони глава назад, за да не прелеят. Когато свръзката ѝ завърши доклада си, тя благодари за информацията и затвори.

После се извърна леко с гръб към инженера и техника.

Николай беше мъртъв.

Единственият ѝ син.

На подсъзнателно ниво вече се беше досещала за истината. През последния час я бе затиснало отчаяние, от което не успяваше да отърси. Имала беше и затруднения в дишането.

„Николай...“

— Генерал-майоре? — тихо я повика инженерът.

Тактичността му успя само да я вбеси. Тя се обърна и впери поглед в екрана. Американецът още не беше помръднал. И сякаш мъквата ѝ беше масло, объркването се оказа пламъкът, който я възпламени. Гняв изпълни гърдите ѝ. Американецът я разиграваше цял ден, а сега се бе осмелил да застане на прага ѝ.

Стига толкова.

Сълзите изсъхнаха в огъня на гнева. Синът ѝ беше мъртъв, но тя имаше ѝ друга рожба — мечта, която щеше да се въздигне от пепелищата. Родствените връзки не бяха единственият начин да оставиш нещо след себе си. Тя щеше да довърши онова, което беше

убило сина ѝ. А после щеше да намери друг, който да заеме мястото му. Щеше да ѝ отнеме време, но какво от това? Светът ѝ беше отнел сина. Но тя разполагаше със средството да отвърне на удара.

В гласа ѝ прозвуча ярост, от която инженерът подскочи на мястото си.

— Достатъчно! — Савина посочи двата екрана вляво. Те предаваха картина от сърцето на операция „Сатурн“. Единият показваше шахтата с взривовете; другият — диафрагмата в пода. — Готови за запуск на „Сатурн“! По моя команда!

Инженерът и техникът се надвесиха над клавиатурите си и затракаха трескаво.

Савина се взираше в мъжа на екрана. Щом той не искаше да ѝ доведе Пьотър, тя щеше да му подпали задника. Да видим къде щеше да избяга тогава.

— Имаме зелена светлина навсякъде — отсечено докладва инженерът. — Чакаме заповед.

— Пускай!

Савина си пое дълбоко дъх, вперила поглед в двата екрана. Единият се изпълни с ярка светлина. Чуха се приглушени от разстоянието експлозии. Камерата улавяше образа на падащи камъни, а после по шахтата ливна гъста кал и закри всичко останало. Другият екран показваше как диафрагмата на шлюза се отваря гладко пред прииждания поток от камъни и кал. След миг се изля и очакваният дебел стълб черна вода. Изчисленията на инженера се оказаха перфектни. Водната колона се изливаше право в отворената паст на диафрагмата.

Започна се.

Светът беше убил сина ѝ. Но другата ѝ рожба щеше да живее. Макар да беше дала старт на операцията, водена от гняв, в който поравно се смесваха надежда и жажда за възмездие, в решимостта ѝ се прокрадваше един по-тъмен мотив, който тя не можеше да отрече. Докато водата се изливаше пред очите ѝ, Савина можеше да мисли само за едно — как ще накара светът да си плати заради онова, което ѝ беше отнел днес.

А после насочи вниманието си обратно към американеца.

Веднъж пуснатата на свобода, жаждата ѝ за мъст имаше нужда от нова мишена.

Савина още не беше приключила.

Монк се надигна от земята. Главата му още звънтеше от експлозията. В затвореното пространство звукът го бе цапардосал по ушите като пляскане на гигантски ръце. Едва беше успял да прикрие Пьотър с тялото си.

Сега помогна на момчето да се изправи. През звъна в главата си долавяше далечен басов рев откъм потъналия в мрак тунел, рев като от гърлото на ядосан дракон. Де да беше дракон, помисли си Монк.

Знаеше какво чува — рев на вода.

Тонове вода.

Знаеше и какво означава всичко това — експлозията и подземният водопад. Означаваше, че се е провалил. Операция „Сатурн“ беше започнала и тонове токсична супа се изливаха в земните недра.

Високоговорителят при бронираните врати извреця отново.

— Хвърли оръжието си! — нареди женският глас със смесица от огън и лед, студена решимост, примесена с гняв. — Доведи момчето при вратата. И те съветвам да побързаш. Радиационните нива се качват бързо. Имате по-малко от пет минути преди облъчването да стане смъртоносно.

Монк нямаше избор. Отърси се от карабините и ги остави да паднат с дрънчене до релсите. Пьотър сграбчи ръкава на сакатата му ръка.

Двамата хукнаха през последните двеста метра, надбягвайки се с растящата радиация. Бронираните врати се отвориха бавно пред тях. От другата им страна ги чакаше кордон от петима войници с готово за стрелба оръжие.

Комитетът по посрещането.

Пьотър го дърпаше напред, сякаш знаеше нещо, за което Монк нямаше и представа. Болката в ранения крак го стрелкаше с шишове при всяка стъпка. Дробовете му изнемогваха и свиреха всеки път, когато си поемеше дъх. Монк сведе поглед към кръста си. Дозиметърната значка още беше закачена на колана му и подскачаше при всяка крачка. Беше кърваво червена и потъмняваше с всеки изминат метър.

Така че въпреки болката в крака Монк ускори крачка.

Накрая двамата хукнаха към вратата.

Вече бяха близо до изхода, когато силна експлозия изтрещя като гръм по време на буря. Идваше от посоката на Челябинск 88. Монк забави изненадано крачка, но Пьотър го дръпна настоятелно да продължат.

Войниците, стреснати не по-малко от него, се завъртяха. Единият се хвърли на земята от страх.

Пьотър се насочи към образувалата се пролука. Прескочи войника, а със свободната си ръка измъкна пистолета от кобура на съседа му. После се изви в движение и плесна оръжието в дланта на Монк.

Като отрепетирано. Пистолетът просто легна в дланта му. Без да се замисля, Монк се завъртя на пета и стреля от упор в кордона от войници, задвижван от превърнали се в условен рефлекс умения, незасегнати от изтриването на паметта му.

Изпразни патронника и повали всичките петима.

После метна пистолета настрана. Пьотър се стрелна и взе друг. Даде го на Монк, стисна отново ръкава му и двамата хукнаха напред.

Пещерата се тресеше от нови експлозии. Мъже крещяха, а изоставените общезития бълваха дим. Монк мерна в движение свистящата диря на огнехвъргачка или гранатомет. Торпедото се заби в поредната сграда. Бетон и стъкла се посипаха по войниците долу.

Някой щурмуваше базата.

Кой обаче?

Грей подкара камиона по бетонната рампа и изхвърча през масивните врати. Докато летяха със самолета, беше прочел това-онова за подземните градчета от съветски тип. Навремето властите редовно пращали оркестри да забавляват работниците, долу имало открити естради и театри. Въпреки това размерът на подземната каверна го свари неподготвен.

Както и хаосът.

Шест камиона бяха осъществили началото на щурма.

„Колкото да им вземем страха“ — беше казал Лука.

Грей не си беше направил труда да спори. В края на краищата, войската си беше на Лука.

Неговата задача беше друга.

Камионът му се изстреля през пелена от дим. Гранати се забиваха в пететажните блокчета и сриваха цели участъци от панелния градеж. Лука се беше прехвърлил в каросерията на камиона и сега стреляше с гранатомет на рамо. Още два камиона се движеха по фланговете им. Единия караше Ковалски, другия — Росауро.

След като и техните камиони минаха през устието на тунела, циганите блокираха изхода, запречвайки го с други два, натоварени догоре с дървен материал. Двайсетина човека охраняваха барикадата, така че никой да не се измъкне.

Грей беше впечатлен от стратегията им — както сега, така и на идване.

По пътя от летището всички превозни средства в околността изглеждаха съвсем нормално, нищо по-различно от обичайния провинциален трафик по лъкатушните планински шосета и черни пътища. А после, явно по предварително уговорен и координиран сигнал, мирната на вид околност се юрна в синхронизиран щурм срещу планината. От натоварените със сено каруци щръкнаха пушки. Конете бяха разпрегнати мълниеносно от фургоните си и поеха в тръс по пресечения терен с въоръжени ездачи на гърбовете. От задните люкове на цистерни за мляко изхвъркнаха мотоциклети и поеха с рев по странични пътища. Внезапната трансформация блокира района в рамките на броени минути.

Онези, които бяха напуснали вече подземния комплекс, налетяха на крайпътни засади, возилата им бяха принудени да свърнат в канавките, а те бяха обезоръжени и вързани. Докато Грей стигне входа в планинския склон, шестте камиона от острието на атаката вече громоляха в тунела, провлачили диря от пушек и огнестрелни залпове.

Грей не се бе поколебал и секунда, защото време за губене нямаше. Трябваше да стигнат до командния център на операция „Сатурн“ и да я спрат.

Хората на Лука също помогнаха. Като всяка сваястна войска циганите бяха събрали информация, преди да атакуват. По пътя насам някакъв тип с дълъг до глезените черен шлифер застана по средата на шосето и размаха ръце пред камиона на Лука. Двама мъже в

лабораторни престилки стояха на колене в канавката край пътя с вързани на гърба ръце и с опрени в слепоочията дула на пушки. Циганите не си поплюваха. От друга страна, именно руснаци бяха изклали сънародниците им от високопланинското селце и бяха отвлекли децата.

Тази война я бяха започнали руснаците, а сега циганите бяха решени да я довършат.

Мъжът с шлифера даде на Лука начертана на ръка карта, оплескана с кръв. Лука я връчи на Грей. Картата представляваше груба схема на Челябинск 88 с кръгче около контролния център на операция „Сатурн“ — в бункер под една от жилищните сгради в пещерата.

С тази цел на ум, Грей подкара камиона по шосето към обсадения комплекс от жилищни сгради в далечния издигнат край на гигантската подземна каверна. Първоначалната атака, макар изненадваща и драматична, бе задръстила пътя с отломки. Едно от блокчетата се беше сринало напълно, преграждайки централното шосе.

Стрелбата от каросериите не спираше. Другаде циганите слизаха от камионите и се готвеха за офанзива пеша.

Грей наби спирачки на метри от сбиращите се мъже и слезе от камиона. Ковалски и Росауро направиха същото. Лука скочи от каросерията и извика нещо на цигански. Мъжете му отговориха. След като си размениха няколко реплики, Лука се върна при Грей и приклепна до него зад един от камионите.

— Руснаците са се прибрали в общежитията и колкото по-навътре навлизаме, толкова по ожесточена е съпротивата им.

Грей знаеше защо.

— Изтеглят силите си, за да защитят контролния център. Сигурно всеки момент ще стартират „Сатурн“, ако не са го направили вече. Не можем да чакаме.

Лука вдигна ръка да го прекъсне и погледна назад към сбиращите се пешаци.

— Имам един човек... а, ето го.

Дребна фигура тичаше приведена към тях. Беше със сивкави дрехи и черна шапка. Двамата с Лука си зашепнаха бързо на цигански.

— Това е Плъха — представи Лука новодошлия.

— Хубаво име — измърмори Ковалски.

— Той е следотърсач. Умее да намира пътечки, които никой не би се сетил да охранява. Казва, че имал нещо на ум, но групата трябвало да е малка. Пет, най-много шест човека. — Лука плъзна поглед по малобройната им компания. — Само ние, може би. Ва?

— Ва — съгласи се Ковалски и погледна към Грей за потвърждение.

— Другите ще имат грижата руснаците да не скучаят — добави Лука и махна към камионите и пешаците.

— Ние върви тогава? — попита Плъха на завален английски.

— Ва — отговори Грей, с което си спечели широка усмивка и плясване по гърба от мъжа с колоритния прякор.

Провериха за последно оръжията си — пушки и пистолети — после поеха след дребния мъж към една купчина отломки. Грей не виждаше откъде биха могли да се промушат. В същото време Лука даде знак на пешаците. Остро, пресекиво изсвирване се разнесе из пълната с дим пещера.

Плъха махна на малкия отряд и ги поведе под килнат остатък от някаква стена. Грей се наведе и установи, че късият проход води до прозорче в мазето на най-близката жилищна сграда.

Докато следваха бавно водача си, той чу вик да се надига зад тях:
— Опре рома!

И като пламък в суха трева бойният вик се разля из пещерата.

Стрелбата и гранатометният огън набраха нова сила.

Грей се промушваше напред и се молеше да не са закъснели.

Савина се спусна бързо по стълбите и влезе в бункера. Не обръщаше внимание на схванатия си гръб, на острите болки в краката и на задъхващото се сърце в гърдите ѝ. Още при първите гърмежи на нападението беше наредила бронираните врати към тунела да бъдат затворени и запечатани.

Горе бяха останали да я чакат петима от най-силните войници, повикани от д-р Петров. Планът беше да се измъкнат с пет от децата, които войниците щяха да носят на гръб. Само пет. Не можеше да вземе и десетте. Единственият им шанс беше да действат бързо и ефикасно. Американският пленник неволно ѝ беше дал идеята — той и децата

бяха избягали през един от сервизните тунели. Те щяха да направят същото.

Но преди това Савина имаше да свърши още нещо.

Влезе в бункера и завари инженера и техника да трошат контролното табло. Вече бяха изтрили с магнит всичко от харддискете, а повреждането на контролните уреди щеше да гарантира сигурността на операция „Сатурн“.

— Всичко ли изключихте?

Инженерът кимна енергично с глава.

— Само гений може да го възстанови, при това с цената на седмици труд.

— Браво. — Савина вдигна пистолета си и простреля инженера в челото. Техникът се опита да избяга, но тя се обърна и го повали в подножието на стълбите с куршум във врата. Мъжът се сгърчи. Давеше се в собствената си кръв.

Савина не можеше да поеме риска тези двамата да бъдат заловени. Под дулото на оръжие, току-виж успели да поправят онова, което току-що бяха разглобили.

А това не биваше да се допуска.

Като последна предпазна мярка, тя откачи една противопожарна брадвичка от стената отзад и се върна при компютрите. За минута-две смля двата компютъра и таблото, после опря брадвата на пода и се облегна изтощена на дръжката ѝ. Плъзна поглед по редицата от екрани. Те все още показваха картина от различни камери. Замисли се дали да не натроши и мониторите, но гърбът толкова я болеше, че едва ли би могла да вдигне отново брадвата.

А и имаше ли значение, като си помислиш?

Пусна брадвата на пода и се вгледа в централния монитор. Изливаща се черна колона от отровна вода.

Нека видят какво е сътворила.

Усмихна се, предвкусвайки този последен удар срещу враговете си, после се обърна и тръгна към стълбите.

Нека гледат как светът умира.

Никой не можеше да я спре.

21.

7 септември, 13:03

Южен Урал

Пьотър водеше мъжа за ръкава на ризата. Двамата тичаха през хаоса. Войници крещяха, стъкло се пръскаше, пушки гърмяха, пламъци извиваха снаги, димът беше навсякъде. Но за Пьотър това не беше хаос.

Той дръпна Монк в един тъмен вход миг преди някакъв войник да изскочи зад ъгъла, да се огледа изпитателно и да продължи нататък. Пьотър поведе Монк по коридора, после нагоре по някакви стълби, оттам през един прозорец, а накрая се изкатериха по купчина отломки към съседната сграда.

— Пьотър, къде отиваме?

Той не му отговори, не можеше да му отговори.

Стигнаха до друг коридор и момчето спря. Мислите му се протегнаха напред, търсеха, избираха сред стотици възможности. Стотици сърца мъждукаха като малки клади, потрепваха от страх, гняв, паника, малодушие, злоба. Пьотър научаваше какво ще направи всеки от тях, преди те сами да са го осъзнали. Такъв му беше талантът, само дето сега имаше и друго, много повече.

Защото Пьотър си имаше тайна.

През последните години, когато се будеше с писъци от кошмарите и стряскаше другите деца с видения за тела в пламъци, лошото представяне на съучениците му в последващите дни не беше случайно. Учителите смятаха, че е заради стреса, който той им причиняваше с кошмарите си, но грешаха. Талантът на Пьотър беше да разчита сърца. Наричаше се емпатия. Но той си имаше и една тайна, за която разговаряше само с Марта.

Нещо, което беше разбрал от сънищата си.

Той можеше да разчита сърца, вярно, но можеше и друго. Можеше да ги краде. Не от страх се представяха зле другите деца на тестовете, а защото бяха изгубили нещо. Няколко минути след края на

поредния кошмар Пьотър можеше да направи всичко. Можеше да умножава големи числа като Константин, да познае дали един човек лъже само по звука на гласа му като Елена, да провижда в скрити места като сестра си, и още много, много неща. Неща, които го изпълваха като огън.

Представи си звездите, които се изливат в него с писъци, за да нахранят и изпълнят вътрешната му празнота. В сънищата си винаги се събуждаше, преди да ги е погълнал изцяло. Не и днес. Днес Пьотър вървеше в един сън, от който никога нямаше да се събуди. Знаеше, че е прекосил невидима линия, но знаеше също, че не е имал избор. Да гори винаги е било неговото предназначение.

Пьотър се вгледа в хаоса с огнен поглед, който не беше само негов. И през десетки очи съзря модел в хаоса. Макар че не можеше да вижда бъдещето — или поне не повече от няколко секунди напред в него — слухът му попиваше всеки звук, зрението му поглъщаше всеки трепет на пламък или сянка, сърцето му провиждаше дълбоко в мотивите на всеки човек да пристъпи тук или там, да завие зад ъгъла или не, да стреля или да бяга. А пък с частица от способностите на сестра му, сетивата му достигаха дори отвъд това.

И сред хаоса се оформи пътека.

Пътека, по която можеше да тръгне.

Поведе Монк по коридора.

Посочи наляво... и Монк застреля войника, който се появи там секунда по-късно. Американецът се учеше бързо — да се доверява на инстинктите му, да го следва, да стреля по команда. Превръщаше се в негов придатък.

И така двамата навлязоха в модела.

Движени от повелята на чист инстинкт.

Защото сега Пьотър беше точно това — инстинкт, насочван от десетки таланти.

Беше толкова лесно за разбиране, толкова ясно. Инстинктът е подсъзнателната дейност на мозъка по интерпретирането на милионите едва доловими промени в заобикалящия ни свят. Мозъкът поема цялата тази хаотична информация, открива модел в нея и тялото реагира съответно. Изглежда като вълшебство, но си е проста биология.

Пьотър правеше същото — само че умножено по сто.

Протягаше сетивата си и разчиташе сърца, мотивации, траектории, разстояния, звуци, гласове, посоки, ритъм, дим, горещина... и още, и още. Милионите детайли го изпълваха и минаваха през ситата на десетките умове, които споделяше. В хаоса се отваряха модели и той знаеше накъде ще го отведе всяка следваща стъпка.

— Къде отиваме? — попита отново Монк.

„Там, където ти трябва да отидеш“ — отговори му наум Пьотър.

После го поведе надолу по стълбите и го дръпна да залегне миг преди над главите им да изтрещи пушечен изстрел. От там двамата пролазиха под редица метални чинове, докато войниците претърсваха наоколо, после се спуснаха по друго стълбище до дълъг подземен коридор, от който се разклоняваха проходи и лабиринт от помещения.

Пьотър ускори крачка.

Макар да съзираше модел в хаоса, бъдещето му убягваше. Танцуваше все по-бързо по нишките на инстинкта, а натискът на вековете го притискаше все по-осезаемо. Времето им изтичаше.

Тревогата и объркването на американеца също растяха — изглежда и той долавяше същото.

— Къде ме...?

А после в хаоса се включи нов глас — идваше от другия край на коридора, изтънял от изненада. Пьотър разчете пулса на новото сърце. Сетне прозвуча едно име, прозвуча така, сякаш изреклият го изобщо не вярваше на очите си.

— Монк!

Грей едва не го застреля. Зави зад ъгъла и видя двама души да тичат към него, единият — с насочено оръжие. Ако не беше дребната фигурка на момчето, със сигурност щеше да стреля.

Вместо това замръзна, потресен до дъното на душата си.

За разлика от приятеля му. Пистолетът гръмна. Нещо удари Грей в рамото и го отхвърли назад. Болка се плисна по цялото му тяло.

Ковалски го прихвана, преди да е паднал, и изкрещя с цяло гърло:

— Монк, задник такъв! Какви ги вършиш бе!

Монк забави крачка, най-вече защото детето го дръпна да спре. На лицето му се изписа искрено и тотално объркване.

— Кои... сте вие?

Ковалски продължаваше да се пеняви:

— Кои сме ли? Проклетите ти приятели, ето кои сме!

Грей се изправи на крака. Лявото му рамо гореше.

— Монк, не ни ли познаваш?

Монк опипа един зачервен и подут хирургически шев зад ухото си.

— Ами... в интерес на истината, не.

Грей тръгна неуверено към него. Виеше му се свят от множеството въпроси, които, се блъскаха с лакти в главата му, от неспособността да повярва на очевидното. Посттравматична амнезия? Или му бяха направили нещо? И как изобщо беше попаднал Монк тук? Всъщност всичко това нямаше значение. Той прегърна силно приятеля си въпреки болката в рамото. Куршумът само го беше облизал, но Грей с готовност би се съгласил и на огнестрелна рана в корема, ако така щеше да върне Монк в живота си. Стисна го още по-силно в прегръдките си.

— Знаех си... знаех си... — шепнеше трескаво той. Сълзи напълниха очите му и преляха. — Господи Боже мой, жив си.

Ковалски изръмжа:

— Няма да е жив още дълго, ако не си плюем на петите.

Прав беше. Грей пусна Монк, но после бързо го хвана за лакътя, сякаш го беше страх да не изчезне отново. Монк ги огледа по ред.

— Вижте — каза той и посочи наоколо. — Малко помощ няма да ми е излишна. Трябва да спра едно нещо.

— Операция „Сатурн“ — каза Грей.

Монк го изгледа от глава до пети, после кимна.

— Точно. Това момче може да... Монк се завъртя изведнъж.

— Къде е Пьотър?

Грей разбираше объркването му. Момчето беше изчезнало.

13:15

Киштим, Русия

Елизабет се взираше в образа на компютърния екран. Образът на стенната мозайка от храма в Индия. Пет фигури седяха на трикраки столчета около омфалоса. От дупката в средата на каменния купол се къдреше дим, а над него се издигаше огнено момче, потънало наполовина в пушеците.

Ала не само димът го издигаше.

До лакътя на Елизабет бяха струпани листове с изписани редове на харапски, санскрит и гръцки. Разполагаше и със снимките на надписите от стената и омфалоса. Не беше съвсем сигурна в превода си.

„Светът ще изгори...“

Вгледа се отново в мозайката. Пет жени, отпуснати на столчетата като в транс, но всяка беше вдигнала ръка към обгърнатото в дим момче. Отначало беше сметнала, че жестът символизира призоваване, но вече знаеше, че не е така. Жените не призоваваха момчето, те го подкрепяха.

Сведе поглед към края на фразата, чийто превод беше завършила току-що.

„Светът ще изгори... освен ако многото не станат един“.

Беше предупреждение. Мозайката обясняваше какво трябва да се случи, за да не пламне светът. От главата ѝ не излизаше предположението на Грей, че каквато и операция да се готвеше в тези планини, жертвите ѝ щяха да са милиони и смъртта им най-вероятно ще е следствие от някаква ядрена или радиационна катастрофа.

Елизабет си представи гъбата на ядрен взрив.

Димът на мозайката изглеждаше горе-долу по същия начин.

„... освен ако многото не станат един“.

Плъзна маркера към долната част на образа, под новопреведеното предупреждение. Погледът ѝ се спря на символа там.

Колелото на чакрите.

Венчелистчетата се стремяха към центъра — като цвете. Колелото на чакрите съдържаше същото предупреждение. Многото листенца водеха към центъра.

„Многото да станат един“.

Вгледа се отново в петте жени, които поддържаха момчето високо помежду си.

Увереността ѝ растеше — както за точността на превода, така и за значимостта на посланието. Полазиха я тръпки на силен страх. Трябваше да каже на някого. Стана и отиде при сателитния телефон, който Грей ѝ беше оставил с инструкции да се обади на директор Кроу, ако възникне някакъв проблем.

Все пак се поколеба. Ами ако грешеше? Ами ако обърка допълнително нещата? Замисли се дали да не замълчи за откритието си. Но после си спомни за баща си и неговите тайни. И за Мастерсън. Писнало ѝ беше от тайни и полуистини, от неизречени неща.

Стига толкова.

Нямаше да повтори бащините си грешки.

С мисълта, че откритието ѝ е важно, тя взе слушалката и набра номера, който Грей ѝ беше оставил.

15:18

Вашингтон

Подготвяха детето за операция. Пейнтър стоеше с Кат Брайънт в стаята за наблюдение, отделена с голямо стъкло от малката операционна зала в подземния бункер на Сигма. Покритото със стерилни кърпи оборудване чакаше реда си за деликатната операция — ултразвукови аспиратори, лазерни скалпели, стереотактически локализатори. Подноси със стоманени инструменти и свредели с различен размер се редяха по масите. Лиза, Малкълм и екипът неврохирурзи от университетската болница „Джордж Вашингтон“ довършваха приготвянията си в операционната.

В центъра на всичко това лежеше Саша, покрита с тънък хирургически чаршаф. Виждаше се само едната страна на главата ѝ — обръсната, намазана с плътен слой оранжев антисептик и стегната в здрава стоманена рамка, свързана към сканиращо устройство. В центъра на операционното поле стоманената платка на импланта ѝ отразяваше светлината.

Кат, бледа и притеснена до болка, стоеше с ръка на стъклото.

В рамките на последния час серия от електроенцефалограми и томографии показаха прогресиращо мозъчно увреждане при детето. Каквото и да се случваше в главата на Саша, то бавно изгаряше мозъка

й. Така се стигна до решението имплантът да бъде отстранен, докато пациентката все още е в състояние да издържи операцията. Защото по всичко личеше, че именно той е в центъра на бурята.

Лиза го беше оприличила на „гръмоотвод“.

Единственият начин да спасят детето, беше да отстранят импланта. Неврохирургът беше проучил всички снимки от скенера и рентгена и смяташе, че устройството може да се премахне без голям риск за пациентката. Процедурата щяла да бъде деликатна, но не и отвъд възможностите му.

Това беше първата добра новина за цялата нощ.

Телефонът иззвъня в джоба на Пейнтър. Той се изкуши да не отговори, но все пак извади апаратчето и погледна кой го търси. Повикването беше от Киштим, Русия. Обърна се с гръб към стъклото, отвори капачето на телефона и натисна бутона за приемане.

— Пейнтър Кроу слуша.

— Директоре — каза женски глас. Беше Елизабет Полк и не криеше облекчението си. — Грей ми остави този номер.

Пейнтър долови тревога зад облекчението.

— Какво има, Елизабет?

— Не съм много сигурна. Става въпрос за нещо, което открих, преведох и... така де, ето какво...

И започна да му излага хипотезата си, страховете си и какво според нея е посланието, закодирано в древната мозайка.

— Пророчиците са изобразени отпуснати на столчетата си, сякаш са упоени, изтощени и дори в безсъзнание. Единствената причина за съществуването им е била да подкрепят онзи, който е можел да спаси света от унищожение. Знам, че звучи налудничаво, но ми се струва, че има връзка с днешните събития.

Докато Елизабет говореше, Пейнтър се беше обърнал с лице към прозореца между стаята за наблюдение и операционната зала. Думите на г-ца Полк се забиха като пирони в главата му.

„Отпуснати, упоени, в безсъзнание...“

Все едно описваше състоянието на Саша.

А после си спомни казаното от Кат, че момичето извикало името на брат си преди да припадне.

„Единствената причина за съществуването им е била да подкрепят онзи, който е можел да спаси света от унищожение“.

Пейнтър видя как хирургът посяга към скалпела, готов да започне операцията.

Не.

Хукна към вратата.

Кат извика след него:

— Какво има?

Нямаше време да ѝ обяснява. Нахлу в стерилната подготвителна зона и оттам в операционната.

— Спрете! Никой да не мърда!

13:14

— Генерал-майоре, по-добре слезте в бункера — предупреди я войникът. Беше с една глава по-висок от нея, истинска грамада от мускули. — Ние ще ги задържим тук.

Друг войник се мъчеше да издърпа пищия д-р Петров от коридора в стаята. Кракът му беше прострелян в коляното. Кръв бликаше като гейзер от раната. Други войници тичаха, помъкнали деца на гърбовете си. Групичката им беше отстъпила към апартамента, бягайки пред огъващия се руски фронт. Едрият войник посочи към стълбището.

— Моля ви, генерал-майоре. Ще ги задържим възможно най-дълго.

— Децата... — каза Савина със съзнанието, че планът ѝ отива по дяволите. Нямаше да позволи на никого да открадне онова, което беше създала. — Застреляйте ги.

Очите на мъжа се разшириха, но той беше войник и след миг на колебание кимна отсечено.

Савина пое по стълбите. Не можеше да гледа. В края на стълбището се спъна. Краката вече не я държаха. Вратата на стаята беше от десетсантиметрова стомана. Щеше да се барикадира вътре и да изчака края на битката. Екраните светеха през отворената врата. На този в средата водната колона все така изливаше отровата си в земята. Ако не друго, поне щеше да се утешава с гледката, докато чака вътре.

Горе се чуха изстрели.

Децата...

Савина потръпна и тръгна към стаята.
Но от сенките се изстъпи някой и застана на пътя ѝ.
Момче.
Пьотър.

Той стоеше на прага и гледаше нагоре към силуета на жената. Силует от сенки и мрак в подножието на тъмните стълби. Не я виждаше ясно, но знаеше коя е. Съсредоточи се върху пламъка на сърцето ѝ.

— Пьотър — извика му тя с трепетна нотка на надежда в гласа си.

Пристъпи към него, той вдигна ръце и посегна — не с тяло, а с пламналия си дух. Хвана в шепи пламъка на сърцето ѝ и го задържа като изплашена птичка. А после стисна нежно, за да го угаси.

Жената се свлече с вик на колене, притиснала ръка към гърдите си.

— Пьотър, какво пра...

Надеждата се изроди в ужас и тя изкрещя.

Само че Пьотър още не беше приключил.

Емпатичният му талант имаше и друго свойство. Винаги бе долавял с лекота чувствата на другите, но със силата на стотината зад себе си, сега можеше да направи повече.

И докато сто чифта очи гледаха през неговите, той започна да тегли от другите деца — извличаше болката от скалпела, мъката от самотата, студенината от лошите грижи, срама от тайните изнасилвания нощем. Пресегна се още по-назад, към едно синеоко дете в тъмна църква, вдигнало поглед към приближаващите се мъж и жена. Пьотър открадна този страх от недалечното минало и го заби като кинжал в сърцето ѝ.

Жената нададе писък, изви се назад, сгърчена конвулсивно в лапите на болка без край.

И макар болката, срамът и всичко останало да бяха предназначени за нея, те протичаха през него и огънят им го изгаряше отвътре. Горещи сълзи потекоха по бузите му заради изгубената невинност на толкова много деца, сред които и неговата.

Не обърна внимание на вдигация се към него пистолет.

Жената се опитваше слепешката да убие онова, което я изтезаваше.

Той всъщност правеше същото.

Пистолетът гръмна в тишината.

Пьотър политна назад, когато пламъкът на жената внезапно изтля в шепите му. И докато той преплиташе крака, тя се срина на пода, а половината ѝ лице липсваше. Момчето вдигна очи и видя Монк да тича по стълбите с димящ пистолет в ръка.

Той прескочи жената и го награби в мечешка прегръдка.

— Пьотър!

Монк вдигна детето и прокара ръка по вдървеното му телце. Не изглеждаше ранено, макар кожата му да гореше като от силна треска. Притисна го към гърдите си.

Другите тичаха по стълбите зад него.

Кратката престрелка беше сломила съпротивата на войниците горе. И тъкмо навреме, защото по всичко личеше, че руснаците са се готвели да разстрелят група изпаднали в безсъзнание деца.

Ако се бяха забавили още половин минута...

Циганите бяха останали горе да обезопасят района и да наглеждат децата. Поне засега не ги заплашваше нищо.

— Това ли е мястото? — попита Грей.

С момчето на ръце, Монк влезе при другите в бункера. Контролното табло пушеше от дълбоки прорези в далите на късо кабели. Клавиатурите бяха смазани. Под краката на хората хрущеше стъкло. Всичко беше на сол, с изключение на редица стенни екрани.

Монк посочи този в средата — образът там му беше познат. Сърцето на операция „Сатурн“. Само дете сега от една дупка в тавана се изливаше вода и потъваше в шлюз на пода.

— Вече е започнало — унило каза той. — Закъсняхме.

На съседния екран се виждаше миньорският комплекс, където бяха останали Константин и другите деца. Хлапетата лежаха на пода като марионетки с отрязани конци. Образът беше толкова зърнест, че не ставаше ясно дали са живи или не. Дали пък радиацията не беше стигнала някак до тях?

Обзе го дълбоко отчаяние.

Докато Грей вадеше сателитния телефон, Монк се вгледа в другите двама — Ковалски и Росауро. Напрягна се да извика някакъв спомен, дори най-беглия. Нищо. Кой бяха тези хора? Ако наистина му бяха приятели, не трябваше ли лицата им да предизвикат някаква реакция у него?

Докато той оглеждаше новодошлите, Пьотър протегна ръчичка към централния екран и долепи дланта си до него.

— Какво прави? — попита Грей с телефона на ухо. Монк се отърси от мислите си и погледна към детето.

— Пьотър?

Момчето се взираше съсредоточено в картината на монитора.

Ковалски избоботи вляво от тях:

— Хей! Ама онзи влак се движи!

Монк погледна към екрана. Влакът наистина се движеше по релсите и хвърляше електрически искри. Явно в тунела все още имаше захранване, върху което те, уви, нямаха контрол.

— Т'ва детето ли го прави бе? — попита Ковалски. — Движи го с мислите си?

Монк затаи дъх, после бавно издиша.

— Не — каза той, спомнил си нещо, и се вгледа в бавно отдалечаващия се влак. — Там има някой друг.

— Кой? — попита Грей.

Опрял длан в екрана и на предела на силите си, Пьотър прехвърли сетивата си в тунела. Задвижван от откраднати таланти, стоманата и бетонът не бяха пречка за него. Гласовете наоколо му заглъхнаха и той се гмурна в тъмния тунел към едничкото грейнало сърце, останало вътре, онова голямо сърце, което той винаги беше обичал.

Намери я да се крие във влака, клечеше и се люлееше напред-назад. Беше се скрила от камерите, защото той я беше помолил. Тя беше част от модела. Точно сега обаче всичко това нямаше значение. Болеше го и болката беше по-силна отвсякога. Имаше неотложна нужда от нея, затова посегна към старото ѝ сърце, обхвана нежно пламъка и ѝ прати всичката си обич и нужда.

Тя разбра, че Пьотър е там и издаде тих звук към празния въздух. В тъмния тунел двамата се сляха, споделяйки чувствата си на ниво, непознато за никой друг.

Това беше една от тайните им.

Пьотър бе разбрал истината още първия път, когато се хванаха за ръце. Знаеше защо децата обичаха Марта толкова много, търсеха я за утеха, за да поплачат в ръцете ѝ или просто да се сгушат в прегръдките ѝ.

Тя притежаваше талант, за който големите не подозираха. Имаше силна емпатична дарба, също като Пьотър. Двамата бяха сродни души. Той пазеше нейната тайна, тя пазеше неговата.

Но това не беше единствената им тайна.

Имаше още една, по-тъмна, обвита в ужас, разкриваща се по начин, който никой от тях не разбираше, но в който никой от тях не се съмняваше. От мига, в който се срещнаха, двамата знаеха, че ще умрат заедно.

Грей гледаше как влакът набира скорост към сърцето на операция „Сатурн“. Монк му беше обяснил накратко за какво става дума.

— Да, но кой кара влака? — попита сега той. — Можем ли да се свържем с него?

Монк все така държеше момчето, което не отделяше пръстчетата си от екрана.

— Мисля, че Пьотър вече е там. А той знае как да управлява влака.

— Добре де, но кой е във влака?

— Един приятел.

Влакът се появи в края на екрана, който предаваше картина от сърцето на операция „Сатурн“, и наби спирачки. Тъмен силует изскочи от първия вагон и пое през пещерата.

— Т'ва маймуна ли е бе? — възкликна Ковалски и отстъпи назад.

— Човекоподобно — поправи го с въздишка Росауро, сякаш ѝ беше писнало да го поправя непрекъснато. — Шимпанзе.

— Това е Марта — каза Монк.

Грей чу болката в гласа му. Радиацията в пещерата сигурно беше убийствена. Дребната фигура се движеше бавно, подхлъзваше се,

помагаше си несръчно с предните крака — радиацията вече я убиваше.
— Какво се опитва да направи? — попита Грей.
— Опитва се да спаси всички ни — отговори Монк.

Пьотър остана с Марта. Придърпа нейния пламък близо до своя, не толкова, че да го погълне, но достатъчно, за да подхранва силите ѝ, да я насочва, да знае Марта, че не е сама. Тази близост му позволяваше и да надзърта през очите ѝ, да чете чрез нейните по-остри сетива.

Видя ревящия воден стълб. Усещаше как радиацията пие силите на Марта. Въздухът миришеше на гниеща риба — плашеше до смърт и двама им. Той и потокът от тъмна вода, който познаваха от споделените си кошмари.

По-смъртоносен от всяка река.

Но заедно, двамата се изправиха пред него.

Марта заобиколи зейналата дупка, която поглъщаше жадно водата. Трябваше да сложат край на това.

Имаше само един начин.

Пьотър знаеше и го каза на Марта. Константин му бе обяснил подробно как работи всичко тук — казал му беше за взривните заряди, за радиопредавателите, за гигантския торпеден затвор с форма на ирис.

Казал му беше и за ръчката.

Марта нямаше нужда от помощ. Погледът ѝ се спря на стоманения прът зад една от машините. Ръчката можеше да затвори торпедния шлюз и да спре притока на отровата към земните недра. Пьотър усети тихите звуци на страх, които напиреха в гърлото ѝ. Усети ги под собствените си ребра.

„Можеш да го направиш, Марта...“

Тя се бореше, кожата ѝ гореше, козината ѝ падаше като борови иглички, кокалчетата на ръцете ѝ се покриваха с мехури при допира с пръските вода по скалния под.

Пьотър вдъхна сила в пламъка на сърцето ѝ.

Марта посегна към ръчката. Беше дръпната до долу, почти опираше в пода. Трябваше да я вдигнат до вертикална позиция. Марта пхна рамото си под стоманения прът, подхвана го с двете си ръце ѝ напрегна крака.

Ръчката не помръдна.

Пьотър усещаше напрежението в гърба ѝ, в краката ѝ, в сърцето ѝ; усещаше смъртта, напиратца към нея откъм радиоактивния воден стълб.

Пламъкът ѝ потрепна в шепите му.

„Марта...“

Ала ръчката не помръдваше.

Монк гледаше как Марта се бори с ръчката. Беше твърде слаба. Проклетият прът не помръдваше. Дишането на Пьотър се затрудни — момчето споделяше страха и болката на старото шимпанзе.

— Защо не помръдва? — попита Грей.

— Хайде, маймуно проклета! — изкрещя Ковалски. Монк се приведе по-близо и на свой ред сложи длан на екрана. Опита се да си спомни какво беше видял в пещерата, когато самият той притича оттам. И докато стискаше напрегнато очи, остра болка като от токов удар прониза главата му. Примигнаха образи от друго време и място.

„... мъж, покрит с въглищен прах... шеметно спускане с вагонетка за руда... широка бяла усмивка разцепва напластеното с прах лице... браво, моето момче!... точно като татко...“

И изчезнаха.

Монк се напрегна да задържи нещо, но точно като сън преди събуждане, споменът започна да изтлява, да се сипе като пясък през пръстите. Защо точно този спомен беше изскочил на повърхността? Дали защото в него бе заровено нещо важно?

И докато споменът избледняваше, Монк мерна за миг онзи покрит с въглищен прах мъж да забавя скоростта на вагонетката, като стисва...

— Ръчната спирачка! — ахна той.

Върна се трескаво към малкото, което беше видял на минаване през пещерата. Представи си ръчката. В края ѝ имаше ръкохватка — за по-голямо удобство.

Обърна се към Пьотър. Наведе се и прошепна в малкото горещо ухо:

— Марта трябва да хване края на лоста. И да стисне ръкохватката. Тогава ще вдигне лесно пръта.

Пьотър не трепна, не реагира, сякаш не го беше чул. А може би наистина не можеше да го чуе. По някакъв начин Монк трябваше да привлече вниманието му.

Сякаш разбрала объркването му, жената Росауро застана до него.

— Как общуват помежду си? Чрез телепатия ли?

— Не, по-скоро чрез емнатия. Споделят емоции. И преди съм ги виждал да го правят. Макар и не от такова разстояние.

— Тогава ще трябва да стигнеш до него по същия начин.

Монк я изгледа, сякаш е луда.

— Росауро е специалист по неврология — вметна Грей. — По-добре я послушай.

Жената заговори бавно:

— Същността на емпатията са усещанията, включително и осезанието. Може би ще успееш да стигнеш до него по същия начин. Трябва ти нещо, което го успокоява. Нещо, което да ти отвори пътека.

Монк си представи Пьотър и Марта. Те непрекъснато се докосваха, търкаха глави, побутваха се. Имаше едно нещо обаче, което даряваше на детето силно чувство за сигурност и спокойствие.

Монк прихвана внимателно Пьотър и уви ръцете си около него така, както го правеше Марта. Сърцето на детето препускаше бясно под дланта му. Като го люлееше съвсем леко, Монк се наведе, духна нежно в ухото му и му прошепна какво трябва да направи.

Вложи в думите цялото си сърце.

„Стисни ръчната спирачка...“

Пьотър беше неотлъчно да Марта, докато тя се бореше с ръчката... а после усети позната топлина да приижда зад него. Погледна през рамо и видя едно силно сърце с нажежен до бяло пламък. Взря се в сърцето и колкото чу, толкова и усети какво да направи.

Обърна се към Марта и ѝ предаде посланието.

Но приятелката му трепереше в треска, силите я напускаха.

„Моля те...“

Тя издаде тих уплашен звук, но една от големите ѝ ръце се плъзна нагоре по ръчката и напипа ръкохватката в края. Дългите

пръсти се ключиха около нея и стиснаха. А после Марта напрегна отново цялото си тяло в пореден опит да вдигне ръчката нагоре.

Този път лостът помръдна, но все още беше твърде тежък за нея. Като се тресеше цялата, тя го избута мъчително бавно, докато той не застана във вертикална позиция. Нещо изщрака гръмовно.

И се чу стържене на тежък механизъм. Изтощена до смърт, Марта се строполи на земята.

— Успя! — каза Грей.

На екрана дупката в пода започна да се затваря, диафрагмата се свиваше и водният стълб се разплиска. Сега, когато затварящият се шлюз не можеше да поеме целия дебит на оттока, водата се разля по пода и нивото ѝ бързо започна да се покачва.

След миг течението отнесе маймуната към тунела. Очевидно изтощена и получила тежко облъчване, тя все пак се изправи на крака и се изкатери върху първия вагон. И докато черната вода се надигаше наоколо ѝ, тичаше напред-назад по покрива в пристъп на отчаяна паника.

Сърцето на Грей се сви мъчително.

— Извадете проклетата маймуна оттам, за Бога! — изрева Ковалски и удари с юмрук по изтърбушеното контролно табло.

Но не можеха да сторят нищо. Вратите бяха блокирани, а затвореният от две страни тунел бързо се пълнеше с вода. Дори да отвореха някак вратите, радиоактивното лъчение щеше да убие всички. А шимпанзето така или иначе вече беше получило смъртоносна доза радиация.

Росауро обърна гръб на екрана и покри с ръка устата си.

Накрая старото шимпанзе седна на покрива на вагона и обви коленете си с ръце. Започна да се клати напред-назад. Знаеше какво ще стане.

Монк стисна момчето в прегръдките си, а по бузата му се търкулна сълза.

Момчето се клатеше в ръцете му в пълен синхрон с Марта.

Пьотър остана с Марта, докато водата се покачваше. Сърцето ѝ се давеше в страх. Открай време знаеше, че черната вода ще я убие. Сега той я прегръщаше крепко, така, както тя го беше подкрепяла безброй пъти преди. Обви около нея топлите си ръце и я притисна силно. Двамата се залюляха за последно, две сърца в един пламък.

Марта знаеше тайната му, както той — нейната.

Издаде тих звук и опря буза в неговата.

„Пьотър...“

„Обичам те, Марта...“

И докато водата прииждаше да погълне приятелката му, Пьотър се взря в тъмното море, което го изпълваше, огряно от седемдесет и седем ярки светлини, вихреци се около по-силния пламък на собственото му сърце. Един от учителите им беше обяснил как планетите обикаляли около своето слънце, хванати в капан от гравитацията му.

Сега вече Пьотър разбираше какво е имал предвид.

Знаел бе, че погълне ли ги веднъж, повече не ще може да ги пусне. Това сега не беше кошмар, в който да открадне само зрънца от таланта им. Беше преминал границата, от която нямаше връщане. И ето че откраднатите светлини започваха да избледняват. Той изсмукваше огъня им, изяждаше приятелите си, сестра си.

Имаше само един начин да ги освободи.

И това беше другата причина да остане с Марта.

Имаше нужда от нея.

„Пьотър... не...“

„Трябва да го направиш...“

Усети как ръцете ѝ посягат внимателно към ярката светлина в неговото тъмно море. Дългите ѝ топли пръсти обвиха сърцето му.

„Пьотър...“

Но Марта разбираше. Имаше само един начин другите да оцелеят. Бяха хванати в капана на орбитите си и щяха да изгорят в неговия пламък. Единственият начин да ги освободи беше да отстрани слънцето, което ги държеше. Тогава звездите щяха да се разлетят свободно и да се върнат там, където им е мястото.

Затова Марта сви шепа. Стисна нежно, после малко по-силно, докато черната вода се надигаше. Съсредоточена върху него, беше

забравила за страха си. Люлееха се заедно и той склочи пръсти около нейните да я окуражи, макар болката да беше ужасна.

И после, миг преди светлината му да угасне напълно, Пьотър се пресегна към една от звездите в тъмното море, която грееше малко по-силно от останалите.

„Саша“ — прошепна той и каза на сестра си една тайна.

Момчето се отпусна внезапно в ръцете му. Ръчичката му се плъзна безжизнено по екрана. В същия миг водата отнесе тялото на Марта от покрива на вагона и го запрати в тъмното гърло на тунела.

Монк положи детето на пода.

— Пьотър?

Момчето гледаше невидящо в тавана с разширени зеници. Монк потърси трескаво пулс и го напипа едва доловим отстрани на шията. Гърдите на детето си вдигаха и спадаха.

От горния етаж се чува тихи викове и плач. Другите деца. Идваха на себе си — в стая, пълна с трупове.

Грей посочи.

— Росауро, Ковалски, вървете горе и им помогнете! Монк вдигна поглед към зърнестата картина от другия край на тунела. И там децата идваха на себе си, някои вече бяха станали на крака. Константин тъкмо помагаше на Кишка да седне. Явно бяха добре.

— Как е момчето? — попита Грей.

Монк седна на пода и сложи лекото телце в скута си. Пьотър дишаше, сърцето му изпомпваше кръв, но Монк се взираше в празните очи и знаеше, че си е отишъл.

„Пьотър... защо?“

Грей клекна до него и сложи ръка на рамото му.

— Може да е от шока. Може би след време...

Монк оцени надеждата, която му се предлагаше, но знаеше, че е напразна. Беше усетил как детето си отива, докато го притискаше към гърдите си. Погледът му се върна на екрана с множеството разбуждащи се хлапета. И Монк разбра, че Пьотър е жертвал живота си, за да живеят те, братята и сестрите му.

Грей седна до него, за да не е сам в бдението си.

Този непознат изглеждаше добър човек и в краткото скръбно затишие близостта му даде на Монк чувство на уют и доверие. Определено не беше спомен. Беше просто усещане, че в присъствието на този човек може да свали гарда си без страх.

Затова не се засрами, когато тежки сълзи потекоха по лицето му. Плачеше и люлееше за последно детето, от което беше останала само празна черупка.

22.

28 септември, 16:21

Вашигтон

Пейнтър вървеше между палатките и фургоните, задръстили Националния мол. Циганският катун се беше ширнал на воля по моравите на комплекса. Палатките бяха смесица от традиционни шатри, издигнати от забити в земята пръти с метнато отгоре им платно, и съвременни варианти, пресни-пресни от магазина за спортни стоки. Фургоните също бяха различни, от прости каруци до цели домове с димящи комини върху високи колелета в ярки цветове.

Цигани от цял свят бяха пристигнали на този неவிждан събор. Конете стояха спънати в импровизирани заграждения, децата търчаха и викаха, музиката прииждаше отвсякъде, отекваше смях. И всеки ден пристигаха още.

Президентът беше насрочил официална благодарствена церемония за края на седмицата. Нищо не може да ти осигури нечие щедро гостоприемство така, както фактът, че си спасил живот. Особено ако междуременно си спасил и света.

Пейнтър си пробиваше път през хаоса от врецящи деца и лаещи кучета. Алеите бяха пълни с туристи, които се тълпяха пред разпънатите сергии, за да купят някоя дрънкулка или да им гледат на ръка, други просто зяпаха веселата врява. Пейнтър потърси с поглед паметника на Вашингтон, за да се ориентира, и продължи напред.

Зави зад един ъгъл и пред него се отвори празно пространство около един от най-големите и най-ярко украсени фургони. Дървените му врати бяха отворени. Вътрешността му изглеждаше уютна, с легло на два етажа и лакирани шкафчета в червено и жълто. Имаше дори малка печка с дървена резбована лавица отгоре.

На стъпалата пред фургона седяха Лука и Грей, потънали в разговор. Ръката на командира още беше стегната в шина. На няколко крачки встрани Шей Росауро мятеше ками с група цигани. Прицели се, метна и камата ѝ се заби в центъра на мишената, събаряйки забития на

милиметри от центъра нож. Ако се съдеше по жалните възклицания на опонентите ѝ, тя явно ги биеше здравата.

Пейнтър се изненада да види и други свои познати близо до фургона — Елизабет и Ковалски. От няколко седмици Елизабет работеше с ромски историци и индийски археолози върху наводнения гръцки храм комплекс в Индия, но явно се беше върнала, за да присъства на церемонията.

Пейнтър обърна глава надясно и погледът му попадна върху огромния плакат, опънат през фасадата на Природонаучния музей. Изобразяваше гръцки планински храм с голяма буква епсилон в центъра и оповестяваше предстоящата изложба на артефакти, свързани с Делфийския оракул. При целия медиен шум около археологическото откритие през последните седмици, билетите бяха изкупени за месеци напред — много от тях от пристигналите за церемонията цигани, които нямаха търпение да научат нещо повече за произхода на своите кланове.

Лука забеляза Пейнтър и стана. Беше с шалвари, пристегнати с широк колан отгоре и черни боти отдолу, а върху бродираната си риза с дълги ръкави носеше късо елече.

— А, директор Кроу! Добре дошъл!

Пейнтър кимна почтително на ромския лидер.

— Найс туке — благодари му той на цигански. Грей също се изправи. Като Ковалски и той беше облечен с дънки и леко сако. През последните дни май всички бяха свикнали да се отбиват тук. Първите две седмици след успешно приключилата операция се бяха проточили сякаш безкрайно, посветени на погребения и тъжни срещи. Пейнтър и Лиза идваха тук почти всяка вечер. Разхождаха се прегърнати из лагера и мълчаха, заслушани в песните и смеха на събралите се за вечеря на открито семейства. Това пламенно и ярко напомняне за пълнотата на живота беше като балсам за душата на Пейнтър. А песните, седенките около огъня и другарството го връщаха към спомени от собственото му детство, от незабравимите племенни тържества в резервата Машантукет. Беше почти като да се завърнеш у дома...

Ала днешното събиране беше от по-официален характер.

Тръгнаха към скована от дъски маса в съседство. Наблизо пасяха два тежки впрегатни коня.

Седнаха и Грей подкара по същество:

— Как мина срещата?

На свой ред Лука го фиксира с поглед.

Пейнтър се връщаше от среща с представители на Държавния департамент, руското посолство и няколко организации за защита на детето. Предмет на дискусиата беше статутът на седемдесет и седем деца. Интересът към тях идваше от твърде много посоки.

— Руснаците с радост ни прехвърлиха отговорността — започна Пейнтър. — Имат си достатъчно проблеми и без това. Последните радиологични замервания на съвместния ядрен екип показват, че частичният отток на езеро Карачей в подпочвените води, макар и катастрофален за местната екология — населението ще трябва да се евакуира в голям радиус около мястото на оттока — изглежда няма да причини непоправими щети в глобален мащаб. Шлюзът е бил затворен навреме.

Грей се поотпусна.

— А децата?

Пейнтър беше ходил в болницата сутринта. Цяло крило на университетската болница „Джордж Вашингтон“ беше отделено за транспортираните от Русия деца. През последните седмици екип от опитни невролози се бе посветил на сложната задача да отстрани имплантите им. Както им беше обяснил по-рано главният неврохирург на болницата, операцията била деликатна, но не и непосилна. Последният невръстен пациент се беше отървал от импланта си преди два дни. Всички се възстановяваха добре.

— Тестовете показват, че децата са запазили в малка степен талантите си — каза Пейнтър. — И като казвам „малка“, имам предвид нищожна в сравнение с предишните им способности. Онова, което се е случило с тях, докато бяха в безсъзнание, изглежда е унищожило основите на неврологичната структура, отговорна за специфичната им гениалност. В същото време промяната изглежда е смекчила проявите на аутизъм. Децата показват забележително подобрене. Въпреки всичко, който и да поеме отговорността за осиновяването им, ще трябва да се примири с постоянно наблюдение от страна на специалисти, които да следят здравния им статус, да правят регулярни оценки както на таланта на децата, така и на общото им психическо здраве.

Пейнтър погледна към Лука. Циганинът изглеждаше спокоен, само в очите му грееше надежда. Накрая Пейнтър се усмихна.

— Но по един въпрос всички бяха на едно мнение — че децата трябва да бъдат върнати на своя народ и да бъдат осиновени от цигански семейства.

— Да! — извика Лука и удари с юмрук по масата. Бурната му реакция стресна един от конете и голямото животно тръсна глава, цвилейки недоволно.

Пейнтър продължи по същество и близо половин час излага детайлите по споразумението, които успяха да отрезвят донякъде циганина, но не и да угасят искрите в очите му. Накрая всички станаха и се пръснаха.

Ковалски тръгна с Елизабет.

— Ти сега като се прибра — изломоти под нос той и плъзна ръка по голото си теме. — Искаш ли да... може пък двамата да...

Грей примижа болезнено при тези родилни мъки и кимна на Пейнтър да се дръпнат встрани.

— Мъка ми става, като ги гледам — прошепна му той.

— Какво има, Джо? — попита Елизабет, вдигнала въпросително вежди.

Ковалски заекна, изруга под мустак, после изпъчи гърди.

— Искаш ли да излезем на среща?

„Адски оригинално“ — помисли си Пейнтър и потисна усмивката си.

Елизабет вдигна рамене и поведе Ковалски настрана.

— Имаш предвид на втора среща, нали?

Челото на Ковалски се набръчка като хармоника.

— Защото според мен да те стрелят, отвличат, облъчват с радиация и накрая да спасиш света се брой поне за първа среща.

Ковалски се препъна в собствените си крака, които изглежда срещаха същите затруднения като мозъка му в момента.

— Значи си съгласна?

Елизабет кимна.

— Стига пурите да са от теб.

Ковалски се ухили до уши.

— Имам цяла кутия със... ох, мамка му! — Спря и се втренчи в обувките си. Левият му крак беше заорал право в купчина конски тор.

— Бяха ми нови-новенички!

Елизабет го хвана под ръка и го дръпна.

— Ще се измие.

— Ами ти не разбираш! Кожата е ръчно полирана със...

Двамата се смесиха с тълпата. Грей поклати глава.

— Ковалски си има гадже. Мисля, че куковото лято току-що изгря на хоризонта.

С Пейнтър тръгнаха към Замъка Смитсониън. И двамата бяха заринати с работа. В Сигма все още цареше хаос, както структурно, така и по отношение на мястото ѝ в общия политически контекст.

Бяха изгубили ключови хора по време на първоначалната атака, а заради огнената буря цяло крило от подземния комплекс оставаше затворено. Ремонтът и проверките на инфраструктурата още не бяха приключили.

Политическата каша беше още по-голяма. Успели бяха да заловят невролога д-р Джеймс Чен, един от Язоновците, работил с Мейпълторп и Макбрайд. Подложен на непрестанни разпити, той им помагаше да изкоренят плевелите в Министерството на отбраната, да отделят корумпираните Язоновци от останалите учени, които си гледаха работата съвестно и в рамките на закона. Историята с Мейпълторп беше друго нещо. Приживе пипалата му бяха стигали до всички вашингтонски разузнавателни агенции. Оставаше неясно дали е действал на своя глава, или във Вашингтон все още има хора, подкрепяли и подпомагали безумните му планове. В резултат, агенциите бяха заели отбранителна позиция и се надпреварваха да се сочат взаимно с пръст.

Някои стигаха дотам, че да обвиняват Сигма за кашата.

С други думи, над организацията им кръжаха лешояди, но пък Пейнтър имаше подкрепата на един благодарен президент. Имаше да се свърши още доста работа, но рано или късно — по-скоро рано — нещата щяха да дойдат по местата си. Утре Пейнтър имаше уговорена среща със заместника на Шон Макнайт, новия временно изпълняващ длъжността директор на АИОП. Президентът беше предложил поста на него, но Пейнтър отказа. Ръководството на Сигма имаше нужда от приемственост. Организацията беше рожба на Арчибалд Полк и Шон Макнайт и Пейнтър не можеше да я изостави.

Хвърли поглед към Грей.

— Предполагам, че утре цял ден ще си в болницата.

Грей кимна.

— Не искам Кат да остава сама.

Операцията на Монк Кокалис беше насрочена за шест сутринта. От изследването с магнитен резонанс беше станало ясно какво са му сторили в Русия, но нямаше гаранции, че увреждането ще може да се отстрани. Руснаците бяха свързали микрочип към базолатералната амигдала на Монк. Невролозите смятаха, че чипът е причинил и впоследствие поддържал състояние, познато като „флуидна амнезия“. Върху тази техника вече имало проучвания и експерименти — амнезията се предизвиквала изкуствено с помощта на различни вещества, най-вече с пропранолол като бета-блокатор, за да се заличат силни травматични спомени. Руснаците бяха използвали Монк за морско свинче, изпробвайки биотехнологичен метод вместо медикаментозен.

Операцията беше отложена, докато свърши антирадиационното му лечение. През това време невролозите си бяха блъскали главите над неговия случай, но все още не можеха да кажат дали паметта му ще се върне някога — особено предвид на другите находки от магнитния резонанс. За да инсталират чипа, руснаците бяха премахнали малка част от мозъчната кора на Монк.

Пейнтър си спомни ужаса, с който Грей беше посрещнал новината. Командирът първо занемя, а после каза сащисано: „Първо ръката му, а сега и част от мозъка... белят го като лук това момче“.

— Има ли някакви признаци, че разпознава Кат? — попита Пейнтър.

Грей поклати глава.

— Лекарите не я пускат при него. Казват, че докато чипът е в главата му, всеки допълнителен стрес върху паметта — като емоционално натоварване от среща с жена му например — може да причини повече вреда, отколкото полза.

— Но все пак е влизала при него.

Грей кимна.

— Нямаше как. Влезе в стаята с група сестри. Монк разговаря с тях, но появата на Кат не предизвика никаква по-специална реакция. Абсолютно никаква. Тя много се разстрои. Толкова беше щастлива, че Монк е жив, а ето че той дори не може да я познае.

— Тогава не ни остава друго, освен да се надяваме на най-доброто.

29 септември, 18:21

Университетска болница „Джордж Вашингтон“

Мъжът се събуди в стая с твърде ярко осветление. Толкова ярко, че очите му смъдяха, а главата му пулсираше болезнено. Последва гадене и световъртеж. Той преглътна с мъка няколко пъти и стисна очи с надеждата да се ориентира къде е горе и къде — долу, после отвори малко едното.

Стройна жена в синя болнична престилка го потупа по ръката.

— Готово, г-н Кокалис. Дишайте спокойно — каза тя, после се извърна. — Този път май наистина идва на себе си.

Световъртежът намаля чувствително. Барабаният ритъм в главата му утихна до усещане за неприятна тежест. Мъжът установи, че се намира в болнична стая, после спомените заприиха на пресекулки. Операцията. Вдигна ръка и видя централния източник, през който му вливаха система с бистър физиологичен разтвор. На стойката беше закачена и банка кръв. До леглото му бръмчеше медицинска апаратура и примигваха монитори.

Опита се да помръдне глава, но вратът го заболя рязко. Бяха му сложили нещо като шапчица и от нея излизаше тръба.

Заредиха се лекари, които влизаха в стаята, светеха с фенерчета в очите му, караха го да изпълнява прости двигателни команди, даваха му кубчета лед, за да проверят, способността му да преглъща, и изобщо тестваха по всякакъв начин функционирането на централната му нервна система. След десетина минути се изнесоха, като обсъждаха случая му на глас. В стаята останаха само двама души — при долната табла на леглото му.

Монк позна мъжа.

— Грей... — изрече дрезгаво той. Гърлото още го болеше от ендотрахиалната тръба.

Очите на мъжа светнаха.

Монк знаеше на какво се надяват всички, на какво се надяваше той, затова побърза да поклати глава. Спомените му за Грей датираха

от хаоса в Русия. Другият посетител беше поразително красива жена с дънки и широка блуза, със спусната по раменете кестенява коса. Зелените ѝ очи го следяха настоятелно в търсене на отговор. Но Монк не знаеше дори въпроса.

Грей я докосна по лакътя.

— Може би е твърде рано, Кат. Знаеш. Лекарите казаха, че може да минат месеци.

Жената се извърна леко встрани и изтри очите си.

— Знам — каза тя, но думата прозвуча повече като стон.

С изострени от отминаващото гадене сетива, Монк долови някакъв аромат във въздуха, познато ухание, едновременно мускусно и ведро. Уханието не повлече спомен със себе си, но дишането на Монк се учести. Нещо... имаше нещо във...

— Да го оставим да си почива — каза Грей и поведе жената. — Ще дойдем пак утре сутринта. Денят беше дълъг. И без това е време да я прибереш.

Грей кимна към една синя лятна количка зад тях. В количката спеше увито в одеялце дете с мека шапчица на главата и нацупени устни като напъпила роза.

Погледът на Монк залепна за детето. Трескави образи избухнаха от нищото.

„... малки пръстчета, увити около пръста му... върви по дълъг тъмен коридор, уморен, и люлее малкото същество на ръце... малки ритаци крачета, докато сменя памперса...“

Отрязъци. Нищо свързано. Но за разлика от преди, този път нямаше болка, само успокоителна светлина, която не изчезна.

И от сиянието той изкопчи нещо свое.

— Тя е... името ѝ е... — Двамата се обърнаха към количката. — Пенелопе.

Жената се обърна към него. Цялото ѝ тяло се разтресе и сълзи на щастие потекоха по бузите ѝ.

— Монк...

Заобиколи леглото и се хвърли на гърдите му. После вдигна глава и го целуна нежно, косата ѝ обграждаше лицето му като палатка.

И той си спомни.

„Вкус на канела, меки устни...“

Още не знаеше как се казва тя, но в гърдите му се надигна вълна на любов, от която очите му се насълзиха. Можеше и никога да не си спомни сам името ѝ, но едно нещо знаеше със сигурност — ако зависеше от него, би посветил остатъка на живота си да я опознае отново.

19:01

Грей вървеше по болничния коридор, оставил Кат и Монк насаме. Искеше да се отбие при още един пациент, докато е тук. Зави към детското отделение и показа картата ри на въоръжения мъж от охраната при входа на крилото.

Продължи по коридора, подминавайки първите врати. По стените бяха нарисувани балони и герои от анимационни филмчета. Размина се с високо момче в болнична пижама. До него вървеше по-малко момиче. Главите и на двамата бяха обръснати от едната страна. Говореха си развълнувано на руски.

Изглежда всички деца се възстановяваха от изпитанието.

Всички освен едно.

Грей пое по друг дълъг коридор и тръгна към самостоятелната стая в дъното. Вратата беше отворена. Отвътре се чуваха гласове.

Грей почука тихо и влезе. В стаята имаше легло и малък кът за игра с жълта пластмасова маса и детски столчета. Д-р Лиза Камингс стоеше права в стаята и отбелязваше нещо в болничния картон. От присъствието на Лиза имаше двойна полза — с медицинското си образование тя помагаше на хирурзите и лекарите, като в същото време държеше Пейнтър в течение на нещата.

Саша седеше на масата и рисуваше. Беше с розова шапчица на обръснатата глава.

— Господин Грей! — извика тя, скочи като зайче от стола си, изприпка при него и обви с ръце крака му.

Той я потупа по рамото.

Също като него и Саша идваше често тук да види брат си.

Пьотър седеше в инвалидна количка до прозореца, вперил поглед в здрача навън. Седеше като манекен на витрина. С неестествено изправен гръб, неподвижен, нереагиращ.

— Някаква промяна? — попита Грей и кимна към картоната в ръцете на Лиза.

— Всъщност има известен напредък. Вече приема храна с лъжичка. Бебешка храна. Все едно се е вдетинил. Лекарите се надяват, че с времето мозъкът му ще се синхронизира с тялото.

Грей се надяваше да са прави. Момчето беше спасило света, жертвайки себе си.

— Грей, сложи го да легне и ще те оставим малко насаме с него.

Грей кимна.

— Хайде, Саша, да се връщаме в твоята стая.

— Чакай! — Саша пусна крака на Грей и изтича при Пьотър.

— Кажи му лека нощ и да тръгваме — настоя Лиза.

Саша целуна брат си по бузата, после изприпка обратно при Грей и вдигна ръце.

Грей коленичи, целуна я и подаде на свой ред бузата си. Тя му лепна бърза целувка, после сграбчи мекото на ухото му. Наведе се близо и прошепна:

— Пьотър не е там — обяви съзаклятнически. — Има друг някой в главата му. Но аз пак си го обичам.

Студени тръпки полазиха по гръбнака на Грей. Изглежда Саша беше чула какво си говорят лекарите. Прогнозите им не бяха добри. Дори да се върнеше в някаква степен към нормалния живот, Пьотър никога нямаше да е същото момче.

Грей потърка утешително ръката ѝ, но не каза нищо, защото не искаше да я залъгва с празни надежди. По добре да се нагоди към реалностите по своя си начин.

— Саша — подкани я отново Лиза.

— Чакай! — Саша хукна отново, този път към масичката. — Имам нещо за господин Грей. — И разрови купчинката листове.

Грей зачака, все така на едно коляно.

— Май наистина не ѝ се ляга — каза с усмивка Лиза. Момчето се върна бегом с откъснат от книжката ѝ за оцветяване лист. Вдигна го към Грей и каза гордо:

— Ето.

Грей погледна рисунката. Клоун. Саша го беше оцветила идеално, дори беше добавила някой и друг нюанс от себе си, така че

сега клоунът изглеждаше едновременно и тъжен, и леко зловец. Явно беше запазила част от таланта си на художник.

Саша се наведе отново към ухото му.

— Ти ще умреш.

Грей се стресна не на шега от казаното, макар че в думите на детето нямаше заплаха, а тонът му беше прозвучал съвсем делово, сякаш говореше за времето. Навярно Саша търсеше несъзнателно начин да се справи с идеята за смъртта. Беше се нагледала на смърт, а сега и братчето ѝ висеше на границата между света на живите и на умрелите.

Грей не знаеше какво да каже. Но със сигурност нямаше да я лъже. Изправи се, но не свали ръка от рамото ѝ.

— Всички умираме рано или късно, Саша. Така стоят нещата.

Тя въздъхна театрално като всяко дете, което възрастните вбесяват със своята липса на съобразителност.

— Не, глупчо. — Тя посочи рисунката. — Трябва да внимаваш с това! Затова ти я нарисувах!...

Лиза посочи вратата.

— Достатъчно, Саша. Време е за лягане.

— Чакай!

— Не.

Детето изкриви лице в трагична гримаса и остави Лиза да го повлече към вратата, като махаше енергично на Грей.

След като излязоха, Грей отиде при Пьотър. Обичаше да седи с момчето, да му напомня с присъствието си, че хората не са го забравили, че саможертвата му ще се помни. Идваше и заради Монк. Между двамата се беше породило нещо специално и Грей се чувстваше задължен да прави компания на Пьотър вместо приятеля си.

Но най-важното, посещенията му тук бяха като балсам за собственото му сърце. Когато седеше с момчето, го обземаше странно спокойствие, за което нямаше логично обяснение. Освен ако някаква част от емпатичната аура на детето не се беше запазила.

Седна и се замисли за всичко, което се беше случило. Спомни си как Пьотър беше издърпал Монк зад ъгъла в онзи подземен коридор — когато Монк го простреля в рамото, без да подозира кой стои на среща му. Сега вече Грей знаеше какво е станало. Сестрата на Пьотър беше спасила живота на Монк с рисунките си и неволно го беше изтръгнала

от живота на семейството и приятелите му. После Пьотър го беше върнал, както се връща гаечен ключ, взет назаем от кутията с инструменти на съседа.

Всичко, което се беше случило... Грей знаеше, че не е било късмет, нито дори съвпадение. Гледаше Пьотър и си мислеше за Саша.

Всичко е било планирано.

Спомни си и плана на Николай Солоков — да манипулира савантите и с тяхна помощ да сътвори следващия велик световен пророк. Следващият Буда или Мохамед, или Христос дори. Беше подхвърлил хрумването си на Монк, когато двамата се засякоха в стаята на Пьотър.

Монк го изслуша и кимна мълчаливо към момчето.

„Може би руснаците са постигнали по-голям успех, отколкото са можели да си представят“.

Така или иначе, като други велики хора, Пьотър беше платил окончателната цена. Сега никога нямаше да узнаят истината. И може би така беше по-добре.

Грей въздъхна и се отърси от обзелата го меланхолия. Сведе поглед към листа от книжката за оцветяване в ръката си. Явно сега, освен всичко останало, трябваше да е нащрек и за зловещи клоуни. Сгъна лисата на две и видя, че Саша е рисувала на гърба.

Разгъна листа, обърна го и впери невярващо поглед в рисунката.

Малък китайски дракон, нарисуван с черен молив, с чисти линии и точни детайли.

Кръвта се смрази във вените му. Ръката му се вдигна сякаш по своя воля. На врата си носеше верижка, а на верижката висеше сребърен медальон със същия този дракон, подарък от една убийца, обещание и проклятие едновременно.

Грей погледна към вратата. Възможно ли беше Саша да е видяла медальона? Винаги го носеше под ризата. Сведе поглед към рисунката с вътрешното убеждение, че откъдето и да е почерпило детето идеята си за дракона, не е било от неговия медальон.

Рисунката беше предупреждение, но не за клоуни. А после си даде сметка, че когато му беше дала листа, Саша сочеше отдолу-нагоре. От нейната гледна точка се е виждала обратната страна на листа, където нямаше никакви клоуни.

Детето беше имало предвид дракона.

И в тишината на стаята Грей потръпна от усещане за надвиснала
заплаха. Устните му оформиха името, което вървеше с нея.
— Сейчан.

ЕПИЛОГ

Момчето седи до прозореца и се взира в здрачния свят навън. Още не е готово да излезе там. Все още има много неща, които да нагоди в синхрон с новото си обиталище. То не му е по мярка и в него му е трудно да мисли.

Вижда отражението си в стъклото — тъмна коса, дребни черти, познато лице. Но все още не го чувства като свое. С времето и това ще стане. Гледа и вижда листата, които се сипят от дърветата навън, носят се по вятъра.

Вече няма страх, дори когато листата стават повече. Онова, което се крие дълбоко в него, запълва със сянка и форма празнините. И резултатът все още му е по-познат и близък от собственото му отражение в стъклото. Знае, че това, което вижда, е лицето, което е носил преди.

Още помни мрака, черното море, в което се вихрят светлинки. Помни умиращото слънце в центъра, угасено, за да грее другите на свобода. Ала в последния момент момчето, което бе живяло тук преди, запази една тайна от всички тях. Докато напускаше тъмното мор на път към мястото отвъд, то беше изтеглило друга угасваща светлинка и я бе пуснало в празното тъмно море.

За да заживее отново.

Вятърът вън върти листата и сенки на спомени запълват празнините, оформяйки истинското лице на онзи, който обитава тялото сега.

Това старо лице с времето щеше да се забрави, но не и момчето, което даде живота си, за да се роди нещо ново. В сънищата си често вижда онова момче да тича през тревата, да изкачва хълм, да се обръща да маха за сбогом... а после изчезва.

Толкова е щастливо сега.

Новото момче в стола гледа през прозореца.

Някой ден и то ще тича навън.

АВТОРОВА БЕЛЕЖКА КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ: ИСТИНА ИЛИ ХУДОЖЕСТВЕНА ИЗМИСЛИЦА

Също като д-р Арчибалд Полк и аз започнах този роман, запленил от човешката интуиция. Съществува ли тя? Откъде идва? И както обикновено, реших да завърша това приключение, като изложа накратко откъде водят началото си много от идеите и фактите в книгата. И пак както обикновено, реших да ги разделя по теми.

Делфийският оракул — На легендите и историческите факти около оракула се спрях накратко в пролога. Дали пророчиците наистина са провиждали в бъдещето, може да се спори, но със сигурност знаем, че пророчествата им са изиграли своята роля в историята на западната цивилизация. Колкото до подробностите — като загадката на главната буква епсилон и странните халюциногенни газове — те са съвсем реални. На всеки, който се интересува по-подборно от този въпрос, препоръчвам страхотната книга на Уилям Дж. Броуд „Оракулът — изгубените тайни и скритото послание на древния Делфи“.

Язоновците — Тази организация на учени, която работи в сътрудничество с Министерството на отбраната, е съвсем истинска и продължава да съществува. Ако искате да научите нещо повече за историята и постиженията им, направете го с „Язоновците — тайната история на следвоенния научен елит“ от Ан Финкбайнър.

Проект „Старгейт“ — Това е била реална програма, проведена от Станфордския изследователски институт по поръчка на ЦРУ. Резултатите в проучването на дистанционното наблюдение са факт.

Манипулиране на мозъка — В книгата често говоря за пластичността на мозъка, за транскраниалната магнитна стимулация като метод за подсилване на някои от функциите му и за това, че хората са „родени по естествен начин киборги“. Колко от това е вярно? Всичко. Ако искате да разберете повече за загадките на човешкия мозък, препоръчвам ви книгата на д-р Норман Дойдж „Мозъкът, който променя себе си“. Колкото до изкуствено предизвиканата амнезия на Монк, в наши дни съществуват химически методи, чрез които могат да се избрият избрани спомени, най-вече с помощта на пропранолол.

Можем ли да виждаме в бъдещето? — Според някои нобелови лауреати — да. Експериментите с комарджии и войници, описани в книгата, са истински и са повтаряни нееднократно в различни университети по света. Според учените ние изглежда наистина сме в състояние да виждаме три секунди напред в бъдещето. Как е възможно това? На този въпрос все още няма отговор. Колкото до историите за удивителните саванти в Индия — като индийското момче, което завели в Оксфорд, и жената, с която се срещнал Айнщайн — те отново се базират на факти. Повече за тези неща можете да прочетете в книгата на Ошо „Интуицията — познание отвъд логиката“.

Индия и циганите — Историята на ромите и техните корени в района на Пенджаб са реални факти. Именно този им произход е причината колелото на чакрите да заема централно място върху ромския флаг. Колкото до кастовата система в Индия, гоненията срещу „недосегаемите“ са били жестоки и продължават в някаква степен и до ден днешен. Всъщност според някои историци именно търканията и непоносимостта между кастите са станали причина предците на ромите да напуснат Индия. В юнското издание на „Нашънъл Джогеографик“ от 2003 г. има интересна и задълбочена статия по този въпрос, озаглавена „Недосегаемите на Индия“. О, а ако ви се случи да посетите Тадж Махал, на покрива на хотел „Деедар-е-Тадж“ наистина има въртящ се ресторант. Менюто им е богато, но аз ви препоръчвам „пани пани“ или „голгупа“.

Радиоактивното наследство на Русия — Описанието на Припят и планираното запечатване на стария саркофаг под гигантска арка от

дванайсетметрова стомана също са реални. Подробностите за останалите от съветско време плутониеви фабрики в планината Урал също не са плод на моето въображение, колкото и невероятно да звучат. Там наистина има подземни градчета, където са били прехвърляни затворници, за да работят в урановите мини. Повечето миньори умирали, преди да изработят свободата си. А дори и днес районът на Челябинск остава едно от най-замърсените места на планетата. Езерото Карачей съществува наистина и според вашингтонската комисия за защита на природните ресурси радиацията по бреговете му е толкова висока, че само за час престой там човек би получил смъртоносна доза облъчване. Така че, както отбеляза Константин, мястото не е подходящо за пикник. И което е още по-лошо, радиоактивните води на езерото се просмукват в съседното мочурище Асанов. Под езерото наистина минават разломни линии. Всяко по-силно земетресение би могло да доведе по естествен път до онова, което Савина Мартова планираше да направи с помощта на взривове. Подобна катастрофа би унищожила живота в Арктическият океан и би засегнала сериозно цяла северна Европа.

Странните оръжия — В тази книга споменавам за звукови ракети, радиочувствителни отрови, бич-мечове, пушки, които стрелят с тазерни патрони, дори за мобилен телефон, който се превръща в пистолет. Както сигурно се досещате, всичко това отговаря на истината.

Аутизмът и синдромът на аутистичния савант — Макар точната причина за аутизма да остава неизвестна, последното проучване, проведено от Проекта за аутистичния геном в сътрудничество с Националния здравен институт, показва, че някои гени, съчетани с фактори от околната среда, спомагат за появата на това разстройство. Ако искате да научите повече за тези уникални по своя характер умове, горещо ви препоръчвам книгата на д-р Темпъл Грандин „Да мислиш в картини — моят живот с аутизма“. Друга книга, от която научих много за аутизма и синдрома на саванта, бяха мемоарите на Даниел Тамет — „Роден в син понеделник“.

Истината е, че идеята за този роман дойде от един цитат на д-р Темпъл Грандин, която бе така добра да ми позволи да го използвам. „Ако по някакъв начин аутизмът е бил заличен от човешкия генотип, хората още щяха да се събират около лагерен огън пред входа на пещерата“. За мен тези думи са в съзвучие с цитата в началото на този роман. Цитатът от Сократ за Делфийския оракул: „Най-великите проникновения на човечеството се раждат от лудост, която е божествен дар“. Думи, които те карат да се запиташ дали историята на човечеството не е била направлявана от хора с такива уникални умове.

За да отговорим на този въпрос, ще завърша с непълен списък на известни исторически фигури, за които се смята, че са страдали от различна степен на аутизъм.

Ханс Кристиан Андерсен
Лудвиг ван Бетовен
Томас Едисън
Хенри Форд
Франц Кафка
Волфганг Амадеус Моцарт
Фридрих Ницше
Никола Тесла
Алън Тюринг
Джейн Остин
Емили Дикинсън
Алберт Айнщайн
Томас Джеферсън
Микеланджело
Исак Нютон
Марк Твен
Хенри Торо
Нострадамус

Преценете сами.

Издание:

Джеймс Ролинс. Последният оракул

ИК „Бард“, 2008

Оформление на корица: Megachrom — Петър Христов, 2008

ISBN 978–954–585–975–5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.